

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
FAE KING'S
PRIZE

JAMIE SCHLOSSER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

THE FAE KING'S PRIZE

JAMIE SCHLOSSER

FAE KRALI'NIN ÖDÜLÜ

Copyright © 2021 Jamie Schlosser
Tüm hakları saklıdır.

Bu roman sadece keyif almanız içindir ve bir kitap incelemesindeki kısa alıntılar dışında yazarın izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bu roman bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, yerlerle veya olaylarla olan benzerlikler tesadüfidir.

Dil ve cinsel içerik nedeniyle bu kitap 18 yaş ve üzeri okuyucular için hazırlanmıştır.

Kapak tasarımı: Kitap Kapağı Krallığı Fotoğrafçı:
FuriousFotog'da Golden Czermak Model: Joey
Berry
Biçimlendirme: Champagne Kitap
Tasarımı Düzenleme: Amy Q
Düzenleme Düzeltme: Deaton Yazar
Hizmetleri

TABLE OF CONTENTS

BAŞLIK
SAYFASI TELİF
HAKKI HARİTA
ÖNSÖZ BÖLÜM

1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)

[BÖLÜM 27](#)

[BÖLÜM 28](#)

[BÖLÜM 29](#)

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

[37. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 38](#)

[BÖLÜM 39](#)

[BÖLÜM 40](#)

[BÖLÜM 41](#)

[BÖLÜM 42](#)

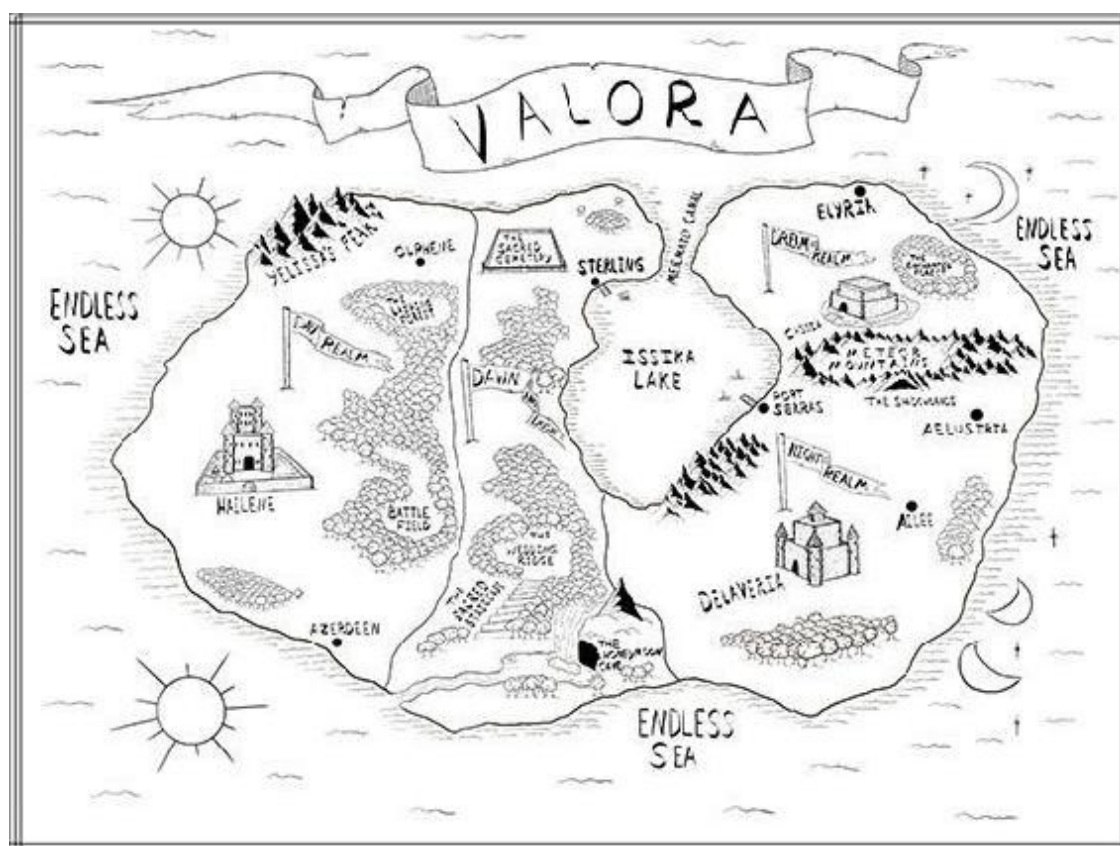
[BÖLÜM 43](#)

[BÖLÜM 44](#)

[BÖLÜM 45 SONSÖZ](#)

[JAMIE SCHLOSSERİN DİĞER KİTAPLARI](#)

['YAZAR HAKKINDA](#)

PROLOGUE

Seven Ye ars Old

Zander

"Dur. Lütfen," diye fısıldıyorum kuru, çatlak dudaklarımın arasından ama yalvarmak için harcadığım çaba acımı daha da artırıyor.

Yanıyorum. Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum. Aldığım her nefeste ısı içime yayılıyor ve sanırım ölmeye hazırım. Buna daha fazla dayanamıyorum.

Omurgamdan bir alev daha yükseliyor ve sert mermer zeminde sarsılıyorum.

Serin fayansların en azından yanan yüzümü rahatlatacağını umarak yanağımı pürüzsüz yüzeye bastırıyorum.

İşe yaramaz. Hiçbir işe yaramaz.

Ön kolumda ikiye ayrılan kadar inanılmaz bir basınç oluşuyor. O kadar çok acıyor ki ağlamamak için kendimi zor tutuyorum ve daha fazla kemik kırılmadan önce nefes alacak zamanım olmuyor.

Benim. Kemiklerim.

Kırılıyor. Kırılıyor. Her biri.

Şüphesiz, son yaklaşıyor. Bunu memnuniyetle karşılıyorum ama huzur yerine öfke yaşıyorum. Hayatın ne kadar adaletsiz olduğuna dair öfke. Annemi geride bıraktığım için ıstırap.

Odanın uzak köşesinde ağladığını duyabiliyorum. Babamın büyücünün üzerimde büyü yapmasına izin vermesini engellemeye çalıştığından beri orada zincirliydi. Çıplak bedenimin her santimetresine toz serperken büyülü fae adamın söylediği tüm kelimeleri anlamadım. Eski Fae dili çalışmalarında tembellik ediyordum, ancak güç, acı ve kralı yakaladım.

Ne kadar zaman bilmiyorum. Dakikalar mı? Günler mi?

İlk başta, babamın görme yetimi geri getirmeye çalıştığını düşündüm. Gündüz ve Gece diyarları arasındaki bir savaş yüzünden, güçlü cadılardan oluşan meclis geçen yıl kraliyet ailesinin ilk doğan tüm çocuklarına körlük laneti yaptı. Bu lanetten kurtulmamın tek yolu kader eşimi bulmam.

Ama ben ölüyorum, yani bu asla . Ben
öldükten sonra karanlık mı olacak?

Karanlıktan korkuyorum. Güneşin her zaman parladığı bir diyarda doğduğum için kendimi hep çok şanslı hissetmişim ama altıncı doğum günümünden hemen önce her şey karardı ve o zamandan beri tek bir ışık zerresi bile görmedim.

Görememek her şeyi çok *daha fazla* hissettiriyor. Acı da dahil.

Bir sıcaklık dalgası kafatasımı kırbaçlıyor ve çığlık atıyorum.

Yüksek sesle. Kafatasım yarıyor, titreyen plakalar
birbirinden ayrılıyor.

Sürünerek ilerlemeye çalışıyorum ama parmaklarım hiçbir şeyi kavrayamıyor. Yere vurduğumda elimi kontrol edemediğimi fark ediyorum. Sanki kolum jöleden yapılmış gibi kaymaya devam ediyor.

"Por favor," diye yalvarıyor annem.

Bir çatırtı ve ciyaklama sesi duyuldu. Babam ona tekrar vurdu.

"Sana bu dili kullanmayı bırakmanı söylemişim," diyor sert bir şekilde.

"Artık burada yaşıyorsun. Bizim gibi konuşacaksın."

"Lütfen," diye tekrar dener, Portekiz aksanı her zamankinden daha kalındır çünkü üzgündür.

"Büyücü ilk dönüşümün en kötüsü olduğunu söyledi," diye mırıldandı babam sinirli bir şekilde. "Birkaç gün sürmesi alışılmadık bir durum değil."

"Üç gün oldu," diye ağlıyor. "Bu onu öldürüyor. Oğlumuzu öldürüyorsun."

"Onu daha güçlü yapıyorum." "O bu haliyle iyi."

"O kör ve hiçbir gücü yok!" Babam kükrüyor. "Kraliyet soyundan hiç kimse Fae yeteneğinden yoksun olmadı. Şimdiye kadar. Senin yüzünden."

"Sana bir çocuk verdim," diyor annem meydan okuyarak. "Bu yeterli değil mi?" "Hayır, yeterli değil." Sesi şimdi sakın, ama ben aldanmadım. Onun öfkesi

hala kaynıyor, tıpkı damarlarımdaki kan gibi. "O çok... insan. Ama bunu düzeltereğim. Zander yakında krallığın gururu olacak."

"Eğer sizin için yeterince iyi değilsek, o zaman bizi geri gönderin."

Yapma, anne.

Ona böyle şeyler söylememesini söylemek istiyorum. Babamı çok kızdırıyor. Onu tekrar incitebilir.

Evinden, kaçırıldığı bahsetmesini duymaya dayanamıyorum. Bana gizlice söylüyor. Geceleri, sadece ikimiz varken.

Brezilya diye bir yerden bahsediyor. sığır çiftliğini ve orman denen bir şeyi anlatıyor. Kulağa büyümlü geliyor.

Asla göremeyeceğim için üzgünüm.

Babamın ayak sesleri ona doğru ilerliyor ve zar zor hareket edebilmeme rağmen, onun peşinden gittiğinde her zaman yaptığım şeyi yapıyorum - dikkatini dağıtıyorum.

Bağırıyorum ama boğazımdan tanımadığım bir ses çıkıyor. Bu bir ciyaklama ve çığlık.

Sessizlik çöküyor.

Babamın botları tepinmeyi bıraktı. Annemin zincirleri artık şingırdamıyor.

Çok sessiz.

Birden ışık belirdi. Bulanık nesneler belirirken gözlerimi kırıştıyorum. Saniyeler içinde oda netleşiyor.

Yatak odamın yüksek duvarlarını süsleyen mermer sütunları görüyorum. Yatağımın üzerindeki sarı yorganı. Annemin gözyaşları içindeki yüzünü ve demir prangalar yüzünden kanayan bileklerini.

Babam . Gözlerimi geri getirdi. Buna değdi mi? Henüz emin değilim.

Acı ve ateş azaldı, tüm vücudumda donuk bir sızıya dönüştü. Kalbimden sıcak kan pompalanıyor, ama damarlarımdaki ısı akışını hissetmek rahatsız edici değil.

Sırt üstü dönerek oturmaya çalışıyorum. Kollarımı hâlâ çok iyi kontrol edemiyorum. Elim yine yere kayıyor ve yan tarafıma yığılıyorum.

"Ona ne yaptın?" Anne dehşet içinde sorar. "Bebeğime ne yaptın?"

"Büyücü onun güçlü olacağını söyledi." Babamın sesi de aynı şekilde şaşkıındı. "Hepsini vur. O piç beni kandırdı."

Lanetli kelime annemin eline çarparken irkiliyorum ve şokun bana da gelmesini bekliyorum. Ama gelmiyor.

Annem şimdi hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. " dönecek mi?" Geri mi dönecek? Neyden geri dönecek?

"Ben... bilmiyorum."

Day King hakkında bildiğim bir şey var; hata yaptığını kabul etmekten hoşlanmıyor ve asla özür dilemiyor. Bu yüzden sesinde yakaladığım belirsizlik güven verici değil.

Çırpınarak sonunda dört ayak üzerine kalktım, ellerim ve dizlerimin üzerinde durdum.

Ama bir şeyler doğru değil. Kollarım yanlarımda, peki beni tutan ne?

Aşağı baktığımda, deforme olmuş ayaklarımın üzerinde uzun pençeler görüyorum. Sonra arkama bakmak için başımı eğiyorum ve bir hayvanın bacaklarına sahip olduğumu fark ediyorum. Ayaklarım tüylü pençeler. Yanımda, kollarımın olması gereken yerde uzanan büyük siyah tüylü kanatlar var. Normalde sahip olduğum kanatlar gibiler, sadece çok daha büyükler.

Bu yüzden ellerimi kullanamıyordum. Neden kaymaya devam ettiler. Artık sadece tüyler.

Paytak adımlarla oval aynaya doğru ilerliyorum ve yansımamı gördüğümde boğazımdan bir ciyıklama daha kaçıyor.

Bana bakan yaratığı tanıyamıyorum.

Yüzüm yerine bir gagam var. Beyaz tüylü başım, vücudumdaki pürüzsüz kahverengi kürke dönüşüyor. Arkamda bir kuyruk çırpınıyor, ucundaki kahverengi tutam huzursuzca yere çarpıyor.

Aynı olan tek yanımda gözlerim. Mum ışığını yansıtan iki altın para gibi parlıyorlar bana.

Korkuyorum.

"Vur sana!" Annem babama sertçe bağırıyor. "Seni cehennemin dibine göndereceğim!"

Bir patlama sesi babamın yanağını tutuşturuyor ve hemen ardından bir tane daha geliyor. Yine lanetli kelimenin bana karşı kıvılcımlanmasını bekliyorum ama kıvılcımlanmıyor. Belki de bu formdayken bana ulaşamıyordur.

Tekrar değişebilirim. Bir şekilde bunun doğru olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda canımın yanacağını da düşünüyorum ve bu acıyı tekrar yaşamaya hazır değilim.

Bir süre böyle kalacağım.

Babam annemin verdiği elektrik şokundan kurtulduktan sonra öfkesini anneme yöneltiyor ve yumruğunu kaldırıyor. O daha yumruk atmadan ben yerde kaymaya başlıyorum, pençelerim ve tırnaklarım mermerin üzerinde derin oyuklar açıyor.

Anneme kalkan olur olmaz, babamın eline dişlerimi geçiriyorum.

Hayır, dişlerimi değil, gagamı.

Kolunu göğsüne bastırırken altın rengi gözlerinde korku parlıyor. kalsın bir parmağını kaybediyordu. Kaçırdığım için üzgünüm. Ben olsam yapmazdım.

Kemiklerinin çıtırtısını hissetmeyi ve bakır rengi kanının tadına bakmayı... Anneme ve bana yaptığı kötü muamelenin intikamını almayı.

Annemin koruyucusu olarak kendimi rahat hissetmek için çömelip babama bakarken hareketlerim doğal gelmiyor. Oturuyor olmama rağmen boyum onunki kadar. İri bedenimden güç akıyor ve şimdi görebildiğim için yüzündeki ifadeyi tanıyorum.

Pişmanlık.

Bana yaptıklarından dolayı kötü hissettiği için değil, tehlikeli olduğum için. Benden korkuyor.

"Güneşler adına, sana ne oldu?" Sesi tiksintiyle doluydu. Ve ben sorusunun cevabını biliyorum.

Bir canavara. Beni bir canavara dönüştürdü.

CHAPTER 1

Şimdiki Gün

Maelyn

Üstü kapalı araba bir sarsıntıyla duruyor ve etrafımda inilti ve çığlıklar duyuluyor. Çıt çıkaramıyorum. Korku beni donmuş ve dilsiz bıraktı.

Solumdaki kız tekrar hıçkırmaya başladı ve başka biri İspanyolca dua etmeye başladı.

Ben de ağlamak ve dua etmek istiyorum ama sessiz gözyaşları bile beni sümüklü yapar ve zaten bu çuval yüzüme dayanmışken boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Cızırtılı kumaş nefes alması için küçük deliklerle dolu ama yine de inanılmaz sıcak ve burası kokuyor. Başımın üzerindeki çuval mı yoksa vagonun kendisi mi kokuyor emin değilim.

Cep telefonum ve cüzdanım kayıp. Bileklerim önümde bağlı olmasına ve hareket alanımı kısıtlamasına rağmen ceplerimi ve oturduğum yeri aramak için elimden geleni yaptım. Hiçbir şey bulamadım.

En kötüsü, gözlüklerim gitmiş. İtiş kakış sırasında düşmüş olmalılar.

Sisli beynimi hatırladığım son şey için zorlarken, ailemin karanlık otoparklarda arabama tek başıma yürümekle ilgili tüm uyarıları aklıma geliyor.

Titreyen sokak lambasını, güneş doğmadan önceki sabahın erken saatlerinin durgunluğunu ve her adımda spor ayakkabılarımın çakıl taşları üzerindeki sessiz çıtırtısını hatırlıyorum. Birdenbire boynuma bir kol dolandı, sırtıma bir beden bastırıldı ve ağızımla burnuma bir bez tıkandı.

Sonra, sadece karanlık.

Oda arkadaşımı iş yerinde ziyaret ediyordum. Paige vardiyasının yarısında hep acıkır ve ben de erken kalkan biri olduğum için her iyi arkadaşın yaptığını yapar, ara sıra ona kahvaltı getirirdim. Paige bir striptiz kulübünde dans ediyor. Şehrin kötü bir bölgesinde olmasına rağmen, iyi fedailer var. Bir tanesi

Erkekler genellikle kızlara ayrılırken arabalarına kadar eşlik ederler ve ben orada çalışsam da aynı şeyi benim için yaparlar.

Dün gece hariç. Elemanları eksikti ve ben de evime dönmek istiyordum. Bu yüzden beklemek yerine onlara endişelenmemelerini söyledim.

Büyük hata.

Sonra bildiğim tek şey, burada uyandığımdı.

O zamandan beri, yaklaşık bir saattir sürdüğümüzü tahmin ediyorum. En azından ben öyle düşünüyorum. Yolculuk inişli çıkışlı ve yavaş ve öleceğinizden oldukça emin olduğunuzda zaman daha farklı geçiyor.

Birden biri arka kapıları açıyor ve alıştığım karanlığın yerini parlak bir ışık alıyor.

Zaman doldu.

Güneş ışığı çuvalın içinden süzülürken, örgü kumaşın arkasını görmeye çalışıyorum. Bir adamın ana hatları var - iri bir gölge - ama tek söyleyebileceğim bu.

Zincirler takırdıyor ve adam kızları dışarı çıkarmaya başladığında daha fazla korkmuş çığlık duyuluyor. Ya da bazı durumlarda sürükleyerek. Kızlardan birkaçı onunla mücadele ediyor. Sıkıcı bir tokat ve gümbürtü duyana kadar iyi bir fikir gibi görünüyor.

"Ayağa kalk," diye hırlıyor adam. "Bunu kolay yoldan da yapabiliriz, zor yoldan da."

Sakin ol. Bunu her gün seçerim.

Bazıları bana korkak diyebilir ama daha önce hiç dayak yemedim ve bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmek istemiyorum.

Ben sert değilim. Hiçbir yerim kırılmadı. Bir kemiğim bile. Kalbim de. Bir çürüğüm bile olmadı.

İyi bir hayat yaşadım ve bunu takdir etsem de beni zorlu koşullara hazırlamadı.

Acıya karşı sıfır toleransım

var. Özetle, ben bir pısrığım.

Mesleğimi göz önünde bulundurduğumda, daha sağlam bir omurgam olması gerektiğini hissediyorum. Daha güçlü olmalıydım. Çünkü nasıl bir insan istismara uğramış kadınlara danışmanlık yapar, onları şiddet uygulayan eşlerini terk etmenin doğru hareket olduğuna ikna eder, oysa ben o kadar cesur olamayacağımı biliyorum.

En iyi adam kaçırma kurbanı yarışması yapılırsa kaybedeceğimden hep . Ya da belki ben kazanırdım. Sanırım bu son hedefin ne olduğuna bağlı.

Her ne pahasına olursa olsun kaçmak ya da sadece uysal olmak ve tutsağı kızdırmamak için ne gerekiyorsa yapmak.

Ne zaman kayıp kadınların kaybolduktan yıllar sonra bulunduğuna ve kimsenin neden daha önce kaçmaya çalışmadıklarını anlayamadığına dair haberler görsem... Anlıyorum. Ben anlıyorum. Aynı şey kötü ilişkilere hapsolmuş kadınlar için de geçerli. Onları suçlayamam. Acı vaadi beni de hizada tutardı. İşkence sahneleri olan dizileri zar zor izleyebiliyorum. Bu durumda ben olsaydım, ilk işkence tehdidinde boyun eğer, ağlar ve yalvarırdım.

Ailem benim mükemmel bir çocuk olduğumu söylerdi. Sonuna kadar itaatkârdım. Ergenlik döneminde bile hiçbir zaman isyankâr bir çizgim olmadı. Kendi hatalarımı yapmak yerine başkalarından öğrendim. Hayatımı dikkatle yaşadım, kişisel deneyimin öğretmenim olmasına izin vermekten çok korktum.

Dün geceye kadar.

Kötü bir karar ve işte . Kaçırıldım.

Tüm esirler parka giden okul öncesi çocuklar gibi birbirine bağlı olduğundan, önümdeki kişi öne doğru sarsıldığında bileklerimdeki ip derimi kesiyor.

Sürtünme neredeyse çok fazla. Parmaklarım dolaşım yetersizliğinden karıncalanıyor. Şakağımdan aşağı ter damlıyor, ışığa doğru ilerlerken kızarmış yüzümün kenarından aşağı kayıyor. İşbirliği yapmama rağmen, adam ipimi kabaca çekerek daha da sıkılaştırmasına neden oluyor.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde nihayet bir sızlanma duyuyorum. Vagonun ahşap tahtaları affetmiyor, bacaklarımda çürükler bırakıyor.

Acı vücuduma yayılırken, ellerim çıkıntıyı bulana kadar yolun geri kalanını sürünerek ilerliyorum. Kafa üstü düşmek istemiyorum, bu yüzden bacaklarımı nazikçe sallıyorum ve kıcımlı vagonun kaydırmadan önce tenis ayakkabılarımın yere indiğinden emin oluyorum.

Ve bundan bahsetmişken. Bugünlerde seyahat için kim at arabası ve at kullanıyor?

Adamdan birkaç metre uzaklaştıktan sonra nihayet sesimi buldum ve önümdeki bir arkadaşşıma fısıldadım, "Hey, neler olduğunu biliyor musun?"

"Bir fikrim var," diye yanıtlıyor, sesi aksanlı. İrlandalı mı İngiliz mi?

"Ben Sasha."

"Maelyn."

"Sen insan mısın?"

Ha? "Özür dilerim, az önce bana ne sordun?"

"Konuşmak yok," diye bağıırıyor tok bir ses. "Herkes dışarı."

Son birkaç kadın onun dediğini yapıyor. Toplamda on kişi saydım. Sanırım.

Bu rakamlara bakılırsa, bu bir tür seks ticareti olmalı. Ya da bir seks tarikatı. Yoksa neden birileri bir grup kızı toplayıp nereye gittiğimizi göremeyelim diye başımıza çuval geçirsin ki?

Ve bu sadece dışlara bir tekme değil mi? Hayatımın büyük bir bölümünü bekaretimi özel bir şeymiş gibi koruyarak geçirdim. Çıktığım birkaç erkek etrafta yatmakla ünlüydü ve ben onların yatak direklerindeki bir başka çentik olmayı reddettim. Elbette, randevu için tatlı dille konuşmuşlardı, ancak benden gerçekten ne istediklerine dair şüphelerim, benden ayrılmadıkları için benden ayrıldıklarında doğrulandı.

Geçmişte parti yapmaktan ve içmekten bile kaçındım, çünkü sarhoş olursam daha az seçici olacağımdan korkuyordum.

Şimdi tecavüze uğrayabilirim.

Boğazımda safra birikiyor ama yutuyorum. Bu çuvalın içinde sıkışıp kalmak ve yüzümün kusmukla dolması ihtiyacım olan son şey.

"Tek sıra halinde," diye emrediyor kaçıranımız, insandan insana geçerek.

Sarsıntılı hareketlerinden bağlarımızı kontrol ettiği anlaşıyor.

Sasha'ya ulaştığında, acıdan tıslıyor.

"Bu konuda sert davranmana gerek yok," diyorum sesimi yumuşak ve yatıştırıcı tutarak. "Biz senin istediğini yapıyoruz. Onu incitmenin bir anlamı yok."

Adam sadece kıkırdıyor. Yumruğunu beklerken bana doğru ilerleyince irkiliyorum. Onun yerine elleri bileklerime gitti. Daha önce düğümlerin sıkı olduğunu düşündüysem, yanılmışım. Çekiştiriyor ve yemin ederim lifler derimi keserken kanımın ipi ıslattığını hissediyorum.

Hepimiz güvende olduğumuzda, yeni biri bizi önden çekerek yürümeye zorluyor.

Güneşte olmak beni inanılmaz derecede sıcak yapıyor. Açık havada daha iyi olacağını düşünmüştüm ama neredeyse hiç esinti yok ve güneş acımasızca vuruyor. Belki de sıcak hava dalgası birkaç gün erken geldi.

En azından atlet giyiyorum. Diğer kızların bulanık hatlarını seçtiğimde, Sasha da dahil olmak üzere birkaçının uzun elbiseler giydiğini görüyorum. Yanmış olmalılar.

Bir ayağımı diğerinin önüne atarken, panik ve istifa birbiriyle savaşıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Bağırarak mı, sessiz kalmak mı? Savaşmak mı yoksa her şeye razı olmak mı? Pek seçeneğim yok gibi.

Bağırırsam, muhtemelen yumruk yerim. Ve kaçabilsem bile, ellerim bağlıyken çok uzağa gidemem. Nerede olduğumuzu bilmediğimden bahsetmiyorum bile.

Dallas'tan uzakta olamayız. Bunca zamandır at arabasıyla geziyor olsaydık, Teksas'tan çıkamazdık.

Belli ki hiçliğin ortasındayız. Ama evimin kuzeyinde miyiz güneyinde mi?

Diğer duyularıma uyum sağlıyorum. Büyümüş otlar ayaklarımın altında yumuşacık. Ses eksikliği var. Uzaktan yaprakların hışırtısını ve bazı kuşların cıvıltısını duyuyorum, ama yoldan geçen araba yok. Şehirden hiçbir koku almıyorum; ne asfalt ne de egzoz kokusu.

Farklı bir şey duymadan önce saatlerce yürüyormuşuz gibi geliyor ve ne olduğunu anladığımda göğsümde umut patlıyor.

Konuşmak. Bir kalabalığın mırıltısı. Büyük bir kalabalık.

İleride, yeşilin genişliğine karşı koyu bir leke seçiyorum. Hareket var, sanki insanlar etrafta dolaşıyor.

Oh, Tanrıya şükür.

Bizi görecekler ve biri polisi arayacak.

Topluluktan gelen sesler biz yaklaştıkça daha da artıyor. Birinin bu adamlara bağırmasını bekliyorum. Bizi bırakmalarını söylemek için.

Sonra büyük, dikdörtgen şeklinde ve yaklaşık altı fit yüksekliğinde bir şeyin önümüzde belirdiğini görüyorum. Bir sahne mi? Hemen yanında durduğumuzda umudum azalıyor.

Hiç yardım çağrısı yok. Aslında, tam tersi. İnsanlar telaşlanmak yerine heyecanlı bir ses tonuyla konuşuyor.

İçime bir sıkıntı çöküyor. Kalp atışlarım hızlanıyor.

"Pekâlâ hanımlar," diye neşeyle selamlıyor liderimiz bizi, sanki kendi isteğimizle buradaymışız gibi. "Merdivenlerden yukarı. Dikkatli olun. Eğer yüzünü kırarsan, sorun yaşarsın. Bu arada Tarık, zarar verdiğin malların parasını ödeyeceksin."

"Bu bir dokunuştı," diye savunuyor.

"Eğer yüzü kanar ya da morarır, bunu ödersiniz. Kurallar böyle."

Birbirlerine biraz daha homurdanıyorlar ama ben kelimeleri duymuyorum çünkü düşüncelerim özellikle bir kelimeye takılmış durumda.

Mallar.

Lanet olası bok çuvalları, haklıymışım. Boku yedik. Nadiren küfredirim - genellikle zihnimde bile olsa bunu oldukça yumuşak tutarım. Önceleri babamın küfür yerine aptalca ünlemler kullanma alışkanlığını benimsedim. Ama dagnabbit ve geeminy criminy şu anki şartlar altında yeterli değil.

Çok, çok sikik.

Korku tavan yapıyor ve bundan kurtulmanın yollarını düşünmeye başlıyorum: Zamanımı beklemek. Uysal ve uyumlu davranarak beni esir alan kişiyi sahte bir güvenlik duygusu içine sokmak. Bedenimin istismar edilmesine izin vermek ama zihnimi her zaman korumak.

Kaçarsam travma yaşayabilirim ama biraz hasarla hayatta kalmak gerçek bir cehennemde yaşamaktan daha iyidir.

Belki de kendim hakkında yanılmışım. Hayatınızı tehdit eden bir durumla kadar nasıl tepki vereceğinizi asla bilemezsiniz ve belki de içimde savaşıyor güç vardır. Çünkü hayatımın geri kalanında birinin seks oynacağı olamam.

Sıradaki ilk kız yukarı çıkarken hepimizden toplu bir titreme geliyor. İpin titreşimini hissediyorum. Merdivenlere geldiğimde, ayağımı ilk basamağa koyduğumda gözlerim yanmaya başlıyor. Gözyaşlarımı daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum.

Neredeyse platformun tepesine çıkmıştım ki tenis ayakkabımın burnu bir çıkıntıya takıldı. Düştüm ve sağ kaval kemiğimde ağrı patladı.

Lanet olsun düzensiz ayaklarıma. İnsanların yaklaşık yüzde altmış farklı boyutlarda ayaklara sahiptir, ancak çoğu için bu durum fark edilecek kadar aşırı değildir. Benim sağ ayağım sol ayağımdan tam bir numara küçük ve bu da sakar olmama neden oluyor.

İzleyenlerden mırıltılar ve soluklar geliyor ve bir an için yerde kalmayı düşünüyorum. Bayılmış gibi yapabilirdim. Bilinci yerinde olmayan bir kız kimsenin işine yaramaz. Ya da bir daha düşündüm de, işlerine yarar mı?

Gerçekten kusabilirim.

Biri beni dirseğimden çekiştirmeye başlıyor ve dokunuşu nazik. "Hadi," diye cesaretlendiriyor Sasha. "Güçlü görün. Böylesi daha iyi."

Onun nezaketi bana ayakta durmam için gereken cesareti veriyor. Bacağım zonkluyor ama bir adam bize durmamızı söyleyene kadar hepimiz ilerlerken topallamamaya çalışıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum sağıma.

"Rica ederim." Sessiz yanıtı kalabalığın gürültüsü arasında neredeyse kayboluyor ama daha da yaklaşıyor. "Beni dinlemenı istiyorum. Bir müzayededeıız. Kendini olabildiğince çekici göstermen çok önemli. Zeki olduğunuzu gösterin ama çok da zeki olmayın. Eğer bir yeteneğiniz ya da özel bir beceriniz varsa, bunu belli edin."

Titreyen bir nefes beni terk ediyor. "Neden? Ne fark eder ki?"

"En iyi senaryo, birinin sizi yoldaş olarak seçmesidir. En azından size iyi davranılması için bir şansınız olur. Bekar erkeklerle göz teması kurun. Evli çiftlere bakmayın. Bir kadın onlarla birlikteyken silahsız gibi görünebilir, ancak bu istediğiniz bir durum değildir. Üreyecek birini arıyorlar."

"Cins mi?" Sersemledim, başım dönüyor. "*The Handmaid's Tale* gibi mi?" "Ne?" Sasha'nın kafası karışmış gibiydi ama ben göz kırpmakla meşguldüm.

baş dönmesini açıklamak için.

Kendimden çuval başımdan çekiliyor. Aniden gelen sert aydınlığa karşı gözlerimi kırpttırıyorum.

Gözlüklerim olmadan gözlerim çok iyi görmüyor ama sahnenin ötesindeki yabancı otlarla kaplı dağınık alana gözlerimi kısarak bakarken yeni moda pembe çerçevelerimi kaybettiğim için sessizce yas tutuyorum. Yavaş bir taramayla, orada en az elli kişi olduğunu tahmin ediyorum.

Ve çabucak fark ediyorum ki bu kalabalık bir Cumartesi günü çiftçi pazarında görebileceğiniz türden bir kalabalık değil. Ya da bu durumda, bir insan pazarı.

Bu insanlar Viking barbarlarına benziyor. Erkeklerin çoğunda mohawk var, birçoğu gömlek giymiyor ve her bir kemerde kılıçlar var. Bazılarının gözlerinin etrafı kalın siyah astarla boyanmış, bazılarının ise üst yanaklarında koyu çizgiler var.

Eğer bu bir film olsaydı, muhtemelen onları çekici bulurdum, ama alaycı bakışlar tüylerimi diken diken etmeye yetiyor. Eski moda elbiseler giyen birkaç kadın görüyorum. Empire beller. Şapka kollu. Kumaş o kadar ince ki eteklerinin arasından bacaklarının silüetini seçebiliyorum. Biri bone takıyor, diğerlerinin de gölgelik için şemsiyeleri var.

Sasha'nın dediğı gibi yapıyorum ve onlarla göz temasından kaçınıyorum.

Başımı yeni arkadaşına doğru çeviriyorum ve ne kadar güzel olduğunu görünce hazırlıksız yakalanıyorum. Yüzündeki kir ve yan örgüsüne sıkışmış samanla bile, o hala gördüğüm en güzel insanlardan biri.

Benden daha uzun. Benim 1.80'i zor geçtiğimi düşünürsek, bu şaşırtıcı ya da ulaşılmaması zor bir durum değil. Ama boy farkımıza ek olarak, başka yönlerden de birbirimize zıtız. Ben sarı saçlı ve ela gözlüyüm, o ise uzun kuzguni saçlara ve neredeyse gümüş gibi görünen yoğun gri gözlere sahip. O söğüt gibi, bense değilim. Formda kalmak için çok çalışıyorum, ama ne kadar zayıflarsam zayıflayayım, popom ve göğüslerim asla küçülmüyor.

Sasha'nın giydiği mavi elbisenin kolları uzun. Bileklerindeki manşetlerin etrafında koyu bir pas rengi var ve kıvrımlı yaka boyunca da aynı renk var. İlk başta renk farklılığının elbisenin tasarımının bir parçası olduğunu düşünüyorum ama sonra ona daha iyi bakabilmek için biraz öne doğru eğiliyorum. Göğsündeki kırmızı çizgileri boynuna kadar takip ettiğimde nefesim kesiliyor.

Kan.

Dehşete kapıldım, çenem düştü. Boynundaki metal tasma ve bileklerindeki prangalar kanamasına neden oluyor.

"Demir," diye açıklıyor. "Beni yakıyor."

Yüzüm şaşkınlıkla buruşurken, bunun ne anlama geldiğini sormak için ağzımı açıyorum, ama o bana başını hafifçe sallıyor.

Dişlerimi . İşleri onun için daha da kötüleştirmek istemiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

"Günaydın," diyor sıranın başındaki adam zarif, abartılı bir selam vermeden önce kalabalığa. Kulağa hoş gelen aksanı ve hoş ses tonuyla, tam bir psikopat olduğuna inanmak neredeyse zor. "Ben Byris ve bugün aranızdan en az on kişinin çok mutlu ayrılmasını sağlayacağım. Çoğaltmak yok, bu bir kural. Erkek ya da çift başına bir kadın. Açık arttırma elli altından başlıyor."

Hiç vakit kaybetmeden kızlara kendilerini tanıttırmaya başlar. İlk üçü beş kelimedenden fazlasını söyleyemeyecek kadar çok ağlıyor. İçlerinden biri vagonda dua eden kızdı ve şimdi de dua etmeye devam ediyor. Siyah saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve üzerinde pembe kalpler olan bir pijama pantolon giymiş. Lise öğrencisi gibi görünüyor ve bu durumun acısı benim için katlanılamayacak kadar fazla.

Gözlerimi ileriye diktiğimde uyuşma başlıyor. Bulanık bir görüşle ufku tarayarak yüksek binalar, elektrik hatları ya da yer işaretleri arıyorum. Bana nerede olduğumu söyleyecek herhangi bir şey.

Hiçbir şey.

Görebildiğim kadarıyla sadece ağaçlar ve daha fazla tarla var.

İnsan denizine bakarken kimin bana teklif vereceğini merak ediyorum. Birkaç erkek gözlerini vücudumdan ayırmıyor ve keşke daha kapalı olsaydım diyorum. Kot pantolonum dar ve üstüm biraz dekolte gösterecek şekilde aşağıya iniyor.

Ortada bir figür dikkatimi çekiyor. Kısa, ten rengi bir pelerin giyiyor. Yüzünü parlak güneşten korumak için kapüşon takan tek kişi o olmasa da, gözleri beni esir alıyor. Altın rengi ve ışıltılılar, sanki parlıyorlar.

Net bir görüşe sahip olmasam bile ağzının şeklinin mutsuz olduğunu söyleyebilirim. Koyu renk yüz kıllarıyla tozlanmış keskin çenesi dişlerini gıcırdatıyormuş gibi sıkılı. Göğsünde kalın kahverengi deri bir kayış asılı ve büyük bir kılıcın kabzası arkasından dışarı çıkıyor.

Onda bir tehlike havası var. İnkâr edilemeyecek bir yoğunluk. Çok acımasız görünüyor.

Titriyorum, sığağa rağmen aniden üşüdüğümü hissediyorum. "Yedi numara." Elebaşı Sasha'yı işaret ediyor.

Çenesini dik tutarak öne doğru adım atıyor. "Ben tam kanlı bir fae'yim, elli yedi yaşındayım ve Gece Diyarı'ndanım. Battaniyeler ve duvar halıları dokuyorum."

Ona tekrar bakarken iki kere düşündüm. Söylediklerinin çoğu hiç mantıklı gelmiyor, özellikle de yaşı. O kadar yaşlı olmasına imkân yok. Yirmi beşten fazla olamaz. Saçının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve neredeyse bir şaşkınlık sesi çıkarıyorum. Sivri.

Fae.

Bana insan olup olmadığımı sordu. Çünkü o insan değil. Hangi cehennemdeyim ben?

Bunu düşünecek zamanım yok çünkü adam sabırsızca bana eliyle işaret ediyor. "Sekiz, sıra sende."

İşte bu - bu insanların beni bir maldan başka bir şey olarak görmelerini sağlamak için bir fırsat. Beni yaşayan, nefes alan bir insan olarak görmelerini sağlamak için. Duyguları ve ailesi olan bir insan.

Bu, maalesef kadınların hayatta öğrenmek zorunda oldukları basit bir stratejidir. Aynı şey bir saldırganın yakalayamaması için saçınızı at kuyruğu yapmamak için de geçerlidir. da kendinizi savunmanız gerektiğinde anahtarlarınızı Wolverine gibi parmaklarınızın arasında tutmak.

İkisinde de başarısız oldum ve şimdi bedelini ödüyorum.

Nemli avuçlarım ve kuru bir dille omuzlarımı dikleştirip ipin izin verdiği kadar ilerliyorum. Saçlarımın bir kısmı at kuyruğumdan kurtulmuş ve telleri yüzümdeki tere yapışmış. Muhtemelen bok gibi görünüyorum ama sanırım bu kötü bir şey değil. Belki de istenmeyen biri olacağım.

"Benim adım Maelyn Moore." Sesim titriyor. Sertçe yutkunuyorum ve yavaşça nefes alıyorum. "Gergin olduğumda saçmalamaya meyilliyimdir, bu yüzden kemerlerinizi bağlayın ve destansı bir aşırı paylaşımaya hazır olun." Kimseden bir tepki gelmiyor. Gülümseme seğirmesi bile yok. "Yirmi bir yaşındayım ve en sevdiğim renk pembe. Dallas'ın bir saat dışında Bliss adında küçük bir kasabada büyüdüm. Annemle babam -Artie ve June- birkaç yıl önce boşandılar ama hâlâ çok iyi anlaşıyorlar. Cidden, barışçıl ortak ebeveynliği yepyeni bir seviyeye taşıyorlar. On sekiz yaşındayken bir kadın sığınma evinde gönüllü olarak çalışmaya başladım ve tutkumu buldum - insanlara yardım etmek. Bu yüzden üniversiteyi bir yıl erken bitirdim ve aile içi şiddet danışmanı olarak çalışmaya başladım-"

"Bu da ne?" diye bağılıyor sarışın bir adam önde, sahneye yaklaşıyor. Kafa derisine Fransız örgüsü yapılmış uzun bir mohawk'ı var. Kısık mavi gözleri ayağımdaki tenis ayakkabılarından göğüslerime doğru geziniyor. Sanki göğsüme yapışmışlar gibi orada duruyorlar.

"Temel olarak, taciz içeren ilişkilerden muzdarip insanlarla konuşuyorum. Daha doğrusu onlar benimle konuşuyor. Bazen korunma, geçici barınma, yiyecek ya da iş bulmalarına yardımcı oluyorum; kendi ayakları üzerinde durabilmeleri için gereken her şeyi yapıyorum." İş tanımımından dolayı kafası karışmış gibi görünse de onunla göz teması kurabildiğim için kendimle gurur duyuyorum.

"Yemek yapabilir misin?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum, yalan söylemeli miyim diye düşünüyorum. "Dikiş dikebiliyor musun?"

"Hayır, ama şarkı söyleyebilirim. Lisede müzikal tiyatro yaptım ve Belting Belles adlı yerel bir şarkı grubundayım. Ayda bir kez sahne alıyoruz. Genellikle kiliselerde ya da okullarda. Biz kâr amacı gütmeyen bir kuruluşuz ve bilet paralarımızın tamamı gıda bankalarına gidiyor. Kulağa çok fazla gelmediğini biliyorum ama geçen ay elli altı kişi bizi dinlemeye geldi-"

"Ninniler mi?" diye soruyor bir kadın ve Sasha'nın üremeye ilgili sözlerini hatırlayınca hızla başımı sallıyorum.

"Hayır. Çoğunlukla müzikal tiyatro numaraları." Bu bana sadece birkaç boş bakış kazandırdı.

"Bu kadar soru yeter," diye araya giren Byris dokuz numarayı açıkladı Sonraki.

Ama beni ilk sorguya çeken adam araya girerek, "Hayır, daha işim bitmedi. Henüz bununla. Eğer tam ücret ödeyeceksem, ne yapabileceğini bilmek istiyorum." Kemerinden sarkan küçük siyah kadife bir çantaya vuruyor ve bozuk paraların şingirtisini duyuyorum. "Bizim için şarkı söyle, güzel kuş."

", " diye yumuşadı Byris. "Bir şarkı." Beni işaret ediyor ve ben yutkunuyorum.

Benden performans bekliyor. Şu anda. A Capella.

Belki de bu onların merhametine hitap etmek için bir fırsattır. Müziğin duyguları harekete geçiren bir yönü vardır. Birini gözyaşlarına boğabilir. İnsanları bir araya getirebilir.

Korku, gerginlik ve susuzluktan boğazım kurudu ama bir şekilde "Amazing Grace "in ilk satırına başlama isteğini buldum. Beni Broadway'e götürecek türden bir sesim yok ama bir melodiyi taşıma yeteneğime güveniyorum. Notalar net, pürüzsüz ve yerinde çıkıyor.

İkinci mısraya başladığımda kalabalıkta bir hareketlenme oldu.

İnsanlar yaklaşıyor, şarkının cazibesine kapılıyor. Bu sapıklarda uyandırdığım ilgi çok açık. Bazılarının ağzının suyu akmaya başlarsa şaşırmam ve Sasha'nın tavsiyesini dinlememeli miydim diye düşünmeye başlıyorum.

Kendimi bu şekilde *satmak* kirli hissettiriyor.

Bir bakıma, küçükken katıldığım tüm güzellik yarışmalarını hatırladım. Üç yaşımdayken annem beni yerel fuarın Küçük Bayan Mutluluk yarışmasına sokmanın iyi bir fikir olacağını düşündü. Kaybettim. Daha doğrusu birinci olamadım. Ve annem beni on yaşına kadar her yıl birkaç yarışmaya sokmasına rağmen kaybetme serim devam etti. Sanırım jürinin aradığı ışıltı bende yoktu. Ya da koordinasyon. Ne zaman kendimden bahsetme zamanı gelse, saçmalayıp durmamın da bir faydası olmadı. İlgi odağı olmaktan her zaman nefret etmişimdir ve rahatsız olduğumda ya sessiz kalırım ya da durmadan konuşurum. Benim için ikisinin arası yoktur.

Nefret ettiğimi itiraf ettiğimde annem sonunda havlu attı. Sahneden düştüğüm çok kötü bir takılıp düşme olayından sonra yıkılmıştım ve annem itirafım karşısında gafil avlanmıştı. Yarışmaların *bizim olayımız* olduğunu sanıyordu. Birlikte yaptığımız özel bir bağ kurma deneyimi. Ve yıllarca ona bırakmak istediğimi söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Sevdiğim biri için bu kadarını yaparım. Onların gerçek hayattaki oyuncak bebekleri olurum, sırf duygularını incitmemek için rolümü oynar ve giyinirim. En kötüsü de, annem bunca zaman eğlendiğini düşündüğü kendini çok kötü hissetmişti. Yapmak istemediğimi düşünseydi beni asla bir şeye zorlamazdı.

Tanrım, onu özlüyorum. Onu daha dün akşam haftalık yemeğimizde gördüm, ama şimdi onunla birlikte olmak için her şeyimi verirdim.

Tüm soruları soran adam gülümsüyordu. Bu güven verici, nazık bir gülümseme değil. Sırtışının ardındaki zalim eğilimleri okuyabiliyorum.

Pelerinli adamı tekrar fark ettiğimde midem bulanıyor ve bulantım artıyor. İnsan kalabalığının arasında dolanıyor ve parlayan gözlerini bana dikmiş, doğruca bana doğru geliyor.

Hayır.

O değil. Onun dışında kimse.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve sesim titriyor, ama dikkatimi daha önce çok ilgi gösteren sarışın adama verirken şarkı söylemeye devam ediyorum. Estetik olarak iyi görünüyor. Açıkçası, burada olduğu için tam bir çöp, ama kötünün iyisi olabilir.

"Pekâlâ, bu kadar yeter." Kaçıran kişi sondan önce sözümü kesti. "Güneşler birleşmeden önce burayı temizlemek istiyorum. Zaten yeterince sıcak."

Güneşler, çoğul olarak mı?

Başımı eğerek gökyüzüne bakıyorum. Sol tarafta güneş parlak ve ufuktan uzaklığına bakarak saatin sabahın sekizi olduğunu söyleyebilirim. Ama sonra sağa dönüyorum ve aynı küre ilkinin tam karşısında, benzer bir şekilde havada asılı duruyor. Gördüklerime inanamayarak ikisi arasında gidip geliyorum.

İki güneş.

Ne

güneşi?

Sıradaki kız ayağa kalktığında, korkunç pelerinli adamın artık sahneden sadece birkaç adım uzakta olduğunu fark ediyorum. Yüzü gölgeler arasında daha da gizlenmiş gibi görünüyor ama gözleri kapüşonunun altında hâlâ yanıyor.

Gözlerim Bay 1. Çöp'e geri dönüyor ve gözyaşları içinde sessizce beni satın alması için yalvarıyorum. Uzun vadede bunun bir önemi olmayacak. Kaçmak için bir şansım olduğu anda, onu kullanacağım. Burada ve şimdi, kendime bu sözü veriyorum.

İyi bir kız olacağım, şimdiye kadarki en itaatkar esir.

Güvenini kazanıp eve nasıl döneceğimi bulacağım.
Sonra gardını indirdiğinde, kaçacağım.

CHAPTER 2

Zander

Çünkü Gün Diyarı'ndaki kadın nüfusunu yok eden veba salgını nedeniyle burada kadınlara olan talep çok yüksek. İnsanların ödemeye hazır olduğu fiyat daha da yüksek ve görünüşe göre Byris ödül için risk almaya hazır.

Cezasını çekecek. Casuslarımdan adını birden fazla kez duydum. Ağır bir satıcı olarak kendine bir isim yaptı ve infazını bizzat gerçekleştirmekten zevk alacağım.

Bu organize halkalardan birini her alaşağı edişimde coşkulu bir heyecan yaşıyorum. Beş yıl önce bu krallığın kontrolünü ele geçirdiğimden beri pek çok açık artırma bastım. Yasalara karşı gelmeye cüret eden birçok adamı ve birkaç kadını idam ettim.

Ben diğer canavarları yok eden bir canavarım.

Bazıları -ama çok azı- bana kahraman diyebilir. Adamlarım niyetimin iyi olduğunu biliyor ve kurtardığımız kadınlar onlar için yaptıklarımı asla unutmayacaklar.

Sonuç olarak kadınları satmak yanlıştır.

Kendi annem kaçırılma ve zorla doğurulma kurbanı oldu ve bunun benim yönetimim altında olmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Ama art niyetli olmadığımı söylersem yalan söylemiş .

Eşimi bu lağım çukurlarından birinde bulabileceğimden hep şüphelenmişimdir.

Onu sesinden tanıyacaksın. İsteyerek seninle olmayacak.

Sahneye yaklaşırken lanetimin ipuçları kafamın içinde tekrar tekrar yineleniyor.

Maelyn onun adını söyler söylemez, bunu iliklerime kadar hissettim. Omurgamda bir elektriklenme oldu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bir ürperti vücudumu sarstı.

Ama şarkı söylemeye başladığında? Ruhumun içinde bir ateş tutuştu.

Görüşümü bulanıklaştıran karanlık onu görmemi engelliyor ama ağzından çıkan tatlı melodi içimi öyle güçlü bir özlemle dolduruyor ki, ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyorum. Zayıf dizlerime karşı savaşıarak, titreyen bacaklarımın üzerinde ilerlemeye devam ediyorum, kalbimi sonsuza dek talep edecek olana yaklaşıyorum.

Lanetimi bozacak olan. Kraliçem
olacak kişi.

Omuzlarımı kullanarak önüme çıkan cesetleri itiyorum. Birkaç sinirli homurtu ve soluk alıp verme arkamda kayboluyor ve boğazlarını ezme dürtüsüne direniyorum.

Şiddet zamanı gelecek. Şu an
önemli olan tek şey Maelyn.

Ona yaklaştıkça duygularım bir kasırgaya dönüşüyor.

Sonunda onu bulduğum için sevinçten havalara uçuyorum ama aynı zamanda ona kötü davranıldığı için öfkeyle de savaşıyorum. Esintideki tatlı kokusunun yanı sıra kanının kokusunu da alabiliyorum.

Onun canını yakıyorlar ve ben de acısını hissedebiliyorum. Bileklerim kaşınıyor ve acıyor, bacağımda da bir ağrı var.

İçimdeki her içgüdü sahneye koşup onu almak için çılgılık atıyor. Onu bağlarından kolayca kurtarabilir ve uzak bir yere uçurabilirdim. Askerlerim arkamda bıraktığım kargaşanın icabına bakar ama ben tüm planı bozmuş ve diğer dişileri tehlikeye atmış olurum.

En iyi savaşçılardan altısı izleyiciler arasında alıcı kılığında ve arkamızdaki ormanda konuşlanmış koca bir ordum var. Operasyonumuz her zamanki gibi olacak. Suçluları yakalayacağız. Gerekirse öldürün. Kadınları serbest bırakın.

Tek yapmam gereken işaret vermek.

Kapüşonumu indirip tacımı ortaya çıkarır çıkarmaz kalabalığı toplayıp bu sefahati sona erdirecekler. Bunu şimdi de yapabilirim ama araya girmeden önce genellikle açık artırmanın yarısının bitmesini bekleriz.

Ayrıca, sadist yanım Maelyn'e kimin teklif vereceğini bilmek istiyor.

Kim satın almak, kirletmek, ona sahip olmak ister?

Onları Hailene'ye geri götürdüğümüzde en ağır cezaları alacak olanlar onlar olacak. İdam avlusu onların kanlarıyla yıkanacak.

Arkadaşımı soru yağmuruna tutan adamın yanına sokuldum. Ona bakmaya, onunla konuşmaya, kendini onunla hayal etmeye cesaret etti.

Bu hatanın bedelini çok ağır ödeyecek.

Müzayedeci aniden eşimin şarkı söylemesini kaba bir şekilde kesiyor ve onun tatlı sesinin kaybolmasıyla sarsılıyorum.

Kafasını koparmak

istiyorum. Bunu

yapabilirim.

Ne de olsa işlediği suçlar yüzünden bunu hak ediyor.

Kapkaççıların hepsi aynı. Açgözlü. Acımasız.

Sadece kalbi gerçekten kararmış biri genç kadınları evlerinden koparabilir ve bedenlerini kendi zevkleri için kullanmak isteyen birinin bekleyen kollarına itebilir.

Sahneye çıkan son iki kız da kendilerini tanıttıktan ve sorular sorduktan sonra açık artırma başlıyor.

Beklerken öfkem kaynıyor, sakın görüntümün altında hafif bir öfke kaynaması dalgalanıyor. Etrafımdaki insanlar ceplerinde sakladıkları altınları şingirdatırken havada yoğun bir beklenti var.

İlk beş kadın kendi adamlarım tarafından satın alındı. Biri sahneden ayrılırken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, ama diğerleri kurtarıldıklarının farkında olmadan çılgılık atıp kavga ediyorlar.

Kalabalıktaki hevesli bir çift, altıncı dişi için son askerime teklif verdi. Kadınları infaz etmekten nefret ediyorum -özellikle de burada kadınlara çok değer verildiği için- ama müzayedelerdeki eşler de en az onları getiren erkekler kadar kötü. Çocuk sahibi olmayı o kadar çok istiyorlar ki, bebek sahibi olmak için başka birinin rahmini çalmak zorunda kalsalar bile umurlarında değil.

Yedinci kadın yalnız bir adam tarafından satın alınır.

Endişelenmiyorum, savaşçılarımdan bazıları giderken onları takip ediyor olacak.

Saniyeler ilerledikçe adamlarımın sorgulayan bakışlarını hissedebiliyorum. Neden henüz işaret vermediğimi merak ediyorlar.

Her şeyin değişmek üzere olduğunun farkında değiller. Benim için. Krallık için.

"Sekiz numara, sabah kuşu," diye anons ediyor müzayedeci, fiyatı yükseltmek için ona özel bir lakap takarak. "Bunun için açık artırma yüz altından başlıyor."

Yanımdaki adam elini kaldırdı.

Arkamdaki bir başkası "Yüz yirmi" diye sesleniyor.

"150." "İki yüz."

Etrafımdan teklifler geliyor, hızlı ve tereddütsüz.

Sapkın arzu Maelyn'in fiyatını binlere çıkarır. Onun tatlılığını hissediyorlar. Masumiyetini. Ve diğerlerinden daha küçük olduğunu söyleyebilirim. Birçok erkek minyon olanları sever çünkü daha kolay alt edilebilirler.

Çenemi öyle bir sıkıyorum ki dişlerim kırılacak diye korkuyorum. Bu kadar saçmalık yeter.

"On bin altın." Benim uçuk teklifim kalabalıkta bir sessizliğe neden oldu.

Hiç kimse o kadar para ödemedi.

Byris'in nefesi heyecandan kesilir. "On bin kişi bir kere gidiyor, iki kere gidiyor-"

"On bir," diyor ilk adam -sorularla dolu olan-. Onu göremesem de kapüşonumun altından ona bir bakış gönderiyorum.

"On iki."

"On üç."

"On dört."

"Beş-"

"Günün geri kalanında burada durup teklif verebiliriz," diye sözünü kesiyorum. "Ama tek yaptığımız başkalarının cebini doldurmak olur. Bu yüzden size bir teklifim var."

"Evet?"

"Bir oyun."

"Oyun mu?" diye tekrarlıyor, sesi şaka yaptığımı düşünüyormuş gibi alaycı. Umursamazca omuz silkiyorum. "İyi bir bahsi severim."

"Bunda benim çıkarım ne?"

"Kazanırsam, kızı alırım. Ama kaybedersem..." Büyük bir karar vermeyi düşünüyormuşum gibi başımı sağa sola eğiyorum. "Kızı ve altınımı alabilirsin. Onu senin için satın alacağım."

Adam dişlerini emiyor ve ben onu yakaladığımı biliyorum. Kimse böyle çekici bir bahsi reddedemez.

"Poker oynar mısın?" Çantamdan bir deste çıkararak sordum.

Eski bir kart seti. Her birinde onları benzersiz kılan ve kör olmama rağmen fark etmemi kolaylaştıran bir kusur var. Bir çizik. Yıpranmış bir köşe. Dikkatlice yerleştirilmiş bir kırışıklık.

Her birini ezberledim.

Adamın başını salladığını duyuyorum. "Hile yapabilirsin. Kartlarınız büyülü olabilir."

Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme beliriyor çünkü bunu söylemesini umuyordum. "Satranç o zaman? Eğer tüm süre boyunca tahtayı görebilirsen, adil oynadığımı anlarsın."

Rakibim homurdanarak isteksizce kabul ediyor ve müzayedeci birkaç küfür mırıldanıyor. Bizi reddedebilirdi. Bize burada kazanmanın tek yolunun teklif vermek olduğunu söyleyebilirdi.

Ama yapmayacak. Eğlence bir metadır.

Uzun, çok uzun hayatlarımızda yeni ve heyecan verici deneyimlerle karşılaşmak zor olabilir. İki çaresiz adamın bir insan kız için kumar oynamasını izlemek, şafakta güneş birleştiğinde burada kışımızı terletiyor olsak bile, insanların yıllarca konuşacağı bir şey olacak.

Çantama uzanıp satranç takımımı çıkarıyorum. Deri tahta esnek ve ben daha açamadan birisi üzerine koymam için bir fiçı bira getiriyor.

Byris, Maelyn'in üzerinden atlayıp son ikisini açık artırmayla satarken, ben tahta parçaları ait oldukları yere yerleştirirken etrafımdakiler dağılıyor.

Sakinleştirici ve tanıdık. Bu strateji oyunu nefes almak kadar hayatımın bir parçası.

Eğer rakibim daha zeki olsaydı, kendi satranç takımını taşıyan birine karşı kazanma şansı olmadığını fark edebilirdi. Ama ben aynı zamanda onun gururuna da meydan okuyorum. Reddedebilirdi ama bu onu zayıf gösterirdi.

Gündüz Diyarı erkeklerinin çöküşü budur. Ben de dahil olmak üzere çok gururluyuz.

"Adın ne senin?" Dostça bir alışveriş görüntüsü vererek ona soruyorum.

"Gideon. Ya seninki?"

"Rey." Bu yarım bir yalan -Rey annemin kızlık soyadı- ve bu sahtekârlık yüzünden midemin sıkıştığını hissediyorum. Bu acı verici yan etki alıştığım bir şey. Zaten karanlık olan ruhuma daha fazla gölge ekliyor ama ne önemi var ki?

Karanlıkta yaşıyorum. O kadar uzun süre içinde büyüdüm ki, biraz daha fazlası bir fark yaratmayacak.

"Rey, umarım kaybedenlerden değilsindir," diyor Gideon ve ben de yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi hayal ediyorum.

Hiçbir şey söylemiyorum. Bazen sessizlik kelimelerden daha iyi bir korkutucudur.

Beyaz piyonları bitirirken, her birinin hareket ettirildiklerinde çıkardıkları farklı sesleri dinliyorum. Gideon büyülü oyunlar hakkında endişelenmekte haklıydı ama düşündüğü sebepten değil. Bu tahta parçalarının alt kısımları büyülü bir boyayla kaplanmış. Kaydıklarında ya da yere bırakıldıklarında sadece benim duyabildiğim müzikal bir ses çıkarıyorlar. Ben buna hile demezdim. Kazanmama yardımcı olmuyor. Sadece rakibimin hangi hamleleri yaptığıını anlayabilmem için gerekli.

Maelyn'in nefes nefese kalışı konsantrasyonumu bozuyor ve müzayedeci dışında sahnede kalan tek kişinin o olduğunu fark ediyorum.

Yakında, tamamen benim olacak.

"Byris." Sahneye doğru dönerek ona gümüş bir para fırlatıyorum. "Bu şerefe nail olur musun? Gideon, güneşler mi yıldızlar mı?"

"Güneşler," diyor Gideon kendinden emin bir şekilde.

Dairesel metalin havada dönerken çıkardığı *vin vin vin* sesini, deriye çarpan yumuşak bir tokat izliyor.

"Güneşler," diye duyuruyor Byris. "İlk tur Gideon'a gidiyor."

Samimi bir şekilde başımı sallayarak siyah takımını oynamak için tahtanın diğer tarafına geçiyorum ve Gideon'un ilk hamlesini bekliyorum.

CHAPTER 3

Maelyn

Bay Çöp #1-Gideon-beyaz oynuyor. Bu iyi bir şey. Başlangıçtan itibaren avantajlı olacak. E4'e piyonla açıldığında, vücudumdaki gerginlik biraz azalıyor.

Ne biliyor. Güzel.

Rey -Bay Çöp #2, nam-ı diğer korkunç pelerinli adam- piyonunu E5'e taşıyor.

Gideon şövalyesini çıkarıyor. Rey de öyle.

Bir sonraki hamle beyaz fil. Siyah da aynısını yapıyor.

Temel satranç açılışını izlerken sertçe yutkunuyorum, boğazım acıyla kuruyor. Babamla birçok kez oynadığım bir senaryo bu. Gideon'un bundan sonra yapacağı şey kazanması için çok önemli olabilir.

Byris'in yanında dururken kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Etli eli üst kolumu sarmış durumda. Morartıcı bir kavrama olmasa da, yanlış nefes alsam bile sıkılaşıcağını hissediyorum.

En azından insanlar artık bana bakmıyor. Şimdi onlar da benim gibi oyunun tuzağına düştüler. Gideon çoktan kaleye geçti ve şahını korumaya devam ediyor. Rey'in iki fili de dışarıda ve bir atını kaybetti.

Rey fili oynamak yerine piyonunu bir kare öteye itiyor.

Bu beklenmedik bir hamle, çünkü bu filini feda etmek anlamına geliyor.

Kötü bir hisse kapıldığım için midem bulanıyor. Tecrübeli bir oyuncu bunu sebepsiz yere yapmaz.

Tahtayı inceleyerek, onun ne yaptığını görmeye çalışıyorum. Konu satranç olduğunda kesinlikle bir dahi değilim ama lisede birkaç turnuva kazanmıştım. Oyuncuların sonraki birkaç hamlesini tahmin etmekte her zaman iyi olmuşumdur.

Gideon henüz kazanmamış olmasına rağmen muzaffer bir sırıtış takınır. Bu işi çantada keklik sanıyor ama muhtemelen bir tuzağa düşüyor ve

bunun farkında değil. Atıyla bir siyah piyonu daha ele geçiriyor.

Oh,

hayır.

Hayır.

Anlıyorum o zaman.

Siyah at beyaz bir piyonu aldıktan sonra Rey'e vezirini hareket ettirmesi için açık bir yol bırakacak. Gideon'un bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yok.

Gözlerimi kapatarak kendimi hayal kırıklığı ve korkuya bıraktım.

Sonunda birlikte olmak istediğim en son kişi beni kazanacaktı.

Mal. Bu kelimedenden en az Rey tarafından söylenen bir sonraki kelime kadar nefret ediyorum.

"Şah mat." Çok gerçekçi. Böbürlenmek yok.

Gözlerimi açtığımda Gideon'un çenesi düşmüş, az önce olanlara inanamıyormuş gibi oyuna bakıyordu.

Dolandırıldı. Olan bu. Hem de beş dakikadan kısa bir sürede. Aslında onun adına utandım.

"Hile yaptın," diye homurdanıyor, eli yavaşça kemerindeki dev bıçağa doğru ilerliyor.

"Ben yapmadım." Rey sakince tahtayı işaret ediyor. "Burada hile falan yok. Sadece strateji."

Byris kolumu bırakıyor çünkü yükselen gerilim tüm dikkatini ona vermesini gerektiriyor. "Beyler. Haydi, şimdi." Sahnenin karşı tarafındaki merdivenlerden inmeye başlarken sesi yatıştırıcı. "Hepimiz izledik, Gideon. Adil bir galibiyetti."

"Bana bir kadın sözü vermiştin!" Gideon kükrer.

"Peki ya evdeki diğerleri? Her zaman bir sonraki sefer vardır."

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor.

Birbirlerini tanıyorlar. Gideon sürekli gelen bir müşteri.

Diğerleri. Evde.

Oh, Tanrım.

Oyunu kim kazanırsa kazansın, her zaman hayal edebileceğimden daha kötü bir kaderle karşılaşacaktım.

adama bakıyorum, yeni ödülünü, yani beni incelerken müstehcen bir bakış bekliyordum. Ama bana doğru bakmıyor.

Sakin bir şekilde tahtasındaki taşları toplarken, Gideon ve Byris'in tartışmalarından rahatsız olmamış gibi görünüyor.

Yakında buraya gelecek. Beni sürükleyip götürecekt.

Gözlerimden yaşlar akıyor ve bir tanesi yanağımdan aşağı süzülüyor. Diğer taraftan bir diğeri takip ediyor ve ben onları silmiyorum. Yerlerini daha fazlası aldığında hiçbir anlamı kalmayacaktı. Boğazımda basınç yükseliyor. Bir hıçkırık acı verici bir noktaya ulaşıyor, ama bir şekilde yutmayı başarıyorum. Dikkatleri üzerime daha fazla çekmek istemiyorum.

Gideon'un sesi bir bağırışa dönüşüp parmağı suçlayıcı bir şekilde Byris'i gösterdiğinde sığıyorum.

Sonra harika bir şey olur.

Byris bir yumruk atıyor. Gideon'un ağzından fışkıran kan, yakındaki bir kadının göğsüne ve yüzüne sıçrar. Kadın çığlık atar. Yanındaki adam dövüşen adamların peşinden gider ama Gideon bıçağını çoktan çıkarmıştır. Dönerek Rey'e doğru savuruyor.

Geriye zıplayan Rey, sırtına bağlı kılıcı hızla çıkarır ve engeller.

Saniyeler içinde kalabalıktaki diğerleri de saldırgan bağırılar ve silahlarla kavgaya katılıyor. İtiş kakış büyürken, şiddetli bir rüzgarda savrulan çamaşır ipindeki çarşaflar gibi yüksek bir ses duyulur ve ardından birkaç kişinin sırtından büyük kanatlar patlar.

Dürüst kanatlar.

Bir anda ortaya çıktılar.

İrkilerek kırımın üstüne düştüm. Ellerim bağlıyken düşüşümü engelleyemediğim için kuyruk sokumumda bir ağrı hissediyorum ama bunu fark edemeyecek kadar şoktayım.

İnsanların kanatları yoktur. Hâlâ evime yakın bir yerde olduğuma dair tüm umut kırıntıları yok oluyor ve sonunda acı gerçek ortaya çıkıyor.

Kaçırıldım. İnsan bile olmayan varlıklar tarafından. İki güneşi olan bir dünyada. İsyanlara bir sürü keskin nesnenin eşlik ettiği bir dünyada.

Kalabalığın arkasındaki ormandan kükremeler ve savaş çığlıkları geliyor ve yaklaşık iki düzine adam daha bu tarafa hücum ediyor.

Ellerinde baltalar, hançerler ve mızraklarla kavgaya katıldıklarında isyan daha da kötüleşir. Gideon, Rey'in kılıcının kabzasıyla ağzına darbe alıyor ve bir diş sahneye fırlıyor. Beyaz parça, benden birkaç metre ötedeki tahtaya çarpıp yuvarlanırken kanla kaplanıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılmışken Gideon ve Rey'in yerde güreştiğini görüyorum. Yumrukların çenelere, ağızlara ve gözlere indiği bir bulanıklık.

Kargaşa ve kaos yüzünden herkes beni unutmuş gibi görünüyor. Birinin beni fark etmesini ve durdurmasını bekleyerek merdivenlere doğru ilerliyorum.

Kimse bilmiyor.

Bu benim kaçış fırsatım.

Uzaklara bakarak seçeneklerimi değerlendiriyorum. Buradan uzaklaşan geniş bir çimenlik alan var ama geldiğimiz yerin orası olduğundan eminim. Sonra orman var.

Woods işte.

Bu adamlarla birlikte kalıp başıma gelecek cehennemi beklemektense, bilinmeyen bir dünyada tek başıma şansımı denemeyi tercih ederim.

Vahşi doğada hayatta kalma konusunda bazı temel becerilerim var. Babam ve ben her yaz kampa giderdik.

Ellerim hala önümde sıkıca bağlı, kalkıp koşuyorum. Spor ayakkabılarım basamakları hızla iniyor ve yarı yarıya birinin peşimden gelmesini bekliyorum. Beni yere sermesini.

Ama ve ben arkama bakmayı reddederek koşmaya devam ediyorum.

Sahip olduğum her damla enerjiyi güvenli bir yere koşmak için harcarken ciğerlerim ve bacak kaslarım yanıyor. Ağaçlara neredeyse ulaştım. Oraya ulaştığımda kaçma şansım çok daha yüksek olacak.

Bağırışlar ve metalin metale çarparak çıkardığı sesler çok gerilerde kaldı ve yapraklı çalılara ulaştığımda nefes nefese kalıyorum. Yukarıdaki ağaçlar milyonlarca minik beyaz çiçek açıyor ve yaprakları yere düşerek etrafımda kar gibi süzülüyor.

Aklımı kaçıracak kadar korkmamış olsaydım, bunun güzelliğini takdir edebilirdim.

Ancak tek bir hedefim var: düşmeden olabildiğince hızlı gitmek. Sopaların, yaprakların, düşmüş dalların ve evcilleşmemiş vahşi doğada bulabileceğiniz diğer tüm engellerin üzerinde tepiniyorum.

Kaybolacağım. Bu kesin.

Umurumda değil. Ormanın derinliklerine doğru gitmeye devam edeceğim. Tatlı su bulana kadar birkaç saat gidebilirim. Filtre veya aletler olmadan, şansımı bakterilerle denemek zorundayım.

Bir de bileklerim var. İpi sivri bir taşla kesmeye çalışabilirim ama dişlerimle çözmeyi ve uzunluğunu korumayı tercih ederim. İp vahşi doğada bir metadır.

Bir dalın kırıldığını duyduğumda çok uzaklaşmamıştım.

Tüm vücudum geriliyor ve kalbim yerinden fırlıyor ama hareket etmeyi bırakmıyorum. Sesin geldiğini anlayamıyorum. Bir hayvan olabilir, ama öyle olmama ihtimaline karşı daha hızlı gitmem gerekiyor.

Oflayıp puflamamı minimumda tutmaya çalışarak yürüyüş hızımı artırıyorum. Hatta o kadar hızlandım ki, tam önümdeki ağacın arkasından biri çıktığında zamanında duramıyorum.

Doğruca ona doğru koşuyorum. Sanki tuğladan bir duvarmış gibi irkilmiyor bile. Kafamı kaldırıp baktığımda, kaçınmaya çalıştığım her şeyi görüyorum: Kafa derisinin kıvrımları üzerinde birkaç kabarcık at kuyruğu şeklinde şekillendirilmiş sarı bir mohawk. Gözlerinin etrafı siyah boyayla kaplı. Kemerine bağlı bir kılıç.

Onu müzayededen tanıyamadım ama bu onlardan biri olmadığı anlamına gelmez.

Eli ön koluma kenetlendiğinde korkudan donup kaldım. Felçli, çılgılık bile atamıyor.

Bağlı bileklerimi başımın üzerine kaldırıyor ve cebinden bir hançer çıkarıyor.

Ortamım tamamen açık. Saldırıya karşı tamamen savunmasız.

Sinerek, keskin bıçağın karnımı delmesini beklerken gözlerimi kapattım. Ya da boynumu. Belki de çabuk davranıp doğrudan kalbime saplayacak.

CHAPTER 4

Maelyn

Acı yok geliyor. İpin ileri geri kesildiğini hissettiğimde, tek gözümle bakıyorum. Beni serbest bırakıyor.

Bileklerime batan lifleri ustalıkla keserken ağzım açık, kıpırdamadan duruyorum. Ve bunu beni daha fazla incitmeden yapmayı başarıyor.

Halat parçalar halinde yere düşer.

"Benim adım Thayne ve güvendesin," diyor adam, bir eliyle silahını pantolonuna geri koyarken diğer eliyle kolumu sıkıca sarıyor.

"Thayne." Bir bağlantı kurmaya çalışmak için kasıtlı olarak onun adını ve başımı ormanın derinliklerine doğru sallıyorum. "Ben o tarafa gidiyorum, çok teşekkür ederim."

"Bunu yapmana izin veremem." "Neden?"

"Çok tehlikeli."

Kulağa histerik gelen bir kıkırtı çıkarıyorum.

"Yaşadığım günden sonra, şansımı denemek istiyorum." Kendimi geri çekmeye çalışıyorum ama beni tutuşu gevşemiyor. "Uzak dur benden." Panik içinde ormanda beni avlayabilecek birilerini arıyorum. "Dinle, gerçekten kötü insanlardan kaçıyorum."

"Biliyorum."

Kömürle kaplı gözlerine kilitlendiğimde damarlarıma buz doluyor. "Onlarla mısın?"

"Kötü olanlar değil."

İyi olanlar olduğunu ima ediyor. Öyle bile olsa, bu adamla hiçbir şey yapmak istemiyorum. "Eğer iyi bir adamsan, bırak gideyim. Sadece eve gitmek istiyorum."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum," diyor, sesi düz, sanki sıkılmış gibi. Mücadele etmeyi bıraktım. "Beni kurtarıyor musun?"

Umut etmek için çok fazla. Beni sakinleştirmek için yalan söylüyor olabilir, ama başını salladığında umudun beni ele geçirmesine izin veriyorum. Belki hüsnükuruntu ya da geçmişte sahip olmakla suçlandığım gülünç derecede mantıksız iyimserlik, ama ona inanmak istiyorum.

"Yani sen polis falan mısın?"

Thayne omuz silkiyor. " gibi bir şey."

"Çek ellerini onun üzerinden."

Solumdan gelen sesle irkiliyorum ve bir şekilde, bakmadan bile kime ait olduğunu biliyorum.

Kalın kalın yutkunarak, parlayan gözleri olan adama dönüyorum. Kapüşonu kapalıyken o kadar parlak görünmüyorlar ama yine de rahatsız edici derecede parlaklar, başındaki altın taç gibi parlıyorlar. Lüks bant yaklaşık iki inç genişliğinde ve yedi noktadan oluşuyor. Her şey mücevherler ve incilerle süslenmiş. Işık tepesindeki dalların arasından süzülüyor ve sıcak renklerin - beyaz, şeftali ve turuncu- karışımında parlıyor.

Pelerini geriye itildiğinde geniş omuzları, kaslı göğüs kasları ve belirgin karın kasları ortaya çıkıyor. Haki pantolonu kalçalarına kadar iniyor ve bel bandının içinde kaybolan V kaslarını ve koyu renkli mutlu bir izi görüyorum.

Gözlerimi daha uygun bir yere kaldırmaya zorlayarak onun çatık kaşlarına kilitlendim. yüz.

"Majesteleri." Thayne başıyla hafif bir selam verir. "Bir tane buldum kaçmaya çalışan insanlardan."

"Onu şimdi bana vereceksin." Komut yüksek sesle değil, ama bir kırbaç gibi keskin ve karanlık.

Korkuyla, yaklaştığında ondan uzaklaşıyorum. Başını eğiyor, kaşlarını çatıyor ve gözleri kısıyor.

Kafası karışmış gibi mi?

Thayne beni geçerken Rey'in yüzünde öfke ya da kötü niyet okumuyorum, bu yüzden isteksizce ona gidiyorum.

Eliyle hafifçe dirseğimi kavırıyor ve bana dokunur dokunmaz bir nefes tıslıyor.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemeden göz kırpyorum. Eğer Thayne doğruyu söylüyorsa ve bu ikisi aynı grubun parçasıysa, o zaman belki de düşündüğüm kadar kötü değildir.

"Th-Thayne beni eve götüreceğini," diye kekeliyorum. "Öyle mi dedi?"

Bir başka meraklı baş eğme hareketi.

"Evet."

Onaylamak yerine, elini selamlar gibi benimkinin içine sokuyor ve eğiliyor. Doğrulurken geri adım atmak yerine daha da yaklaşıyor. "Ben Zander."

Boyum o kadar kısa ki, onun soğukkanlı yüzünü görebilmek için başımı sonuna kadar arkaya yaslamam gerekiyor. "Adının Rey olduğunu söylediğini duydum."

"Değil."

"Zander," diye tekrarlıyorum ve az önce en tatlı iltifatı fısıldamışım gibi gözlerini kapatıyor.

"*Kral* Zander," diye araya giren Thayne, "*Kral*" kelimesini vurgularken beni düzeltiyor.

Başlık.

Zander kaşlarını çatarak arkadaşına bakar. "Onun için sadece Zander. Benim kraliçem kimsenin önünde eğilmeyecek."

Thayne'in yüz hatlarına bir an için şaşkınlık çöküyor. Sonra bana anlam veremediğim yeni bir ifadeyle bakarken gözleri açılıyor. "Evet, majesteleri."

Kraliçe mi? Majesteleri mi?

"Peki, tamam o zaman," diye öksürdüm. "Ben Maelyn. Beni Dallas'a geri getirdiğiniz için şimdiden teşekkür ederim. Beni evime götürmene bile gerek yok. Beni şehrin yakınlarına götürün, dönüş yolunu bulurum."

Benim saçmalamam üzerine Zander'ın dudaklarının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor. Tam bir gülümseme sayılmaz ama eğlendiğini hissediyorum. Belki de o kadar korkutucu değildir.

Dirseğini uzatarak bir centilmen gibi kolunu uzatıyor. "Adamlarıma ve diğer kadınlara tekrar katılalım. Şimdiye kadar güvende olmalılar."

Minnettarlıkla elimi koluna doladım. Teninden gelen ısı şaşırtıcı ama rahatsız edici değil. Uçuş modundayken tüm kanım başıma ve organlarıma hücum etmiş, parmaklarımı buz gibi soğuk bırakmıştı.

Thayne önden giderek büyük bir baltayla yolumuzdaki çalıları ve çalı çırpıları kesiyor. Ayağımın takılmamasına dikkat ederken, Zander'e yan gözle bakıyor ve yüz hatlarını inceliyorum.

Artık ondan korkmadığım için bir anlığına ne kadar yakışıklı olduğunu takdir ediyorum.

Diğer adamlar gibi onun da mohawk benzeri bir saç şeridi var ama onunki ne sarı ne de örülebilecek kadar uzun. Dağınık dört inçlik teller olabildiğince siyah.

Sivri kulağını kafasının tıraşlı tarafında görmek biraz sarsıcı ama keskin bir çenesi, yüksek elmacık kemikleri ve düz bir burnu var. Taç kafasına garip bir şekilde oturuyor - çok sıkı - sanki

Başka biri. Mürekkep rengi kakülleri gözlüğün üzerine dökülüyor ama gözlerine saç kaçmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Gözlerinden bahsetmişken, herkesin yaptığı gibi makyaj yapmıyor ama kirpikleri koyu ve kalın, ona göz kalemı görünümü veriyor. Odak nokta dudakları oluyor. İnanılmaz derecede dolgunlar. Dolgun. Güzel. Pembe.

Dövüşten dolayı şişip şişmediklerini merak etmeye başladım. Gördüğüm kadarıyla yüzüne birkaç darbe almıştı ama şu anda buna dair bir kanıt göremiyorum.

Beni korudu. Benim için savaştı.

Baş bana doğru kaymaya başlıyor ve bakışlarımı etrafımızdaki çiçekli ağaçlara çevirirken şiddetle kızarıyorum.

Umarım onu beni yakalamamıştır. "Beni kaçırın insanları tutukladınız mı?"

"Yakalandılar, evet." Sesi derinden geliyor ama Thayne'le konuşmasının aksine benimle konuşurken belli bir kibarlık var. "Sana yaptıkları için cezalandırılacaklar."

"Güzel. Umarım hapiste çürürler."

Homurdanıyor ve bunun bir anlaşma mı yoksa bugünün ne kadar berbat geçtiğine dair bir hoşnutsuzluk sesi mi olduğundan emin değilim. Sessiz yolculuğu sohbetle doldurmasını bekliyorum ama yapmıyor.

Ah, güçlü ve sessiz tip.

Garip duraklamalarla aram hiç iyi olmadı. Benim için rahat değil. Bir başkasının ne düşündüğünü bilmemekten hoşlanmıyorum, özellikle de çalkantılı zamanlarda.

"Daha önce ne olduğunu açıklamak ister misin?" Konuşmaya başlaması için ona bir fırsat veriyorum.

"Hayır."

Reddetmesinin ardından birkaç saniye geçti ve ormanın yaklaşıyoruz.

"Neden olmasın?" Üstüne gidiyorum ve hemen cevap vermeyince devam ediyorum: "Belli ki insanları satıyorlardı. Ve diğer kadınlardan birinin söylediklerinden, bunun cinsel nedenlerle olduğu sonucuna varabilirim. Sadece buraya neden getirildiğimi bilmek istiyorum. Burası neresi? Neden ben?"

Zander çimenlik alanın parlak ışığından sadece birkaç adım ötede aniden duruyor. Hareketi o kadar ani ki, hâlâ kolunu tuttuğum için geri çekiliyorum.

Yüzündeki öfkeyi görünce, yanmışım gibi elimi çekip birkaç adım geri gidiyorum. Öfkesinin bana yönelik olduğu hissine kapılmıyorum.

ama yine de korkutucu.

Kaşları daha da gerginleşiyor ve hırıltısı düz, beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor. "Sana ne yapmak istediklerini söylememi mi istiyorsun? Söyleyemem. Bunu düşünemiyorum bile."

Öfkeden titriyor. Parmakları iki yanında titriyor ve göğsü hızlı nefes alıp vermelerle inip kalkıyor. Gözlerinden altın rengi parlıyor ve yemin ederim irislerinin farklı bir şekil aldığını görüyorum. Uzuyorlar, bir saniyeliğine karanlık yarıklara dönüşüyorlar.

Thayne birkaç adım öteden, "Majesteleri," diye bağıyor ve bu saygı ifadesi daha önce duyduğum hürmeti kaybetmiş. Şimdi endişeli bir uyarı gibi geliyor. "Sakin olun."

Zander'ın yüzünden öfke düşer. Birkaç yavaş nefes alarak, soğukkanlı maskesini geri takıyor.

Sanki bir saniye önce neredeyse Hulk moduna geçmemiş gibi bana elini uzatıyor.

Temkinli olmaya geri döndüm. Belli ki bu adam sinirli.

Burada olduğu için ; biz kadınlar için araya girdi ama buradan ayrılmaya çok hazırım.

Uzattığı eli görmezden gelerek ilerliyorum ve Thayne'in etrafından dolaşarak güneş ışığına çıkıyorum. İleriye bakarken sıcaklık omuzlarıma vuruyor. Birkaç adam baltalarıyla sahneyi söküyor ve odunları şenlik ateşi için kullanıyor. Keresteleri yığına eklediklerinde alevler tıslıyor ve çatırdıyor.

Sağ tarafta büyük bir grup var ve müzayededen tanıyorum.

Zander cezalandırılmaları konusunda şaka yapmıyordu.

Byris ile birlikte bir grup potansiyel alıcı birbirine zincirlenmiş durumda. Artık heyecanlı görünmüyorlar. Ürkütücü bakışlar gitmiş. Zincirlenmiş ve dövülmüş halde diz çöküyorlar. Zincirlerin boyunlarına ve bileklerine dolandığı yerlerden kan akıyor.

Gömleksiz, kanatlı savaşçılardan oluşan bir ordu ellerinde mızraklarla etraflarında dönüyor ve ateşe o kadar yakınlar ki tenleri pembeleşmiş ve terden parlıyor. Kadınlardan bazıları suç ortaklarına yaslanmış ağlıyor.

Onlara ne olacak bilmiyorum ama şeytan bugün kaybetti. O

kadar rahatladım ki ağlayabilirim.

Alanın uzak ucuna baktığımda Sasha'yı buluyorum. Gözlüklerim olmadan şekli bulanık ama başka bir kadını teselli ettiğini görebiliyorum. Tanıyorum

ve dokuz kafa sayıyorum. Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes ciğerlerimden fışkırıyor ve göğsüm hafifliyor.

Thayne ve Zander gerçekten hepsini kurtardı.

Hızla omzumun üzerinden bakıyorum ve Zander'in bana doğru adım attığını görüyorum. Tüm bu deneyimle arama mümkün olduğunca mesafe koymak istiyorum, bu yüzden esir arkadaşlarımdan olduğu gruba doğru koşuyorum.

Sasha kollarını açarak karşılıyor ve sarılıyor. "Artık her şey yoluna girecek. Bir şeyin yok. İyisin canım."

Sesindeki anaç ton sonunda beni çatlatıyor.

Göğsümde yüksek sesli bir hıçkırık kasılıyor. İlkini çığ gibi diğerleri takip ediyor ve kendimi tamamen kaybederken ölmekte olan bir fok balığı gibi ses çıkardığımı biraz farkındayım.

Ben sessiz ağlayan biri değilim. Hiç olmadım. Bunu sık sık yapmam, yüzden , vücudum sanki bir grup şişelenmiş sinir krizini aynı anda serbest bırakıyor. Gözyaşları yanaklarımı kaplıyor ve burnumdan sümük akıyor. Boğazımdan kısa feryatlar ve sızlanmalar dökülüyor.

Sırtıma yumuşak bir dokunuş oluyor ve önce diğer kızlardan biri olduğunu düşünüyorum ama arkama baktığımda o olduğunu görüyorum.

Zander.

"Onu şimdi bana vereceksin," diyor Sasha'ya. Talebi, daha önce Thayne'e aynı şeyi söylediğinde sahip olduğu karanlık kenardan yoksundur, ancak hala sağlam ve inatçıdır.

Sasha'ya daha sıkı sarılıyorum ve o da koruyucu bir hareketle bizi döndürüyor. "Görünüşe göre seninle gitmek istemiyor, Gündüz Kralı."

Thayne yaklaşıyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. İkisi de benden o kadar uzun ki ne dediğini anlamıyorum. Ama her ne ise, onu Zander'in istediğini yapmaya ikna etmeye yetiyor.

Bana bakarak, gözlerinde parlayan mutlulukla güven verici bir gülümseme veriyor. "Sen şanslı birisin."

"Ne?" Kafam karıştı, hıçkırıldım ve o uzaklaşırken yüzümü sildim.

Ben.

Bileğindeki yaralara dikkat etmeye çalışarak elini tutuyorum, Ama bölgeye iyice baktığımda mükemmel bir cilt görüyorum.

Yaralarını hayal edip etmediğimi merak ederek bakıyorum. Boynu da daha iyi. Yaralandığına dair tek kanıt, elbisesinin bazı kısımlarında hâlâ pas rengi lekeler olması. Kanaması varken nasıl oldu da bir çizdiği bile olmadı?

"Yaralı mı, majesteleri?" Yeni bir adam geldi, elleri bana doğru uzanıyordu.

Saf içgüdülerim geri çekilmemi sağladı. Sasha'nın elini bırakarak Zander'e doğru geri çekiliyorum.

" yok," diyor Zander yumuşak bir sesle, başparmaklarını kollarımın üst kısmındaki deriye sürterek. "Bu Marek ve acını dindirecek."

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

Adamın elleri hâlâ dışarıda. Diğer adamların çoğu gibi kafasının yanları traşlı ama mohawk'ının beyaz-sarı saçları Zander'inki gibi daha kısa. Soğuktan donmuş birkaç tel alnındaki tere yapışmış. Aynı kaşlar tanımlayamadığım bir duyguyla birbirine kenetlenmiş. Endişe mi? İşbirliği yapmadığım için hayal kırıklığı mı?

İhanete uğramış gibi hissediyorum. İşbirliği zamanının sanıyordum. Artık özgür olmam gerekiyor.

Kıvrınarak Zander'a daha sert bastırıyorum. "Bana dokunmanı istemiyorum. Acımla bir sorunum yok. Gerçekten."

"Benim sorun yok," Zander. "Yap şunu, Marek."

Marek'in avuç içi göğsümün üst kısmından bir santim uzakta durduğunda geriliyorum, ama hakkını yemeyelim, bana gerçekten dokunmuyor. Birkaç saniye boyunca orada öylece duruyor. Ondan soğuk bir his yayılıyor ve burası daha da sıcak olmasına rağmen ürperiyorum.

"Rehberliğime ihtiyacın var mı, Marek?" Başka bir adam öne çıkar. Otuzundan bir gün bile fazla göstermese de gözlerinin ve ağzının etrafında kırıksıklıklar var. Kaşlarını çatıldığında bu kırıksıklıklar derinleşiyor.

Ve birden, kaba görünüşü dikkatimi dağıttı. Yüzü ve kolları kötü bir şekilde yaralanmış. Uzun, pürüzlü, ten rengi çizgiler kolsuz gömleğinin içinde kayboluyor ve gövdesinin de bunlarla kaplı olduğuna bahse girmeye hazırım.

Elbette, kimseyi sakat olduğu için yargılamam. Aslında, tam tersi. Kaşlarını çatmasına rağmen, bu adama sempati duyuyorum ve tüm bu izlerin nereden geldiğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki vücudumdaki ince farklılıkları fark edemiyorum bile. Bileklerimdeki sızı hafifliyor ve kaval kemiğimdeki zonklama azalıyor.

Ellerimi kaldırıyorum.

Tıpkı Sasha gibi, kırmızı bağ izleri gitmiş. Pantolonumun paçasını sıvasaydım, hiçbir çürük görmeyeceğime bahse girerdim.

"Gerek yok Kai," diyor Marek omzunun üzerinden sırtarak yaralı adama. "Hallettim."

"Bunu nasıl yaptın?" Bileklerimin etrafındaki mükemmel deriyi ovalarken şaşkınlıkla soruyorum.

Başımı kaldırıp Marek'e baktığımda, görüşümdeki ani netlik beni şaşırtıyor. Uzaktaki ağaçların yaprakları artık bulanık değil. Bulutlar kabarık lekeler gibi görünmek yerine belirginleşiyor. Her şey keskin ve net.

Alışkanlığım dışında, gözlüklerimi ayarlamak için elimi yüzüme doğru götürüyorum. Ama orada olmadıkları için kendimi şakağımdan dürtmekle yetiniyorum.

Gözlerimi kırıştırırken nefes nefese "Gözlerim," diye bağıryorum.

Zander'ın omuzlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor. "Peki ya gözlerin? Hasarlı mı? Marek, ne yaptın sen?"

Gürleyen sesiyle beni iyileştiren adamı savunmak için çırpınıyorum. "Hiçbir sorun yok. Gerçekten iyi görebiliyorum. Artık gözlüğe ihtiyacım yok."

Buna inanamıyorum. Her zaman Lasik istemiştim, ancak gözüme parmak sokma düşüncesine dayanamadığım için lens bile takamayan biri için lazer söz konusu bile olamazdı.

Bu Marek denen adam sadece yaralarımı iyileştirmekle kalmadı, miyopluğumu da düzeltti. "Teşekkürler, Marek. Nasıl yaptın bunu?"

Marek cevap vermiyor. Sadece başını saygılı bir şekilde eğiyor ve gitmek için dönüyor.

Omuzlarımdan nazikçe dürtülmesi arkamı dönmemi sağlıyor ve Zander'in şefkatli ifadesiyle karşılaşıyorum. "Aradığın tüm cevapları alacaksın, Mae."

"Adım Maelyn," diye düzeltiyorum onu. "Mae'yi severim."

"Bilmiyorum."

Beni tanımıyor. Tanısaydı, bana kesinlikle böyle demezdi. Aramızda olmayan bir yakınlığı ifade etmesi bir yana, bu lakaptan nefret ediyorum. Beni taşralı bir hödük gibi gösterdiğini hissediyorum ki yetişkin hayatımın büyük bir bölümünü kurtulmaya çalışarak geçirdim. Küçük bir kasaba olan Bliss'te büyürken, çocukluğum boyunca üç garantim vardı: Pazar günleri kilise, güzellik yarışmalarında büyük saçlar ve her akşam tam altıda masada ev yapımı yemekler.

Şehir daha hızlı, daha yoğun, daha karmaşık. Daha sofistike. Dallas'a kalıcı olarak taşınmam, bu şeyler olmak için kasıtlı bir girişimdi.

Konuyla ilgili daha derin fikirlerimi söyleyemeden Zander bir kolunu belime doluyor, beni yanına bastırıyor ve tüm kadınlara bakıyor.

"Eğer Fae iseniz, buraya gelin." Bazı savaşçıların hazır olda beklediği sol tarafa doğru işaret ediyor ve üç kadın gruptan ayrılarak onlara katılıyor. "Bu adamlar size kadar eşlik edecek, ne kadar uzak olursa olsun. Yaşadığınız sıkıntılar için size tazminat ödenecek ve Day krallığından resmi bir yazılı özür alacaksınız."

Sasha'nın Zander hakkındaki önceki şüphesinin tüm izleri yok oldu. O ve diğer kızlar ona bakıyorlar ve içlerinden birinin Zander'ı tepeden tırnağa takdîrkâr bir şekilde incelediğini gördüğümde bunun benim hayal gücüm olduğunu sanmıyorum.

Bu kahramana tapmaktan daha fazlası. Bu bir cazibe. Ona benim ormanda baktığım gibi bakıyorlar.

Bir an için içimde kıskançlık alevlendi.

Zihinsel olarak silkeleniyorum. Böyle hissetmeye hakkım yok. Burada tek bir amaç var, eve dönmek.

Zander her kimse -kral ya da her neyse- ona teşekkür edeceğim ve gitmeden önce iyi bir yaşam dileyeceğim.

CHAPTER 5

Zander

Adamlarımın Fae dişilerini uzaklaştırmasını dinliyorum. Yapılacakları biliyorlar. Ormana girip gözden kaybolduklarında kanatlarını açıp uçacaklar. Sanırım bunu burada da yapabilirler, ama geçmiş deneyimlerimden insanların buna iyi tepki vermediğini biliyorum. Bugün zaten yeterince şey gördüler ve onları daha fazla korkutmak istemiyorum.

Çalılıkların arasından geçerken geri çekilen gruptan minnettar iç çekişler ve rahat konuşmalar geliyor. Bu geceye kadar üç kadın ait oldukları yere, Gece Diyarı'na dönmüş olacaklar.

Şimdi sıra diğerlerinde. Havadaki sessiz gerilimi bir bıçakla bile kesebilirsiniz. Önümdeki altı insan yorgun, güvenilmez ve muhtemelen travma geçirmiş durumda.

Kurtarma operasyonunun bu kısmı hep aynıdır. Kızları söylediğim her şeye inandırmak zor olacak.

"Merhaba. Ben Kral Zander, Gündüz Diyarı'nın hükümdarıyım. Şimdiye kadar anlamış olabileceğiniz gibi, Dünya'da değilsiniz. Burası Valora adında bir dünya. Bir geçitten getirildiniz."

Birbirlerine sarılan kızlar arasında rahatlama ve inançsızlık mırıltıları yükselir.

Ve ekliyorum, "Hayır, seninle dalga geçmiyorum. Yalan da söylemiyorum. Kötü amaçlar için kaçırılmıştın ama kurtarıldın."

Kızlardan biri "Alçak ne demek?" diye sorar.

"Şeytani. Ancak, senin için planladıkları şey kaderin olmayacak. Seçeneklerin var. Eğer geldiğin yere dönmek istersen, bunu gerçekleştirebilirim."

Maelyn bir heyecan patlamasıyla yanımda kaskatı kesiliyor.

Duraksıyorum, bağıın içinde dolaşan duyguları anlayamıyorum. Önce benden korkuyordu. Şimdi, ayrılma düşüncesi onu mutlu ediyor gibi görünüyor.

Bu olamaz. Biz eşiz. Bana çekilmeli. Benim varlığında kendini güvende, sakın ve mutlu hissetmeli. Benden ayrı olmak her açıdan yanlış hissettirmeli.

Endişemi görmezden gelerek devam ediyorum, "Ya da burada kalabilirsin. Kapkaççıların zor hayatlardan gelen kadınları almayı sevdikleri bilinen bir gerçek ve bugünün yaşadığınız en kötü olay olmadığından şüpheleniyorum. Belki yetimsiniz ya da yoksulluk içinde yaşıyorsunuz. Belki evde sizi özleyecek kimse yok. Ama burada sizin için bir yer var, eğer isterseniz."

"Ne tür bir yer?" diye konuşuyor biri, endişeli. "Ne teklif ettiğinizi anlamıyorum."

"İmkânlarınızın olacağı bir yer," diye cevap veriyorum. "Size ev verilecek."

"Hiçbir şey bedava değildir," diyor bir başkası kuşkuyla.

"Haklısın," diyorum ona. "Aralarından seçim yapabileceğin pek çok iş var. İyi işler, bağımsız olmanızı sağlayacak dürüst işler. Bazıları eğitim gerektiriyor, ancak eğitiminizi hiçbir ücret almadan sağlayacağız."

"Benim zaten bir dairem ve işim var," diye karşılık veriyor ilk ses. "Burası nasıl farklı?"

"En büyük teşviklerden bazıları on yıl içinde fae'ye dönüşecek olmanız ve bu gerçekleştiğinde yaşlanmanızın neredeyse durma noktasına gelecek kadar yavaşlaması. Ağrılar ve sızılar sizi rahatsız etmeyecek. Burada doğal virüslerimiz yok, bu yüzden asla hastalanmazsınız. Kanatlarınız çıkarsa, sonunda uçabilirsiniz. Hepsinden iyisi, otuz bin yıla kadar yaşayabilirsiniz."

Arkadaşımdan gelen küçük bir nefes de dahil olmak üzere etrafımda nefes sesleri yükseliyor.

Evet, bu son gerçek genellikle çok ikna edicidir. İnsan ömrü trajik bir şekilde kısadır.

"Buraya geliş şeklin talihsiz," diyorum, "ama bundan sonra böyle olmak zorunda değil. Mutlu olabilirsin."

"Bunun bir şaka olmadığına emin misin?" Şu ana kadar konuşmayan bir kız uysalca sesini yükseltiyor. "Ya da bir numara? Ya da bir rüya?"

"Bu gerçek."

"Saçmaladığım için beni mazur görmelisin."

"Rüya görüyormuş gibi mi hissediyorsun?"

Cevap yok, ama grup anlattıklarımı düşünürken gergin bir şekilde yer değiştiriyor.

Gerçekliğin içime işlemesine izin vererek sabırla "Bunu sindirmen için sana birkaç dakika vereceğim" diyorum.

Şüphecilikleri haklı. Bugüne kadar hayaletlere veya uzaylılara inanmış olabilirler, ancak dünyaları artık peri folklorunu pek kabul etmiyor.

Arkamızdaki dev şenlik ateşi çatırdıyor ve yanan etin kokusunu alıyorum. Aslında oldukça fazla. Sanırım kavga sırasında altı ya da yedi suçlu kafasını kaybetti ve şimdi cesetleri küle dönüşerek yok ediliyor. İyi kurtulmuşlar.

Bir kadın tekrar ağlamaya başlıyor. Sesi rahatlamış ya da mutlu gibi gelmiyor.

"Korkma ya da üzülme," diyorum ona doğru nazikçe. "Kararın ne olursa olsun saygı görecektir."

Benim güven vermem sadece daha yüksek sesle hıçkırmasına neden oluyor.

"İngilizce konuştuğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyor Maelyn sessizce. O kadar küçük ki, başını bana doğru çevirdiğinde nefesi göğüs kafesimin altındaki kaburgalarımı okşuyor. "Onun için İspanyolca'ya tercüme edebilirim."

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

Gurur içimde kabarıyor. Dostum akıllı ve düşünceli biri.

"Teklifin için minnettarım ama gerek yok."

Sarayda sürgünde geçirdiğim uzun yıllar boyunca her türlü konuda eğitim aldım. Birkaç yaygın Dünya dilini akıcı bir şekilde konuşabiliyorum ve bu gibi zamanlarda işime .

Kapkaççılar genellikle önde gelen dilin İngilizce olduğu ülkelere gitmeye çalışırlar çünkü biz burada bu dili konuşuyoruz. Alıcılar emirlerinin yeni köleleri tarafından kendilerini tekrar etmek zorunda kalmadan hızlıca yerine getirilmesini isterler. Kelimeleri anlamayan birine emir vermeye çalışmak onlar için sinir bozucudur. Ancak bazen fidyeciler bu gerçeği göz önünde bulundurmadan birini kaçıırırlar.

Kızla İspanyolca konuşmaya başladım. Adının Lupe olduğunu ve Meksikalı olduğunu öğrendim. Durumu açıkladıktan sonra, sessizleşmeden önce bana bolca ve tutkuyla teşekkür ediyor.

Maelyn'den hayranlık ve huşu yayılıyor. Bu daha iyi.

O benden etkilendi, tıpkı benim ondan etkilendiğim gibi. Aramızda yoğun bir sevgi hissetmesem de, karşılıklı saygı başlangıç için iyi bir yer.

"Sizin dünyanızda bazen insanlar kayboluyor, değil mi?" Gruba soruyorum, onlar da sessizce onaylıyorlar. "Hepsi gitmedi, sadece farklı bir dünyaya seyahat ettiler. Birçok insan buraya yerleşti ve

Eski hayatlarında asla yaklaşamadıkları başarıyı yakaladılar. Ancak, güvenlik ve büyü vaadi sizi kalmaya ikna etmeye yetmiyorsa, Dünya'ya dönebilirsiniz." Portalları tutan Thayne'e işaret ediyorum. "Gitmek istiyorsan buraya gel, ama bil ki burası ya da olanlar hakkında asla konuşamazsın..."

Sözümü yarıda kesiyorum çünkü Maelyn kolumu silkiyor. Küçük elini benimkine dolayarak parmaklarımı belinden sıyrıyor. Sonra diğer bir insanla Thayne'in yanına doğru yürüyor.

Ve tepki veremeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

Onunla konuşmuyordum. O seçeneklere dahil değildi, ama kendini çok açık bir şekilde ifade etti.

Maelyn beni gerçekten terk etmek istiyor ve bunu tüm erkeklerimin önünde gösterdi. Eminim şimdiye kadar birçoğu onun benim kader arkadaşım olduğundan şüphelenmiştir. Kurtardığımız kurbanların hiçbirisiyle şahsen ilgilenmem. Onları rahatlatmam, onlara dokunmam. Onlara sadece bir seçenek sunar ve mutlu yollarına gönderirim.

Yine de Maelyn'in gitmesine izin vermeyeceğim. Reddediyorum. Bırakamam.

Ama onun aynı şekilde hissetmediği gerçeği beni derinden yaralıyor. Acıtıyor. Reddedilmek.

Daha önce hiç eş reddi vakası olmamıştı. Bu bağ çok zorlayıcı.

Ağrıyan göğsümü ovuştururken, daha önce hissettiğim sevinç, üzüntü, öfke ve hayal kırıklığı ile bulandı. Maelyn ve ben birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde beni çoktan değersiz bulmuştuk.

Bir an için kendimi sorguladım. Onun hakkında yanılmış mıydım? Aramızdaki bağ konusunda yanılmış mıydım?

Bir önceki temasımızda yan tarafımda oluşan karıncalanmayı hâlâ hissediyorum. Parmaklarım onun yokluğuyla yanıyor. Ondan uzakta olma düşüncesi bile ruhumu, yalan söylemiş olsaydım acıtacağından daha fazla acıtıyor.

Emin olduğum bir şey varsa, o da Maelyn'in benim olduğudur.

Belki de bunu fark edemeyecek kadar korkmuştur. Ormanın başlarında korkusu o kadar güçlüydü ki kendimi fiziksel olarak hasta hissettim.

Alışmak için zamana ihtiyacı olması anlaşılabilir bir şey. Ayrıca, ne kadar çok birlikte olursak, aramızdaki bağ onu bana o kadar çok itecektir.

Yavaşça eşime doğru yürürken, Lupe'ye çevrilmiş bir versiyonunu doğrultuyorum ve o da gitmek isteyen diğer insana katılıyor.

Maelyn'i bir kez daha kendime demirlerken, "Bugün başına gelenleri asla anlatamazsın. Burada zaman farklı geçer. Valora'da bir yıl, Dünya'da bir gün gibidir. Geldiğin yerde, kaybolduğundan beri sadece saniyeler geçti ve onlara bu çileyi anlatmaya çalışırsan kimsenin sana inanması pek olası değil."

Maelyn ciddiyle "Anlıyorum," derken diğer kız kararlı bir şekilde "Ağzım fermuarlı," diyor.

Gerisini Lupe'ye açıkladıktan sonra diğer kadınla konuşuyorum. "Adın ne senin?"

"Jackie."

"Jackie, sana güvenlik sağlayabiliriz. Barınak, yiyecek ve giyecek."

"Sadakaya ihtiyacım yok. Hayatım övünülecek bir şey değil ama benim. Bunu kendim için yaptım ve geri dönmek istiyorum."

Başımı salladım. "Yeterince makul."

Bu bazen olur. Valora'nın cazibesi, çevreleri mücadele ve çekişmelerle dolu olsa bile, bazı insanların kendileri için inşa ettiklerinden vazgeçmeleri için yeterli değildir.

Maelyn boğazını temizliyor ve kalmak isteyen kızlara bakıyor. "Tüm bunlardan önce zor zamanlar geçirdiyseniz özür dilerim," diyor içten bir sempatiyle. "Benimle geri gelmek isterseniz size yardımcı olabilirim. Sizi kabul edebilecek harika bir barınak biliyorum."

"Beni otuz bin yıl yaşatabilir misin?" diye soruyor içlerinden biri, sesi dostça ve alaycı.

Bir kahkaha atan Maelyn başını sallar. "Hayır. Ve bunu istediğin için seni suçlayamam." Bana dönüyor. "Hayatımı olduğu gibi seviyorum. Mutluyum. Beni yanınıza alma isteğinizi takdir ediyorum ama buna gerek yok."

Başımı eğerek ona inanmayan bir bakış attım. Bana yalan mı söylüyor? Bir insan olarak, sahtekârlık onu bir periyi etkilediği gibi etkilemeyecektir, bu yüzden bunu anlamamın bir yolu yok.

Onu görmezden gelerek nazikçe dirseğinden tutup çekiyorum ve Thayne'den Jackie ve Lupe'ye doğru başımı sallıyorum. "Devam edin."

Savaşçım ahşap kutusunun kapağını kaldırıyor ve hemen portal kokusuyla karşılaşuyorum. Büyük bir yağmurdan sonraki hava gibi. Bu koku hoşuma gidiyor. Gündüz Diyarı'nda fırtınalar pek sık olmaz ama ben onları sevmeyi öğrendim. Çocukken beni korkuturlardı ama bir griffin şekil değiştiriciye dönüştüğüm gün gök gürültüsünden korkmayı bıraktım.

O gün pek çok şeyden korkmayı bıraktım.

Thayne küçük portalı Jackie'nin avucuna yerleştirir ve şu talimatı verir: "Henüz düşmesine izin verme. Hazır olduğunda, nereye gitmek istediğini düşün. Sanki zaten oradaymışsın gibi zihninde canlandır. Sonra portalın yere düşmesine izin ver. Diğer tarafta gideceğiniz yeri göreceksiniz. İçinden geç ve olmak istediğin yerde olacaksın." Ona fikrini değiştirmesi için son bir şans vermeden önce duraklıyor. "Bu tek yönlü bir anlaşma. Geçtikten sonra kapı yok olacak ve bir daha geri dönemeyeceksin."

"Bana uyar."

"Pekâlâ." Uzaklaşıyor.

Jackie'nin başını çevirip kalan insanlara baktığını duyuyorum. "Bundan emin misiniz?"

"Geri dönecek pek bir şeyim yok" diye yanıtlıyor biri, bir diğeri ise ekliyor: "Sokakta yaşıyordum. Eğer bir geceyi daha çöp konteynirinin arkasında uyuyarak geçirmek zorunda kalmazsam, bunu yapmayacağım."

"Tamam," diye iç geçirir Jackie. "Hoşça kalın hanımlar. İyi şanslar." Sonra portalı kapatır.

Büyü patlaması hissediliyor ve Maelyn de dahil olmak üzere birkaç kız şok sesleri çıkarıyor. Eşim benden uzaklaşıp kendi dünyasına açılan kapıya doğru savruldu. Onu geri çekiyorum.

Gözlerini yüzüme çevirdiğinde, beni incelediğini hissedebiliyorum.

Beni sorguluyorsun.

Yakında, onu neden bırakamayacağımı anlayacak.

Geçit kapandığında boğazında bir dehşet sesi yankılanıyor.

Sonra Lupe gidiyor ve Maelyn yine kadının peşinden atlamak ister gibi görünüyor.

"Şimdi sıra bende, değil mi?" Sesindeki umut çok açık, gururumu paramparça ediyor.

Üzüntüden nefret ederim.

Zayıflıktır. Onun yerine sinirleniyorum.

"Kai," diye bağıryorum kadınları yeni yerlerine yerleştirmekle görevli askere. "Adamlarımı, esirleri ve bu dört kadını Hailene'ye götür. Yol boyunca kadınların karınlarının doyduğundan emin ol. Soruları varsa cevapla."

"Evet, majesteleri." Maelyn'in hâlâ elimde olduğunu fark edince duraksıyor. "Peki ya bu?"

"Eve gitmek istiyor," diye ısırdım. "Oraya gittiğinden emin olacağım."

CHAPTER 6

Maelyn

"Beni eve götüreceğine söz veriyor musun?" Rahatlamam gerekirdi ama Zander'ın niyetini belirtirkenki ses tonu güven verici değildi. Sanki benim dahil olmadığım bir iç şaka varmış gibi *eve dönmekten* bahsediyordu. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

Kafam karıştı ve bu adamın ruh hali beni geriyor. Bir an şefkatli, ilgili ve korumacı, bir an sonra ifadesi sert ve okunamaz.

Sanırım bana kızgın ama nedenini bilmiyorum.

"Eee?" Bileğime doladığı eline bakarak tekrar soruyorum. Canımı acıtacak kadar sert sıkıyor ama yine de bana ipi hatırlatıyor. Sahiplenmeyi. "Söz veriyor musun?"

"Evet." Sesi sakın. Fazla sakın.

Çenesini sıkması tam bir çelişki. Burnunun kabarması. Ormana doğru yürürken beni de kendisiyle birlikte itmesi.

Thayne, Marek ve başka bir asker arkamızdan geliyor. Onlara dönüp çaresiz bir bakış gönderiyorum. Biri bana rahatlatıcı bir gülümseme vermeye başlıyor ama ayak parmağımı küçük bir kayaya çarpıp tökezliyorum. Kollarımı sallayarak gözlerimi kapatıyorum ve çarpışmaya hazırlanıyorum.

Yarı yolda, boştaki elim sert kaslara çarparak düşmemi engelledi.

Gözlerimi açtığımda Zander önümdeydi. Dizlerinin üzerine çökmüş, kalçalarının üzerine oturmuş, kelimenin tam anlamıyla benimle yer arasına girmişti.

Ve kanatları çıktı. Kocaman ve parlak siyah tüylerle kaplı. Onları uzattı ve ikimizin etrafında kıvrarak karanlık bir koruma kozası oluşturdu.

Bir kedi gibi refleksleri olmalı. Ya da bu durumda bir kuş.

Yere çok hızlı indi.

Ona bakıyorum, bana endişeyle bakarken dudakları aralanıyor.

Vücudumda hoş bir şey dalgalanıyor ve bunun cazibe olduğunu anlamam birkaç saniyemi alıyor. Elim hâlâ omzunda duruyor ve başparmağım istemsizce köprücük kemiğinin üzerinde geziniyor.

Gözlerini kapatarak sessizce inliyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Yaralandın mı?"

Ağırlaşmış gözlerinin arasından irislerinden bir parça beliriyor. "Sanırım size sormam gereken şey bu."

Aksanı bile seksiliğine katkıda bulunuyor.

"Ben böyle iyiyim. Teşekkürler." Kolumu henüz bırakmadığını fark ederek doğruluyorum. Belki de bu iyi bir şeydir. Belki de kendimi incitmeyeyim diye beni tutuyordur.

Kanatları geri çekilirken, tüyler bedenime sürtünerek uzaklaşıyor. İpeksilik, kollarım boyunca ilerlemeden önce kıcımın üzerinden geçiyor.

Titriyorum.

Kesinlikle bir cazibe yaşıyorum.

Sanırım şoktayım. Bu hissin neden tüylerimi diken diken ettiğine dair tek açıklamam bu. Neden meme uçlarımı sertleştiriyor. Neden nabzımı klitorisimde hissedebiliyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" Ayağa kalkan Zander'ın sesi yumuşak. "Marek'in seni tekrar iyileştirmesine ihtiyacın var mı?"

Onun endişesi beni biraz gülümsetiyor. Onun bu yönü, etrafta tepindiği ve öfkелendiği yönünden çok iyi.

"Gerçekten sorun yok. Eğer buradan sadece ayak parmağım ağrıyarak ayrılırsam kendimi çok şanslı sayacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Burası her yer kadar iyi bir yer. Şimdi geçide ihtiyacım olacak." Kanatları tamamen kaybolurken Zander Thayne'e dönüyor ve ben de yana doğru eğilip pelerinin altından nereye gittiklerini görmeye çalışıyorum. Kelimenin tam anlamıyla bedenine geri döndüler.

"Tek yönlü mü?" Asker küçük tahta kutuyu kaldırır.

"Hayır."

Bu istek karşısında kafası karıştığı belli olan Thayne dudaklarını büzüyor. "Ne kadar süre açık kalmalı?"

"Bir saat. Daha fazla değil."

Gözlerim aralarında gidip geliyor, geçidin açık kalıp kalmamasının neden önemli olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Geçitten geçtikten sonra fikrimi değiştirecek değilim. Karar vermem için bana daha fazla zaman tanımaya gerek yok.

Thayne, Jackie'ye yaptığı gibi portalı bana vermek yerine Zander'in bekleyen avucuna bırakıyor. Küçük şey düzleştirilmiş bir mermere benziyor. Cam gibi parlak ve içinde sürekli hareket eden süt beyazı bir girdap ve biraz da parıltı var.

Elimi ondan almak için uzatıyorum ama vermiyor. Zander tamamen hareketsiz duruyor, sanki göremiyormuş gibi dümdüz önüne bakıyor.

Ben.

Sonra elini uzatır ve geçit çimlere doğru kayar.

Havayı yırtan ani parlak ışık karşısında şoka girdim. içgüdüleriyle ona yaklaştım. Elim karnına koyuyorum ve o da bir kolunu omuzlarıma doluyor.

Bu kadar pürüzsüz ve sıcak olması beni biraz büyüledi. Daha önce hiçbir erkeği ellememiştim, gerçi benim yaşımdaki çoğu erkeğin böyle karın kasları olmadığına dair bir sezgim var.

Yine, parmaklarımdan kendi aklı varmış gibi görünüyor. Zander'a doğru kıvrılıyorlar ve tırnaklarım derisine batıyor. Dokunuşumla kasları geriliyor ve elimi hızla çekiyorum. Geride küçük hilal şekilleri kalıyor, orada olduğumun kanıtı. Üzerindeki izim beni biraz büyülüyor ve bu saçma düşünce karşısında başımı sallıyorum.

"Beni kurtardığın için tekrar teşekkürler." Zander'ın yakışıklı yüzüne bakıyorum. "Gerçekten minnettarım."

Adamın bir kahraman olduğu için kendisiyle gurur düşünürsünüz ama çok üzgün görünüyor. Şu anda takındığı ifade karamsarlık ya da öfkeden farklı. Gözleri acıyla dolu.

Onu bir daha göremeyeceğimi düşündüğümde içimde gizemli bir tatsızlık hissediyorum, sanki hiç sahip olmadığım bir şeyi özleyeceğimi biliyordum gibi, ki bu çılgınca.

"Hoşça kal Zander," diyorum, vedalaşmaya güven katarak. "Sana her zaman minnettar olacağım."

Dönerek geçide doğru adım atıyorum ama o kadar hızlı duruyorum ki neredeyse tekrar tökezliyorum.

Çünkü sulu filmin içinden bakarken, diğer tarafın tanımadığım bir yer olduğunu fark ediyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, Zander'a beni şehre yaklaştırmak zorunda olmadığını söylemiştim ama hiçbir bina, ev ya da yol görmüyorum. Sadece başka bir tarla ve daha fazla çiçekli ağaç.

Ama ışıklandırma farklı. Daha sıcak. Daha loş, sanki günün farklı bir zamanıymış gibi.

Bu mantıklı. Otoparktan alındığımda güneş doğmak üzereydi. Sanırım bu beni Dallas'ın doğusunda bir yere bırakacaksa, güneş çoktan doğmuş olabilir.

"Gel, Mae." Zander bileğimdeki tutuşunu bırakarak parmaklarını benimkilerle birleşene kadar kaydırıyor.

Elimi sevgililerin yaptığı gibi samimi bir şekilde tutuyor, başparmağı bileğimin iç kısmında ileri geri geziniyor. Karnımın guruldamasını ve göğsümde patlayan istenmeyen kelekleri görmezden gelmeye çalışıyorum.

Geçide doğru ilerlediğinde, "Benimle geliyor musun?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor ve keleklerin yerini korkunun alması uzun sürmüyor.

Zander yüzlerce kez yapmış gibi açıklıktan geçerken kafamın içinde alarm zilleri çalıyor.

Olduğum yerde sabit kalarak, diğer tarafta onunla ellerimizin hala nasıl bağlı olduğuna bakıyorum. Neredeyse bir serap gibi görünüyor, çarpık ve ıslak.

Beni takip etmem için cesaretlendirici bir çekiştirme yapıyor.

Geçitten içeri daldığımda hava serin ve nemli hale geliyor. İnce bir sis tabakası tenimi kaplıyor ve yağmur gibi kokuyor.

Farklı bir dünyaya girmek çok garip ama acı verici değil. Ayakkabılarımın altında daha fazla büyümüş çim düzleşiyor ve yaklaşık iki saniye sonra Teksas'ta olmadığımızı fark ediyorum.

Yakın bile değil.

Yeni çevremi incelerken içime bir korku çöküyor.

Bu ağaçlar pembe çiçeklerle dolu ve rüzgâr estiğinde yapraklar şakacı bir şekilde yere sürükleniyor. Hava inanılmaz derecede taze ve güzel kokuyor. Araba egzozu ya da şehirde alışık olduğum diğer kokulardan eser yok.

Ama bana evimden uzakta olduğumu söyleyen şey güzel manzara ya da kirlenmemiş atmosfer değil, gökyüzü.

Başımı arkaya doğru eğip aval aval bakıyorum.

Bir yarısı gecedir. Gökyüzü ufka doğru kararıyor ve yıldızlarla doluyor.

Diğer yönde, mor gölgeli şeftali rengi bulutlara ışık saçan sarı parıltı var.

Gökyüzünün ortasında, ikisi arasında ani bir değişim var.

Sanki gece ve gündüz prizmalarla dolu bir şeritte çarpışıyor. "Neredeyiz biz?"

"Başka bir âlem." Zander, Thayne ve arkamızdaki geçitten gelen diğer adamlara yer açmak için ilerlerken elini benimkiyle sarmaş dolaş tutuyor.

Gözlerimi daha önce bulunduğumuz alana dikeyorum. Orada ışık çok daha parlak, ama geçidin filmi tarafından karartılmış.

"Dünya aleminde değiliz." Söylemesi aptalca bir şey. Elbette Dünya'da değiliz ve Zander bunu dudaklarını eğlenmeden bükerek onaylıyor.

"Buna Şafak ve Alacakaranlık deniyor. Gündüz Âlemi ile Gece Âlemi arasındayız."

Umudum tükeniyor. Zander o portalı açtığında çok heyecanlanmışım. Dünyamın sadece birkaç adım ötede olduğunu sanmışım. Şimdi her zamankinden daha uzakta hissediyorum.

"Ev mi?" Adamı rahatsız etmenin istediğimi yapması için onu kızdırıp kızdırmayacağını merak ederek ona hatırlatıyorum.

Sessiz kalarak kaşlarını çatıyor ve elimi daha sıkı tutuyor.

"Majesteleri." Üçüncü asker -adını bilmiyorum- Zander'e dikkatle yaklaşıyor, sanki söyleyeceği şeyin kralı kızdıracağından korkuyor.

Bu adam diğerlerinden farklı görünüyor. Omuzlarına dökülmüş uzun siyah saçları var. Yüzünde siyah boya yerine gümüş gözlerinin altında dövme var. Siyah çizgiler yanaklarından saç çizgisine kadar uzanıyor. Alnında daha fazla iz var. İlk bakışta biri onu son derece korkutucu bulabilir, ancak onda diğerlerinde olmayan bir yumuşaklık var.

Adama doğru döndüğünde Zander'in omuzları gergindi. "Evet, Torius?"

"Ne yapıyoruz biz?" Torius'un endişeli gözleri Zander'e dönmeden önce bir anlığına bana kayıyor. "Protokolü birden fazla kez ihlal ettik. bugün."

Zander benden uzağa baktığı için yüz ifadesini göremiyorum ama Torius'un orada bulduğu her şey yeterli bir cevap. Asker gözlerini kocaman açarak geri çekiliyor.

Kafam karıştı, adamlara ters ters baktım. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bugüne dair hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Sadece yatağıma dönmek, uzun bir uyku çekmek ve sonra bunların hiçbiri olmamış gibi hayatıma devam etmek istiyorum.

Son birkaç saati silmek için aylar sürecektir bir terapi gerekecek.
Yine de, ne kadar uğraşırsam uğraşayım Zander'i unutamayacağım şüpheleniyorum.
Daha fazla soru sormadan, uzun bir çalının yanına götürüldüm.

Bekle.

Bu bir çalı değil.

Yaklaştıkça bunun bir kafes olduğunu fark ediyorum. Sarmaşık ve diğer asma benzeri bitkiler yılların ihmalinden sonra üzerinde büyümüş, ama bazı yerlerde beyaz boyalı metalin görüldüğünü görebiliyorum. Açıklığın ortasında tek başına durması çok tuhaf.

Önüme geldiğimizde Zander elimi bırakıyor ve çantasını karıştırmaya başlıyor.

"Bana biraz ip lazım," diye homurdanıyor adamlarına. "Daha uygun bir şey bulana kadar deri ya da yırtık kumaş işimi görür."

Thayne sırtından bronz bir çanta çıkarır. İçine uzanıyor ve kırbaç benzeri bir alet çıkarıyor. Çeşitli bıçakların korkutucu olduğunu düşünmüştüm, ama bu şey pastayı alıyor. Belli ki bir işkence aleti. Siyah sapı yaklaşık bir ayak uzunluğunda ve ona bağlı düzinelerce deri şerit var.

Thayne dişlerini kullanarak iki ipi ısırır.

Nerede olduklarını düşündüğümde bir öğürmeyi bastırıyorum. Üzerlerindeki tüm o kan ve deri. Rahatsızlığımı hissetmiş gibi görünen Zander, Thayne parçaları ona doğru uzatırken kaşlarını çatıyor.

Şu kaş çatma. Bunun onun varsayılan ifadesi olduğunu fark ettim.

Gitmeden önce bir kez olsun gülümsediğini görmek isterdim ama deriyi parmaklarının arasında yuvarlarken dudakları daha da büzülüyor.

"Bu olmaz. Kraliçem için değil. Onun yerine ayakkabı bağcıklarını kullanacağım." Zander diz çökerek botlarını hızlıca düzeltiyor, kahverengi bağcıklarını çıkarıp yerine siyah kırbaç malzemesini takıyor.

Kraliçesi mi?

Şaşkın, ağzım bir karışık onu izliyorum.

Ayağa kalktığı anda çantasına geri dönüyor ve beyaz bir satranç taşı çıkarıyor. Bir vezir.

Ohh. Şu kraliçe.

Zander ayakkabı bağını bağladı ve bana verdi. Sonra aynı şeyi siyah kral için yapıyor. İpin uçlarından tutarak kollarını açıp bana doğru ilerliyor.

Geri çekiliyorum.

Daha fazla kaş çatma. "Bunu boynuna takmam gerekiyor."

"Ne için?"

"Böylece ben hep yanında olacağım."

Bu... garip. Kral bana bir anda aşık falan mı oldu? Birlikte geldiğim grupta çok daha güzel kadınlar vardı. Sasha bir model olabilirdi, ve o da onunla aynı-fae.

Neden bu kadar kısa sürede onun için özel biri haline geldiğimi bilmiyorum ama gitmeden önce bana bir hediye vermek onu mutlu edecekse, sanırım bunun bir zararı olmaz.

Kralı boynuma geçirirken kıpırdamadan duruyorum ve işi bittiğinde "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyorum.

"Şimdi kraliçeyi üzerime koy," diye talimat veriyor, sesi biraz alçalıyor. Alçak ses seksi ve bacaklarımın arasında bana bir şeyler yapıyor.

Dostum, gerçekten ondan uzaklaşmam lazım. Burası vücuduma tuhaf şeyler yapıyor. Tepkilerim en hafif tabirle rahatsız edici. Ben cinsel güdülerini olan biri değilim. Dürtülerimin kontrolünü kaybetmem ve tamamen yabancılarla takılmak için dürtülerim olmaz.

Bronz tenli ve kahverengi meme uçlu yabancılar. Sekiz paket karın kası. Kalçalarındaki V çizgileri.

Gözlerimi onun mükemmel gövdesinden ayırarak kolyeyi ona doğru sallıyorum. "Kendin yapamıyor musun?"

"Senden bir hediye olmalı."

Tamam. Ben de kabul ediyorum.

Zander ona takabilmem için eğilmediğinden, başının arkasına uzanmaya çalışırken kendimi parmak uçlarımda buluyorum. Önüm onunkine dayanıyor ve parmaklarım düzgün bir düğüm atmak için uğraşırken birden yakınlığımızın farkına varıyorum.

Zander'ın vücudu kaskatı, göğsü tamamen hareketsiz. Ben yeterince hava alamazken, onun nefes aldığını bile sanmıyorum. Her nefes alıp verişte göğüslerim onun kaya gibi sert karnına baskı yapıyor.

Yumuşaklığımın farkına varmamı sağlıyor. Kırılganlığımın.

Onun yüzü eğik, benimki ise yukarı dönük. Mürekkep karası kaküllerinin bir kısmı burnunun ortasına, tepesinin üzerine düşüyor ve onları geri fırçalama dürtüsüne direnmek zorunda kalıyorum.

Ne kadar yakın olduğumuzu düşününce yanaklarım kızarıyor. Sadece birkaç santim daha, sonra onu öpebilirim. Dudaklarına bakmamaya çalışıyorum ama

imkansız.

Şimdi kaşlarını çatmıyor.

Ağzı gevşemiş, dudakları hafifçe ayrılmış. Bu da onları öncekinden daha dolgun gösteriyor. Hâlâ somurtuyormuş gibi görünüyor ama üzgün bir somurtma değil bu.

Seksi .

Ve kokusu... Bir seks kaçakçılığı çetesini çökertmek ve biraz kavga etmekle geçen bir günün ardından Zander'ın kötü kokacağını düşünürsünüz.

O yapmaz.

Ona bu kadar yakinken, onu içime çekiyormuşum gibi hissediyorum. Taze ve çekici. Sandal ağacı ve güneş ışığı.

Kokulardan bahsetmişken, bahse girerim kokuyorumdur.

Bu düşünce beni oyalanmamaya ikna ediyor. İp bağlanır bağlanmaz ondan uzaklaşıyorum, aramıza birkaç metre mesafe koyuyorum.

"Torius." Zander kafesin önündeki bir yeri işaret ediyor. "Sorumluluğu sana veriyorum."

Savaşçı tereddütlü bir ifadeyle kendisine söyleneni yapar.

Zander kendini Torius'un yanına yerleştirir ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde kollarını uzatır. "Ellerimi tut, Mae."

Adımı düzeltmiyorum çünkü önemli değil. Bekleyen ellerine bakarak ayakkabımın burnunu yumuşak çimlere gömüyorum. "Bu beni eve gönderecek portal şeyinin bir mı?"

Sabırsızlıkla parmaklarını sıkkan Zander yaklaşmamı işaret ediyor.

Tamam, .

Ellerimi onunkilerin arasına sokarken, Zander Torius'la bilmediğim bir dilde konuştuğunda biraz irkiliyorum. İspanyolcam akıcıdır, Fransızca ve Almancayla da biraz uğraşmışlığım var. Bu onlardan biri değil.

Birbirleriyle ileri geri konuşurlar. Torius'un tonu şaşkın ve endişeliyken, Zander'inki açıkça tartışmaya yer bırakmıyor.

Torius derin bir iç çekerek Zander'in isteklerine -her ne olursa olsun- boyun eğiyor ve yabancı kelimelerle daha uzun bir konuşmaya başlıyor. Kulağa... törensel geliyor. Belki de beni eve göndermek için bir tür büyü yapıyordur.

Sihrin gerçekleşmesini bekliyorum ama gerçekleşmiyor.

Sabırsızlıkla Zander'e biraz daha yaklaşp fısıldıyorum, "Ne zaman evde olacağım?"

"Çok yakında," dedi bana.

Tatmin olmuş bir şekilde başımı salladım ve Torius'un bitirmesine izin verdim.

Ne söylediğini bilmediğim için, bakışlarım etrafta dolaşırken biraz dikkatim dağılıyor. Thayne ve Marek diğer tarafımızda duruyorlar, omuzları dik, elleri arkalarında ve yüzlerinde ciddi bir ifade var.

Belki de kaş çatmak burada kültürel bir şeydir. Tüm toplumlar güneydeki Amerikalılar kadar gülümsemiyor. Büyürken bana, canım istemese bile gülümsemenin kibarlık olduğu öğretildi.

Ve şu anda öyle hissetmiyorum, ama eski alışkanlıklar zor ölür. İki sert askere hoş görünmek ve onları yumuşatmak isteyerek onlara sıkı bir gülümseme gönderiyorum. Arkalarında, uzaktaki orman daha karanlık hale geliyor. Gölgeler sisle kaplanıyor. Bazı taşlar çimenlere gömülmüş ve bölgeye odaklandığımda merdivenler olduğunu fark ediyorum. Yüksek bir arazide falan olmalıyız.

"Pekala, Mae." Zander ellerimi sıkıyor. "Benden sonra tekrar et, evde olacaksın."

Söylediği sözleri dinlerken yüzümdeki gülümseme gerçek oluyor. Telaffuz etmesi zor ama deniyorum.

Garip sesleri ona papağan gibi tekrarlarlarken biraz başım dönüyor ve nefesim kesiliyor. Büyü mü? Birkaç kez kekeleyişimde kalbim küt küt atıyor ve son kısımda beni düzeltmek zorunda kalıyor ama sonunda doğru yapıyorum. Yüzündeki sırtıştan anlıyorum.

Adam gerçekten
gülümseyebiliyor. Ve bu çok
güzel.

Dişleri beyaz ve düz ve ağzının sağ köşesinde küçük bir gamzesi olduğunu öğrendim.

Hâlâ sırtarak yaklaşıyor ve ellerimizin pozisyonunu değiştiriyor, böylece parmaklarımız yukarı bakıyor ve avuç içlerimiz birbirine bastırılıyor. Parmakları birbirine dolanana kadar benimkilere doğru kayıyor.

Birbirine kilitlenmiş.

Yüzünü benimkine doğru eğiyor ve bir an için beni öpeceğini sanıyorum.

Ama yapmıyor.

Alnını kısa bir süre benimkine dokundurarak, "Başarılıydı. Bunu hissedebiliyorum."

Ha? Başım soldan sağa dönüyor, hiçbir şey olmamasına ve hâlâ burada olmama şaşırıyorum.

Üç asker de aynı anda diz çökerek "Tebrikler Kral Zander ve Kraliçe Maelyn" der.

Gergin bir kıkırdama çıkardım - sahte gülümsemelerim gibi zorlama bir ses. "Bir saniye bekle. Ne?"

Zander ellerimden birini sıkıca kavrayarak beni geçide doğru götürmeye başlıyor. "Geri dönmeliyiz."

Kafam karışmış bir halde, ayaklarımı biraz sürüyerek aydınlık açıklığı işaret ediyorum. "Oraya mı?"

Geçitten geçer geçmez, neredeyse kör edici güneş ışığına karşı gözlerimi kısıyorum ve başıma keskin bir ağrı gönderdiğinde inliyorum. Keşke güneş gözlüğüm olsaydı diyerek gözlerimi kapatıyorum.

Zander bileğimin iç kısmını ovuyor. "Özür dilerim, karıcığım. Şafak vakti. Krallığımızdaki iki güneş günde iki kez doğu tarafında çarpışır ve ışık buna alışık olmayan biri için zor olabilir."

Zihnim onun güneşlerle ilgili açıklamasını tamamen görmezden geliyor, çünkü eş kelimesine takıldım.

Bana *karım* dedi.

Çocuklar önümde eğildiler ve *Kraliçe Maelyn* dediler, bu da monarşiyle evlendiğimi ima ediyordu.

"Bir duraklatma düğmesi alabilir miyim?" Gözlerimi Zander'a dikerken hâlâ ön kolumla yüzümün üst yarısını koruyarak soruyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Güneşler-" diye tekrar başladı ama kaba bir sesle sözünü kestim.

Kibarlık yapmaktan bıktım.

Karmaşık parçalar bir araya geldikçe, kalbim korku ve öfke karışımıyla çarpıyor.

Zander beni ormanda bulduğundan beri bana bağlı. Sahiplenici, koruyucu ve tatlıydı. İlgisine karşılık vermediğimde sinirlilik belirtileri gösterdi, ama bunun muhtemelen kadınların kendisini ona atmasına alışkın olduğu için olduğunu düşündüm.

Tekrar düşündüğümde, beni gördüğü ilk saniyeden itibaren ilgilenmişti. Beni satın almak isteyen o adama meydan okudu. Bir satranç oyunu oynadı ve özgürlüğümü kazandı.

korkunç bir düşünce geldi. Belki de özgürlüğüm için oynamıyordu. Belki de... bendim.

Başka bir alemde, orada benimle birlikte durması, prova edilmiş replikler gibi gelen kelimeleri okuması, bana daha önce gördüğüm bir töreni hatırlattı.

en az yarım düzine kez kiliselerde aile üyeleri ve arkadaşlarla birlikte. "Orada ne oldu?" Sesim duygusallıktan titrerken

kapıdan kafese baktı. "Bana ne söyledin?" Zander'ın yüzü hiçbir şey söylemiyor. "Yeminler."

"Ne tür yeminler?"

"Evlilik yemini."

Boğazımdan alışılmadık bir ses -öfke ve inançsızlık- yükseliyor. "Evlilik yeminleri mi?" Nefes nefese kaldım, bayılacak gibi hissediyordum. "Neden? Neden?"

"Artık evliyiz."

"Ama beni eve götüreceğine söz vermiştin." Muhtemelen bu noktada bozuk plak gibi konuşuyorum. Onlardan beni ait olduğum yere geri göndermelerini kaç kez istediğimin sayısını unuttum. Savunmamda, amacın beni eve götürmek olduğunu açıkça belirttiler.

"Ve sen de öylesin. Sen benim karımsın. Dolayısıyla burası senin evin." Bir kolunu yeşil çimenlere, ormana ve ötesindeki mavi gökyüzüne doğru uzatıyor.

"Beni kandırdın!" Daha önce kendimden hiç duymadığım kadar itici sesler çıkararak çığlık atıyorum. "O töreni kabul ettiğimde kastettiğim bu değildi ve sen de bunu biliyorsun."

Elimi onunkinden çekiyorum.

Zander'ın gülümsemesi artık yok. Onu geri istiyorum. Bir kahraman olduğunu düşündüğümde bana söylediği nazik sözleri ve verdiği güvenceyi istiyorum. Bana duymak istediğim şeyleri söylemesini istiyorum.

Onun yerine parmakları bileğimi tekrar kelepçeliyor. Eli o kadar büyük ki, başparmağı narin kemiğimin etrafındaki parmaklarıyla üst üste biniyor.

Kaçamıyorum.

Sahip olduğum her şeyle savaşısam bile, onun sıkı kavrayışından kurtulamazdım. "Bu delilik. Bunu yapamazsın."

"Yapabilirim ve yaptım." Hayır.

Zander'ı yeminini bozup başka birini seçmeye ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekecek. Kelimenin tam anlamıyla istediği kişiyi alabilir. Eminim gruptaki kızlara, içlerinden biri karısı olmak için gönüllü olur. İnanılmaz seksi biri. Ve bir kral.

Belli ki bir hata var ve Zander'ın bunu fark etmesini sağlamalıyım.

Bu.

Ben diğerkadınlar gibi değılim. Zander'in bahsettiğı zor hayatın kanıtı yüzlerinde açıkça görölüyordu. Kıyafetleri. Ayakkabılarında. Kızlardan biri haftalardır iyi bir duş almamış gibiydi. Neden kalmak istediklerini tamamen anlıyorum ama benim ailem, en iyi arkadaşım ve geri dönmem gereken bir kariyerim var.

CHAPTER 7

Zander

"Bu büyük bir yanlış anlaşılma," diye ısrar ediyor Maelyn, biz tarlada ilerlerken ayaklarını sürüyerek.

"Değil," diye katılmıyorum.

"Evet, öyle. Bir hata oldu. Gerçekten büyük bir hata. Daha önce kaçırılan kızların kötü hayatları olduğunu söylemişsiniz. Özlenmeyecekleri için mi seçildiler? Beni aldıklarında yanlış kişiyi aldılar."

"Sizi temin ederim ki burada olmanız gerekiyor."

"Ve size söylüyorum, başka birini yakalamak istediler."

"Başka kim olabilir ki?"

Maelyn duraklar. "Beni geri getirdiğinde kimse için geri dönmeyeceğine söz vermelisin. Başka kimsenin bu işe karışmasını istemiyorum."

"Senin yerine birini almayı asla düşünmem."

"Kaçırıldığımda pek de itibarlı olmayan bir yerdeydim ve muhtemelen arkadaşım Paige'in peşindeydiler. Birbirimize benziyoruz ama o benden çok daha uzun. Zor bir hayatı vardı. Annesi bir bağımlıydı, babası da tacizciydi."

"Babası ona vurdu mu?"

"Bazen. O on yaşındayken, başka bir eyalette bir kız arkadaşıyla yaşamak için ayrıldı. Bir daha da geri dönmedi. Onu incittiğini biliyorum ama gittiğine sevinmişim. Paige onsuz daha iyiydi. Ayrıca, büyürken kendi evinden çok benim evimde vakit geçirirdi. Lise ikinci sınıftayken annesi tutuklanınca kalıcı olarak ailemin yanına taşındı. En iyi arkadaştan çok bir kız kardeş gibidir. İyi günde kötü günde birbirimizin arkasını kolladık. Küçükken bana yardım etti, ben de yaşlılık yıllarımızda onun yanında oldum. Son yıllarda aldığı pek çok kötü karara rağmen onu asla terk etmedim. Bana ihtiyacı vardı. Geri dönmek zorunda olmamın nedenlerinden biri de o."

Bu ilgi çekici. Bu arkadaşından büyük bir saygı, sevgi ve hayranlıkla bahsediyor. Benim hakkımda da böyle konuşmasını istiyorum.

"Gençken sana nasıl yardım etti?" Maelyn'in gözünde bu kadar saygıdeğer olmak için ne gerektiğini merak ederek soruyorum.

"Beni korudu. Paige ve ben ikinci sınıfın yarısında tanıştık. O yıl bana sataşıyorlardı çünkü çok küçüktüm - anaokulu öğrencilerinin çoğundan daha küçüktüm."

"Zorbalığa mı uğradın? Bu saldırganlar kim? İsimlerini ve adreslerini istiyorum."

Gülmeye yakın bir ses çıkarıyor. "Kimsenin peşinden gitmeni istemiyorum. Tanrım, bu çok uzun zaman önceydi ve hepimiz daha çocuktuk."

"Sana zarar verdiler."

"Fiziksel olarak değil. Çok fazla sataşmaydı. Biraz saç çekme, ama çoğunlukla kelimeler."

"Kelimeler incitebilir."

"Doğru. Her neyse, Paige bir gün oyun alanında bana sataşırken aniden ortaya çıktı ve benimle uğraşmak isteyen herkesin onunla dövüşmesi gerektiğini söyledi. Çok sert ve güçlüydü. Bir sınıf geri kalmıştı, bu yüzden sınıfımızdaki çocukların çoğundan bir yaş büyüktü. Ayrıca yaşına göre iriydi, yani beşinci sınıfların bazılarında daha uzundu."

"Kulağa bir savaşçı gibi geliyor."

"Öyleydi. Öyleydi. Keşke bazen onun gibi olabilseydim, ama bu onun sahip olduğu her şeyi yaşamak anlamına gelirdi... ve dürüst olmak gerekirse, bu koşullar altında uzun zaman önce kırılacağımı düşünüyorum."

"Arkadaşınızın kötü kararlar verdiğini söylediniz. Ne tür?" Gerçekten merak ediyorum ve bu konuşmayı Maelyn'in sürekli itirazlarına tercih ediyorum.

Paige'in çalkantılı hayatıyla benimki arasındaki paralellikler tuhaf. Kendimi her zaman onarılamayacak kadar hasarlı olarak düşündüm ama Maelyn'in arkadaşına verdiği türden bir sevgi ve sadakate sahip olmanın iyileştirici olacağını hayal ediyorum.

"Başlangıç olarak çok fazla parti yapıyordu," diye cevaplıyor Maelyn, ormana yaklaştıkça benim tempolu adımlarımdan dolayı biraz nefes nefese kalmış bir halde. "Lisede onu çoğunlukla beladan uzak tutabildim çünkü alkol veya uyuşturucuyla bir yere gitmeyi reddettim, ama mezun olduktan sonra dallara ayrıldı. Ben ders çalışmakla meşgulken, o takılacak başka insanlar buldu. Eminim annesinden gördükleri yüzünden ağır maddelere hiç bulaşmamıştır ama içerdi. Bazen gelip onu almam için beni arardı."

yarım yamalak yerlerden. Bazı kötü adamlarla da çıkmış. Bir de işi var. Striptiz yapmasını doğru bulmuyordum ama üniversiteye gidecek parası yoktu ve notları da burs alacak kadar iyi değildi. Bunu neden yaptığını anlıyorum." Omuz silkiyor. "The Slippery Pole herhangi bir lokantadan çok daha fazla para ödüyor."

"Hâlâ neden onun hedef olduğunu düşündüğünüzü anlamıyorum."

"Adamlar beni orada yakaladı, Kaygan Direk'te. Onu ziyarete gittim ve binanın dışında bana saldırdılar, bu yüzden sadece başka birini götürmeleri gerektiğini varsayabilirim. Belki de onu."

Valora' kazara getirildiğini sanıyor ama yanılıyor. Homurdanıyorum.

"Kader hata yapmaz."

"Kader mi?" Maelyn'in sesi sanki var olmayan bir şeyden bahsetmişim gibi kuşkulu. "Beni kader çalmadı. O adamlar çaldı. Lütfen, Zander. Jackie ve Lupe gitmeli."

"Bazıları kalmayı seçti."

"Ben bunu seçmedim."

Bunun planlandığı gibi gitmediğini söylemek hafif kalır. Eşimle tanışmayı hayal ettiğim tüm zamanlar, böyle bir şey değildi.

Benim idealist hayallerimde, o çok mutlu. Varlığım ona hiç bilmediği bir mutluluk getiriyor. Beni gördüğü anda, onun biriciği olduğumu anlıyor ve asla ayrılmak istemiyor.

Ama ipuçlarımı hatırladıkça, şaşırmamam gerektiğini anlıyorum.

Onu sesinden tanıyacaksın. İsteyerek seninle olmayacak.

Yemin etmenin aramızdaki bağa biraz canlılık getireceğini umuyordum. Her ne kadar evliliğimizi tamamlamamış olsak da, evlilik aramızdaki bağı güçlendirmiş olmalı.

Evet, Maelyn'e Eski Fae dilinde söz verdirmem hataydı, ama muhtemelen kelimeleri bilseydi benden sonra tekrarlamazdı.

Şafaktan gün batımına kadar, gün şafağa kadar, asla başka birini sevmeyeceğim.

Maelyn sözün derinliğini anlamasa da, kutsal yemin azalmıyor. Bunu ruhumda hissedebiliyorum. Ve onun itirazlarına rağmen, bu bana huzur veriyor, muhtemelen şu anda yer değiştirmememin tek nedeni de bu.

Bugün erken saatlerde ormanda, duygularım neredeyse beni alt ediyordu. Arkadaşıma yapılan muameleye duyduğum öfke beni uçurumun kenarına itti.

İçimdeki Griffin'in kontrolünü kaybettiğimden beri en az birkaç yıl geçti ve bu sicili lekelemek istemiyorum. Özellikle de Maelyn'in önünde.

Benim ne olduğumu
bilemez. Henüz bilemez.

Zaten benden korkuyor. Canavar olduğumu öğrenmenin ona bir faydası olmaz.

Şekil değiştirmek doğal değil ve insanlar bu yüzden beni iğrenç biri olarak görüyor. Gölgele Diyarı'nda gizlenen canı yaratıklar Lycan'larla aynı seviyedeyim. En iyi adamlarım, bana en çok saygı duyanlar bile Griffin'den çekiniyor. Her ne kadar yüz hatlarını düzeltmeye çalışsalar da, değiştiğimde korkularını ve tiksintilerini gizleyemiyorlar.

"Torius, bulunduğumuz yere doğru uç ve atları hazırla," diye emrediyorum. "Kai ve diğerlerine yetişeceğiz. Gün batımına kadar Hailene'e varmak istiyorum."

Savaşçı dediğimi yapıyor. Thayne ve Marek ağaçların arasında bir mola verdiğimizde sadece birkaç adım arkamdalar. Bir yola açılan bir patika.

Muhakkak ki yakınlardaki kasaba ve köylere yeni bir baskın olduğu haberi ulaşmıştır. Bu operasyonlar eskiye nazaran daha seyrek gerçekleşiyor, ancak bazıları benim radarıma takılıyordu. Byris'in faaliyetlerinden haberdar olmadan önce en az iki müzayedede daha yapmış.

Kabul edilemez. "Thayne, saraya döndüğümüzde Gideon'la özel bir görüşme yapmak istiyorum. Anlaşıldığı kadarıyla daha önce Byris'le iş yapmış ve elinde birden fazla dişi var. Bir yere saklanmış olmalılar ve ben de ne pahasına olursa olsun yerini öğrenmek niyetindeyim."

"Ah, bu mümkün olmayacak," diyor Thayne üzüntüyle.

"Neden olmasın?" Patika boyunca yürürken Maelyn'i kolundan çekiştiriyorum. Onun yerine elini tutmak ama küçük elleri nemli. Teri umursamıyorum

-Bu alemdeki sıcağa alışması biraz zaman alacak ama bu onun elimden kurtulmasını kolaylaştırır.

Thayne garip bir şekilde öksürüyor, "Gideon kaçtı." Aniden durdum ve arkamı döndüm.

"Affedersiniz?"

"Tek yönlü bir geçidi vardı. Görünüşe göre işlerin ters gitmesine hazırlıklıydı ve hızlı bir çıkış yaptı."

Forvetin oğlu. En çok istediğim oydu. Byris ve Tarık'ı bir kenara bırakırsak, gazabımı en çok hak eden kişi o.

Öfkem tekrar tehlikeli seviyelere yükseliyor ve dikkatimi dağıtmak için geri saymaya başlıyorum.

On, dokuz, sekiz, yedi.

Sıfıra yaklaştıkça yaklaşmakta olan vardiyanın belirtileri azalıyor. Göğsümdeki kemikler takırdamayı bırakıyor ve omurgamdaki ağrı kayboluyor. "Bana Byris ve Tarık'ın elimizde olduğunu söyle."

"Byris elimizde," diye onaylıyor Thayne. "Ama Tarık, Torius'un kılıcıyla can verdi."

"Önemli değil." Kapkaççının ölmüş olması umurumda değil ve şimdiden Byris'ten cevapları işkenceyle almanın yollarını düşünüyorum. "Müzayedeci kellesine değer veriyorsa bize işe yarar bir şeyler söyleyecektir."

"Evet, majesteleri."

Gideon'un kaçışını düşünürken sıkıntılı bir şekilde yolculuğumuza devam ediyorum.

Bir kaçağı avlama fikrinden hoşlanmıyorum. Genelde bu görev bana heyecan verirdi ama artık bir eşim olduğu için her şey farklı. Nereye gidersem gideyim, Maelyn de gidecek.

Onu bu dünyaya alıştırmayı umuyordum. Sarayda biraz rahat zaman geçirmek ona iyi gelecektir.

Ama eğer kraliçe olacaksa, neden hiçbir şey yapmadan oturamayacağımızı anlayacaktır.

Maelyn tekrar benden uzaklaşmaya çalışıyor ama başaramıyor. "Zander, lütfen bana düğün konusunda şaka yaptığını söyle."

"Şaka yapmıyorum. Ben şaka yapmam."

"Söylemiyorsun," diye homurdanıyor ve ben onun alaycı tonunun insani bir işleme olduğunu anlıyorum.

İyi bir mizah anlayışının olmamasının bir nedeni var ve bu sadece her zaman ciddi olmamdan kaynaklanmıyor.

Gülmek benim yaptığım bir şey değil.

İyi ya da kötü herhangi bir aşırı duygu benim değişmeme neden olabilir.

Bu nedenle ruh halimi kayıtsızlık sınırında tutmam gerekiyor. Kayıtsızlık benim tatlı noktam. Öfke ve hayal kırıklığı genellikle kazara değişimlerimin ana suçlularıdır, çünkü onları kontrol etmekte zorlanıyorum, ancak mutluluk nadiren endişe duymam gereken bir durumdur.

Gölgenin daha yoğun olduğu ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe hava hissedilir derecede serinliyor. Çılgınca arkasına bakıyor, sanki tarla Maelyn'in son umuduymuş gibi, tekrar mücadele etmeye başlıyor.

Yeterli.

Onu kendime çekerek bileğini bıraktım ve kollarımı sırtının altından geçirdim.

Kollarıma doğru çekilirken nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun?" "Seni taşıyorum."

"Şu anda tam bir mağara adamı gibi davranıyorsun." Hayal kırıklığına uğramış gibi ofluyor ve kesinlikle öyle.

Ama bağın içinden akan başka bir şey daha var. Uyarılma.

Bana bu kadar yakın olmak onu tahrik ediyor.

"Bu kolyelerin amacı neydi?" Maelyn benimkini karıştırarak soruyor. Muhtemelen bana duyduğu kafa karıştırıcı çekimden uzaklaşmaya çalışıyor ama sormasına sevindim. "Bunları bana hep yanımda olman için verdin, değil mi? Bu bir elveda gibi geldi."

"Bu bir veda değildi," diye bilgilendirdim onu. "Bu bir taahhüttü." "Bir bağlılık," diye tekrarladı.

"Evet. Daha kesin olmak gerekirse, bağlılık nesneleri. Bu parçalar sizin dünyanızdaki alyanslara eşdeğer."

"Sana güvendiğime inanamıyorum" derken Maelyn'in sesi biraz titriyor.

Ağlamak ona iyi gelmeyecekti ama üzüntüsü canını yakıyor ve ihanet duyguları içini yakıyordu. "Bana güvenmelisin."

"Peki neden? Kral olduğun için mi?" "Çünkü

ben senin eşim, sen de benim." "Whoa.

Whoa, whoa. Eş mi? Hayvanlar gibi mi?" "Ruh eşleri," diye açıklıyorum.

Yüksek sesle yutkunuyor. "Ne tür ilaçlar kullandığını bilmiyorum ama insanlara ruh eşin olduklarını söyleyemezsin."

"Sana söylemiyorum. Sadece öylesin. Bu bir gerçek," diyorum güvenle.

"Bu da seni koruyacağım anlamına geliyor. Sana zarar vermeye ya da seni benden almaya çalışan herkesi öldüreceğim."

"Ya bana zarar veren sensen?"

"Seni incitiyor muyum?" Kendimden dehşete düşerek yürümeyi bırakıyorum ve zihinsel olarak Maelyn'in duyguları için bağı sorguluyorum. Onu nerede tuttuğuma bakıyorum ama acı çektiğini sanmıyorum. Öyle olsaydı hissederdim.

Thayne ve Marek hala bizimle birlikte, ancak geri çekildiler ve bize özel bir konuşma yapmamız için daha fazla alan sağladılar. Güneşlere şükürler olsun. Ben zaten

Maelyn'in reddiyle yeterince aşağılandım. Düğün günümüzde kendi eşimi yaralayacak olsaydım, kendimi bir koca olarak en büyük başarısızlık olarak görürdüm.

"Hayır," diyor daha yumuşak bir sesle. "Öyle demek istemedim. Gitmeme izin vermeyerek kalbimi kırıyorsun."

O anlamıyor. Eşler olarak birbirimize aitiz, yoksa korkunç sonuçları olur. Ölümçül yan etkiler.

Ona "Kalp kırıklığının ne demek olduğunu bilmiyorsun" diyorum ve eğer hayatı iddia ettiği kadar güzelse, bu doğru.

Ve bu benim için iyi haber. Karanlık ruhumun saf ve aydınlık birine ihtiyacı var. Bütün ve lekesiz birine.

Maelyn o kişi. Kader doğru olanı yaptı.

O güneş ışığı, ben gölgeyim. O beni dengeleyecek. Birbirimizi tamamlayacağız.

Yeterince konuştuğumuza karar verdim. Belli ki Maelyn konunun peşini bırakmayacak.

Atların olduğu küçük açıklığa varmak üzereyiz. Yakında Hailene'e doğru yola . Maelyn sarayın ihtişamını görünce kalma fikrine ısınacaktır.

"Ata binmeyi biliyor musun?" diye sordum. "Yoksa arabaya binmeyi mi tercih edersin?"

O kadar sert titriyor ki tüm vücudu sarsılıyor. "Artık araba yok. Aslında at üzerinde oldukça iyiyimdir. Ailem biz gençken Paige ve beni dört yaz üst üste at binme kampına göndermişti."

Ona mümkün olduğunca yakın olamama düşüncesinden nefret ediyorum ama önümüzde uzun bir yolculuk var. Onun özgürlük yakarışlarını duymaktansa sessizlik içinde geçirmeyi tercih edeceğim bir yolculuk.

Belki benden bir süreliğine ayrı kalmak ona o kadar da kötü biri olmadığımı anlaması için zaman kazandırır.

İsteksizce, onu beslenmiş ve eyerlenmiş bir atın yanına bıraktım. Onun yokluğu şimdiden canımı acıtıyor. Tenimin dokunduğumuz yerleri kaşınıyor ama hoşnutsuzluğumu yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum.

"Bu Gander." Beyaz atı okşuyorum. "O artık senin." "Benim mi?"

"Senin."

"Ama-"

"Aması yok. O bir kraliçe için uygun ve sen iyi şeyleri hak ediyorsun. O, karım olarak otomatik olarak sahip olduğun pek çok mülkten biri." Önce

Maelyn evliliğimiz ya da burada geçirdiği süre hakkında tartışabilir, ellerimi beline koyup onu kaldırıyorum. "Kalk bakalım."

Onu eyerin üstüne yerleştirdiğimde kekeliyor. "Bunu kendim yapabilirim."

Siyah aygırıma binmeden önce omuz silkiyorum. Thayne atına biniyor ve Marek arabanın sürücü koltuğuna atlıyor.

Elini Gander'ın boynunda gezdirirken Maelyn'in kafasında dönen çarkları duyabiliyorum.

Şimdi ne yapacak? Bana bağırarak mı? Kaçacak mı? İkisi de onu geldiği yere geri götürmeyecek. Bunu ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi.

Hiçbir şey söylemiyor. Artık tartışmak yok. Sadece hoş bir sessizlik.

Sert olduğum için kendimden memnun hissederek Onyx'e ilerlemesi için işaret veriyorum ve Gander'ın beni takip etmesini bekliyorum.

Yapıyor. Bunun için eğitildi. Binicisi olmadığında bile rotasından şaşmıyor. Yani Maelyn'in aklına onunla kaçmak gelirse gitmez.

bir kenara bırakırsak, sürüş için güzel bir gün. Yolculuğumuzun ilk kısmı ağaçlar tarafından gölgelenecek, bu yüzden umarım dostum çok rahatsız olmaz. Birkaç dakika , bağ içimde alevleniyor ve kalbimin düzensiz bir şekilde çarpmasına neden oluyor. Tüm vücudumda sabırsız bir uğultu dolaşıyor.

Bedenim ve ruhum huzursuz. Tam olarak acı verici değil ama tatsız.

İçimde derin bir özlem var. kemiren bir şey.

Belki de Maelyn'in benimle gelmesini sağlamalıydım. Eğer o da benim hissediyorsa, rahatsız olmalı.

"Orada iyi misin?" Ona sesleniyorum.

"Susuzluktan bayılabilirim ama evet, tabii. Gayet iyi." Daha fazla alaycılık.

Birden onun iyiliği için endişelenerek Onyx'in dizginlerini çekiyorum ve hızla arkamı dönüyorum.

Tabii ki Maelyn'in suya ihtiyacı var.

Hissettiğim şey onun aşırı susuzluğu, ayrılığımız değil.

Bunu daha önce düşünemediğim için kendimi tekmelemek istiyorum. O bir insan. İnsanlar kırılandır.

"Eyere bağlı bir su tulumu var," diyorum uzanarak. "Solunda asılı olmalı."

"Oh. Tamam." Boğazındaki kuruluştan sesi çatlıyor ve ben daha da kötü hissediyorum.

Yaralı gururum beni o kadar tüketti ki onu yeterince düşünmedim. İçimdeki öfkenin yerini suçluluk ve güvensizlik aldı.

Nasıl bir eş olacağımı hep merak etmişimdir. Valora'nın diğer kralları gibi arkadaş canlısı ve dışa dönük değilim. Kuzenim Kirian her zaman zahmetsiz bir şekilde karizmatik olmuştur. Gece Diyarı halkı kelimenin tam anlamıyla onun bastığı yere tapıyor. Bir de Damon var, Rüya Diyarı hükümdarı. Zekâsı ve mizahıyla herkesi kazanabilir.

Diğer iki kralın da eşlerini bulmaları, laneti kırmaları ve sonsuza dek mutlu yaşamaları şaşırtıcı değil. Hayır, onlar için kolay bir yol değildi, ama kadınları tanıştıkları andan itibaren onlara tamamen bağlıydı.

Bazen aşk her şeyi . Ya da bana öyle söylendi.

Kendim öğrenmek isterim. Ama

ben? Ben sadece asık suratlı bir

pisliğim.

Maelyn'in bana takılıp kalmasına neredeyse üzüleceğim.

"Oh!" Maelyn'in ünlemi ıslak bir hıçkırık olarak çıkıyor.

"İyi misin?" Ona doğru koşuyorum.

"Soğuk," diyor merakla ve aramızdaki bağlantıdan bir memnuniyet şimşegi çıkıyor.

O daha fazla su içerken, anlık mutluluğu bana da bulaşıyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Evet. Bu şelale sisi. Her zaman soğuk kalıyor ve çok ferahlatıcı."

"Hepsini içtim." Soluksuz ifadesinde bir utanç ve özür notu var.

"O zaman benimkini de alabilirsin." Su tulumunu kendi eyerimden çözdüm ve ona doğru uzattım.

"İhtiyacın yok mu?"

"Şimdi olmaz. Ayrıca, daha bir sürü şeyimiz var." Başımı arabaya doğru eğerek, üstüne bağladığımız seyahat eşyalarını gösteriyorum. "Her zamankinden daha fazlasına sahibiz çünkü dün Gece Diyarı delegeleriyle bir ticaret toplantımız vardı. Ayrıca, birkaç haftalık temel ihtiyaçlarım olmadan asla evden ayrılmam."

"O kadar uzun süre yolda mı kalıyorsun?"

"Bazen." Maelyn'le konuşmayı ne kadar sevsem de -özellikle de beni birbirimize ait ikna etmeye çalışmadığı zamanlarda- gitmemiz gereken yerler var. "Hadi gidelim."

Beni durdurduğunda tekrar etrafımda dönmeye başlıyorum. "Aslında... patika iki atın yan yana gidebileceği kadar geniş, değil mi?"

Kulağımı esintiyle hışırdayan yapraklara ve ağaçlara çevirerek bir tarafla diğer taraf arasında on iki metrelik bir mesafe olduğunu hesaplıyorum. "Evet, sanırım öyle."

"Yanına binebilir miyim?"

Benim yanımda olmak istiyor. Arkadaşlığımı seviyor. Daha önce nasıl davrandığına göre çok hızlı bir değişim, ama bunu sorgulamayacağım.

"Evet, elbette." Bana katılmasını işaret ederek -el komutu Maelyn'den çok Gander için- sabit bir tempoda yürümeye devam ediyorum ve bir şey söylemesini bekliyorum. Umarım mutlu bir şey.

Neyse ki, hayal kırıklığına uğratmadı. "Gander ve Zander. İsimleri bilerek mi kafiye yaptın?"

"Hayır. Gander'a yakaladığımız bir kapkaççı el koymuştu. Zaten adı buydu, ben de sakladım."

"Kapkaççı. Kadınları kaçıran erkeklere böyle diyorsunuz." "Doğru."

"Bunu çok yapıyorlar mı?"

"Eskisi kadar sık değil. Babam kralken daha sık olurdu."

"Neden artık kral değil? Bunun olmasına izin verdiği için mi? İnsanlar isyan mı etti yoksa?"

Ne kadar saf bir şey. Maelyn gerçekten de vatandaşların çoğunun yozlaşmış bir kralı devireceğini düşünüyor.

İnsanların içindeki iyiliği görür.

Kader birliği yapmamış olsaydık bile, bu özelliğini son derece sevimli bulurdum. Ve şanslı da.

Çünkü bulması zor olsa bile içimdeki en iyiyi görmesi için ona ihtiyacım olacak.

Yapmak istediğim son şey, onun mutlu cehaletini krallığımız hakkındaki gerçeklerle lekelemek. Ne yazık ki bu kaçınılmaz. Gün Diyarı'nın tarihi, insanların dediği gibi, berbat.

Cevabımı kısa tutmaya karar verdim.

"O-" Maelyn'e kendi babamı öldürdüğümü söylemek istemediğim için duraksadım. Griffin formuna geçtiğimi, onu avladığımı ve kafasını kendi gagamla vücudundan ayırdığımı. "-beş yıl önce öldü."

"Üzgünüm, Zander. Bu korkunç bir şey."

Cevabım sadece bir homurtu. Bir dakika boyunca iyi bir hızda ilerliyoruz, sonra tekrar konuşuyor.

"Benim geldiğim yerde insanların nişanlanmadan önce birbirlerini tanımaları gerekir."

Bilecek ne var ki? O benim eşim. Ben de onun. Tartışma bitmiştir.

Bu yanıttan hoşlanacağını sanmıyorum, o yüzden "Benim hakkımda bir şey sorabilecek olsaydın, bu ne olurdu?" diye soruyorum.

"Daha yeni tanıştık, o yüzden derin ya da karmaşık olmasına gerek yok. Basit şeyler, mesela en sevdiğin renk ne?"

Nasıl cevap vereceğimden emin değilim çünkü favori bir rengim yok. Griffin formundayken görebiliyorum. Hem de çok iyi görebiliyorum. Sadece renkleri hiç en çok tercih edilenden en az tercih edilene doğru bir aralıkta düşünmedim.

Dürüst olmak gerekirse, favori bir şeyim yok.

"Yeşil," diye tahmin ediyor, biraz zıplıyor ve "Bahse girerim yeşildir," diye şarkı söylerken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Önceden bir tercihim yoktu ama şimdi var.

Şimdi, en sevdiğim renk yeşil. Maelyn'in benim yanımda gerçekten mutlu olduğu ilk anı hep hatırlayacağım.

"Gülümsüyorsun," nefes alıyor Maelyn, yüzümde farkında olmadığım sırıtışa şaşırmış gibi. "Doğru anlamışım."

"Sen yaptın."

Sanki bir yarışma kazanmış gibi ciyaklıyor ve benim gülümsemem daha da genişliyor.

Yüzümdeki kaslar garip hissediyor. Sanki bu ifadeyi bu kadar uzun süre nasıl koruyacaklarını bilmiyorlarmış gibi yorgun ve titrek. Ama iyi hissettiriyor.

Bu anı daha iyi hale getirecek tek şey Maelyn'in güzel yüzünün bana gülümsediğini görebilmek olurdu.

Henüz neye benzediğini bilmiyorum ama önemli değil. O muhteşem. Bunu söyleyebilirim. Küçük, yumuşak şimdiden yanımda hissediyordum, onu yanımda tuttuğumda ipeksi saçları kolumu gıcıklıyordu.

Ona tekrar bu kadar yakın olmak için sabırsızlanıyorum. Bu düşünceyle sikiğim seğiriyor ve esintide Maelyn'in tatlı, hafif çiçeksi kokusunu yakaladığımda ereksiyonum büyüyor. Pantolonum sıkılaşıyor. Hapsedilmekten irkilerek, ağrıyan taşaklarımdaki baskıyı hafifletmek için eyerdeki pozisyonumu ayarlıyorum.

Alnımdan terler boşanıyor ve bunun sebebi sıcak değil. Bu saf bir ihtiyaç, bağ tarafından yönlendiriliyor.

"Sen iyi misin?" Maelyn endişeyle sorar. "Titriyorsun. Daha önce yaralandın mı?"

Konuşmaya çalışıyorum ama onun yerine vahşi bir hırıltı çıkıyor. Maelyn korkusu arttıkça biraz soluk soluğa kalıyor.

Lanet olsun. Tehditkâr bir değişim yüzünden göğsümün titrediğini fark etmemiştim bile. Gözlerimi kapatıyorum, tam gerçekleşmeden önce irislerimin şekil değiştirmesini gizlemeyi umuyorum.

Maelyn'in varlığı kontrolümü sınıyor.

"İyiyim," diye cevap veriyorum huysuzca. "Bir kavgada dudağımın patlaması ve birkaç çürük olması kaçınılmaz. Kai beni iyileştirdi, yani yeni gibiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Onun samimiyeti göğsümde bir şeylerin bükülmesine neden oluyor. "Sen-" Birdenbire utangaçlaştım.

"Ne yaptım?"

"Vurulduğumda hissettin mi?" Bütün gün onun acısını hissedebildim, bu yüzden sadece benimkini de hissettiğini varsayabilirim.

Şaşkın bir duraklama oldu. "Özür dilerim, ne sorduğunuzdan emin değilim. Sana olan bir şeyi neden hissedeyim ki?"

Hmm. Belli ki farklı dalga boylarındayız. O bana karşı oldukça kayıtsızken benim neden onun için bu kadar çaresiz olduğumu merak ediyorum. Ben onun her hissine ve duygularındaki her değişime uyumluyum, ama o benim hislerimden tamamen habersiz görünüyor.

Belki de aklın maddeye üstün gelmesidir. Çok fazla rasyonel düşünme. Geldiği yerde, aşk genellikle bir seçimdir. Ruh eşleri burada olduğu kadar yoğun bir şekilde birbirine bağlı değildir.

Kaderli çiftler arasındaki bağ büyüdür. Dayanılmaz.

Maelyn bu çekime daha ne kadar karşı koyabilecek? Tarihteki diğer eşlerle olduğu gibi bizimle de aynı olacak mı? Dürtünün üstesinden gelip bu gece kendini bana atacak mı?

Aletimi dikkatlice ayarlayarak, tahrik olduğuna dair herhangi bir ipucu için dikkatle dinliyorum. Hızlanan nefesler. Hızlı bir nabız.

Onda daha önce fark ettiğim geçici cazibe kayboldu.

Şu anda algıladığım tek şey alttan alta gelen bir gerginlik, üzüntü ve kararlılık. Korku azaldı, ancak yaşaması gereken sevinç trajik bir şekilde yok.

Sönüyorum.

Görünüşe göre yakın zamanda birlikteliğimizi tamamlayamayacağız.

CHAPTER 8

Maelyn

Kendimi kamptaki patikalara geri dönmüş gibi hissediyorum. Dümen tutmama gerek yok. Dizginler ellerimde işe yaramaz. Gander bu yolu biliyor gibi görünüyor, sanki uykusunda yürüyebilirmiş gibi. Ata biniyorum ama hiçbir becerim yok.

Dört nala koşmak istiyorum. Rüzgarı saçlarımda hissetmek. Kontrol bende olsun.

Midem yüksek sesle homurdanıyor ve Zander'ın eyere bağlı başka bir keseyi işaret etmesine neden oluyor. "kuru meyve ve fındık var."

Bana iki kere söylemesine gerek yok.

Deri çantayı alıp kahverengi büzme ipini çekiştiriyorum. Zander'ın aklını başından alma planım -mecazi anlamda tabii ki- ben karnımı doyururken beklemek zorunda kalacak.

"Ben... özür dilerim," diye özür diliyor Zander, kelimeler sanki sık sık söylediği bir şey değilmiş gibi yapmacık. "Başkalarının ihtiyaçlarını düşünmeye alışık değilim. Eğer istediğin bir şey varsa, söyle. Almanı sağlayacağım."

Gitmek dışında. Onu bana vermeyecek.

Dilimi ısıırıyorum çünkü yalvarmak planın bir parçası değil.

Zander'ın bu durumu kabul ettiğime inanmasını istiyorum ki gardını indirsin. Bu "evliliği" kabul ettiğimi düşünmeli. Bunu yapmanın tek yolu da kendim olmak. Gerçekten, o kadar da zor olmayacak. Sadece uysal, tatlı ve konuşkan olacağım.

Ve o arkasını döner dönmez, kaçacağım.

Her şey doğru anı beklemekle ilgili. Belki Thayne'den o portallardan birini çalabilirim.

"Ve yakında," diye devam ediyor Zander, içimdeki entrikalara aldırmadan, "Diğerlerine yetişmeliyiz. Şimdiye kadar adamlarım herkesi doyurmak için taze et avlamayı bırakmışlardır."

Hunt mı? "Anladığım kadarıyla Walmart'ınız falan yok?" "Ne?"

"Bir mağaza mı? Yiyecek satan mı?"

"Her kasabanın bir pazarı vardır," diye yanıtlıyor kaşları çatılmış bir halde. "Ama satıcılar genellikle mallarını dışarıda satarlar."

"Dışarıda mı?"

"Çadırlardan."

Bu dünyanın tuhaflığı bir kez daha yüzüme çarparken dalgınca başımı sallıyorum. "Burada arabanız var mı? Televizyon? Radyo? Telefon?"

Zander yavaşça başını sallar. "Hayır. Hiçbiri . Eğer yapsaydık, sprite'lar dumanlar ve frekanslar yüzünden ölürlerdi."

"Sprite'lar mı?"

Zander ellerini kaldırarak yaklaşık sekiz ya da dokuz santim boyunda bir alanı gösteriyor. "Uçan küçük şeyler. İnsana benziyorlar ama çok küçükler. Ayrıca çok hızlı, gizemli ve açgözlüler. Sanırım onlar bir bakıma bizim telefonlarımız. Uzak yerlere mesaj iletmeleri için onları kiralıyoruz."

"İlginç."

Onun sözüne güvenmek zorundayım çünkü kendi gözlerimle görecektim kadar uzun süre burada kalmayı planlamıyorum.

Yolculuk grubundaki diğer kişilerle buluştuktan sonra gizlice kaçmak biraz daha zor olacak. Daha fazla göz üzerimde olacak ama belki de insan dostlarımdan yardım isteyebilirim. Kalmak istemeleri kaçmama yardım etmeyecekleri anlamına gelmez.

Zander burnunu çekerek başını eğiyor ve yolu işaret ediyor. "Yaklaştık ve şanslıyız. Öğle yemeği hâlâ pişiyor."

Havayı kokluyorum, ne koktuğunu anlamaya çalışıyorum. Yaklaşık yirmi metre daha gittikten sonra, bir duman kokusu alıyorum. Kamp ateşi gibi ve lezzetli bir şey.

Ağzım sulandı.

Bir virajı döndüğümüzde, iki asker yolun iki tarafında uzakta duruyor. Yüzleri ifadesiz, vücutları kaskatı, biz yaklaşırken ellerinde mızraklar var.

"Kral Zander," hep bir ağızdan hoş geldiniz diyorlar.

Zander dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle kolunu bana doğru uzatıyor. "Ve Kraliçe Maelyn."

Odakları bana döndüğünde gözleri komik bir şekilde şişiyor. Dizlerinin üzerine çökerek beni resmen selamlıyorlar.

Telaşla ellerimi havada gezdiriyorum. "Oh, bunu yapmak zorunda değilsin. Gerçekten. Sadece Maelyn'i tercih ederim."

"O kraliçe ve sen de ona öyle hitap edeceksin," diye kesin bir dille karşı çıkıyor Zander.

Utanarak onlara el salladım ve Zander'a bir bakış attım. Keşke insanlara bunu söylemeyi bıraksa. İnsanlar benim "özel" olduğumu düşündükçe beni daha çok izleyecekler.

Ama ona yaptığım kötü göz uyarısı, tüm gruba anlatmasını engelleyemedi. Bir dakika içinde, büyük toplantıdaki herkes haberi duydu. İnsanlar bile diz çöküyor ve sanki hayatları boyunca buradaymış gibi sonsuz sadakat sözleri mırıldanıyor.

"Kraliçe Maelyn!" diye bağıyor biri yolun yukarısına park etmiş bir vagonun içinden. Yaklaşık bir tren vagonu uzunluğunda ve tamamen metal. Küçük pencerelerinde parmaklıklar var ve görebildiğim kadarıyla ağzına kadar insanla dolu.

Mahkumlar. İçlerinden biri parmaklıkların arasından uzanıyor ve kolu metale değdiğinde sanki sıcakmış gibi cızırdıyor. "Bize merhamet edin. Lütfen. Benim fantastik kraliçem."

İçeriden merhamet sesleri yükselmeye başlar, ancak Zander parmağıyla boğazını işaret edince hızla kesilir.

İlk defa, o ve ben aynı fikirdeyiz. Benden yardım istemeye cüret ediyorlar. Sanki durumlarını iyileştirmek için bir şey yapabildirmişim gibi.

Sanki yaparım da.

Tanrı kalplerini
korusun.

Nadir bir kabalık gösterisiyle, onlara kuşu çeviriyorum. İnsanlardan birkaçı kıs kıs gülüyor ama tüm fae'ler orta parmağımı neden kaldırdığımı bilmiyormuş gibi inceliyor.

Görünüşe göre, F-you hareketi evrensel değil.

Herkes hâlâ diz çöküyor ve ben garip bir şekilde kıpırdanıyorum. Bu genelde ne kadar sürer?

"Acıktım," diyorum kimseye belli etmeden ve Zander başını sallıyor. "Şimdi yiyeceğiz."

Neyse ki, yiyecek dileği askerlerini ayağa kaldırır ve harekete geçirir.

Ben daha attan inmeden, bir savaşçı Zander'e doğru adım atıyor. Bu yaralı adam, Kai. "Majesteleri, burada fazla oylanmak istemeyebilirsiniz. Byris'ten bazı bilgiler aldık."

Zander eyerde daha dik oturur. "Gideon hakkında mı?"

"Hem evet hem hayır." Duraksayan Kai bana baktı.

"Kraliçenin önünde özgürce konuşabilirsin," diyor Zander ona, sanki bunu söylemekten gerçekten zevk alıyormuş gibi kelimeyi vurgulayarak.

Öfkeli bir iç çekişten kendimi alıkoyuyorum.

"Pekâlâ." Kai sanki ikimize de bilgi veriyormuş gibi odağını aramızda değiştiriyor. "Olphene'nin güneyinde izinsiz bir içki fabrikası var."

Zander'in çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Birkaç savaşçı ayırabiliriz. İcabına bakmaları için üç ya da dört adam gönderin."

"Burası *deneyisel* bir tesis," diye homurdanıyor Kai, en az kral kadar mutsuz görünüyor. "Ve sahibi de Gideon."

"Vay be. Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştık ama bu pisliğin arkasındaki beynin o olması beni şaşırtmadı."

Kai başını sallıyor. "Görünüşe göre Byris yeraltı ağları söz konusu olduğunda döngünün içinde."

"O zaman onu kendi avantajımıza kullanacağız. Nerede olduğu da dahil olmak üzere Gideon hakkında bildiği her şeyi çıkaracağız."

"Byris, Gideon'un nerede yaşadığını ya da iş yaptığını bilmediğini iddia ediyor ama Pippin açık artırma sitesinden bir şeyler toplamış." Kai başka bir adamı öne çıkarıyor.

Gözlerinin etrafına çektiği siyah göz kaleminin altından Pippin'in diğerlerinden daha genç olduğunu anlayabiliyorum. Daha uzun boylu, yüzü daha ince ve kafasının yanlarını kazıtmak yerine, kafa derisini kaplayan karmaşık örgüler var, tepedeki sarı saçlar ise kıvrıkcık bir mohawk gibi yukarı doğru taranmış ve arkada bir at kuyruğu ile bitiyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en özenli stil. Aşırı telafi. Sanki gençliğini harika bir saç modeliyle telafi etmeye çalışıyor.

Gülümseyerek lekeli beyaz bir bezi kaldırıyor, turkuaz gözleri gururla parlıyor. "Bu Gideon'u bulmama yardım edecek."

Zander burnunu kırıştırıyor ve ben bu hareketin ne kadar sevimli olduğunu fark etmemeye çalışıyorum. "O kanlı bir mendil mi?"

Pippin'in heyecanlı ifadesi . "Bu Gideon'un dişi."

Şimdi burnunu kırıştıran benim. Dışın sahneye uçtuğunu gördüğümü hatırlıyorum. Anlamadığım şey, Pippin'de neden olduğu ya da bunun nasıl yardımcı olacağı.

Memnun olduğu her halinden belli olan Zander'in göğsü derin bir nefesle kabarıyor. "İyi iş çıkardın."

Genç asker sırtıyor. "İçki fabrikasına gelmemi ister misiniz?"

Zander başını sağa sola eğerken birkaç saniye geçiyor, kendi kendisiyle içsel bir tartışma yaşıyor gibi görünüyor. Sanki Pippin'in teklifinin artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi.

Alt dudakını ısıyor, bir saniyeliğine emiyor. Dolgun et ıslak çıktığında yanaklarıma sıcaklık doluyor.

O dudakları benimkilerin üzerinde hayal etmekten kendimi . Beni öperken.

Meme uçlarımdaki o sinir bozucu gerginlik geri geliyor ve bacaklarımın arasında bir zonklama başlıyor.

Sanki Zander bakışlarımı hissetmiş gibi, bana doğru bakıyor. Gözlerimi hızla ağaçlara çeviriyorum çünkü bana karşı duyduğu bu aşkı teşvik etmemeliyim.

Sonunda şöyle der. "Hayır, Pippin. Gücünü boşa harcama. Eğer Gideon içki fabrikasının sahibiyse, şansımız yaver gidebilir ve onu orada bulabiliriz."

"Ama eğer değilse, yerini bulmanıza yardım edebilirim," diyor genç asker hevesle.

Zander bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Her seferinde bir sorunla uğraşalım. Kraliçe bu yolculuktan sonra çok yorulacak. Bize biraz yiyecek hazırla ve yola koyulalım."

CHAPTER 9

Zander

Bu plan değişikliği hiç hoş değil. Maelyn'i Valora'nın en çirkin gerçeklerinden biriyle tanıştırmak üzereyim.

"O adam içki fabrikası hakkında bir şeyler mi söyledi?" Maelyn yanımda konuşuyor, kavrulmuş et ve taze meyvelerden oluşan öğle yemeğini bitirdiği için yeniden enerjik görünüyor.

"O yaptı."

"Geçen yıl doğum günümde bir viski içki fabrikasına gittim. İlk kez sarhoş olmuştum. Ve sonuncusuydu. Kutsal akşamdan kalma, Batman. O tür bir içki fabrikası mı?" Ses tonunu hafif tutuyor. Hatta alay ediyor. Onun şakacılığını takdir bile edemiyorum çünkü çok huysuz bir ruh halindeyim.

"Hayır."

"Deneylerden bahsetti. Burası bir bilim laboratuvarı mı?"

"ok soru soruyorsun." Bütün kadınlar böyle konuşkan mıdır?

"Hey, burada olmayı ben istemedim. İstersen beni gnderebilirsin."

"Asla."

"Peki, nereye gittiğimizi ve neden oraya gitmektense bir şişe hint yağı içmeyi tercih ediyormuş gibi göründüğünü bana söyleyebilirsin."

İ ektim. Sanırım bu konuyu daha fazla erteleyemem.

"nce bilmeniz gereken bir tarih var. Uzun zaman önce, büyükbabam Zed hala Gündüz Diyarı'nı yönetirken-"

"Ne kadar zaman önce?"

"İki bin yıldan fazla."

Maelyn ıslık alar. "Sizin ne kadar uzun yaşadığınızı unutup duruyorum."

"Bir gün sen de benim kadar yaşlı olacaksın ve o zaman birkaç bin yılın o kadar da uzun olmadığını göreceksin."

Alay ediyor, inanmıyor. "Tamam, tabii."

"Her neyse, Zed'in sırasında krallığı bir veba salgını sardı. Sadece yetişkin yaştaki kadınları öldürdü ve-"

"Neden sadece yetişkin kadınlar?"

"Çünkü rastgele değildi. Bilerek hedef alındılar. Unutmayın, burada virüs yok. Bu, güçlü bir cadılar meclisinin hastalık lanetiydi."

"Cadılar mı var?"

"Evet, ama bu özel cadılar meclisi artık yok. Üyelerden biri hariç hepsi birkaç yıl önce öldü."

"Nasıl öldüler?"

"Sana bir hikâye anlatmaya çalışan insanların sözünü hep keser misin?" Eğlenmekle sinirlenmek arasında kalmış bir halde soruyorum.

"Evet, aslında," diye itiraf ediyor Maelyn mahcup bir şekilde. "Beynim bazen ağzımdan daha hızlı çalışıyor. Heyecanlanıyorum ve hemen açıklama yapma ya da görüş bildirme ihtiyacı hissediyorum, sonra da konu teğet geçiyor. Kusura bakmayın. Sessiz olacağım."

Güneşler adına, o çok sevimli.

"Sorularına aldırmiyorum Mae," diyorum usulca. "Bazen Valora'nın yeni biri için ne kadar kafa karıştırıcı olabileceğini hatırlamak zor oluyor. Bir Gün suyu damıtma tesisine gidiyoruz. Parıltı, insanların bitmiş ürüne verdiği isimdir. Uçucu bir madde ve bu maddenin ortaya çıkmasında kendimden başka suçlayabileceğim kimse yok." İç çekiyorum. "Veba ilk kez ortaya çıktığında, gizemli bir şekilde ortadan kaybolmadan önce birkaç yıl sürdü. Sonra yaklaşık altı yıl önce yeniden ortaya çıktı. İnsanlar hâlâ hastayken ve ölürken, meseleyi kendi ellerime aldım ve konsantre ilacı icat ettim. Gündüz suyu iyileştirici olabilir, bu yüzden damıtma yoluyla özellikleri güçlendirirsem hastalığı iyileştirebileceğini düşündüm."

"Öyle mi?"

"Hayır. Tek yaptığım yeni bir kriz yaratmak oldu. Marek'in seni iyileştirdiği zamanki gibi bazılarımızın sahip olduğu güçleri gördün. Fae yetenekleri yıkıcı da olabilir. Bazıları ateşi kullanabilir, havayı kontrol edebilir ya da vahşi yaşamla iletişim kurabilir. Glow'un bir yan etkisi de güçlerinin artmasıdır."

"Bunun tehlikeli olabileceğini tahmin ediyorum."

"Hem de çok. Bunun da ötesinde, son zamanlarda insanlar konsantre maddeyi alıyor ve Blaze yapmak için daha da damıtıyorlar. Bu yüzden tesisleri mümkün olduğunca çabuk yok etmeye çalışıyoruz - Blaze'in üretimi daha uzun sürüyor ve çok daha küçük miktarlarda çıkıyor. Süreçlerini ne kadar çabuk kesintiye uğratabilirse o kadar iyi. Bu haliyle, Glow eğer

yıldız tozuyla karışır. Neyse ki yıldız tozu sadece Rüya Alemi'nden geliyor ve biz o krallıktan olabildiğince uzaktayız."

"Valora'da kaç krallık var?"

"Üç. Gündüz, Gece ve Rüya. Gündüz ve Gece arasındaki bölge evlendiğimiz yerdir. Tarafsız bir bölge, kimse tarafından yönetilmiyor."

Maelyn az önce verdiğim tüm bilgileri işlerken sessizleşiyor.

Yine bana bakıyor. Bunu hissedebiliyorum. Çünkü beni her incelediğinde, aramızdaki bağ sayesinde bu kıskırtıcı hisleri alıyorum. Kalbimde sıcaklık ve aletimde sıcaklık. Kalbim çarpmaya başlıyor ve kollarımdaki tüyler diken diken oluyor.

Gözleri beni bu kadar etkiliyorsa, elleri ne yapar? Ya da ağzı?

"Yani diyordunuz ki," diye soruyor Maelyn. "Veba kadınları mı öldürdü?" "Evet." Bedenimin isteyerek başımı sallıyorum. "Kadınları yok etti.

kadın nüfusu. Tam olarak yüzde doksan beşi. İşte o zaman kaçırma olayları başladı. Erkeklerimiz kadın istiyordu ve onları almak için başka yerlere gidiyorlardı. Bu yaygın bir uygulama haline geldi. Babam Zarid başa geçtikten sonra fark etmemiş gibi davrandı. Sadece... olmasına izin verdi."

"Binlerce yıldır Dünya'dan kadın mı götürüyorlar?" "Hayır. Dünya ile burası arasındaki zaman farkını unutmayın.

Valora'da bir gün senin yerdedir."

"Yani bu..." Maelyn'in sesi sessiz, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "İki bin küsur bölü üç yüz altmış beş... Yedi ya da sekiz yıl gibi mi?"

"Kulağa doğru geliyor." Bir süre sessiz kaldım, eğer isterse ona konuşma şansı verdim. O konuşmayınca devam ediyorum: "Kaçırılmalara rağmen Gündüz Diyarı asla toparlanamadı. Veba yeniden ortaya çıktığında erkeklerin kadınlara oranı yediye birdi. İkinci seferinde sıkı karantinalarla biraz daha iyi kontrol altına alabildik ama yine de çok sayıda vatandaşımızı kaybettik. Şimdi bu oran bire on."

"Vay canına. Bu büyük bir fark."

Başımı salladım. "Fae doğurganlığı başlangıçta iyi değildir, bu yüzden çocuk sahibi olmak zor olabilir. İkinci veba dalgasından sonra, seks ticareti her zamankinden daha kötü hale geldi. İşte o zaman yönetimi ve o zamandan beri bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum."

"Yetiştiriciler," diyor Maelyn düşünceli bir şekilde. "Sasha müzayededeki çiftler hakkında bir şeyler söyledi."

"Evet. Hamile bırakmak ve çocuğu almak amacıyla doğurgan bir kadın satın almak oradaydılar."

İğrenir gibi bir ses çıkarıyor. "Şimdi, bunu bir seçenek olarak önermiyorum - *hiç de* değil - *ama* çocuk istiyorlarsa neden bebek almıyorlar?" Karnını tutarken bir nefes kaçıyor. "Yoksa alıyorlar mı?"

"Hayır, çocuk kabul etmiyorlar. Sebepleri ahlaki olmaktan ziyade soylarını lekelemekten duydukları endişe olabilir. Ailelerine zayıf bir çocuk katmaktansa insan bir kadını yarı fae olan bir bebekle hamile bırakmayı tercih ediyorlar."

"Zayıf bir çocuk." Maelyn kıkırdar. "Hakaret edip etmemem gerektiğinden emin değilim. Bahsettiğiniz benim türüm."

"Benim türüm de."

"Ne?"

"Ben bir buçukluk olarak doğdum. Annem, babam onu haremine kattığında buraya zorla getirilen ilk insan kadınlardan biriydi."

"Ah." Maelyn duraksıyor, sesi üzgün geliyor. "Ama o kalmayı seçti?"

"Başka seçeneği yoktu." Şu anda verebileceğim en basit cevap bu.

Yeterince konuştum zaten. Maelyn'in beni tanımasını ne kadar istesem de, sonraya saklamayı tercih ettiğim hikayeler var.

Daha sonra, kendimi bu kadar çığ ve açıkta hissetmediğimde. Hayatımdaki ani değişime alışmak için zamanım olduğunda. Maelyn'in çektiğim acılar yüzünden beni itici ve yetersiz bulmayacağından biraz daha emin olduğumda.

"Başka seçeneği yoktu da ne demek?" Maelyn yutkunur. "Başka seçeneğim yok gibi mi?"

Sorusu karnıma fiziksel bir darbe gibi çarptı.

Karşılaştırma aynı değil. Aynı değil. O benim kader arkadaşım. Kelimelerin ötesinde değerli.

Henüz.

Suçluluk

duygusu içimi

kemiriyor.

hoşuma gitmedi.

"Yol ileride daha da daralabilir," diye yalan söylüyorum, yalan söyleyerek kendimi incitmemek için ifadelerime dikkat ediyorum. "Hedefimize ulaşana kadar ben önde gideceğim."

Onyx'in yanlarını botlarımla sıkarak onu ileri itiyorum ve eşimi arkamda bırakıyorum. Konuşmamızın aniden sona ermesi üzerine yaşadığı hayal kırıklığı bir başka hızlı tekme oldu ama onun tutsaklığı hakkında konuşmak istemiyorum. Çünkü bu benim en büyük korkularımdan birine ışık tutuyor; babama sandığımdan daha çok benzediğime.

CHAPTER 10

Maelyn

Tatlı ve çekici olma planım hızla çözülüyor.

Zander'ın beni isteğim dışında nasıl kaçırdığını kabul etmeyi reddetmesi öfkelerendirici.

Bir kadını çalmak mı istiyorsun? En azından bunu kabul edebilirsin.

Sohbeti kapatıp yola devam ettikten sonra birkaç saat sessizce yol aldık ve geceyi geçirmek için kamp kuracağımızı söylediği bir açıklığa vardık. Bu süre zarfında, kızgınlığın dumanı tüten seviyelerine ulaştım.

En son ne zaman bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum. Belki de Paige iki saat uzaklıktaki bir şehirde hiç tanımadığı bir adamı görmeye gittiğinde. Kızgınlığım sadece internetten tanıdığı bir adamla takılmak istemesinden kaynaklanmıyordu, kızgındım çünkü gittiğinde sarhoştı. Başlangıçta bir yabancıyla buluşmasını hoş karşılamayacağımı bildiği için bana haber vermeden gitmiş. Adamı görmeye hiç gitmemiş. Sonunda yirmi dakika uzaklıkta kenara çekildi, tutuklandı ve alkollü araç kullanmaktan ehliyetini kaybetti.

Bunun beni iyi bir arkadaş mı yoksa kötü bir arkadaş mı yaptığından emin değilim ama bu olaydan sonra rahatladığımı hissettim. Polisler sayesinde kaza yapmamış ve potansiyel bir seri katille karşılaşmamıştı. Ve altı ay boyunca araba kullanamadı, böylece beladan uzak durması daha kolay oldu.

Gümüş astarlar.

Ama burada polis yok. Kimse bizi kenara çekip bu çılgınlığı durdurmayacak. Kanun adamı beni parmağının altına aldı.

Ya da çadırında, eğer gerçekçi olursak.

Bu daha çok "glamping" gibi. Ateşte fasulye pişirilen gerçek bir kamp ama Zander'in çadırında her türlü konfor var. Beyaz yapı Thayne, Marek ve Torius için olanlardan en az iki kat daha büyük. Orta boy bir yatak kadar geniş, yumuşak bir şiltenin üzerinde oturuyorum ve

beyaz arşıflar ve beyaz tüylü yastıklarla kaplı. Kasalar komodin gibi iki tarafa yerleştirilmiş. Kalın branda parlak gün ışığını dışarıda tuttuğu için her birinin üzerinde mumlar var.

Duvarlardan birinde iki sandık sıralanıyor. Sandıklar eski moda görünüyor, kıvrımlı kapaklarıyla karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşaptan yapılmışlar.

Parmak uçlarımla birine yaklaşıp mandalla oynuyorum. Acaba burada hiç portal var mı?

Kilitli olduğunu gösteren bir anahtar deliği var, ancak metal kenarlara bastırdığımda üst kısım açılıyor.

Tkezleyerek geri döndüm.

Silahlar. İçinde bir sürü keskin nesne var. Cidden, kimin bu kadar çok kılıç ve bıçağa ihtiyaı var ki?

"Eğer kıyafet arıyorsan, diğer." Zander'ın sesi beni sarsıyor ve kapı kanadının hemen içinde durduğunu görmek için arkama bakıyorum.

Etrafı karıştırırken yakalandığım için kalbim gm gm atıyor. Giysiler. Tamam. Bununla devam edelim.

Yeni bir kıyafet arıyormuş gibi yaparak ikinci sandığa gidiyorum. İçine baktığımda sadece büyük beyaz gömlekler ve haki pantolonlar buluyorum.

"Bana uyacak bir şeyiniz var mı?"

Zander kaşlarını atar. "Benimkilerden herhangi birini giyebilirsin."

Geniş omuzlarını ve kalın kalçalarını tarıyorum. "O zaman bu hayır demek oluyor."

Düşünerek dudağını ovuşturur. "Gömlekler senin üzerinde daha çok gecelik gibi durabilir. Uyumak için zerindekinden daha rahat olurlar."

"Tamam." Temiz, hafif pamuğu kaldırarak, "adırım nerede?" diye soruyorum.

Zander omuz silkme hareketiyle ellerini kaldırır. "İçinde duruyorsun"

"Bu senin çadırın."

"Bizimkiler."

Hayal kırıklığına uğradım, huff ettim. "şunu kesebilir miyiz?" "Neyi?"

"Evliymişiz gibi davranmak."

"Evliyiz."

"Her şey gibi davranmak." "Her şey yolunda."

Homurdanıyorum. "Tek gitmekken beni burada tutmuyormuş gibi davranıyorsun."

Zander yorgunca iç çekiyor. Bu, bir çocuğa oyunun kurallarını dört kez üst üste açıklamak zorunda kalan birinin çıkardığı sesle aynı.

Bana gaz verildiğinde anlarım. Hayatımın en kötü gününü yaşarken, sinirlendiğim için mantıksızmışım gibi davranmak açıkçası çok boktan. Babam bok yerine *gemi* ve *çapa* derdi. Ama hayatın, öfkeliyken küfür etmek için çok kısa olduğunu çabucak öğreniyorum.

"İyi birine benziyorsun, tamam mı?" Ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum ama sakın kalmak konusunda pek de iyi bir iş çıkaramıyorum. "Bana zarar vermek istediğine inanmıyorum. O yüzden bırak gideyim."

Kollarını kavuşturan Zander, "Hayır," derken bakışları yere yapışmış bir şekilde kalakalıyor.

İlerleyerek kişisel alanını işgal ettim. "Senden özgürlüğümü isterken en azından gözlerimin içine bakabilirsin."

Kıs kıs gülüyor ama sesinde gerçek bir mizah yok. "Hayır, yapamam."

Yüzüm buruştu. "Ne-"

"Ben körüm, Maelyn."

Hangisi daha şok edici emin değilim - bana kör olduğunu söylemesi mi yoksa tam adımı kullanması mı? Mae değil. Kraliçe ya da eş değil.

Ciddi olduğunu bu şekilde anlıyorum.

Başımı eğerek gözlerine bakıyorum, gerçekten bakıyorum. Sarı parıltı artık beni ürkütmüyor, bu yüzden irisindeki değişimleri inceliyorum. Rengin çoğu mum ışığı gibi parlak, ama özellikle merkezin etrafında daha koyu altın rengi kısımlar var.

Koyu renk gözbebeklerine odaklanarak başımı sağa kaydırıyorum ve benimle birlikte nasıl hareket ettiklerini fark ediyorum. Ama şimdi dikkat ettiğim için orada bir boşluk fark ediyorum. Sanki benim içime bakıyor gibi.

"Yani bana hiç göremediğini mi söylüyorsun?" Sesim şimdi daha sessiz, onun itirafı yelkenlerimi suya indirdi.

"Azıcık bile değil."

"Ama-ama-" Kekeliyorum. "Ama beni o sahnede gördün."

"Seni duydum."

"Gideon'la o satranç oyununu oynadın."

Boynunda asılı duran beyaz kraliçeyi kaldırıyor ve altını ovuşturuyor. "Büyülü parçalar. Hareket ettirildiklerinde her biri farklı bir ses çıkarıyor. Sadece benim duyabildiğim sesler. Ezberlediğim sesler."

"Hiçbir zaman bir şeylere rastlamıyorsun," diyorum, sanki onun iyi hareketliliğine işaret etmek söylediklerini bir şekilde yanlışlayacakmış gibi. "Her zaman nerede olduğumu biliyorsun."

Ben." Elimi kaldırıp iki parmağımı havaya kaldırıyorum. "Şu anda ne yapıyorum?" "Bana insanların barış işareti dediği bir şey yapıyorsun."

Barış mesajı vermeye çalışmıyordum ama haksız da sayılmaz. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Beş yaşımdan beri gözlerim görmüyor. Fae'lerin duyuları zaten insanlara kıyasla daha yüksektir. Birini kaybettiğimizde, diğerleri öne çıkar. İşitme duyum özellikle iyidir ve bunu kendi avantajıma kullanmayı öğrendim. Mesafeyi tahmin etmek zor değil. Havanın hareketi çok şey anlatıyor."

"Sormamın sakıncası yoksa, nasıl kör oldunuz?" "Vebaya neden olan aynı cadılar meclisi beni lanetledi." "Bunu neden yapsınlar ki?"

"İntikam." Nefesini üfleyerek başını sallıyor. "Karmaşık bir durum ama açıklamaya çalışacağım. Cadılar vebaya eğlence olsun diye sebep olmadılar. Gece Diyarı onlara para ödedi. Gündüz Diyarı'nın onlara karşı işlediği suçlar için bize karşı bir misillemeydi. Hem bizim krallığımız hem de onlarınki hatalıydı ve cadılar savaşıma dahil oldular. Askerler veba yüzünden onları cezalandırmak için cadı meclisini avladı ve cadılar bulunduğu gözleri . Öfkeliydiler ve kraliyet ailesini can evinden vurmak istediler, çocuklarını. Bu yüzden prensleri lanetlediler."

"Gözlerin bu yüzden mi parlıyor?"

"Hayır. Gündüz Diyarı insanların yaklaşık yüzde onunun gözleri daha parlak görünür. Bu genetik bir mutasyon. da vardı. Ondan bana miras kalan tek özellik bu, bunun için güneşlere şükürler olsun."

"Neden bana engelinden şimdi bahsediyorsun? Senin için üzülmemi mi istiyorsun?"

"Senin merhametini asla istemem," diyor Zander sert bir şekilde. "Benden nefret etmeni tercih ederim."

"Bu dileğin gerçekleşebilir," diye . "Uyku vakti geldi."

"Şimdiden gece mi oldu?" Burada bunu söylemek imkansız. "Hayır, ama biraz kestirmen lazım."

Cüretkarlık. Huysuz olabilirim ama çocuk değilim. "Belki de yorgun değilimdir."

Yorgunum. Yorgunum ama aynı zamanda adrenalinin de yüksek. Bütün gün öyleydim. Bir noktada çökeceğim. Henüz savunmasız olmaya hazır değilim.

"Uyu," diye emrediyor, çarşafı yatağa geri çekerken ses tonu kesin.
"Her zaman böyle otoriter misin?"
Bir saniye düşünür. "Evet. Yemek vakti geldiğinde seni uyandırırım."
Yatağın bir tarafını işaret ediyor. Bu bir öneri değil. Bana uzanmamı söylüyor. Bir köpek gibi.
Hala geceliği tutarak, "Arkanı dön." diyorum.
"Neden?"
"Çünkü mahremiyet."
"Seni göremiyorum, Mae."
"Kör olsan bile, senin önünde soyunmayacağım."
"Saçmalıyorsun. Değiş." Sesi çok kibirli. Çok kral-gibi.

Yumruklarım kumaşın etrafında o kadar sıkı kıvrılıyor ki tırnaklarımdan korkuyorum.
delip . "Gerçekten yakışıklı olduğunu düşündüğüme inanamıyorum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?" "Düşünce. Geçmiş zaman."
"Anlamıyorum. Nasıl oluyor beni bir an yakışıklı bulurken bir an sonra bulmuyorsun?"

"Çünkü bu seninle evlenmem için beni kandırmandan önceydi."
"Eğer beni çekici buluyorsan, evlendiğimiz için mutlu olmalısın."
Bir kahkaha attım. "Evlilik cazibeden çok daha fazlasıdır."
"Haklısın." Zander gizlice bana doğru ilerliyor ve ben de arkamdaki şilte beni bükene kadar geri çekiliyorum.

Kıçım yumuşak tüylerin üzerine "Oof" diye iniyor.
Zander yanıma oturuyor, dizlerimiz birbirine çarpacak kadar yakın.
"Seninle olan evliliğim ruhlarımızın birleşmesidir. Zamanın sonuna kadar birlikte olma sözü. Seni sonsuza dek koşulsuz seveceğime yemin ediyorum."

O bu kadar yakinken, vücut ısısı içime sızıyor. Kokusu etrafımı sarıyor. Onunla geleneksel bir şekilde -spor salonunda ya da markette- tanışsaydım ve bana bir centilmen gibi çıkma teklif etseydi, evet diyebilirdim.

Tamam,
muhtemelen.
Muhtemelen
kesinlikle. Evet
derdim.

Ancak bu istenmeyen anlaşma günümüz Amerika'sında olabildiğince alışlagelmişin dışında. On iki saatten kısa bir süre içinde kaçırıldım, seks kölesi olarak satıldım, kurtarıldım ve sonra tekrar kaçırıldım.

Üstüne , sözde bir yabancıyla evliyim. Bütün günü Zander'la geçirdim ve beş dakika öncesine kadar kör olduğunu bile bilmiyordum.

kötüsü de, beni tuzağa düşürdüğü için ona minnettar olmalıymışım gibi davranıyor. Eğilerek burnundan nefes alıyor ve iç çekerek nefesini veriyor. "Seni öpmek istiyorum."

Kalbim göğsümün içinde jimnastik yapıyor.

Deli mi bu?

Bu muhtemelen söyleyebileceği en kötü şeylerden biriydi. Sadece tartıştığımız ve zamanlama berbat olduğu için değil, koşullarımız ne olursa olsun onu öpmeyi düşündüğüm için. Onun dudaklarını benimkilere bastırmasını istedim ve bundan hoşlanabileceğim gerçeğinden korktum. Hem de çok.

Peki bu benim hakkımda ne söyler?

"Otuz günlük bir kuralım var," diye geveliyorum, sadece Paige'e söylediğim bir şeyi itiraf ediyorum. "Çıktığımız ilk otuz gün boyunca bir erkeği öpmem. Ondan sonra hâlâ buralardaysa, benden gerçekten hoşlandığını ve iyi niyetli olduğunu anlarım. Bunun kulağa saçma ve züppece geldiğini biliyorum ama kadınların kullanıldığını çok gördüm. İnsanların kendilerinden her bir parçayı verdiklerini ve karşılığında hiçbir şey alamadıklarını gördüm. Onlar için kalbim kırıldı ve asla kendimi bir kenara atılmış hissettiğim bir duruma düşmek istemiyorum. Temkinliyim. Mesleki tehlike sanırım."

Zander'ın işimle ilgili daha fazla soru soracağını ya da "çıkmadığımız" ve aslında evli olduğumuzla ilgili bir şeyler söyleyeceğini tahmin ediyorum ama beni şaşırtıyor.

"Peki testinizi kim geçti?" Zander'ın yüz ifadesi kararıyor ve yemin ederim gözbebekleri bir saniyeliğine uzamış gibi görünüyor. "Bir adam. Uzun zamandır arkadaşımı ve benden hoşlandığını biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, daha ileri gitme fikrini ciddiye almamalıydım. Onu hiçbir zaman romantik bir şekilde düşünmemiştim ama iyi biriydi ve iyi anlaşıyorduk. Onunla bir ay boyunca takılmak kolaydı çünkü zaten birlikte çok zaman geçiriyorduk ve o da benimle birlikte olma fikrine kendini tamamen adanmıştı."

"Ve seni öptü mü?"

Zander'ın sesindeki uyarı tonundan, burada yanlış bir cevap olduğu hissine kapılıyorum. Başka birini öpmemden hoşlanmıyor.

-Bu çok açık. Ama saçmalık. Geçmişte kaldı. Çok uzun zaman önce. Ve gerçekten berbattı ve bu süreçte bir arkadaşlığı mahvetti.

"Evet... çok etkileyiciydi." Omuz silkiyorum. "Öpüştüğümüz anda onunla bir ilişki kurmaya çalışmanın anlamsız olduğunu anladım. Birkaç gün ondan uzak durdum, sonra da ayrıldım. Arkadaşlık bitti."

Aniden, Zander ayağa kalktı ve çadırdan çıktı. Açıklama yok, veda yok. Sadece dışarı çıkıyor.

Hiç kıpırdamadan, dönmesini bekliyorum.

Dakikalar geçiyor.

Bize yemek getirmeye gitti mi?

Kapıya doğru sürünüyorum ve kafamı kanvas kapaktan dışarı çıkarıyorum. Görünürde kimse yok. Kampın ortasındaki dökme demir tencerenin altında ateş çıtırdıyor. Arada bir buhar çıkarken kapak takırdıyor ama bunun dışında hiçbir şey duymuyorum.

Pekala.

Görünüşe göre Zander'ın beni rahat bırakmasını sağlamanın yolu başka erkeklerle öpüşmekten bahsetmek. Bununla ilgili daha fazla hikayem olmaması çok kötü.

Ama cidden. O kim oluyor da yargılıyor? Birlikte olduğu kadınları düşünmek bile istemiyorum. Benim geldiğim yerde erkekler bir yıl içinde düzinelerce kadınla yatabiliyor. Burada modern teknoloji olmayabilir ama Zander bir kral. Kralların Tinder'a ihtiyacı yoktur.

Ben kıskanç değilim. Kıskanmıyorum. Tamam, belki biraz kıskandım ama bunu kendime itiraf etmek istemiyorum.

Her şeyden çok bir pişmanlık hissediyorum, çünkü Zander ne kadar çıldırtıcı olsa da onu incitmek istemiyorum. Ve kaç kadınla seks yapmış olmasına rağmen, onda bir masumiyet var. Konu kadınlara ve romantizme geldiğinde sevimli ve çileden çıkarıcı bir bilgisizlik.

Ama bu bilgisizlik onun düşüşü ve benim kazancım olabilir. Beni savunmasız bıraktı.

Bu kaçmak için tek fırsatım olabilir ve o geri gelmeden bunu değerlendirsem iyi olur.

CHAPTER 11

Maelyn

Ben en hazırlıklı yürüyüşçü değilim. Aslında, babamın şu anda beni görebilseydi hayatımın azarını işiteceğinden eminim.

Dallar ve sopalar, büyümüş ormanı çiğnerken kot pantolonuma sürtünüyor. Kalçalarımın bağladığım gecelik gömleğime takılıyor, muhtemelen her seferinde küçük bir yırtıkla parçalara ayırıyorlar. Fazladan bir giysiye sahip olmak buraya kadarmış. Pantolonumun beline kılıflı bir bıçak sokmuştum ve bir cebim de patlıcan karışımıyla doluydu. Şu sarkık mataralardan biri kemerime bağlı ve çalıkların arasında sendelerken sürekli kalçama çarpıyor. En azından içinde şırıldaayan su, bu kötü planlanmış kaçış konusunda kendimi biraz daha güvende hissetmemi sağlıyor.

Söylemeye gerek yok, bir portal alamadım.

Yiyecek ve su almak için kampın dışındaki atlara yaklaşmak yeterince riskliydi. Kısa bir süre Gander'ı yanıma almayı düşündüm ama tek başıma gizlice kaçmanın daha başarılı olacağını fark ettim. Ayrıca, ağaçların arasında gizlenmek daha kolay olduğu için yollardan uzak durmayı planlıyorum.

Küçük bir dal yanağıma çarpıyor ve arkasında bir acı bırakıyor. Dokunmak için uzanıyorum ve parmaklarımdan biraz kan geliyor. Temizlemek için durmalıyım. İhtiyacım olan son şey bir enfeksiyon, ama zamanım yok. Yaklaşık on dakikadır yürüdüğümü tahmin ediyorum - henüz duracak kadar uzun değil.

Eğer bir kasabaya ulaşabilirsem, güvenilir birini bulmaya çalışacağım ve onlara durumumu anlatacağım. Portalları bulmak yeterince kolay görünüyor; Thayne'de onlardan bir kutu var.

Bir başka telli dal kolumun üst kısmını çizdiğinde "Ah," diye tıslıyorum.

Beni nasıl bu kadar kolay kesebiliyorlar?

Bir diğerinin yanından geçerken, diken olup olmadığını incelemek için ondan uzaklaşıyorum. İşte o zaman bana doğru geldiğini fark ettim. Neredeyse

sanki bana uzanıyormuş gibi.

Bu dal tarafından kesilmekten kıl payı kurtuldum, ancak sol tarafımdaki başka bir dal tarafından kesildim.

"Teke oğlu teke," diye bağıyorum alışkanlıkla, sonra ifademi değiştiriyorum. "Kaltak. Kaltak, kaltak, kaltak." Küfür dişlerimin arasından geçerken iyi hissettiriyor ve tamamen haklı.

Bu ağaçlar kendi başlarına hareket ediyorlar.

Zararlı olan belirli ağaç türünü tanımak kolaydır çünkü diğerleri gibi çiçek açmazlar. Gerçek dallar yerine gevşek, ip gibi sarmaşıklarla bana ağlayan söğütleri hatırlatıyorlar.

Onlardan kaçmak için zikzaklar çiziyorum ama çok fazlalar ve birbirlerine çok yakınlar. Faydası yok.

"Kesin şunu!" Fısıldayarak bağıyorum, ancak bitkilerle konuştuğumu fark ediyorum.

Hızımı kesmeden geceliğimi belimden çekip üzerime geçiriyorum. Düğmelerini iliklemek için zaman ayırmıyorum ama kollarımı biraz korumamı sağlayacak.

At kuyruğumu çözüp boynumu korumak için saçlarımı savururken Thayne'in ilk uyarısı aklıma geliyor.

çok tehlikeli.

Orman hakkında söylediği buydu. Vahşi hayvanlardan ya da doğa koşullarına maruz kalmaktan bahsettiğini sanmıştım. Öldürücü ağaçlardan değil.

Kampa geri dönsem mi diye düşünerek arkama bakmak için bir daire çiziyorum.

Hayır.

Kendime kaçacağıma söz verdim.

Ormanın içine doğru ilerlerken omuzlarımı ve hızımı artırırken kendimi olabildiğince küçültmeye çalışıyorum.

Tırmalayan birkaç daldan daha kaçarken, bitki örtüsünün biraz seyreلمeye başladığını fark ediyorum. İleride ince bir toprak yol gördüğümde boğazımda küçük bir rahatlama sesi yankılanıyor. Doğal görünüyor, insan yapımı değil. Muhtemelen uzun sürmüyor ve daha fazla öldürücü ağaçla çevrili, ama bir süre koşmama izin verecek.

Ayakkabılarım yaprak yatağı yerine sert zemine değdiği anda, koşmaya başlıyorum. Vücudumun harcadığı enerji patlamasının keyfini çıkarıyorum. Bacaklarımdaki ve ciğerlerimdeki yanma bana hayatta olduğumu hatırlatıyor. Kan revan içinde olabilirim ama özgürüm.

Sadece otuz metre kadar gitmiştim ki, yer aniden kaymaya başladı. Bedenim sarsılıyor ve gözlerimi kapatıyorum. Kollarımı sallayarak, sert bir şeye çarpmanın acısını bekliyorum.

Ama hiçbir darbe yok ve patika parçalanıyor gibi görüldüğü anda, sağlam bir şeyin üzerinde duruyorum. Demir atmıştım, bacaklarım yerinde duruyordu.

Aşağıya baktığımda, bacaklarımın suya batmış olduğunu görünce göz kırpiyorum.
Kir.

Sadece, toprak

değil.

Kum.

Quicksand.

Dokunulana kadar kuru ve sağlam bir zemin gibi görünüyor. Ben dokunur dokunmaz Parmaklarımı ıslak yüzeyin üzerinde gezdirirken, içinde bulunduğum vahim durum yüzüme sertçe çarpıyor.

Bacaklarımdan birini kaldırmaya çalışıyorum ama dizlerime kadar suya batmış durumdayım ve bu imkansız. Homurdanarak tekrar deniyorum, bu sefer daha sert. Tüm vücudumu bu çabaya veriyorum, ellerimi bacağımın etrafına sararak onu kaldırıyorum ama dengemi kaybediyorum ve neredeyse yüzüstü düşüyorum.

Dışarı çıkamıyorum.

Sıkıştım ve sanki içine çekiliyormuşum gibi hissediyorum. Santim santim, seviye uyluklarıma kadar yükseliyor.

Panikle hızlı nefesler alıp veriyorum göğsümden. "Oh, kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Korku, bugün hissettiğim her şeyden daha kötü, boğazıma doğru tırmanıyor.

Eğer birkaç dakika içinde buradan , ölürüm.

Öldü.

Parmaklarımı kullanarak bacaklarımın etrafını kazmaya, kumları toplayıp atmaya başlıyorum. Hiçbir faydası olmuyor. Ne zaman birini kımıldatsam, yerini doldurmak için daha fazlası geliyor.

Belki de kıpırdamamalıyım çünkü kıpırdadıkça daha da alçalıyorum.

Neredeyse kasıklarına kadar geldi.

Fazladan ağırlıktan kurtulmam gerektiğini fark ederek matarayı, bıçağı ve gömleği yaklaşık bir metre uzağa fırlatıyorum. Sert zeminle buluştular. Çok yakın ama bir o kadar da uzak. Eğer oraya doğru yürüyebilseydim, sürünerek çıkabilirdim ama tamamen hareketsizim. Bacaklarım hiç kıpırdamıyor ve kollarımı sokarsam beni daha hızlı çekeceğinden korkuyorum.

Gözlüklerimi de atmalıyım. Onları almak için uzanıyorum, ancak yüzümde olmadıklarını fark ediyorum. Kalın çerçeveler gitmiş, ancak görüş alanımdaki her şey keskinliğini koruyor. Etrafımda olup bitenlerin gerçek olduğunun, bir rüya ya da halüsinasyon olmadığına kanıtı.

Daha da kötüsü, katil ağaçlar benim için gelmeye başladı. Etrafımda dolanıyorlar, dans ederek uzaklaşmadan önce derimi kesiyorlar. Kollarım, omuzlarım, yüzüm.

Birini ip olarak kullanabileceğimi düşünerek, kendimi dışarı çekmek için ona tutunmaya çalışıyorum ama avucumu derinden kesiyor. Çığlık atarak bırakıyorum ve kanayan elimi göğsüme bastırıyorum.

Bataklık şu anda göbek deliğime kadar ulaşmış durumda ve dirseklerimi ıslak yapışkan maddeden uzak tutmak için yukarı kaldırmam gerekiyor. Kollarımın havada olması onları daha fazla kesik almaya açık hale getirir de, onları orada tutuyorum. Kendimi mümkün olduğunca bu çukurun dışında tutmak istiyorum.

Mümkün olduğunca uzun süre.

Bu hızla , iki dakikadan daha kısa bir sürede altında kalacağım. Acı dolu bir hıçkırık çıkardım.

Yapacak bir şey kalmadı. Bu . Böyle öleceğim.

Çünkü ben seksi bir kralla evlenmeyi kabullenemeyen aptal bir kıyım.

Zander'ın törende ne kadar mutlu göründüğünü hatırladığımda gözlerim doluyor. Ona gitmek istediğimi söylediğimde ne kadar incindiğini. Beni öpüp öpemeyeceğini sorduğunda, kendime karşı dürüst olursam evet demek isterken nasıl hayır dediğimi.

Deli olabilir ama en azından istediği şeyin peşinden gidiyor. O kadar dikkatli yaşamıyor ki, hiç yaşamasa da olur.

Benim aksime.

Bataklıkta vücudumun daha fazla parçasını kaybettikçe, hayatım gözlerimin önünden geçiyor, ama insanların söylediği şekilde değil.

Yapmadığım onca şeyi düşünüyorum. Atladığım tüm partileri. Dışarı çıkıp hata yapmaktan çok korktuğum için içeride, yalnız geçirdiğim sayısız Cuma gecesini.

Ve Zander'dan gerçekten istediğim öpücüğü... On sekiz yaşımıdayken uydurduğum aptalca bir kural yüzünden asla alamayacağım.

Kaçırdım.

Burada öleceğim.

Tamamlanmamış.

Kanama.

Boğucu.

Zander'in gittiğini fark edeceğini düşündüğümde gözyaşlarım yanaklarımdan sıcak izler halinde süzülüyor. İlk başta kızacak. Sonra endişelenecek. Beni arayacak ama asla bulamayacak ve yıkılacak.

Tabii...

Kamptan çok uzakta olamam. Zander duyma yetisinin arttığını söylemişti. Belki de benim için çok geç değildir.

"Zander," diye sesleniyorum zayıfça, ağlarken sesim çatlıyor. "Zander!"

Kum artık göğsüme kadar gelmiş durumda ve kaburgalarım yaptığı baskı nefes almamı zorlaştırıyor.

"Zander!" Daha yüksek sesle bağıriyorum ama yine de bağırişım havada yutuluyormuş gibi .

Artık koltuk altlarıma kadar suya batmış durumdayım. Aldığım her nefeste serin ıslak kumun yükseldiğini hissedebiliyorum. Köprücük kemiğim kayboluyor. Sanki çukur açgözlü gibi. Bana sonsuza kadar sahip olmaya yakın olduğunu biliyor ve beni daha hızlı emmeye başlıyor.

Saniyeler içinde yutulacağım ve her türlü kurtarma şansı yok olacak.

Yine de deniyorum.

"Zander." Zar zor bir törpü. "Zander. Yardım et, yardım et, yardım et." Kumlar boğazımı kaplarken nefes nefese tek söyleyebildiğim bu.

Sonra Zander'in hâlâ boynumda duran satranç taşıyla ilgili söylediklerini hatırlıyorum. Altına dokunulduğunda, sadece onun duyabileceği bir ses çıkarıyor.

Ayakkabı bağını el yordamıyla bulup parmaklarımla kavıyorum ve çekip çıkarıyorum. Onu almak için zorlarken omzumdaki bir kası çektim ama başardım.

Bataklık sesi kulaklarıma ulaştığında her şey sessizleşiyor. Yüzümü yukarı kaldırarak siyah kralı havada tutuyorum ve çılgınca ileri geri hareketlerle altını ovuyorum.

"Yardım edin." Gözlerim etrafta geziniyor, bronz teni, koyu renk saçları ve sarı irisleri bir an olsun görebilmeyi diliyorum.

O gelmiyor.

Kum yanaklarımı kaplarken ağzımın kenarlarında oynasıyor. Yukarıdaki yaprakların arasından görünen parlak mavi gökyüzüne göz kırparken daha fazla gözyaşı döküyorum.

Bitti artık.

Burnumdan son bir nefes alıyorum, dudaklarımı sıkıca kapatıyorum ve karanlık tarafından yutuluyorum.

CHAPTER 12

Zander

Lanet olası kıskançlığı.

Bunu daha önce de yaşamıştım ama bu derece değil ve bu duygu beni sinsice yakaladı. Babamı kıskanmıştım; sahip olduğu sadakati, gücü ve özgürlüğü. Askerlerimi bile kıskandım, çünkü rütbesiz olmaları daha az sorumluluk anlamına geliyor. Bütün bir krallığın yükü sadece onların omuzlarında değil.

Ama bir kadın için hiç böyle hissetmemiştim.

Mantıklı tarafım bana Maelyn'in diğer erkeklerle olan ilişkisinin geçmişte kaldığını söylüyor. Ve anlattığına göre, bundan hoşlanmamış.

Tabii ki hoşuna gitmedi.

O benim kader arkadaşım. Onun değil. Kaç erkekle çıkarsa çıksın, benden başkasıyla birlikte olmak ona asla doğru gelmeyecekti. Farkında olmayabilir ama başka biri tarafından baştan çıkarılmamasının gerçek nedeni bu.

Kendimi kontrol edemediğim için utanarak, serin suyun beni sakinleştireceğini umarak derede bir ileri bir geri yürüyorum. Patilerim ağır ağır sıcıyor ve yumuşak çamurda derin izler bırakıyor. Nefes nefese pençelerimle bazı kayaları kazıyorum.

Kendimi hayal kırıklığına

uğrattım. Yer değiştirdim.

İstemiyordum ama göğsümdeki kemikler kaburgalarım ayrılana kadar titrediğinde bunun olacağını biliyordum. En azından Griffin beni ele geçirmeden önce ormanın örtüsüne ulaşmıştım. Ayakkabılarımı tekmeleyerek, değerli kolyemi çıkararak ve yol boyunca pantolonumun kemerini çözerek oraya koştum. Askerlerim bunu gördü ve ortalıktan kayboldular. Ben böyle olduğumda hep öyle yaparlar.

Maelyn'in yanına dönmeliyim ama dönmeden önce bu öfke nöbetinin bittiğinden emin olmalıyım. Çadırımızda yer değiştirseydim, ona zarar verebilirdim. Yeterli alan yok ve tüm yapı üzerimize çökebilirdi. Değil

O kadar korkardı ki, onunla olan şansım büyük ihtimalle biterdi. Bana karşı hissettiği tüm cazibe yok olurdu.

Belki de korkmalı. Belki de, derinlerde bir yerde, benim doğru olmadığımı anlayabilir. Tehlikeli bir iğrençlik.

"Zander." Tüm hareketlerimi durdurdum.

Maelyn'in adımı söylediğini duyduğuma yemin edebilirim, ama belki de bu bir hüsniyet. Bağımız için yalvardığımda, yer değiştirirken onu hissetmenin zor olduğunu fark ediyorum. Vücudumda devam eden acının ondan mı yoksa kemiklerimin yeniden yerleşmesinden mi kaynaklandığını söylemek zor, ama ezici bir dehşetin ipuçlarını alıyorum.

"Zander." İşte yine oldu.

zayıf ama yardım ılığı çok net ve kampın tam tersi yönünden geliyor. Ormana bakıyorum.

"Zander." Şimdi daha sessiz. Sesi çok . Ne oldu?

Panikledim, uçtum.

Kanat açıklığım dere kadar geniş ve ormanın üzerinde yükselip doğruya doğru ilerlerken tüylerimin uçları bazı ağaçlara çarpıyor.

"Zander." Sadece bir fısıltı. Umutsuz bir yardım ılığı.

Maelyn'in gücü azalıyor ve yıkımı beni sarsıyor. Ölüyor bile olabilir ve ben nerede olduğunu bilmiyorum.

Ona bağıyorum ama göğsümden gelen tek ses derin, tehditkâr bir kükreme. Alanın etrafında dönerek aşağıdaki ormanı araştırıyorum. Yaprakların parlak yeşili arasında bir yerlerde bir deri, giysi ya da saç parçası arıyorum.

Bir başka fısıltı esintide süzölüyor. Kelimeleri çıkaramıyorum ama çok yakın. Ağaçların arasından dalıyorum ve bir demet yabani dut alıının üzerine narin olmayan bir şekilde iniyorum.

Maelyn'in kokusunu almak için etrafta dolaniyorum. O buradaydı. Son zamanlarda. Tatlılığının yanı sıra, kanın belirgin metalik tınısını da algılıyorum.

Onun kanı.

Gündüz Diyarı'nın bu kısmı kırbaçlanan ağaçlarla doludur. Açıkları kesikler derin olmayabilir ama çok fazladır. Bu kadar büyük bir koruya yakalanan herkes yüzlerce izikle baş başa kalabilir.

Kırbaçlanan ağaçlar bana bulaşmaz. En son griffin formundayken bir tanesi beni kestiğinde, gagamla gövdesini ikiye ayırmıştım.

Yanlarından geçerken, titreyen sarmaşıklarında kırmızı bir iz arıyorum.

Sonra onu gördüm. İlerlerken, Maelyn'in kanıyla kaplı en az on dal sayıyorum.

Eğer acelem olmasaydı, ona zarar veren her birini tek tek yıkardım. Onlar da benim düşüncelerimi biliyor gibi görünüyorlar, çünkü ben yanlarından geçerken benden uzaklaşıyorlar.

Artık Maelyn'in sesini duymuyorum. Onun yerine, ona verdiğim satranç taşından tanıdığım müzikal bir vızıltı var. Bir patıkaya kadar sesi takip ediyorum.

Bir su tulumu, hançerim ve gecelik gömleğim yere atılmış. Kafam karışmıştı, Maelyn için yeşilliği taradım.

Sonra küflü ve ıslak bir şeyin kokusunu alıyorum; kum tuzağı. Görünüşe bakılırsa, toprağın yüzeyi dokunulana kadar normal toprak gibi görünüyor.

Siyah kralın bir parçasının kumdan çıktığını gördüğümde kalbim neredeyse duracak. Yanında hafifçe kıpırdayan parmak ucu olmasa Maelyn'in yanlışıyla düşürdüğünü düşüneceğim.

Güneşler ve yıldızlar, Maelyn orada. Hızlı hareket ediyorum.

Kanatlarımı çukurun iki yanına dayayarak kendimi yukarı kaldırıyor, bir yandan da pençelerimle kuma uzanıyorum. Etrafı yokladıktan sonra bedenini buluyorum, pençelerimi ortasına doluyorum ve çekiyorum.

Onu sadece birkaç santim kaldırdım.

Yeterli değil.

Tekrar çekiyorum.

Bu tuzaklar zaman içinde birçok fae'yi tüketti. En güçlü peri kanatları bile ondan uçup kurtulacak güce sahip değildir ama bu şey bir griffinle boy ölçüşemez.

Çok nadiren gücüm için şükrediyorum. Bugün o günlerden biri, çünkü ben olmasam Maelyn ölmüş olurdu.

Kanatlarımı daha önce hiç olmadığı kadar sert çırparak, eşime sıkıca tutunurken arka pençelerimle yeri itiyorum. Yerden kalkmayı başarırken havanın gücüyle toz, toprak ve yapraklar uçuşuyor.

Maelyn'in kafasının üstü görünüyor ve kum kabarcıklar çıkararak inliyor, son kurbanını kaybetmeyi protesto ediyor. Çukur daha sert emiyor gibi görünüyor ama Maelyn'in öksürme ve en önemlisi nefes alma sesi motivasyonumu artırıyor.

Ben yükseldikçe sırt kaslarım geriliyor. Maelyn'in bacakları hala sıkışmış durumda, ama uzun sürmeyecek. Sadece birkaç metre daha.

Serbest bırakılır bırakılmaz, ikimiz de bir mancınıktan gibi yukarı doğru fırlıyoruz.

Maelyn ıglık atıyor ve bu unutulmaz sesi birkaç hıçkırık feryadı takip ediyor.

Hayatımda hiç bu kadar iyi bir ses duymamıştım. O yaşıyor.

O iyi olacak. Çok geç kalmadım.

Dengemi yeniden kazanmam birkaç saniye sürüyor ama kazandıktan sonra dereye geri dönüyorum. Kısa uçuş sırasında Maelyn bana karşı koymadı. Sadece elimde asılı kaldı, titriyordu. Bacakları gevşekçe sallanıyor ve bir ayakkabısını kaybettiğini görüyorum. Oh, neyse. Kum tuzağından kurtulmak için ödenecek küçük bir bedel.

Suya ulaştığımızda, ikimizi de üç fit derinliğe indiriyorum. Maelyn'i bıraktığımda benden kaçmasını bekliyorum. Geçmişte pek çok kişinin yaptığı gibi ıglık atarak kaçmaya çalıştığını hayal ediyorum.

Yapmıyor. Nefes almaya ve cildindeki kahverengi yapışkan maddeyi temizlemeye çok odaklanmış görünüyor. Çaresizce birkaç adım ötede durup, yüzünü yıkarken ve kollarını ovarken öksürüp ırpınmasını izliyorum.

Onu temizlemeye yardım etmek istiyorum ama muhtemelen onu tırmalayacağım. Bu da bana gitmem gerektiğini hatırlatıyor, böylece tekrar fae formuna geçip onu rahatlatabilirim.

Az önceki kızgınlığım yatıştı. Ölümle burun buruna gelme korkusu, içimde barındırdığım kıskançlığı bastırdı. Şimdi dostumun güvenliği için duyduğum endişe ve ona zamanında ulaştığım için duyduğum minnettarlıktan başka bir şey hissetmiyorum.

Geriye doğru eğilen Maelyn saçlarını duruluyor.

Doğrulduğunda, gözleri doğrudan benimkilere dikiliyor. Nefes nefese kalıyor ve ayağını kaybediyor, ilk kez bir Griffin'e doğru düzgün bakarken neredeyse kendini suya batırıyordu.

Titreyerek ve gözlerini kocaman açarak ayağa kalkıyor.

Uzaklaşmalıyım ama yapamam.

Onu ilk kez görüyorum. Tam da tahmin ettiğim gibi, mükemmel.

Sarı saçları ıslak olduğu için koyulaşmış. Islanmış saç telleri boynundaki ve omuzlarındaki deriye köprücük kemiğinin birkaç santim altında son buluyor. Giydiği atlet pembe. En sevdiği renk - bu bilgiyi müzayededen hatırlıyorum. Kumaş yeterince hafif ve ince.

Sutyenini kumaşın arasından net bir şekilde görebiliyorum. Kot pantolonu ikinci bir deri gibi, dar ve formuna göre şekillendirilmiş.

Minyon olduğunu zaten biliyordum ama onun küçüklüğünü görmek, bana karşı hissetmekten daha farklı. O kadar küçük ki. Sığ su neredeyse göğüslerine kadar geliyor ve şeklini bozuyor olsa da vücudunun biçimli olduğunu söyleyebilirim. Zayıf ama kalçalarının kıvrımları sıkabileceğim kalçalara doğru iniyor.

Gözlerim yukarı bakıyor.

Beli orta kısmına doğru iniyor. Gömleğinden bir parça göğüs dekoltesi görünüyor. Aldığı her nefes, iri göğüslerinin gömleğine doğru gerilmesine neden oluyor.

Vücudu ne kadar güzel olursa olsun, beni asıl etkileyen yüzü.

Ela gözleri, yaşlardan dolayı daha canlı görünüyor. En sevdiğim renk olan yeşil, kahverengi ve mavinin benekleri arasında en belirgin renk tonu.

Ağladığı için mi bilmiyorum ama solgun yanaklarında sanki sürekli allık sürüyormuş gibi kalıcı bir pembelik var.

Dudakları da geri kalanı gibi küçük ama düzgün biçimli. Üst dudakta belirgin bir aşk tanrısı yayı vardır ve alt dudak ortadan kırıkmıştır. Doğal rengi neredeyse kırmızı.

Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmekten başka bir şey istemiyorum, ama bunun ne zaman olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Benden hayal kırıklığına uğramış bir ses çıkıyor ve bu ses Maelyn'i ürkütüyor. Küçük bir sıçramayla tökezliyor ama hemen toparlanıyor.

Geri çekilmeye ve uçuşa hazırlanmaya başladım.

"Bekle," diye yalvarıyor Maelyn, okuyamadığım bir ifadeyle bana bakıyor. Bu korku değil ve bu beni derinden sarsıyor. Neden kaçmıyor?

Çekingen bir şekilde öne doğru adım atıyor, elini uzatıyor. Eli yüzümden birkaç santim uzaktayken, eli kendi üzerine kıvrılıyor. Burnundan derin bir nefes alarak, sanki cesaretini topluyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor.

Sonra bana dokunuyor.

Gagamı hafifçe okşuyor, ben olduğum yerde donup kalmışken beni okşuyor. "Teşekkür ederim. Beni neden kurtardığını bilmiyorum ama teşekkür ederim."

Bana titrek bir gülümseme veriyor ve dudaklarının bir tarafta biraz daha yukarı kalktığını fark ediyorum. Asimetrik bir tuhaflık. Bir şekilde, kusur olarak görülebilecek bir şey onun güzelliğine güzellik katıyor.

Ona bu kadar yakın olmak -önümde cesurca dururken onu kendi gözlerimle izlemek- güçlü bir Glow vuruşu gibi.

İlacı kendi üzerimde denediğim ilk ve tek seferde, iki gün boyunca griffin formuna geçtim. Kalbim hızla atıyor ve enerjim tavan yapmıştı, tek istediğim uçmaktı.

Şimdi de aynı.

Coşkudan başım dönüyor.

Eğilip Maelyn'in omzuna sokuluyorum. Bir an sertleşiyor ama sonra rahatlıyor ve ellerini başımdaki beyaz tüylere götürüyor.

"Vay canına, çok arkadaş canlısısın." Gergin de olsa gülüyor. Ve ben yine kıskandım. Kendimi. Canavarı.

Maelyn onu nasıl bu kadar kolay kabul edebiliyor? Sadece onu kurtardığı için mi?

Onu mu?

Ben de onu kurtardım. Bugün erken saatlerde onun kahramanıydım ama benden kaçtı.

Kamptan kaçtı, şansını bilinmeyen biriyle denemeyi tercih etti.

karım olmaktan daha tehlikeli. Bu düşünce şu anın mutluluğunu emiyor ve gitmem gerektiğini biliyorum.

CHAPTER 13

Maelyn

Titreyerek, hayvanın benden uzaklaşmasını, kanatlarının seğirmesini izliyorum. "Gitme," diyorum, titrek bacaklarımla akıntıya karşı ilerliyorum.

suda. "Nerede olduğumu bilmiyorum ve yardıma ihtiyacım var."

Sanırım aklımı kaybettim. Oksijen yoksunluğu, belki. Yani, bir hayvanla konuşuyorum, sanki beni anlayabilirmiş gibi.

Ben daha bir şey söyleyemeden derin bir çığlık atıyor ve gökyüzüne sığıyor. Dev siyah kanatları bir saniyeliğine güneşi engelliyor. Gölgede, bedenimi bir ürperti kaplarken bir kayıp hissi duyuyorum.

Hayvan beni kurtarmaya geldiği kadar hızlı bir şekilde ağaçların tepesinde kayboluyor, tüylü kuyruğu rüzgârda savruluyor.

Şoktan dişlerim gıcırıyor, az önce olanları düşünürken birkaç saniye suyun içinde duruyorum.

Neredeyse ölüyordum, umutsuzca ölüme batıyordum. Bataklık beni çok hızlı tüketmişti. Çok acımasızca. Planım nasıl bu kadar korkunç bir şekilde yanlış gidebilirdi?

Zander'dan bu kadar kolay kaçarak zeki olduğumu sanmıştım.

Şimdi doğayı hafife aldığım için kendimi aptal gibi hissediyorum.

Burada boyumdan büyük işlere

kalkıştım. Boyumdan büyük.

Kum gibi.

İsterik bir hal alıyorum ve aynı anda hem gülmeye hem de hıçkırmaya başlıyorum. Kendimi tekrar yıkamaya başladığımda delice gelen feryatlarım nehir kıyısında yankılanıyor.

Tüm bu deneyimi durulamak istiyorum. Kum hala kumun asla gitmemesi gereken yerlerde. Burun deliklerimde ve kulaklarımda. Gömleğimde. Pantolonumun içinde - iç çamaşırdaki küçük kum parçalarını hissedebiliyorum.

Tam soyunmayı düşünürken Zander'in paniklemiş sesini duyuyorum.

"Maelyn!"

Yabani gözleri ve buruşuk saçlarıyla bitkin bir halde ağaçların arasından çıktığında kalbim rahatlıyor.

Birini gördüğüme daha önce bu kadar sevindiğimi hatırlamıyorum. Yakalanmış olmam umurunda bile değil. Belki beni cezalandıracak, ama en azından bunu yaşamak için hayatta olacağım.

"Buradayım," diyorum zayıf bir sesle, nehir kıyısına doğru ilerleyip düz bir kayanın üzerine sürünerek.

"Nereye gittin sen?" Bana yaklaşırken zor nefes alıyordu ve ayağında ayakkabısı yoktu.

Pantolonunun kısmen çözülmüş olduğunu görünce kaşlarım çatılıyor. Üst düğmesi açık duruyor ve göbek deliğinin altındaki koyu renkli mutlu izi daha iyi görmemi sağlıyor.

"I..." Yalan söylemeyi düşünüyorum. Sadece yürüyüşe çıktığımı söyleyebilirim ama dürüst olamayacak kadar bitkinim. "Kaçtım."

Bana kızmasını bekliyorum. Öfkelenmesini ve bağırmasını. Bu yüzden yanımdaki çamura oturup basitçe "Neden?" diye sorduğunda temkinli davranıyorum.

Nedenini biliyor. Bilmek zorunda. Ve gözlerine bir bakışım bana haklı olduğumu söylüyor. Her zamankinden daha da üzgünler.

Dizlerini yukarı kaldırıyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve ellerini önde birleştiriyor. Bu kapalı bir pozisyon. Yüzü öne dönük, aramızda en az bir karış mesafe var.

Hayal kırıklığına uğradı.

Ruh eşim olduğunu düşündüğüm kişi kaçıp gitse muhtemelen ben de üzülürdüm.

"Bana zarar verecek misin?"

Yüzü bana doğru dönüyor ve sesi keskin. "Ne için?"

"Sana itaatsizlik ettiğim için," diye açıklıyorum.

"Seni *asla* incitmem." Cevabındaki tutku midemde tuhaf hisler uyandırıyor.

Mantıklı olsun ya da olmasın, Zander beni önemsiyor. Onun pervasız bağlılığı gülünç ama aynı zamanda gurur verici.

Kaderimizde birlikte olmak olduğuna inanıyor. Ben aynı fikirde olmasam bile, bu onun için gerçek.

Bakışlarım dudaklarına düşüyor ve kum beni altına çekmeden önceki son düşüncelerimden birini hatırlıyorum: Fırsatım varken onu öpmediğim için kendime kızıyordum.

Muhtemelen bu kararı vermek için doğru ruh halinde değilim ama o öpücüğü istiyorum. Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim. Buna ihtiyacım var.

Cidden, otuz gün kuralının canı cehenneme.

Omuzlarımı sağa döndürerek kollarından birini aşağı çekiyorum, böylece bir açıklık yakalıyorum. Kendimi sorgulamama fırsat vermeden ellerimi ensesinde birleştirip dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve başını kendime doğru çekiyorum.

Dudaklarım

onunkilere

değiyor.

Yavaşça.

Geçici olarak.

Bunu daha önce sadece bir kez yaptığım için tecrübesizim.

Tek tepkisi burnundan hızlı bir nefes almak oluyor ve beni geri öpmüyor.

Karşılık vermemesi beni caydırmıyor. İkinci bir kapalı ağız öpücüğüyle devam ediyorum ve ondan gelen ısıyı fark ediyorum. Dudakları çok sıcak. Tüm vücudu bir fırın gibi.

Göğsümde kelekler uçuşuyor ve ağzım karıncalanıyor ama kendimi aptal gibi hissetmeye başlıyorum çünkü Zander tamamen kaskatı kesilmiş durumda ve sanki bir heykelle öpüşüyormuşum gibi.

Utanarak geri çekilmeye başladım ama Zander hemen harekete geçti.

Bir kolunu ortama dolayarak beni kucağına çekiyor, diğer eli de başımın arkasına gidiyor. Bir saniye içinde, onun üzerine biniyorum ve yüzlerimizi tekrar birbirine bastırıyor.

Dudaklarımızın baskısı bu kez daha emin.

Zander'ın ağzı yumuşak ve uysal, ancak öpüşmemizi iffetten tutkuya dönüştürmeye başladığında sert ve kontrol edici. Ritmi ilk başta dalgalı.

-Dudaklarımı keşfeden bir sürü kapalı ağız öpücüğü.

Onunla birlikte hareket etmeye çalışıyorum ama beceriksizim. İkimiz de öyleyiz.

Sonra alt dudağım onunkinin arasına sıkışıyor. Birleşiyoruz ve duruyoruz, birbirimize uyarken o ana tutunuyoruz. Emiyor ve duyulabilir bir patlamayla bırakıyor.

Boğazımdan iniltili bir iç çekiş geliyor ve beni kavrayışı sıkılaşıyor. Beni yerimde tutuyor.

Üstte olan ben olmama rağmen, ağzı benimkiyle birleşirken tüm kontrol onda. Beni vücuduna sabitledi, bir kolunu vücuduma doladı.

Bir elini belime, diğ er elini de sırtımın üst kısmına koyarak enseme yerleştirdi.

Ve bugün uyandığımdan beri ilk defa kapana kısılmış olmak umurumda değil. şu an için kendimi güvende hissediyorum.

şu anda endişelerimi bir kenara .

Son on dakikayı düşünmek istemiyorum. Sadece buna sahip olmak istiyorum. Onu. şimdi.

Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor ve nefesim kesiliyor. Biraz hava almak için ağzımı açtığımda, Zander dilini dışarı çıkarıyor. Dudaklarımın kenarını yalıyor.

Karnımda bir sıcaklık patlıyor ve  p şmemiz çok daha seksi bir hal alıyor. İçgüdüler devreye giriyor ve kendimi onun içinde kaybediyorum.

Tırnaklarımı Zander'in kafa derisinin arkasındaki kısa saçların üzerinde gezdirerek dilini kendi dilimle yavaşça buluşturuyorum. Bu yeni ve büyüleyici ve çok iyi hissettiriyor.

Bunu tekrar tekrar yapıyoruz.

Zander saçımı avucunun içine alarak yeni bir a ı bulmak için başımı eğiyor. -Daha derine inmenin bir yolu. Alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor ve çekiştiriyor.

İnliyorum.  ıkmasını istemediğim sessiz bir ses ama Zander bunu daha fazlasını yapmak için bir teşvik olarak algılıyor. Geriye doğru yatıyor, yere uzanırken beni de yanına alıyor, dudaklarımız hala birbirine mühürlü.

Kendimi desteklemek için sağ avucumu başının yanında yere koydum.

Keskin bir sızı bana, kendimi güvene almak için sarmaşıklardan birini kullanmaya çalıştığımda aldığım yarayı hatırlatıyor.

"Ah," diye usulca , sözcük öpücük tarafından boğuluyor.

Zander hâlâ saçlarımı tutarak başımı kaldırıyor. "Neyin var?"

Bu hileli bir soru.

Pek çok şey yanlış.

 l me yakın deneyimim bir yana, bedenim daha önce hiç olmadığı şekilde tepki veriyor.

Daha önce midemde olan alevler aşağı indi ve en mahrem yerlerimde yanıyorum. Uyluklarımın arasındaki nabız acı verici seviyelere ulaştı ve Zander'ın üzerine binmek yardımcı olmuyor. O sert. Bunu anlamak için ereksiyona aşına olmama gerek yok. Üzerime bastıran şişkinlik beyzbol sopası gibi hissettiriyor.

Vücudum sürtünme istiyor. Kızıışmış bir kedi gibi kendimi Zander'a sürtme dürtüsüne direnerek, "Elim. Çok kötü kesildi."

İyi bir öpüşme seansının adamı biraz sakinleştireceğini düşünürsün. Zander içinse tam tersi. Her zamanki gibi asık suratlı.

Aniden doğrulup beni üzerinden kaldırıyor. Beni nazikçe yere bırakmaya dikkat ediyor, ama ellerinin oyalanmasına izin vermiyor. "Bu ormanın ne kadar tehlikeli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"." birkaç santime bakarken, birden mesafeden nefret ettim.

Az önce ağzımız, dilimiz ve ellerimiz birbirimizin üzerindeydi, ama belki de Zander benim değerimden daha fazla sorun yarattığımı fark etmeye başlamıştır.

Buna sevinmeliyim. Ama değilim.

Duygularım kafa karışıklığı ve kümülatif yıkımdan oluşan ham bir karmakarışık.

Çok şey yaşadım.

Uyumaya ihtiyacım var. Zihnimin dinlenmesine izin vermeliyim ki tüm olayları süzebilsin. Bir kabustan sonra, sabah her şey daha net oluyor.

"Sanırım seni şekerlemeye götürmek istiyorum."

"Önce suya gir." Zander öne doğru kayıyor, belli ki benim de onu takip etmemi bekliyor.

"Zaten . Gerçekten kuru bir şeyler giymek istiyorum." Ve kıcımdaki kumu çıkarmak için.

"Her tarafın kanıyor, bu yüzden kırbaçlanan ağaçların arasından koştuğunu varsayıyorum."

Kollarımı önümde tutarak aldığım onlarca çizige bakıyorum. Sayılamayacak kadar çok. "Kırbaçlanan ağaçlar. Demek sadist şeylerin bir adı var."

"Haklı olarak kazanıldı, ama size zarar verme niyetlerini kişisel olarak algılamayın. Kanayan her şeyin peşinden giderler." Sırtını dönerek öne gelmem için işaret ediyor. "Gündüz suyu iyileştiricidir, hatırladın mı? Birkaç dakika ıslatırsan çizikler kapanır ama elin için Marek'in yardımına ihtiyacımız olacak."

Yarama dikkat ederek ellerimi yumruk yapıyorum ve suyun içinde onun yanına oturana kadar yengeç yürüyüşü yapıyorum.

"Yapabilir misin-" Tekrar ağlamaya başlama isteğimi bastırıyorum "Beni tutabilir misin?"

Zander'ı defalarca reddedip kaçtıktan sonra ondan fiziksel rahatlık istemeye hakkım varmış gibi hissetmiyorum ama çok sarsıldım.

Her ne kadar I kurtuldu, benim ruh o kırılmış. I hissetmek mağlup ve aşağılanmış.

Ve en iç karartıcı kısmı , bir daha kaçma girişiminde bulunmaya cesaret edemeyecek olmam. Az önce yaşadıklarımın sonra olmaz.

"Her zaman," diye homurdanıyor Zander, beni şaşırtıyor ve kalbimi yumuşatıyor. Öfkeli olması gereken zamanlarda bile benim için burada.

Kolunu kaldırarak beni içeri davet etti. Ona doğru eğilmekte tereddüt etmiyorum. Beni kendine çekiyor, bedenimi bedenine bastırıyor.

Bu anda hissettiğim memnuniyet ve güven duygusu o kadar güçlü ki sarsıcı.

İnanılmaz derecede silahsızlandırıcı.

Beni esir alan kişinin kollarının tadını çıkarmamalıyım ama elimde değil. Biraz rahatlıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum. Onun gücü ve sıcaklığıyla desteklenmek çok güzel bir his.

"Bana orada başka neler olduğunu anlatmak ister misin?" Zander soruyor, ben ellerimin suyun altında kaymasına izin verirken boş boş kolumu ovuyor.

Bataklığı düşündüğümde ürperiyorum. Karanlığı ve nefes alamamayı. Ürkütücü sessizlik.

"Ben küçükken," diye başlıyorum, "havuzun sığ kısmında yüzerken annem bir anlığına arkasını döndü. Ondan uzaklaştım, eğimin suyu sadece birkaç metre daha derinleştirdiğini fark etmemiştim. Birdenbire suyun altındaydım ve yüzme bilmememe rağmen denedim. Tekme attım ve kollarımı hareket ettirdim. Beni yukarı çekmesi muhtemelen on beş saniyeden az sürdü ama çok daha uzunmuş gibi geldi. Orada -" çenemi ormana doğru eğiyorum "- bataklığa düştüm ama boğulmak gibi değildi. Canlı canlı gömülmek gibiydi. Çırpınamadım, kendime yardım etmek için hiçbir şey yapamadım. Beni eziyordu."

Zander öfke ya da şaşkınlık göstermiyor, her zamanki kaş çatma hali inatla devam ediyor. "Çok az insan kum tuzaklarından kaçabilmiştir. Fae'ler oksijensizlikten ölemedikleri için suyun altında kalırlar ama yine de hayatta kalırlar, derinliklerde asılı yaşamaya zorlanırlar."

Dehşete kapıldım, çenem düştü. "Yani susuzluktan falan ölene kadar bunun içinde mi yaşıyorlar?"

"Fae'lerin yaşamak için suya ya da yiyeceğe de ihtiyaçları yoktur. Sonunda yaşlılıktan ölürler."

"Ama bu binlerce yıl sürebilir."

"Kesinlikle. İstirabın çok daha çabuk sona ererdi," diye huysuzca karşılık veriyor Zander. "Dakikalar, Maelyn. Varlığının sona ermesine dakikalar kalmıştı."

Tekrar titremeye başladım.

"Biliyorum." "Nasıl çıktın?" "Bir şey beni kurtardı." "Bir şey mi?"

"Büyük bir..." Yaralanmamış elimi sallıyorum, "yarı kuş, yarı aslan bir şey." "Griffin mi?"

"Evet, sanırım öyle. Kulağa çılgınca geliyor, değil mi?" Güçlü pençe gövdeyi sardığında ilk başta Zander sandım. Beni kurtarmak için cehennemin derinliklerine uzanan kolunun o olduğunu düşündüm. Sonra yüzeye çıktığımızda pençeleri gördüm.

"Korkunç muydu?"

"Evet." Bir nefes veriyorum ve ekliyorum: "Ama aynı zamanda muhteşem de."

İnançsızlıkla başını sallayan Zander biraz kıkırdıyor. Belki de halüsinasyon gördüğümü düşünüyordur.

"Ne? Ben ciddiym. Tam buradaydım." Bir kolumu yaratığın birkaç dakika önce bulunduğu yere doğru uzattım ve derimi süsleyen pembe izler beni biraz şaşırttı. Önceden kırmızı ve kanlıydılar. Şimdi kapandılar ve sanki günler öncesinden kalma gibi görünüyorlar.

Zander teslim olmak için elini kaldırır. "Griffin konusunda sana güveniyorum. Sadece..."

"Sadece ne?"

"Buna muhteşem dediniz. Neden?"

"Çünkü büyük ve korkutucuydu ama aynı zamanda nazikti de." "Benim için de aynı şeyi söyleyebilir misin?"

Duraklıyorum. Zander . O hepsi.

Bana doğru sallanırken, ağzı benimkinden sadece bir santim uzakta olana kadar başını eğiyor. "Benim de muhteşem olduğumu söyleyebilir misin, Mae?"

"Evet,
ama..."

"Ama ne?"

"Ama Griffin benden hiçbir şey istemedi. Sadece beni kurtardı, iyi olduğumdan emin olduktan sonra gitti."

Zander hüzünle iç çeker. "Seninle ne yapacağım ben, karıcığım?"

"Bırakın gideyim." Sesim bana ihanet ediyor. Çünkü talep ateşini kaybetmiş, daha çok zayıf bir öneriye benziyor.

"Sana bu kadar yakın olduğumda ne hissediyorsun?" Zander soruyor, nefesi ağzımın üzerinde dolaşıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak çok kolay olurdu. Daha önce yaptığım gibi onun öpücüğünde kaybolmak. En çılgın hayallerimde bile öpüşmenin bu kadar iyi olabileceğini hayal etmemiştim. Bu kadar güçlü.

Muhteşem bir dakika boyunca, öpüşürken her şeyin farkında değildim. Zander'ın tadının neye benzediğini biliyorum. Dilinin ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu. Güzel hislerin tüm düşüncelerimi gölgelemesine izin vermek ne kadar güzel olurdu.

Ve bu beni korkutuyor.

"Korkutuyor." "Başka bir şey yok mu?"

Başka bir sürü şey hissediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim şeyler. "Beşinci savunmamı yapıyorum."

Kaşlarını daha sert çatıyor. "Aramızdaki bağda bir sorun var. Eşim benden asla kaçmamalı."

"Yaptığım için özür dilerim, eğer bir fark yaratacaksa." Tanrım, çok üzgünüm. Ne büyük bir başarısızlık.

"Biz ruh eşiyiz," diye devam ediyor şiddetle. "Bana çekilmen gerekiyordu. Benim senin için acı çektiğim gibi sen de benim için acı çekmelisin."

Vücudumun ona canımı acıtacak kadar yoğun tepki verdiği zamanlar oldu ama bu itirafı dile getirmiyorum.

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama yardıma ihtiyacımız var," diye mırıldandı asık suratla. "Ne tür bir yardım?"

Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Bir cadının yardımı."

CHAPTER 14

Maelyn

Eavesdropping just inside the doorway of the tent, I lean toward the canvas flap that rippling with breeze.

Zander adamlarından birine "Bir haberci sprite bul ve onu Cassia'daki saraya gönder," der. "Ona bir portal verin. Bunu Astrid'e verecek, sadece Astrid'e. Eğer yeterince hızlıysa, cadı yarın sabah buraya gelmek için onu kullanabilir. Buna değmesini sağlayacağım."

"Evet, majesteleri," diye yanıtlıyor Thayne.

Görünüşe göre benim dışımda herkese portal veriyorlar.

Zander'ın sessiz ayak sesleri bu tarafa doğru geliyor, ben de yatağın üzerine sıçrayıp ellerimi kucağımda birleştirerek bağdaş kuruyorum. Zander casusluğumdan şüpheleniyorsa bile içeri girdiğinde bundan bahsetmiyor.

"Yeterince yedin mi?"

"Evet." Aslında akşam yemeğinde servis edilen fasulye çorbasını fazla kaçırmış olabilirim. Kamp yemeklerinin yumuşak olması gerekir, ancak çorba zengin ve tuzluydu ve tok olmama rağmen, sadece düşünmek bile ağzımı sulandırıyor.

Zander'ın dudakları . "mi?" "Oldukça iyiydi," diye itiraf ediyorum.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Marek sayesinde iyileştim ve artık eskisi kadar iyiyim. Kişisel ihtiyaçlarımı kampımızı çevreleyen ormanda bir ağacın arkasında hallettim, bu biraz utanç vericiydi çünkü Zander yakınlarda durmakta ısrar etti ve eminim çınlamayı duydu.

Islak giysilerim çadırın tavanını tutan bir çubuğa asılı ve üzerimde Zander'in geceliklerinden biri daha var. Onun iç çamaşırlarından da bir çift var üzerimde. Boxer külotu gibi, sadece daha kısa. Külotlarımın çoğu erkek şortu, bu yüzden alıştığımdan çok farklı değil, ama bunların Zander'in mahremiyetinde olduğu gerçeğini düşünmeden edemiyorum. Ve

Şimdi de mahrem yerlerimde. Evet, temizler ama bunda çok mahrem bir şey var.

Yine aklıma geldi, teknik olarak bugün evlendik. Geleneksel düğün gecesinin buradaki evli çiftler için de aynı olduğunu varsayabilirim. Zander seks mi bekliyor? Hayır desem bile zorlayacak mı?

Beni soyduğu ve durdurmak için hiçbir gücüm yokken kalçalarımı kabaca ayırdığı dehşet verici görüntüler zihnimde beliriyor. Bunun mantıklı bir korku olmadığını biliyorum. Zander bana asla zarar vermeyeceğini söyledi ve ben de ona inanmaya meyilliyim.

Eğlenen ifadesi hemen düşer. "Az önce ne oldu? Düşüncelerin nerede?"

"Sen-" Panikten boğazım düğümlenirken öksürüyorum. "Bir şey beklemiyorsun, değil mi?"

"Ne bekliyorsun?" Yüzü bomboş.

"Biliyorsun, bu senin düğün gecen-"

"Bu senin de düğün gecen." Sözümü kesti.

"Evet. Evet. Demek istediğim, sen bir erkeksin. İsteyecek misin-isteyecek misin-isteyecek misin beni...?"

Saçmalamamın anlamı nihayet kafasına dank ediyor ve Zander'in yüzü sertleşiyor. Gözleri kısıldı ve dişleri sesli bir şekilde gıcırdadı. "Seni asla zorlamayacağım. Birlikteliğimizi tamamladığımızda, sikim için yalvarıyor olacaksın."

Tekrar öksürüyorum, bu sefer şoktan. Hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı. Seks için yalvaracağımı hiç sanmıyorum ama bunu söylemiyorum.

"Tamam. Ben hazırım o zaman."

"Güzel. Şimdi seçme şansın var." Zander bazı ipleri havaya kaldırır. Düğümlerle iki halka oluşturulmuş ve kaba malzeme kalın beyaz bandajlarla doldurulmuş. "Bunlarla uyuyabilirsin ya da ben seni tutabilirim."

Gözlerim ona deli gibi . "Beni mısın?" "Bu senin iyiliğin için."

Yorganı vücuduma sararak başımı sallıyorum. "Söz veriyorum bir daha kaçmayacağım. İnanın bana, dersimi aldım."

Bir omzunu kaldırır. "Bundan emin olamam. Halatlar mı yoksa kollarım mı?"

Çaresizce etrafıma bakıp başka bir seçenek bulmaya çalışıyorum. Zander'ın benimle yatakta değil de yerde uyuyabileceğini düşünmüştüm. Sanırım yine de ondan bunu yapmasını isteyebilirdim ama o zaman da bileklerim bağlı kalırdı.

Bunu tekrar yaşamak, bir mal gibi zincirlenmek istemiyorum. Bugünkü açık artırmayı düşünmek bile midemi bulandırıyor. "Mae," diyor Zander, şimdi daha yumuşak bir sesle, ipleri nefret ediyormuş gibi aşağı atarak

benim gibi bağlanma fikrinden hoşlanmıyor. "Sadece sana yakın olmak istiyorum. Sana zarar vermeyeceğim. Sana... uygunsuz bir şekilde dokunmayacağım. Bu bir söz. Senin iyiliğin benim için önemli."

Ona inanmak için kendime izin veriyorum ve endişem azalırken, daha önce derede beni nasıl tuttuğunu düşünüyorum. Ne kadar iyi hissettirmişti.

Şu anda önerdiği şey kulağa masum geliyor ama zihnim onu başka bir yere götürüyor. Bacaklar birbirine dolanıyor. Bedenler birbirine yakın.

Bakışlarım onun çıplak üst yarısında geziniyor, en sevdiğim yerlerinde duraklıyor. Kaslı omuzlarının genişliği. Sıkı, kahverengi meme uçları ve göğüs kaslarının kabarıklığı. Karın kaslarının her bir girintisi, karnını yontulmuş bir zırh gibi kaplıyor. O mutlu iz.

Pantolonunun içinde, aletin belirgin hatları belli oluyor. Sert aleti. Haki kumaşın içinde sıkışmış olan ereksiyon kalçasına doğru belirginleşiyor.

Kıvrılarak içimde patlayan ateşi bastırmaya çalışıyorum ama sonunda tek yaptığım pamuğun klitorisime sürtünmesini sağlamak oluyor.

Sanki Zander bana neler olduğunu hissedebiliyormuş gibi, dudaklarında oynayan sırıtış genişleyerek bir sırıtışa dönüşüyor.

Kızarıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

Nasıl hissettiğimi bilemez.

Bilebilir mi?

Kırbaç gibi çekiciliğimi kontrol altına almalıyım. Karışık sinyaller çok mu? Bir an ondan ayrılmak istediğimde ısrar edip, bir an sonra onu bana tecavüz etmeye çalışmakla suçlayıp, sonra da kendimi ona atamam.

"Biri bana dokunurken uyuyabilir miyim bilmiyorum," diye kekeliyorum. "Daha önce hiç uyumadım."

"Neden denemiyoruz?" Zander yatağa bir diz atıyor.

"Pantolonunu çıkarmayacaksın, değil mi?"

"Yapılacak en doğru şey bu olurdu."

Bu evet ya da hayır demek değil. Zander bana düzgün bir şeye bağlı bir tip gibi gelmiyor ama pantolonunu olması gereken yere koyarak uzanıyor. Yüzü bana dönük, başını yastıklardan birinin üzerine koyuyor ve kolunu açıyor. Yatağın üzerinde uzanıyor, elini uzatıyor. Beni bekliyor.

"Bak, ben bile örtülerin dışındayım." Zander bizi ayıracak olan çarşafı işaret ediyor. "Senin erdemin bozulmadan kalacak."

Bunu dürüst bir yüz ifadesiyle söyleyebilecek bir erkek tanımıyorum ama Zander şaka yapmıyor.

Gündüz Diyarı kralı şaka yapmaz.

Garip bir şekilde, arkama geçene kadar ona doğru yuvarlanıyorum. Tıpkı tahmin ettiğim gibi, Zander'ın kolu boynumun altına mükemmel bir şekilde oturuyor. Diğer kolunu gövdemin etrafına doladığında ve vücudum onunkiyle aynı hizaya gelene kadar çektiğinde bir gıcırtı çıkarıyorum.

Yorganı bir bekaret kemeri gibi etrafımda tutarak daha sıkı bir şekilde altıma sokuyorum.

Ve sonra eriyorum.

Zander'ın sıcaklığını arkamda hissettiğimde tüm gerginlik bedenimi terk ediyor. Mantıklı gelmese de, sistemim onun yakınlığını tüm kargaşadan geçici bir kurtuluş olarak kabul ediyor. Devasa-çoklu

-Günün adrenalini sonunda beni yakalıyor ve çökmeye hazırım.

Bu kadar yakın biriyle uyuyamayacağımı iddia etmeme rağmen, şu anda uyuyabilirmişim gibi hissediyorum.

Uyku beni ele geçirmeden önce, bütün gün kafamı kurcalayan bir şeyi soruyorum.

"Bugün bana ne söyledin? Törende mi? İngilizce olarak," diye belirttim.

Zander'in derin sesi, "Şafaktan alacakaranlığa, alacakaranlıktan şafağa kadar, asla bir başkasını sevmeyeceğim" diye cevap verirken boğuk bir nitelik kazanır.

"Bu oldukça yoğun bir vaat. Bunu büyülü yapan ne? Onlar sadece kelimeler."

"Burada her yeminin bir ağırlığı vardır. Eğer sözümüzü tutmazsak ruhlarımız bunun sonuçlarına katlanır. Bu bizi dürüst tutar."

"Ya da manipülatif."

"Evet, ya da bu." Parmakları saçımdan bir tutam yakalıyor ve parmağının etrafında kıvırmaya başlıyor. "Bunun arkasında bir tarih var. Bir efsane. Ama çok uzun zaman önceydi, kimse hikâyenin doğru olup olmadığını bilmiyor."

"Zamanla değişse bile çoğu efsane gerçeklerden gelir," diye düşünüyorum, her geçen saniye daha da rahatlayarak. "Anlat bana."

"Yelissa ve Conrad. Valora'daki ilk kader arkadaşlarının hikâyesi. O zamanlar krallar ve kraliçeler yoktu, sadece sık sık savaşılan kabileler vardı.

birbirleriyle. Yelissa, kabilesindeki en düşük rütbeli kadınlardan birinin çocuğu olarak dünyaya gelmiş bir köylü kıızıydı. Doğduğu andan itibaren herkes onun güzelliğini görebiliyordu. Kelimelerin ötesinde muhteşemdi ve aynı zamanda nazikti. Genç bir kızken kabilenin liderinin dikkatini çekmiş ve evlenme çağına geldiğinde onu kendine alacağına yemin etmiş."

"Ama onu sevmeydi," diye bitiriyorum ve Zander arkamdan başını sallıyor. "Yelissa dağa yaptığı toplama gezileri sırasında arkadaş oldu. yalnız bir büyücüyle. Her gün ot ve diğer bitkileri toplamaya gönderildiğinde buluşurlardı. Sihir numaraları yapar ve onu güldürürdü. Conrad onu mutlu ederdi. Neredeyse yirmi bir yaşına geldiğinde birbirlerine aşık olmuşlardı. Zamanlarının tükenmekte olduğunu ve liderin onu karısı yapacağını biliyorlardı, bu yüzden doğum gününden bir gün önce çantasını topladı ve kaçtı."

"Bu sonu kötü bitecek, değil mi?"

Zander onaylamak yerine şöyle devam ediyor: "Liderin casusları onu izliyordu ve aşıkları kaçırmaya çalışırken yakaladılar. Büyücü güçlü bir büyüye sahip olsa da, demir ağırlar ve zincirlerle onu pusuya düşürdüklerinde onların üstesinden gelemeydi. Lider, periler için ölümcül olan demir bir kılıçla onu kalbinden mızrakladı. Demir kanı zehirler ve yavaş ve acı dolu bir ölümle sonuçlanır. Conrad'ı orada, çiftin ilk tanıştığı yerde kanlar içinde ve kırık bir halde bıraktılar ve Yelissa'nın onun çektiği acıya tanıklık etmesi için yanında kalmasına izin verdiler. Conrad, Yelissa'yı adamlar onun için gelmeden önce kaçmaya devam etmesi için teşvik etti. Kabilesinin zulmünden kurtulup başka bir yerde yaşamasını istiyordu ama Yelissa onun yanından ayrılmayı reddetti. Sonunda ölüm onu almaya gelmeden önce beş gün geçti, ama gelmeden önce, son bir büyü için büyüsünden geriye kalanları kullanmayı teklif etti. Ruhlarını bağlamak için yapabileceği bir büyü vardı ama bu, adam öldüğünde kızın da öleceği anlamına geliyordu. Bunu yapması için ona yalvardı, çünkü hayatını onsuz yaşamayı hayal bile edemiyordu. Ve o da şu sözleri söyledi: Şafaktan alacakaranlığa, alacakaranlıktan şafağa kadar, asla başka birini sevmeyeceğim. O da bunları söylediğinde, son nefesini verdi ve birlikte, birbirlerinin kollarına sarılmış olarak öldüler."

"Bu çok üzücü."

"Kader bu trajik durumu fark etti," diye devam ediyor Zander, "ve onlara acıdı. Söz, Yelissa ve Conrad'dan daha büyük hale geldi. Birbirlerini bulacak kadar şanslı olan kaderli çiftler bir daha asla ayrı tutulmayacaktı. Birbirlerinin gözlerinin içine bakar bakmaz diğer yarılarını tanıyabileceklerdi. Anında, bir eşleşme dalgası oluştu."

topraklar üzerinde. Conrad'a en ağır cezayı veren lider bile gerçek eşini bulmuştu. Rakip kabileler bir araya gelmek zorunda kaldı çünkü bir topluluktan diğerine geçen çok sayıda ruh eşi vardı. Yelissa ve Conrad'ın fedakarlığı sayesinde aşk kazandı."

Hikaye güzel ve trajik. Bir yanım bunun doğru olmamasını umuyor, çünkü başkalarının mutlu olması için neden bazı insanların bu kadar acı çekmesi gerekiyor?

"Kaderli çiftler," diye başlıyorum. "Birbirlerine ait olup olmadıklarını anlamaları için tek bir bakışın yeterli olduğunu söylemiştin."

"Evet. Kader bunu kolaylaştırdı. İtiraz yok, soru yok. Sadece güven."

"Bu yüzden mi bağlantımız bana gerçek görünmüyor? Göremediğin için mi?"

Homurdanıyor. "Diğer lanetli krallar için bu bir sorun değildi."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra şöyle dedim: "O yeminleri etmek benim seçimim olmalıydı Zander. Sen bunu benden aldın."

"Biliyorum." Sonunda hatasını kabul etmesine rağmen, sesi hiç de üzgün gelmiyor. Tekrar konuştuğunda uyku beni altına çekmek üzere. "Belki bir gün bunu söylersin ve ciddi olursun."

CHAPTER 15

Zander

Şafak burada, yani her an bölünebiliriz. Astrid gelecek ve umarım cevaplar alacağım. Hatta bir büyü yapıp eşimle aramızdaki yarığı düzeltebilir. Bağ kesintiye uğratan her neyse onarılması gerekiyor.

Cadılarla uğraşmayı sevmem ama mecbur kalırsam Astrid olmasını tercih ederim. Kirian ve Damon eşlerini bulduklarında onlara yardım etti. Mantık onun benim için de aynısını yapabileceğini söylüyor.

Yeter ki o istesin. Geçmişte ona pek iyi davranmadım. Yaşadıklarım yüzünden onun türüne karşı önyargım çok derinlere kök saldı. Önce, görme yetimi elimden alan cadılar meclisi. Sonra da bana yer değiştirme gücü veren büyücü. İkisi de hiç istemediğim şeylerdi.

Maelyn hülyalı bir iç geçiriyor ve ben ona biraz daha sıkı sarılıyorum.

Dün gece ona verdiğim ultimatomdan pişman değilim. İşler bu kadar iyi giderken nasıl pişman olabilirim ki?

Bir şeye bağlanması gerekiyordu ve beni seçti.

Varlığım sakinleştirici olmalı çünkü bir kez bile uyanmadı. Bir noktada kollarımın arasında yüzünü bana döndü ve gece boyunca daha da yakınımına sokuldu. Elleri çenesinin altında kıvrılmış. Battaniye bizi hala ayırıyor olsa da, bacağı benimkinin üzerine asılı.

Ayrılmış dudaklarından çıkan her nefes boğazımın çukurunu okşuyor ve vücudumda bir zevk dalgasının zonklamasına neden oluyor.

Bütün gece gözümü bile kırpmadım, çünkü bunun her anını içime çekmek istiyordum. Maelyn'in reddini kaç kez dile getirmesine rağmen, hiç şu anda olduğum kadar mutlu olmamıştım.

Ne yazık ki en güzel anlar bile sona ermek zorunda.

Tam zamanında, kampın dışında bir yerde açılan geçidin vınlamasını duyuyorum.

On saniye sonra, kapı kanadının dışından hırıltılı bir ses gelir. "Tak, tak. Ben içeri girmeden önce kendinize çeki düzen verseniz iyi olur."

"İçeri girmeyin," diyorum sessizce, Maelyn'in biraz uyumasını umarak.

Astrid'le özel olarak görüşmek istiyorum.

Kolumu Maelyn'in başının altından dikkatlice çekerek, yastığın boynunu desteklemek için orada olduğundan emin oluyorum. Bacağımı ayak bileklerinin arasından kaydırduğımda, bağ temasın kaybolmasına isyan ediyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve göğsümde acı verici bir sancıya neden oluyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, o noktayı ovuyorum.

Buna alışmam biraz zaman alacak.

Depodan atletlerimden birini aldıktan sonra başıma geçiriyorum ve çadırdan çıkıyorum.

Dışarıda, dün burada olmayan birkaç varlık hissediyorum. Astrid'in her zamanki küf kokusunun ardında berrak gece havasının, yıldız tozunun ve sonbahar yapraklarının kokusunu alıyorum.

"Kral Kirian?" Dedim. "Kral Damon? İkiniz de burada mısınız?" "Ve biz de," diye konuşuyor Quinn.

Whitley, Damon'ın kulağına fısıldadığı bir şeye kıkırdıyor.

Hepsinin gelmesine şaşırdım.

Kirian benim kan bağımlı olan kuzenim ve yaklaşık beş yıl öncesine kadar bir ilişki kurmamış olmamıza rağmen yakınlaştık. Öte yandan Damon'ı okumak benim için biraz daha zor oldu. Onu eskisi kadar sık görmüyorum ve krallığım hakkında kötü düşünceler beslediğini biliyorum. Birkaç yıl önce onun hayatının kurtarılmasında rol oynamıştım, bu da aramızdaki havayı yumuşatmaya yardımcı oldu.

Başımı sabah esintisine doğru eğerek diğerlerini algılamaya çalışıyorum ama hiçbirini bulamıyorum. "Çocuklar mı?"

Kirian öne çıkarken boğazını temizliyor. "Biz ayrıldığımızda Dani hâlâ uyuyordu."

"Kallum da öyle," diye ekliyor Damon. "Rüya Diyarı'nın üç yılda bir düzenlediği festival bugün ve onların enerjisine ihtiyaçları olacak. Davetiyeni aldın mı?"

Başımı salladım. "Evet. Ancak, burada biraz meşguldüm." "Meşgul."

Rüya Alemi kralının bu kelimeyi söyleme şekli

Bence onun aklında farklı bir anlam var. "Eğer bugünlerde buna böyle diyorsak." Kıs kıs gülererek bana doğru yürüdü ve iyi huylu bir şekilde dirsek attı. "Tebrikler, dostum."

"Teşekkür ederim," diye kibarca cevap veriyorum. "Ama durum biraz karışık."

"Nasıl yani?" Whitley, Damon'ın yanına gelmek için öne çıkar.

"Ah." Utanarak şakağımı kaşıyorum. "Benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyor gibi."

Damon kendinden emin bir şekilde "Bu doğru olamaz," diyor ve böyle düşünmesine şaşmamalı.

O ve Whitley hemen anlaştılar. Tanışmadan önce bile, Damon onun kafasında rüya yürüyüşüne çıktığında Whitley'nin bilinçaltında derin bir bağ kurmuşlardı.

Kirian ve Quinn de benim durumumu anlamayacak. Birbirlerini çocukluklarından beri tanıyorlar ve kaderlerinde birlikte olmak olduğunu öğrenmeden önce bile birbirlerine aşıklardı.

Bu nedenle, manevi desteklerini takdir etsem de, sorularıma cevap verebileceklerini sanmıyorum.

"Zander?" Maelyn'in sesi çadırın içinden geliyor ve bedenimde fiziksel bir tepkiye neden oluyor.

Omurgamdan aşağı bir titreme akıyor ve titrememek için yumruklarımı sıkarak zorunda kalıyorum. "İçeride kal," diye sesleniyorum ona. "Bir dakika içinde döneceğim." Küçük cadıya dönüyorum. "Astrid, biraz konuşabilir miyiz?"

"Bu yüzden buradayım, değil mi?" Arsız küçük şey.

Onu Torius'un çadırına götürdüm. İçki fabrikasını keşfetmek için şafaktan önce ayrılacağını söylemişti, bu yüzden o yokken burada konuşabiliriz. Benim çadırımdan daha küçük ve yerdeki bir karyola dışında oturacak yer yok, bu yüzden trolle yüzleşip anlatmak istediğimi anlatıyorum.

"Maelyn dünkü baskında kaçırılan kadınlardan biriydi. O benim eşim, bundan eminim ama aramızdaki bağı tanımıyor. Aslında, bunu açıkça reddediyor. Gitmesine izin veremem ama o da kalmak istemiyor."

"Vay, vay. Bu bir sorun." Astrid cebini karıştırırken elbisesi hışırdıyor. "Gömleğinin yakasını aşağı çekebilir misin? Biraz daha. Evet. Hmm." Yakınıma eğildi, yüzü göğsümden sadece birkaç santim uzakta.

"Ne yapıyorsun?" O bir şeye bakarken ben tamamen hareketsiz duruyorum. "Ne görüyorsun?"

"Büyülü büyütecim bana ruh hakkında çok şey söyleyebilir." "Ve benimkinde bir sorun var." Bu bir soru değil. Aksine, bir sonuç. Belki de çok fazla yalan söyledim. Belki de çok karanlığım. Çok

Kirlenmiş.

Astrid kararlı olmayan bir ses çıkarır. "Ruhun iyi durumda. Biraz kararmış ama sağlam. Ancak bağ... içinde çok güçlü. O kadar parlak parlıyor ki zar zor bakabiliyorum."

"Bu iyi mi?" Sabırsızlığım artıyor.

"Bana tekrar ödeme yapacağını mı söyledin?" diye geri adım atıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ben demedim. Ne istiyorsun?"

"Bir keresinde bana cadılarla iş yapmadığını söylemiştin." "Yapmam. Bugün bir istisna yapıyorum."

Alay ediyor. "Benim hesabıma yalan söyleme. Bir hevesle kullanabileceğin sınırsız portal kaynağına nasıl sahip olabiliyorsun? Bir cadı, işte böyle."

"Hayır. Thayne bir portal yapımcısı."

"Bir büyücü mü?" Etkilenmiş gibi görünüyor.

"Tam olarak değil. Bu onun tek yeteneği. Yaklaşık iki haftada bir bir tane çıkarabiliyor."

"İlginç."

"Evet. Krallığım ve yapmaya çalıştığım iş için çok değerli. Onunla cadılara ya da büyücülere ihtiyacım yok."

"Şimdiye kadar." Astrid'in gülümsediğini duyuyorum. "Şimdi bana ihtiyacın var."

"Seni buraya böbürlenmeni dinlemek için getirmedim." Geri adım atarak ellerimi ceplerime soktum. "Bana bağın nesi olduğunu söyleyebilir misin?"

"Evet."

"Eee? Ne oldu?"

"Önce iyi bir yalvarmaya ihtiyacım olacak." "Benden mi?"

"Hayır, senin atın," diye alaycı bir şekilde tükürür. "Evet, sen."

Son etkileşimimizin bana musallat olacağını biliyordum. Astrid'le konuşmayalı üç yıldan fazla olmuştu ve konuşmamız pek iyi gitmemişti. Bir şişe Glow istedi. Bana ne için olduğunu söylemedi ve o zamanlar bu uçucu ilaç hakkında çok az şey biliniyordu. Reddettiğimde istemeden de olsa onu aşağıladığımı çok net hatırlıyorum.

Ama bu, Glow'un enjekte edildiğinde demir zehirlenmesini tersine çevirebileceğini bilmeden önceydi. Bir işe yaradığını öğrenmeden önceydi. Uygun şekilde kullanıldığında, bir hayat kurtarabilir.

Sinirli bir şekilde kollarımı açtım. "Ne yapmamı istiyorsun? Dizlerimin üzerine çöküp af mı dileyeyim?"

"Bu da bir başlangıç olur."

Kimsenin önünde eğilmem. Özür dilemek söz konusu bile olamaz. "Hayır." Gitmek için kapıya doğru adım atıyorum.

Astrid kolumu yakaladı. "Onun yerine bana borçlu olduğun şu Glow şişesine ne dersin?"

Dudaklarım . "Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun-"

"Tabii ki biliyorum," diye homurdanıyor. "Beni aptal mı sanıyorsun? Kötüye kullanılmadığı sürece ne kadar faydalı olabileceğini biliyorsun."

O haklı. Glow'u tıbbi veya büyüsel kullanım için diğer krallıklara ilk kez vermiyorum. Onu kullanan kişi dikkatli davrandığı sürece, madde şifa veya büyü için yararlı olabilir.

Hiç doğrudan bir cadıya vermedim ama çaresizim.

"Pekâlâ. Yetenekli ve dikkatlisin," diye övüyorum, geçmişte onu küçümsememi telafi edeceğini umarak. "Bana işe yarar bir şey söyleyebilirsen Glow şişeni alacaksın."

"Harika." Sırıttıyor. "Bağlantınız arızalı."

Kusurlu. Yetersiz. Yanlış. Hayatım boyunca insanlar bana kaç kez bu şekilde hitap etti? Sayısız. Ve işte yine.

"Surat asma," diye hafifçe azarlıyor Astrid. "Kendine erken kaş çatma çizgileri kazandıracaksın."

Kaşlarımı daha sert çatıyorum. "Eş bağımız kusurlu mu?"

"Sizin tarafınızda değil, Kral Zander. Aslında, bunu iki kat daha fazla yaşıyorsunuz. Maelyn'in duygularını hissediyor musun?"

"Sanki benimmiş gibi," diye onaylıyorum. "Onun fiziksel hisleri de."

Astrid başını sallıyor. "Bunun senin için oldukça yoğun olduğunu tahmin edebiliyorum. Bağlantının kusurlu olduğunu söylediğimde, bunun ruhunla bir ilgisi yok. Dokuz cadılar meclisi üyesinden sekizinin öldüğü zamanı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Damon ve Whitley onları Dream Walker tarzında öldürdü. Duyduğum en belalı suikastlardan biriydi.

"Onlar öldüğünde, yarattıkları bazı lanetler de sona erdi." "Veba gibi."

"Kesinlikle. Ama hepimiz Merina'nın hâlâ dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyoruz." "Ve onun benim lanetimin çapası olduğunu mu varsayıyoruz?"

"Evet. Ancak diğerleri gidince," diye omuz silkiyor Astrid, "Maelyn'in tarafındaki bağ koptu. Belki de başka biri onun çapasıydı. Kaderinizde hâlâ çok şey var ama o bunu hissedemiyor."

Bundan korkuyordum. Meclis dağıldığında ve onların ölümü vebanın sonu anlamına geldiğinde, kendi lanetimin değişip değişmediğini merak etmiştim. Ama bu düşünce çok tatsızdı, bu yüzden kendimi ikna etmiştim. Görünüşe göre yanılmamışım.

"Maelyn aramızdaki bağı hissedecek mi?"

"Engelleyen şey tuhaf bir lanet göre, lanet bozulduğunda, evet, sanırım öyle olacak. Tek yapmanız gereken hanky panky ve her şey yoluna girecek."

"Hanky panky," diye atıyorum.

"Damon'ın hümanizmlerinden biri." Astrid küçümseyici bir el sallıyor. "Seks yapın, Kral Zander."

Bu açık öneri beni biraz sarstı.

"Maelyn beni istemiyor," diye hatırlatıyorum ona, "seni buraya getiren muamma da bu . O istemezse onunla yatamam."

"Eğer peşinde olduğun şey buysa, aşk büyülerini yapamam. Onlar benim uzmanlık alanım değil."

"Ben de bunu istemezdim." Başımı sallıyorum.

Maelyn beni becermeye zorlansaydı bu doğru ya da gerçek olmazdı. "Sen yakışıklı bir adamsın," diyor Astrid. "Sadece baştan çıkaramaz mısın onu?"

Düşünceli bir şekilde, Maelyn'in umutsuz öpücüğünü ve yakın olduğumuzda ya da beni uzun süre incelediğinde vücudunun nasıl ısındığını hatırladığımda dudağımı ovuşturuyorum.

"Bu kafa karıştırıcı. Benden etkilendiğini söyleyebilirim. Aslında bu benim için bir işkence. Kalbi heyecanla hızlandığında, meme uçları sertleştğinde, içini bir sıcaklık kapladığında-" Maelyn'in amından bahsetmek yerine cümleyi bir hırıltıyla bitiriyorum. "Ona olan her şey bana da oluyor. Sadece kendi arzularıyla uğraşmıyorum, onunkiler de bunun üzerine yığılıyor."

"Sizi arzuluyor sevgili kralım, ama onu bu şekilde hissettiren bağ değil. Hissettiği fiziksel çekim size karşı, ruhunuza değil."

Maelyn'in bedenime verdiği olumlu tepkilerin aramızdaki bağın bir sonucu olduğunu varsaymışım. Şimdi bunun doğru olmadığını bildiğime göre, hiç düşünmediğim bir fikir ortaya çıktı.

"Yani... beni ben olduğum için mi seviyor?" Bu soru kulağa tuhaf geliyor çünkü ben sevilesi biri değilim ve eşimin benim kişiliğime aşık olacağı hiç aklıma gelmemişti.

Ama itiraf etmeliyim ki, çekiciliği var.

Beni Maelyn'in kalbine çekmek için mistik bir bağa bel bağlamamak ideal olurdu. Beni orada kendi başına kabul edebilseydi, kendimi gerçekten değerli hissederdim. Seçilmiş. Sevilmiş.

Belli ki görünüşümü hoş buluyor, yani sorunun yarısı çözüldü bile.

Çadırın dışından ani bir fısıltı geliyor.

"Eğer bizi orada isteseydi, bunu söylerdi." Bu Kirian. "Neden bizim katkımızı istemesin ki? Biz ." Ve Damon. Etrafta dolanacaklarını bilmeliydim. İç çekiyorum. "İçeri gel."

"Gördün mü?" Damon muzaffer bir edayla Kirian'a, içeri girmekte tereddüt etmediğini söylüyor. "Bizi kesinlikle burada istiyor."

Bir iç çekiş daha tutuyorum. "Ne zamandır dinliyorsun?"

Damon elini omzuma koydu. "Broment'e ihtiyacın olduğunu bilecek kadar uzun."

"Bir ne?"

"Broment. Biz senin kardeşleriniz ve bir an yaşıyoruz. Dostlar arasında kalp kalbe bir an."

Başımı sallıyorum ona, ne hakkında gevezelik ettiğine dair hiçbir fikrim yok. "Tamam."

Kirian omuz silkiyor. "Yani eşiniz biraz kopuk. Bu dünyanın sonu değil. Eninde sonunda kendine gelmesini sağlayabildiğin sürece, her şey yoluna girecek."

"Yoksa ölürüm. Tabii, önemli değil." Damon'ın en sevdiği dil olduğunu bildiğim için sesime alaycılık katıyorum.

"Bir fikrim var," diye düşünür Damon. "Sempati kartını oyna. Ona hayatının buna bağlı olduğunu söyle."

"Hayır," diye kesin bir dille reddettim. "Acımak yok."

Maelyn'in benim için üzülmesine izin vermeyeceğim. Bu yüzden ona bağı tamamlarsak görme yetimi geri kazanacağımı söylemedim, bu yüzden lanetin boyutunu tam olarak açıklamadım. Eğer bedenini bana verecekse, bunu istemesinden başka bir sebep olamaz.

Kirian homurdanıyor. "O zaman onu eski yöntemlerle kendine aşık etmen gerekecek."

Ters ters , bakardım. "Kader arkadaşı olmak eski moda bir ." "Valora'da," diye vurguluyor Kirian. "Ama Dünya'da değil. Maelyn bizim kültürümüzü anlamıyor. Bunu kendi kullanabilirsin. Onun istediği şeyleri yol."

Randevu. İnsanlar böyle yapar. Romantik geleneklerini bilecek kadar kitap okudum. Filmler, akşam yemeği, uzun yürüyüşler.

Filmlerimiz yok ama diğer ikisi yapılabilir.

"Kesinlikle," diye ekliyor Damon. "Caziben ve ışıltılı kişiliğinle ona kur yap."

Kaşlarımı çatarak ona doğru yöneldim.

Artık benimle dalga geçtiğini biliyorum. Hiç kimse beni herhangi bir şekilde, biçimde ya da biçimde çekici olarak tanımlamaz. "Hiç komik değil."

"O haklı, Zander," diyor kuzenim ciddi bir şekilde. "Kaderin ikinizi birlikte olmak için seçmesinin bir nedeni var. Maelyn'le yeterince zaman geçirdiğinizde o da bunun farkına varacaktır."

"Benimle evlendi, yani en azından yeminle bağlıyız."

Uzun, şaşkın bir sessizlik oldu.

"Bunu nasıl başardın?" Astrid elindeki büyütecini tekrar karıştırarak soruyor.

O ruhumu incelemekle meşgulken, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip enseme kavıyorum. "Ona ne anlama geldiğini söylemeden, Maelyn'e Eski Fae dilinde eş yeminini söylettim."

"Ne yaptınız?" diye üçü de aynı anda sorar.

"Yine de sayılır." Savunmaya geçerek diğer kralları işaret ediyorum. "Sanki gerekli olsaydı siz de aynısını yapmazdınız."

Damon kahkahalarla gülmeden önce birkaç saniye sessiz kalıyorlar. "Karılarımız bunun için seni çok fena azarlayacak."

"Maelyn dışında kimse kıcıma dokunamaz."

"Lafın gelişi." Hâlâ gülüyor. "Hadi, Kirian. Gidip kadınların nasıl olduğuna bakalım."

Kampın öbür ucundan kıs kıs güldüğünü duyabiliyorum. Neşeli piç.

Astrid'e önümden gitmesini işaret ederek, "Biz de onlara katılabiliriz," diyorum.

"Kral Zander, bir şey daha var. Bilmeniz gereken önemli bir şey."

"Evet?"

"Maelyn'in tarafında bağ temelde mevcut olmadığından, onu geldiği yere geri gönderirseniz, eşten yoksun kalmanın etkilerini yaşamayacaktır."

Her şey durmuş gibi görünüyor. Bu daha önce kader birliği yapmış bir çift arasında hiç yaşanmamış bir durum.

"Beni terk edebilir ve bu ona zarar vermez mi?"

"Fiziksel olarak değil," diye yanıtlıyor Astrid. "Seni özleyebilir ama bu onu öldürmez. Hayatına devam edebilir, ruh eşinin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verdiği için daha akıllıca davranmaz."

"Ama benim için? Benim için nasıl bir his olurdu?"

"Tam bir ıstırap. Yoksunluk semptomlarını ikiyle çarparak yaşarsınız ve muhtemelen birkaç yıl içinde ölürsünüz."

Vur bana.

Daha önce Maelyn'i burada tutmanın pazarlık konusu olamayacağını düşünüyordum çünkü gitmesinin ikimiz için de sefalet ve ölüm anlamına geleceğini düşünüyordum.

Ama Astrid'in söylediği doğruysa, Maelyn'e gerçekten arzuladığı şeyi verebilirim -özgürlük- ve o iyi olur.

Yine de bu fedakarlığı yapacak kadar özverili değilim.

Uzun zamandır eşimin hasretini çekiyorum. Nasıl koktuğunu, onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu, onun yanında uyumanın bana verdiği huzuru bildiğim için onu bırakmayı hayal bile edemiyorum.

Bu beni kalpsiz bir piç yapabilir ama ne olursa olsun onu tutacağım.

CHAPTER 16

Maelyn

"Onunla evlenmen için seni zorladı mı?" Çilli yüzlü güzel esmer Quinn, çadırın zemininde rahatça oturduğu yerden aval aval bana bakıyor.

Gözlerimi ovuşturuyorum, henüz tam olarak uyandığımdan emin değilim. "Kelimeleri isteyerek tekrarladım. Sadece ne söylediğimi bilmiyordum. Bu yasal olarak bağlayıcı mı?"

"Yasal mı?" Whitley parmaklarını hamile karnının üzerinde gezdirirken bir kahkaha atıyor. "Yasallıktan daha fazlası var. Bu senin ruhundan onun ruhuna edilen bozulmaz bir yemin."

"Bu kavram çok saçma," diye mırıldandım. "Erkekler kadınları kendileriyle evlenmeleri için kandıramazlar."

Quinn ve Whitley birbirlerine eğlenen bir bakış atarlar. "Ne?" Ben soruyorum.

Dudağını ısırarak Quinn sırtıyor. "Eğer onu reddetseydim Kirian da muhtemelen aynı şeyi yapardı."

"Damon da ," diye onaylıyor Whitley, önemli bir şey yokmuş gibi omuz silkerek. "Fae'ler uslanmaz, huysuz, yaramaz, seksi, gizli ve gizemlidir..." Cümle hülyalı bir iç çekişle bitiyor.

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Sorun yoktan da öte görünüyorlar.

Belli ki burada çok mutlular ve benim de mutlu olacağımı düşünüyorlar. Şüphelendiğim gibi, ikisi de başını salladı.

İlk geldiklerinde ve kendilerini diğer diyarların kraliçeleri olarak tanıttıklarında, beni alıp götürmek için burada olduklarını düşünmüştüm. İkisi de benim gibi insan olmakla ilgili gevezelik etmişlerdi. En azından bir noktada öyleydiler.

"Ne zamandır buradasın?" Quinn'in gündelik kıyafetlerine bakarak soruyorum.

At kuyruğu sivri kulaklarını gösterirken, onun tarzı daha çok benimkine benziyor. Kot pantolon ve güzel bir atlet.

Aksine Whitley, Fae kraliçesi rolüne çok iyi uyuyor. Uzun boylu ve inanılmaz güzel, canlı kıvılcı saçları ve çarpıcı yüz hatları var.

Giydiği mavi elbise gözlerindeki safir rengini daha da belirginleştiriyor, neredeyse Zander'ınki gibi parıldamalarını sağlıyor.

Quinn gururla, "Beş yıldır buradayım, yani artık tamamen Fae'yim," diye yanıtlıyor. "Kanatlarım ve her şeyim var."

Whitley gülümseyerek, "Benim cevabım biraz daha karmaşık," diyor. "Uzun lafın kisası, buraya üç yıldan biraz fazla bir süre önce geldim ve çok hızlı bir şekilde Fae oldum."

Gözlerim karnına düşüyor. "Ve şimdiden bir bebeğin mi var?" "Bu benim ikincim," diye düzeltiyor beni, . "Her an patlayabilir Şimdi."

Quinn'e bakıyorum. "Senin de çocuğun var mı?"

"Dani adında bir kızım var. Neredeyse dört yaşında ve yine hamileyim." Karnının alt kısmındaki hafif yuvarlak şişliği elleriyle çerçeveleyerek gülümsüyor. "Sadece birkaç aylık hamileyim ama hızla büyüyorum."

Soğukkanlılıkları karşısında telaşa kapılınca dudaklarımdan bir dizi soru dökülüyor. "Evlerinizi terk etme konusunda hiç şüpheniz olmadı mı? Tereddüt etmediniz mi? Geriye dönüp bakmadınız mı? Bu nasıl mümkün olabilir?"

Whitley'nin mutlu yüzü düşer. "Ailem ben buraya getirilmeden hemen önce öldü. Bir araba kazası geçirdik ve ailemden geriye pek kimse kalmadı. Damon hayatımı kurtardı ama bu yüzden kalmadım. O benim ruh eşim. O nereye giderse, ben de oraya giderim."

Kaybı için başsağlığı dilemeye fırsat bulamadan Quinn başıyla onayladı. "Kirian benim evim. On iki yaşındayken ormanıma bir portal açtı ve benim için ilk görüşte aşktı. Hayatımın o kadar büyük bir parçası oldu ki, onunla birlikte olmamayı hayal bile edemiyorum. Ayrıca portallar sayesinde ara sıra Dünya'yı ziyaret edip bir iki telefon görüşmesi yapabiliyorum."

Daha dik oturarak gözlerimi ona dikiyorum. "Geri dönebilecek misin?"

"Şey, zamanlama karmaşık olabilir. Kirian her gün bir portal kullanabiliyor.

Yılda bir kez doğum gününde. Aksi takdirde portalları bulmak çok zor ve Thayne gibi bir portal yapımcımız da yok."

Portallar nadirdir. Not edildi. Yani dün kaçışım sırasında bir kasabaya varmış olsaydım bile aradığım şeyi bulamazdım.

Quinn düşünürken yüzü buruşuyor. "Ailemi en son düğünümünden yaklaşık altı ay sonra gördüm. Kirian benimle birlikte geri döndü ama ağaç evimde beklemek zorunda kaldı çünkü ailem için beni görmelerinin üzerinden sadece yarım gün geçmişti. Eve rastgele bir erkek getirseydim şüphelenirlerdi. Ayrıca, o sırada yaklaşık dört aylık hamileydim.

Bu yüzden karnımı örtmek için bir torba gömlek giymek zorunda kaldım. O zamandan bu yana geçen yıllar içinde ailemin yaşadığını sandığı Key West'i ziyaret ettik. Oradan telefon ediyorum ama onları tekrar yüz yüze görmem için muhtemelen yıllar geçmesi gerekecek. Bir yolcu gemisinde çalıştığımı sanıyorlar, yani şu anda okyanusta olmam gerekiyor."

"Bu oldukça zekice bir kılıf." Çarşafın üzerindeki tüy yumaklarını karıştırıyorum. "Saat farkına alışmam biraz zaman alacak. Panik anları yaşıyorum, insanların kaybolduğum için endişelendiğini sanıyorum ama yeterince uzun süredir yokum. Birilerinin fark etmesi için aylarca burada olmam gerekirdi."

"Evet!" Quinn heyecanla dizlerini sıvazlıyor. "Görmüyor musun, Maelyn? Bu iyi bir şey. Burada bir şans vererek kaybedecek hiçbir şeyin yok."

"Sence kalmalı mıyım?" diyorum, kendi insanlarım tarafından biraz ihanete uğramış hissederek. Kesinlikle benim tarafımı tutmuyorlar. "Zander beni kelimenin tam anlamıyla esir tutarken bile mi?"

Quinn'in yüzü yumuşar. "Seni seviyor." "Beni tanımıyor bile."

"Onun ruhu sizinkini seviyor," diye açıklıyor Whitley. "Bu geleneksel aşktan bile daha derin. Valora'da iki insanın kaderinde birlikte olmak varsa, bu bir seçim değildir. Bir kez tanıştınız mı, o kadar. Sonsuza dek bağlısınız. Eğer Zander'ı şimdi terk edersen, o-"

Aniden kapının kanadı açılır ve Zander'in gölgesi güneş ışığında belirir. "Bu kadar gevezelik yeter."

Hepimiz ani parlaklık karşısında gözlerimizi kısıyor ve siper alıyoruz. Bu kesinti beni biraz tedirgin etti. Whitley bana önemli bir şey söyleyecek gibiydi.

"Ne yapardı?" Söylediklerine devam umarak ağzımı açıyorum ama cevap alamıyorum çünkü küçük, yaşlı bir kadın Zander'in yanından geçip doğruca bana geliyor.

Bana dokunmak için izin istemeden bileğimi tutuyor, kolumu kaldırıyor ve büyütle damarlarıma bakmaya başlıyor. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama cüssesine göre şaşırtıcı derecede güçlü.

Boyu bir metreyi geçmiyor ve incecik. Sarı elbisesi kemikli omuzlarından sarkıyor, sanki tam oturmamış gibi. Uzun gri saç telleri beline kadar sarkıyor, cildi kırışmış ve gözleri viski renginde.

Bu cadı olmalı.

"Merhaba?" Kolumu bir kez daha çekiştirirken uzayan sessizliği ürkekçe bozuyorum.

Bu sefer bıraktı. Aleti cebine geri koyarken bakışlarıyla beni mızraklıyor. "Sen insansın."

Bu bariz gerçek karşısında kafam karıştı, kaşlarımı kaldırdım.

"Biliyorum." "Yüzde yüz."

"Doğru. Başka bir şey mi olmam gerekiyor?"

Zander'a bakar. "Bu senin kral olarak pozisyonun için bir sorun olabilir. Bir güç geliştiremeyecek ve işlevsel kanatları olmama ihtimali var. Babanızın genleri size geçmediği sürece, çocuklarınız muhtemelen hiçbir fae yeteneğine sahip olmayacak."

"Bu Zander'ın ruh eşi olmadığım anlamına mı geliyor?" Kollarımı koruyucu bir şekilde belimin üzerinde kavuşturuyorum.

"Oh, hayır. Sen ."

Onu ihtiyatla inceliyorum. "Zander'ın bunu söylemen için sana para vermediğini nereden bileceğim?"

"Bana inanmıyor musun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkerek başımı hafifçe sallıyorum.

"Zander'ın bana borcu var ama sana doğruyu söylediğim için değil. Kendimi başkalarına kanıtlamak gibi bir alışkanlığım yok ama bir bakalım." Gülümseyerek ellerini birbirine sürtüyor ve tavanda asılı duran dünkü kıyafetleri işaret ediyor. "Bunlar hâlâ ıslak mı?"

Zander kotumu indiriyor, ıslaklığı hissedince başını sallıyor. Kendim hissedebileyim diye bana fırlatıyor. Evet, bugün ıslak pantolon giymek berbat olacak.

Astrid elleriyle tutma hareketleri yapıyor. "Onları bana ver."

Kotu katladıktan sonra bir eliyle üzerine oturtuyor, diğer eliyle de üzerine kuru çiçekler serpiyor. Beş saniye boyunca gözlerini kapatıyor, vücudu hafifçe sallanıyor.

Sonra gözlerini açıyor ve çiçeklerle birlikte yığını yatağın üzerine atıyor. Pantolonu elime aldığımda, kurutucudan yeni çıkmış gibi kuru ve sıcak olduğunu görünce şaşırdım. Güzel de kokuyorlardı.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, taze kumaşı göğsüme bastırarak.

"Teşekkür ederim." "Bir şey değil. Alacağınız tek bedava şey bu. O yüzden için rahat olsun,

"Sen kralın kader eşisin." Kendine güvenen küçük kadın kulağını kapatıyor ve çadırın dışında bir şeyler dinliyor gibi görünüyor. Dönüyor

Whitley ve diyor ki, "Geçit kapanıyor. Geri dönsek iyi olur. Fuardaki ilk fal standını kaçırmak istemeyiz."

Whitley sırtarak elini kalçasına koydu. "Sen sadece halıların için saç toplamak istiyorsun."

"Kraliçe'den bir okuma için makul bir ödeme."

"Kendimi kullanılmış hissediyorum." Burnunu çeken Whitley, eğlenen gülümsemesini elinin arkasına saklamaya çalışır.

"Buna bayılacaksınız. Sonucu şimdiden gördüm, beğenildi. Gelecek yıl da bir tane yapacağız." Whitley

gözlerini deviriyor ama gülüyor.

Ne konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok, ama aralarındaki dostluk açıkça belli oluyor.

Burada böyle bir şey yaşayabilir miyim? Yeni arkadaşlar edinebilir, aşık olabilir ve herkes kadar mutlu olabilir miydim?

Zander'ın arkasından iki adam kafalarını uzatır. Kahverengi saçlı olan hemen Quinn'e odaklanırken, sarışın adamın dikkati doğrudan Whitley'e yönelir.

Sanırım kimin kiminle evli olduğunu biliyorum.

Kör erkeklere göre, engellerini saklamakta oldukça iyiler. Gözleri Zander'inkinden daha net, eşlerine odaklanmış gibi görünüyorlar.

Quinn ayağa kalktığında Kirian arkasından yaklaşır ve beline sarılır. "Merhaba Maelyn." Başını bana doğru bile çevirmiyor çünkü dudaklarını Quinn'in boynundan ayıramıyor. "Ben Kirian, Gece Diyarı'nın kralıyım. Burada olmana çok sevindik."

Sarışın adam Whitley'nin yuvarlak karnını okşarken, "Ben de aynı fikirdeyim," diye ekliyor. "Ben Damon, Rüya Alemi'nin kralıyım. Aynı zamanda kraliyet ailesinin en komik ve en karizmatik üyesiyim."

Kirian bu kibirli ifadeyle alay eder. Elinden bir sırt çantası sarkıyor ve Quinn onu bir öpücükle kabul ediyor.

Bana bakıyor ve çantayı bir ödölmüş gibi havaya kaldırıyor. "Maelyn, elbise giymeyi mi tercih edersin yoksa gündelik kıyafetlerden mi hoşlanırsın?"

"Rahat, kesinlikle."

Sırtıyor ve Whitley'e muzaffer bir bakış fırlatıyor. "Sana söylemiştim. Bana bir fal borçlusun."

"Lanet olsun," diye Whitley, Damon'ın getirdiği paketi iterek. Onu.

Çantayı yatağın ucunda yere bırakan Quinn, içine bakmam için işaret ediyor. Çarşafı sıkıca kavrayarak, ayağa kalkarken belimi bir etek gibi sardığından emin oluyorum. Rahatsızlığımı hisseden Zander adamlara homurdanıyor ve başını kapıya doğru sallıyor. Kirian ve Damon mesajı alıp dışarı çıkıyorlar.

Sırt çantasına doğru ilerleyip fermuarı açtım. İçinde, rüyaların yapıldığı şeyler var. Üç çift kot pantolon, iki atlet ve iki tişört. Hatta bir spor sütyeni, birkaç külot ve bir çift spor ayakkabı bile var. Lastik tabanına bakıyorum ve orada '8' numarayı görüyorum. Solum yedi numara. Sağımda altı. Yeterince yakın. Dün ayakkabılarımdan birini bataklıkta kaybettiğimi düşünürsek, bunlara ihtiyacım olacak.

Bu beklenmedik nezaketten o kadar etkilendim ki gözlerim yaşardı. "Bana kıyafet mi getirdin?"

"Benden daha kısa olduğun için muhtemelen pantolonun paçalarını kıvrıman gerekecek ama her şey hareket alanı için esnek. Buraya geldiğim ilk hafta normal kıyafetler için neler vermezdim," diyor Quinn gülümseyerek. "Seni yakında tekrar görmek için sabırsızlanıyorum Maelyn."

"Evet." Whitley kapıya doğru ilerlemeye başlar. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bir sprite göndermeniz yeterli."

Yüzüm düştü. "Şimdiden gidiyor musun?"

"Astrid'in dediği gibi, festival yakında başlıyor." Whitley omuz silkiyor. "Sen ve Zander festivale katılabilirsiniz."

Sorgulayan bakışlarım Zander'a yöneliyor ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Bu sabah bir baskınımız var."

Ölmek isteyen Damon kafasını tekrar çadıra sokuyor ve yüzündeki muzip sırıtışa bakılırsa Zander'ı rahatsız etmekten zevk alıyor. "Neden Maelyn'i bizimle göndermiyorsun? İşiniz bittikten sonra gelip onu alın. Güvende olduğundan ve iyi vakit geçirdiğinden emin oluruz."

"Hayır." Zander teklifi hemen geri çevirir.

"Hâlâ alışmaya çalışan biri için baskın yeri değil-" "O benim eşim. Bu kararı ben veririm."

Damon isteksizce Zander'ın reddini başını sallayarak kabul eder. Kızlar vedalaşarak ve iyi şanslar dileyerek dışarı çıkmaya başlar.

En son Quinn gitti. Omzunun üzerinden bana hüzünlü bir gülümseme gönderiyor. Sanırım cesaretlendirmek için, ama sadece benim için üzülüyormuş gibi görünüyor.

Çarşafı bırakıp, pantolonsuz olmayı umursamadan peşlerinden koşuyorum. Gömlek zaten dizlerime kadar geliyor. Geçitten geçişlerini izlemek istiyorum ama Zander beni çadırın hemen içinde durduruyor. Bir kolunu ortama dolayarak beni yerimde tutuyor. Kaçmadığımdan emin oluyor.

Öyle bir planım yoktu.

Bir yanım hala ona kızgın olmak istiyor ama öfkemi tutmakta zorlanıyorum. Bütün gece onun yanında uyumak, dün yaşadığım her şeyle birleşince, onun dokunuşunu güvenlikle ilişkilendirmeme neden oldu. Ayrıca deli gibi azmış durumdayım ve onun yanında olmak bunu daha da kötüleştiriyor.

Belki de eş bağı konusunda gerçekten doğruyu söylüyordur. Eğer durum buysa, ona olan çekiciliğime engel olamam.

Zander'ın parmakları belimi okşarken, bir ürpertiye bastırıyorum ve tutuşundan geri çekiliyorum.

Mesafeye ihtiyacım var. Ve kıyafetlere.

CHAPTER 17

Maelyn

Henüz pembe bir tişört, spor sutyeni ve kot pantolon giymiştim ki Zander, "Sana evine dönmen için bir şans vereceğim" dedi.

"Öyle mi?" Gözlerim kafasının arkasına dikiliyor -ben üzerimi değiştirirken onu arkasını dönmeye zorlamıştım- ve o da başını sallıyor.

Çantasına doğru dönerek onu alır ve satranç tahtasını çıkarır. Oyunu yatağın ucuna bırakır. "Özgürlüğün için oynayabilirsin."

Gözlerimi kısıyorum. "Bu bir numara mı?"

"Tabii ki hayır." Kendine özgü kaşlarını çattı. "Ama aynı nezaketi o aşağılık pislik Gideon'a da gösterdim. En azından senin için bunu yapabilirim."

Heyecanla bir ayağımdan diğerine geçerek Zander'in diz çöküp tahtayı açmasını izliyorum. Krem rengi ve siyah kareler boş duruyor ve benim gördüğüm tek şey bir fırsat. Her boş alan bir olasılık. Henüz çözemediğim bir gelecek.

Benim de bir avantajım var - satrançta ne kadar iyi olduğum hakkında hiçbir fikri yok, bu yüzden yeteneklerimi şimdiden hafife alıyor.

Şiltenin üzerine oturdum. "Yani bu bir bahis mi?"

"Bir pazarlık." Zander siyah takımı kendi tarafına çekerek taşları dizmeye başlar. "Eğer kazanırsanız, tartışmasız bir ay boyunca burada kalacaksınız. Bu sürenin sonunda hâlâ gitmek istiyorsanız, sizi durdurmayacağım."

Bütün bir ay mı?

"Bir hafta," diye karşı çıktım. "Üç hafta."

"İki." Zander başıyla onayladığında, "Kazanırsan ne olacak?" soruyorum.

"Sonsuza kadar kalacaksın."

Ben riskleri düşünürken aramızda sessizlik hüküm sürüyor. Beş dakika önce bana sunduğu tek seçenek sonsuza kadar kalmaktı. Ama eğer onu yenersem,

Bir seçim yapacağım.

Quinn'in dediği gibi, evdekiler kaybolduğumu fark etmeden bir süre burada kalabilirim. Kendi kurallarım ve hayat beklentilerimle bağlı olmadığım büyülü bir tatil gibi olurdu.

"Tamam," diye kabul ediyorum ve göğsümde bir çarpıntı başlıyor. Nefes nefese göğüs kafesimi ovuyorum.

"Pazarlık," diye açıklıyor Zander kendi göğsüne dokunarak. "Unutmayın, burada sözler katı varlıklar gibidir."

Dün bana yeminlerimizi tekrar ettirdiğinde de benzer bir şey hissettim, ama o sırada adrenalinin etkisinde olduğum için kalp çarpıntısı yaşadığımı sanmıştım. Şimdi içimde bir şey olduğunu biliyorum.

Başka birini sevmeyeceğime söz fark ettiğimde yutkundum. Kimse ama Onu.

Eğer kazanırsam ve gidersem, bu yemin hayatımın sonuna kadar beni takip eder mi? Sormaya korktuğum için konuşmayı başka bir yere yönlendiriyorum. "Yani, bu bir

İnsan olmam sorun mu?"

Zander başını iki yana eğiyor, konudan etkilenmemiş gibi görünüyor. "Astrid öyle düşünüyor gibi."

"Ama Quinn ve Whitley de öyle."

"Diğer kraliçeler farklı derecelerde Fae soyuna sahiptir."

"Oh. Buraya uygun görünüyorlar," diye yorum yapıyorum. "Güçleri var mı?"

"Quinn birinin dürüst olmadığını ya da gerçeklerden kaçtığını anlayabilir. Bu küçük bir güç ama sorgulama sırasında işe yarıyor. Senin katıldığın açık artırmadan haberim olmasının sebebi de o. O ve Kirian, yakaladığımız suçluları sorgulamama yardım etmek için birkaç ayda bir Gündüz Diyarı'na gelirler. Yeraltının sıkı iç çevreleri vardır ve genellikle yaklaşan olaylar hakkında bilgi sahibidirler."

"Ya Whitley?"

"Whitley de tıpkı Astrid gibi bir Kahin. İkisi de geleceği görebiliyor ve büyü yapabiliyor."

Vay be. Sanırım Astrid'in benim acı verici ortalama insanlığım hakkında neden bu kadar suratsız olduğunu anlayabiliyorum.

"Peki ya diğer krallar?" diye sordum.

Zander piyonlarımı sıraya dizerken eli duraklıyor. "Kirian hava ve doğa gibi unsurları manipüle edebilir. Damon bir Rüya Gezgini. Elinde onlara ait bir nesne olduğu sürece herkesin rüyasına girebilir. Birlikte

Whitley'nin yardımıyla bu rüyaları kontrol edebiliyorlar. İnsanları uyurgezer bile yapabilirler."

Gözlerimi kırıştıtarak başımı sallıyorum. "Bu çok havalı. Senin gücün ne?" Zander'ın kaşları derinleşiyor.

"Sanırım beni sevmeni istiyorsam," diye başlıyor usulca, "sana kendimden, geçmişimden bahsetmem gerekecek. Ve sadece en sevdiğim rengi değil

-Daha derin şeyler. Beni ben yapan şeyler. Beni zayıf yapan şeyler." "Sen mi?

Zayıf mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve bakışlarım onun yontulmuş kollar ve geniş omuzlar. "Seni tanımlamanın pek çok yolu var ama bu onlardan biri değil."

"Sizin dünyanızda güç fiziksel güç, hız ya da zenginlikle ölçülür, ama burada fae olmak her şeydir. Büyü bir kişinin tanımlayıcı özelliğidir."

Ayağa kalkıp yanıma otururken yorgun bir sesle iç geçiriyor. Elimi tutuyor, sanki bana dokunmak ona güç veriyormuş gibi parmaklarımla nazıkçe oynuyor. Ve lanet olsun, bu beni özel hissettiriyor.

"Eğer bir krala rolü için meydan okunursa," diye açıklıyor Zander, "pozisyonunu miras aldığı gibi kolayca kaybedebilir. Genellikle tacı ele geçirmeye çalışanlar kardeşler ya da diğer yakın aile üyeleridir, ancak herhangi bir vatandaş bunu yapabilir ve kazanabileceklerini düşünürlerse muhtemelen yapacaklardır."

"Sana hiç meydan okuyan oldu mu?"

"Henüz değil," diyor, sanki bu kaçınılmaz bir şeymiş gibi. "Ama çok uzun süredir hüküm sürmüyorum. Güçlere sahip olmak bir kralı yapabilir ya da yıkabilir." Duraksayarak birkaç saniyenin bir bombanın geri sayımı gibi geçip gitmesine izin veriyor. "Ben bir güçle doğmadım."

Kaşlarını tekrar dolaşırken gözlerim ısıltılı gözbebeklerine takılıyor. "Hiç mi yok?"

"Yok."

"Çünkü annen bir insan."

Zander başını sallıyor. "Görünüş ve büyü eksikliği bakımından ona çekmişim. Bu babam için büyük bir utanç ve mahcubiyet kaynağıydı."

"Kraliçen ben olursam, daha da fazla hedef haline gelirsin," diye bitiriyorum ve Zander bana isteksiz bir şekilde başını sallıyor. "Başka birini seçebilirsin."

Bu öneri karşısında vücudu kaskatı kesiliyor ve itiraf etmeliyim ki ben bundan pek hoşlanmıyorum. Dün, diğer kızlardan birini seçmesini istedim. Bunu hâlâ istemeliyim ama onu başka bir kadının kollarında hayal ettiğimde

-Uzun boylu, zarif ve güzel biri... Bu düşünce içimde korkunç bir çalkantıya neden oluyor.

Kıskançlığımı yutarak omuzlarımı dikleştiriyorum ve gerçeği söylüyorum. "Seni aşağı çeken kişi ben olmak istemiyorum, Zander. Benden vazgeçmek için çok geç değil. Seni yeminine bağlı tutmayacağım. Bunu seni terk etmek istediğim için söylemiyorum; bu benimle ilgili değil. Bu senin geleceğinle ilgili."

"*Bizim* geleceğimiz." Parmakları benimkilerin etrafında sıkılaşıyor. "Senden vazgeçmem Maelyn. Vazgeçmeyeceğim. Seni *asla* başka biriyle takas etmeyeceğim."

Yukarı uzanarak tacını başından çeker.

"Belki de kral olmayı bırakmalıyım." Tacı elinde çeviriyor. Döndürürken parmakları incilere ve mücevherlere dokunuyor. "Bunu hiç istemedim. Bu krallığı düzeltmek için çok uğraştım ama hâlâ bozuk."

Bileğine dokunup onu sakinleştiriyorum. "Bu krallığın sana ihtiyacı var. Sadece yirmi dört saatten biraz fazla bir süredir buradayım ama ben bile bunu görebiliyorum. Pek çok insanı müzayedelerden kurtardın."

Yüzünde mizahsız bir yarım gülümseme beliriyor. "İnsanlara bunu söylemeyi dene. Gün Diyarı'nda benden nefret ediliyor. Valora'nın geri kalanı da benden, babamın bıraktığı mirastan hoşlanmıyor. İyi vatandaşlar Glow'u yarattığım için beni suçluyor, suçlular ise kadın ticaretini ve yasadışı içki imalathanelerini durdurmaya çalıştığım için ölmemi istiyor."

"Yaparsan da lanetlenirsin, yapmazsan da lanetlenirsin. Babam böyle derdi."

"Oldukça yerinde bir ifade." Tacın etrafındaki tutuşu sıkılaşıyor. "Çok ağır, Mae."

İçimden şefkat akıyor ve kendimi daha da yaklaşıırken buluyorum. "Bunu bir aile üyesine ya da başka bir şeye devretmeye ne dersin?"

Başını iki yana sallar. "Annem kraliçe olmanın yükünü yeterince uzun süre taşıdı. Zephina Teyze ise sarayı o kadar küçümsüyor ki orada yaşamayı reddediyor."

Daha fazla aday sıralamasını bekliyorum ama . "Bu mı? Başka kimse yok mu?"

Yanağının içini çiğneyerek düşüncelere dalıyor. "Büyükbabam Zed'in bir ağabeyi vardı. Ziah krallığın yasal varisiydi, ama onlar daha yeni yetişkinen ortadan kayboldu."

"Kayboldu mu?"

"Bir not bırakmamış ya da herhangi bir eşyasını almamış. Elbette cinayetten şüphelenildi ama hiçbir şey kanıtlanamadı. Sonunda

ya ölmüştü ya da insanlar alemine kaçmıştı."

"İnsan diyarı mı? İnsanlarınız tüm bunları -" parmağımı havada çeviriyorum "- Dünya'da yaşamak için mi takas ediyor?"

"Çok sık değil ama oluyor. Kanatları Valora'nın dışında çalışmayacağı için, oradayken uçma yeteneğinden vazgeçmek anlamına gelir. Büyülerinin bir kısmı bir süreliğine kalabilir ama sonunda insana dönüşürler. Kulaklarındaki noktaları kaybedecekler ve bir insan gibi yaşlanmaya başlayacaklar. Bir insanın burada otuz bin yıl yaşama olasılığını neden orada yetmiş yıl kadar yaşamaya değiştiğini hiç anlamadım." Omuz silkiyor. "Ama belki de uzun ömür bazıları için çok ürkütücüdür."

"Büyük amcan geri gelirse, yönetimi devralabilir." Adama biraz umut vermeye çalışıyorum ama bundan pek etkilenmişe benzemiyor.

"O öldü, Mae. Ben de buna inanıyorum. O zamanlar hayatta olan pek çok kişi onun iyi ve dürüst bir adam olduğunu söylüyor. Krallığımıza liderlik etmeyi dört gözle bekliyordu. Kendi özgür iradesiyle gitmiş olamaz."

"Ah." Kalbim Zander için çok ağır. Hiç istemediği bu sorumluluk için. Farklı bir hayat seçemediği için.

Burada olmayı benden daha fazla o istemedi.

Kendime onu bir daha öpmeyeceğimi söyledim. Kendime dünün bir zayıflık anı olduğunu söyledim. Zander'a ihtiyacım vardı. Rahatlamak ve dikkatimi dağıtmak için onun öpücüğünü aldım.

Şimdi bana ihtiyacı var.

Tacı elinden çekip alarak sandığın komodininin üzerine koydum.

Sonra bir elimi yüzüne götürüp keskin çenesini kavıyorum. Koyu renkli ensesi sert ve kıllı; başparmağımla kaba tüylerini ovuyorum. Gözlerini kapatıyor, dokunuşuma doğru eğiliyor ve avucuma sokuluyor.

Parmaklarımı boynunun arkasına dolayarak, en yavaş öpücüklerle ağzımı onunkine bastırmak için yükseliyorum. Çok yumuşak, dudaklarımız zar zor sürtünüyor ama yine de ikimizi de etkiliyor.

Islaklık merkezime doluyor ve Zander inliyor. Gırtlaktan gelen sesi beni daha da kamçılıyor ve bağımlılık yapan tadından daha fazla alabilmek umuduyla alt dudağını yalıyorum. Etini emiyorum, bırakmadan önce dişlerimle çekiştiriyorum.

"Mae," diye mırıldanıyor Zander ve birden sırtüstü yatıyorum.

Ağırlığı beni altımızdaki tüylere bastırıyor ve dilini ağzıma sokarken bacaklarından biri benimkinin arasına giriyor. Kalın kalçası klitorisime sürtünüyor ve istemsizce kalçalarımı oynatıyorum.

Daha fazla ıslaklık dışarı sızarken iç duvarlarım sıkıştı. Yeni giydiğim külotlar şimdi nemli ama umursamayacak kadar tahrik olmuş durumdayım.

Zander dudaklarıma sahip olmaya devam ederken, eli göğüs kafesimden yukarı kayıyor. Parmaklarının ucu göğsümün alt tarafını sıyrıyor. İki kat kumaşın arasından bile dokunuşunu çıplak tenimdeymiş gibi hissedebiliyorum.

Avucu göğsümün üzerine kapanıyor ve başparmağı sert meme ucumu ovuyor. Sırtımı eğerek daha fazla temas arıyorum, eylemi tekrarladığında rahatlayarak sızlanıyorum.

Nefes nefese ve başım dönerek kalçalarımı daha hızlı sallamaya başladım. Kontrolden çıktım.

Daha fazla
sürtünmeye
ihtiyacım var.
Gelmem gerek.

Bacaklarımın arasında yoğun bir basınç oluşana kadar karnımın alt kısmında ısı . Göbeğimde küçük spazmlar oluşuyor.

Böyle hissetmeme hiç izin vermemiştim. Hiçbir şeyin bu kadar ileri gitmesine izin vermedim. Hiç böyle baştan çıkarılmamıştım.

Şimdiye kadar bunu sorun etmemiştim. Rahatlamaya ihtiyacım olduğunda kendi parmaklarım gayet iyi çalışıyor. Ama Zander'la orgazmın kaşıntıyı kaşımak gibi olmayacağından şüpheleniyorum. Bir patlamadan sağ çıkmak gibi olurdu. Diğer taraftan değişmiş olarak çıkacağımdan korkuyorum. Sonsuza kadar değişmiş olarak.

Ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek parmaklarımı gömleğinin altına sokuyorum. Kaslarının üzerinde gezdiriyorum. Tırnaklarımı kas ve kemik çıkıntıları ve tümsekleri üzerinde hafifçe sıyrıyorum.

Gömleğinin yoldan çekilmesini istiyorum.

Muhtaç hareketlerle onu çekiştiriyorum ve o da başının üzerinden çıkarmama yardım ediyor. Ağzı tekrar benimkine inmeden önce dudaklarımız kısa saniyeliğine ayrılıyor.

Artık etinin büyük bir kısmını inceleyebildiğim için parmaklarım poposunun üstündeki çukurlara doğru kayıyor. Zander'ın dili benimkine masaj yaparken ben de sırtının alt kısmındaki girintileri ovuyorum.

Yaklaştıkça vahşi bir hırıltı yükseliyor, kalçalarını döndürürken sert boyu karnıma saplanıyor.

Ağzı benimkinden ayrılıp çenem boyunca öpücükler bırakıyor. Başımı çevirerek boynuma daha iyi erişmesini sağlarken aklımı tamamen kaybediyorum.

Çok iyi hissettiriyor - dudaklarının emişi, kirli sakalının sıyrığı. Zander kulağımın altındaki bir yere yapışıyor ve klitorisime kadar bir sarsıntı gönderiyor.

Nefes nefese, bedenimi onunkine doğru yuvarlıyorum, orgazmım yaklaşırken kalçasını benimkinin arasına sıkıştırıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, ona teslim oluyorum.

Birden Zander'ın dudakları, sıcaklığı ve ağırlığı kayboldu.

Tek başıma kaldım, sırtüstü nefes alıyordum ve durumun nasıl bu kadar çabuk tırmandığını merak ediyordum. Neden durduğunu merak ediyordum.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda Zander bana doğru bakıyor, elleri ensesini tırnakları kanayacak kadar sert kavıyor.

İstemedenden de olsa dikkatim dağılıyor.

Paige'in deyimiyle balon gibi bir poposu var. Eminim kalçaları da diğer yerleri kadar sıkıdır ama etleri yuvarlaktır.

Seksi.

"Zander, ben-" Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir yanım ona geri dönmesi ve başladığımız işi bitirmesi için yalvarmak istiyor. Diğer yarım ise bunun devam etmesine izin vermediği için ona teşekkür etmek istiyor.

Daha fazla ısrar etseydi, yapabilirdim.

Kesik kesik bir iç çekerek doğruluyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Yanaklarım sıcak. Dudaklarım şişmiş.

"Hazır mısın?" Zander dönüp oyuna doğru ilerlerken bir yandan da beyaz veziri boynundan çıkarır.

Tamam. Sanki kuru kuruya sevişmiyormuşuz gibi satranç oynamaya devam edeceğiz.

Güzel

.

Harik

a.

Hiç de kafa karıştırıcı değil.

Kolyemi ve parçaları değiştiriyoruz.

Vezirimi yerine koyduktan sonra bacaklarımı altıma katlayıp tahtanın üzerine tünüyorum ve en masum ses tonumu takınıyorum. "Bana kuralları öğretecek misin?"

Zander farklı parçaları açıklarken dikkatle dinliyorum - ne yapabileceklerini ve onları kendi avantajıma nasıl kullanabileceğimi. Hakkını yemeyelim, bana yanlış bilgi vererek hile yapmaya çalışmıyor. Hatta bana alıştırma yaptırıyor ve şahını nasıl ele geçirebileceğime dair bir örnek gösteriyor.

Artık resmi olarak başladığımıza göre, yapmam gereken hamleden emin değilmişim gibi görünerek dudağıma dokunuyorum. D4'e bir piyonla açıyorum.

Zander D5'e bir piyon atarak onu yansıtıyor.

Daha agresif bir yaklaşıml seçerek filimi G5'e taşıyorum.

Zander iki kez göz kırptı. Tek şaşkınlık belirtisi bu ama yeteneklerimi küçümsediğinden şüphelendiğini varsaymak için yeterli. Belki de kendimi bu kadar erken ele vermemeliydim ama onu şaşırtmak istiyorum. C6'ya bir piyon atarak toparlanıyor ve vezirinin hareket etmesi için bir yol açıyor. Fili de çıkabilir.

Piyonumu E3'e taşıdıktan sonra fili seçiyor ve benimkinin yanına yerleştiriyor.

Taşlarımız tahtada yer değiştirirken, eğlendiğimi fark ediyorum.

Ciddi kalmam gerekiyor çünkü yüksek bahisler söz konusu ama oynamak biraz flört etmek gibi geliyor. Bir dans gibi. Bir itme ve çekme. Kelimeler olmadan, gücümü ortaya koyuyorum. Zander onu benden alıyor. Ben de geri alıyorum.

Yaptığının farkında olmadığı yüz ifadelerini izlemeyi seviyorum. Burnunu kırıştırması. Dudaklarının köşesinde bir seğirme.

"Majesteleri." Çadırın hemen dışından bir ses geliyor. "Gitme vakti geldi. Toparlanmamız gerekiyor ve yolda kahvaltı etmemiz gerekecek."

"Sadece birkaç dakika," diye sesleniyorum, aynı anda Zander "Şimdi olmaz," diye havlıyor. Küçük, gizemli bir gülümsemeyi paylaşıyoruz.

Sıra bende ve taşlarımız tahtanın her tarafına dağılmış durumda. O benimkilerden birkaçını ele geçirdi ama bende onunkilerden daha fazlası var.

Vezirimi bir kare çapraz iterek Zander'i şahını oynamaya zorluyorum.

"Nasıl oynanacağını bilmediğini sanıyordum," diyor karanlık bir sesle, ama sesinde bir miktar eğlence seziyorum.

"Nasıl yapılacağını bilmediğimi mi söyledim?"

Dudakları etkilenmiş bir sırıtişla kıvrılıyor. "Hayır. Kesinlikle yapmadın."

Gülümsediğinde ne kadar seksi olduğu dikkatimi dağıtmasın diye oyuna dönüp bakıyorum. "Beş yaşındayken babam öğretmişti."

"Annemden öğrendim. Sen zorlu bir rakipsin, karıcığım."

Lakabım güncellendi. Bana ilk kez karım demiyor ama artık söyleme şekli bir hatırlatma gibi geliyor. Onun olduğumu unutmamı istemiyor.

Bu da bana güveninin sarsıldığını gösteriyor. Gerçekten kazanabilirim.

Buradaki iki haftamı nasıl geçireceğimi düşünmeye başladım. Sarayı görmek istiyorum. Bazı yerleri görmek. Diğer insanları ziyaret etmek ve iyi yerleştiklerinden emin olmak.

Kendimi odamda, yatağımda, tek başıma hayal ettiğimde zihnimde belli belirsiz bir hüzün titreşiyor. Zander kaba olabilir, ama sevgisini ve niyetini açıkça ortaya koymuş bir kaba.

Benim dünyamdaki erkekler onun gibi değil. Kızların sayısı bir elin parmaklarını geçmez ve kimse daha parlak biri tarafından dikkati dağıtılmadan önce bana yeterince uzun süre odaklanamaz.

Daha fazla biri. Daha açık sözlü, daha iddialı, daha spontane, beklemek istemedikleri fiziksel tatmini onlara vermeye daha istekli.

Zander'la aramızda bir şeyler olduğunu inkar edemem. İster büyüğü eş bağı ister doğal çekim olsun, ona çekiliyorum.

Onun için kurallarımı çiğnedim. Uğruna boyun eğdiğim tek erkek o ve bundan zerre kadar pişman değilim. Aslında, vücudum hala daha ileri gitmediğimiz için şikayet ediyormuş gibi vızıldıyor.

Tahtanın üzerindeki bir noktaya boş boş bakan Zander'in ciddi yüzüne bir bakış atıyorum.

Alt dudaklarını ovuşturarak vezirini hareket ettirdi. "Şah mat."

İnançsızlığım içimde dalgalanırken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ne?"

Oyunun geldiğini görmediğim sonunu çılgınca ararken, gözlerim tahtada geziniyor.

O kadar derin düşüncelere dalmıştım ki, Zander'in şahıma doğrudan bir hattı olduğu gerçeğini gözden kaçırdım. Onu hareket ettirsem bile sonucu değiştirmeyecek.

Dikkatim dağıldı ve ukalalık ettim. Tam bir çaylak hatası. Bunun olmasına nasıl izin verdim?

Evet, nasıl olduğunu biliyorum. Vajinam aslında sürücü koltuğunda. Şimdi.

"İyi bir maçı." Zander'in tesellisi yumuşak ve samimiydi. taşları toplar ve tahtayı yuvarlar. "Seninle karşılaşmak hoşuma gitti." "Rövanş mı?" Kendimi affettirmeli ve ikinci bir şans elde etmeliyim. seçim.

"Bunu bir ara isterim, ama sadece eğlence için."

"İki katı ya da hiç," diye ısrar ediyorum, çaresiz bir sesle. "Onun yerine bir ayı kabul edeceğim."

Zander başını sallar. "Anlaşma tamamlandı."

Bitti.

Final.

Buradaki kaderim mühürlendi.

"Başından beri berbat bir teklifti," diye belirtiyorum, eziklik ettiğimin farkına vararak. "Benim bir amatör olduğumu düşündün. Bir acemiye yere sermenin onuru olmaz."

"Ama sen acemi , değil mi?" diye karşılık veriyor.

Hayır, değilim. Aslında onu yenme şansım olduğunu düşünmüştüm ama konsantre olamayacak kadar rakibime salyalar akıtmakla meşguldüm.

Zander'a olan kontrol edilemez çekimim benim felaketim olacak. Zaten öyle.

Kasları dalgalanan Zander, hâlâ ayakkabı bağına bağlı olan beyaz kraliçeyi alıp başının üzerinden geçiriyor. Pelerinini giyer ve silah kılıfını göğsüne geçirerek uzun kılıcını sırtına sabitler.

Odaklanmamış gözlerini bana doğru çevirerek, dışarı çıkmadan önce bana sahiplenme ve zafer dolu ateşli bir bakış atıyor.

O mutlu çünkü ben artık gerçekten onunum. Kumar oynadım. Onun oyununu oynadım ve kaybettim.

Kendi kolyemi geri takarken Quinn'in sözleri geldi. Burada olmakla kaybedecek neyim var?

Cevap kafamın içinde yüksek sesle. Ailem. Paige. Bağımsızlık.

Bekaretim.

Kalbim.

Temel olarak her şeyi.

Ama Zander'ın dudaklarının dudaklarımda olduğunu ve beni koruma iddiasını hatırladıkça, zihnimde ani, şaşırtıcı, umutlu bir fısıltı beliriyor - çünkü eğer Zander, Astrid ve diğer herkes haklıysa, benim de kazanacak bir şeyim var.

Ruh eşim.

Keşke onun tutsağı gibi hissetmeseydim.

CHAPTER 18

Zander

Maelyn'in melankolisi varış noktamıza doğru yol alırken içimi kemiriyor. Onu midemde, aldığım her nefeste hissediyorum.

Sessizdi, mağlubiyetten sonra yaralarını sarıyordu.

Kazandığım için özür dilemeyeceğim. Oyunumuz adildi.

Dürüst olmak gerekirse, galip gelebilirdi. Onu ciddi şekilde hafife aldığımı fark ettiğimde, beni biraz terletti. Birkaç dakika önce neredeyse pantolonumun içine boşalmış olmamı suçlamak isterdim ama oyuna ayak uydurmak için zihinsel olarak çabalamama neden olan şey cinsel hayal kırıklığı değildi.

Karım iyidir.

Akıllı. Stratejik. Şaşırtıcı.

Ve ben ona aşık oluyorum. Bağın bununla bir ilgisi yok. Hepsi onun yüzünden. Ona bir güçle doğmadığımı söylediğimde hayal kırıklığı yaşamayı bekliyordum. Onun yerine desteğini aldım.

Kraliçe benim için feda etmeyi bile teklif etti.

Daha kurnaz bir kadın konumunu kendi yararına kullanmaya çalışırdı. Mücevherler ve diğer maddi lüksleri talep edebilir. Adamlarıma emirler yağdırabilir ya da kendi yararına kurallar uydurmaya çalışabilir.

Maelyn değil. Ben hak etmesem de o şefkat ve kabullenme saçıyor.

Ona ihtiyacı olan orgazmı bile veremedim.

Bu sabah yatakta, o kadar uysal ve istekliydi ki.

Kıvranıyordu. İnledi.

Benim için.

Devam etmek istedim ama edemedik.

Yapamadım.

O kadar bunaldım ki neredeyse yer değiştirecektim.

Bu şok ediciydi. Kendini tatmin etmek daha önce hiç değişime neden olmamıştı. Bunun iki nedeni olduğunu varsayabilirim. Birincisi, tek şaşırtıcı ya da heyecan verici değil. İkincisi, bağ bana Maelyn'in hislerini beslerken, bu neredeyse katlanılamayacak kadar fazla.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Tekrarlanan maruz kalma ve duyarsızlaştırma, sanırım. Ona dokunmam gerek. Sık sık.

Ne yazık ki, ayrı atlar üzerindeyken bunu başaramayacağım.

Başımı Maelyn'in yanımda at sürdüğü sağ tarafa çevirerek, "Dinle, içki fabrikasına vardığımızda seni Thayne ile birlikte dışarıda bekleteceğim. Bir yere ayrılmayacağına güveniyorum."

"Tamam." Omuz silktiğini duydum.

"Ben ciddiym, Mae. Bu görevler tehlikeli olabilir ve aklımı başımda tutmam gerekiyor."

"Benim için endişelenmene gerek yok. İyi olacağım." "Aferin kızıma."

Yüzü kızarıyor ve benimkini de ısıtıyor. Maelyn övgülerimi duyunca gururu okşandı, hatta belki biraz da tahrik oldu. Çıplakken ona *iyi kız deme* düşüncesi sikimin sertleşmesine neden oluyor.

Dizginleri gereğinden fazla sıkarak zihnimi elimdeki meselelere geri dönmeye zorluyorum.

Maelyn işbirliği yapacağına söz verdiğiine göre artık daha rahat nefes alabilirim. Bu cehennem çukurlarına yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Bu test tesisleri bu hale geldi ve Maelyn içerideki vahşete tanık olamayacak kadar saf. Ancak, içeride kaç tutsak olduğuna bağlı olarak, daha sonra onun yardımına ihtiyacım olabilir.

"Danışman olduğunuzu söylemiştiniz," diye . "Bu, insanlar sıkıntıdayken onları sakinleştirmekte iyi olduğun anlamına mı geliyor?"

"İşime birkaç ay önce başladım ve ondan önce sadece gönüllüydüm, bu yüzden çok fazla deneyimim yok, ama öyle olduğunu düşünmek istiyorum."

"Kurtardığımız insanların çok acı çekmiş olma ihtimali yüksek. Uyuşturulmuş ya da yaralanmış olabilirler. Marek onların dış yaralarını iyileştirebilir ama zihinsel yaralarını iyileştiremeyiz. Yapabileceğimiz en iyi şey onlara yemek ve güvenli yolculuklar sunmak."

Maelyn söylediklerimi özümsemek için bir saniyesini ayırıyor. "Elimden geleni yaparım ama duygusal hasar bir bardak su, yemek ve sarılmayla geçmez. Kalıcı etkileri olabilir. Travma sonrası stres bozukluğu yıllarca devam edebilir. Hayat boyu."

Haksız da değil. Geçen yıl iki trol bir test tesisinde bir ay geçirdikten sonra intihar ederek öldü. Glow deneylerinin ruh hallerini değiştirdiğinden ya da devam edemeyecek kadar kırıldıklarından emin değildim. Her iki durumda da kendimi sorumlu hissediyorum.

"Tedavi için ne önerirsiniz?"

Maelyn düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Devam eden terapi iyi bir fikir. Bazen ilaç da gerekli olabilir. İyileşmek için gidebilecekleri bir hastanemiz var mı?"

"Hastaneler mi? Pek sayılmaz. Valora'da doğal hastalıklar olmadığı için buna hiç gerek olmadı. Vebadan kurtulanların bazılarının kalıcı fiziksel rahatsızlıkları var ve bu nedenle her kasabada ağrı kesici ilaçlar veren bir şifacı ya da doktor var."

"Herkesin erişebileceği tıbbi merkezlere ihtiyacınız var," diyor Maelyn, saçma sapan ses tonuyla kraliçe gibi konuşarak. "Zihnin unutulması alışılmadık bir durum değil. Benim dünyamda da akıl hastalıkları ihmal ediliyor. Bence merkezi bir yerde büyük bir hastane kurmalı, ardından başka yerlerde daha küçük kliniklerle şubeleşmelisiniz. Ve siz de bu işin içinde olmalısınız."

"Karışmış mı?"

"Bilirsiniz, arada bir uğrayıp çalışanlarınızı görün ve onları kontrol edin. Genelde sevilmediğini söylediğini biliyorum ama arkadaşlık kurarsan, onların arkasını kolladığını gösterirsen bu durum değişir."

Gördünüz mü? Akıllı, stratejik, şaşırtıcı. "Sanırım haklısın, karıcığım."

Cesaretlendirmemden heyecanlanan Maelyn, düşünceleri ağzından dökülüyormuş gibi saçmalamaya devam ediyor. "Yeni gelen insanlar da böyle bir şeyi kullanabilir, sadece bir rehabilitasyon merkezi gibi. Onlara ev ve iş vermek harika ama bir uyum süreci var. Değişimi sindirecek zamanları olmadan bir hayattan diğerine atlamaları beklenemez. Biraz daha fazla özen çok işe yarayabilir."

"Seni bu projenin başına getirsem hoşuna gider mi?"

Daha coşkulu dalgalar bana doğru geliyor. "Gerçekten mi? Adamlarınla birlikte bana güveniyor musun?"

"Halkımız," diye düzeltiyorum. "Onların da sana ihtiyacı var."

Buna yanıt vermiyor ama zaten daha fazla tartışacak zamanımız yok çünkü içki fabrikasına yakınız. Kokusunu alabiliyorum. Sülfür, yanan kömür ve ıslak toprak.

Olphene sadece birkaç mil kuzeyde. Gideon muhtemelen dükkân açmak için burayı seçti çünkü şehrin bu tarafından çok sayıda insan gelip gidiyor. Daha fazla trafik daha fazla alıcı demek.

Ne yazık ki onu bugün burada yakalayabileceğim konusunda iyimser değilim. İçki fabrikası sahipleri genellikle tatsız görevlerini yerine getirmeleri için işçi tutarlar, bir baskın ya da kaza olursa suçu başkasının üstleneceğini bilirler.

Yolun kenarına doğru yönelirken atımı yavaşlatıyorum. Atlar ve araba için yeterince yer olan açık bir alan var. Bazen bir seyyar satıcı burada dükkan açar. Belki de bugün burada değiller çünkü içki fabrikasının bela demek olduğunu biliyorlar.

Maelyn'e "Thayne ile burada kalacaksın," diyorum. "Ne olursa olsun buradan ayrılma."

Atların dizginlerinin bir direğe bağlandığından emin olduktan sonra Maelyn'e yaklaşıyorum. Önümde dururken endişeli olduğunu hissediyorum ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Başımı eğiyorum. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Eğer dünkü gibi bir şey olursa, çok fazla kavga olacak. İnsanlar yaralanacak mı?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Sen bile mi?"

"Belki."

İçeride ne bulacağımızı bilemeyiz. Şanslıysak, bir ya da iki işçi dışında içerisi boş olacaktır ama artık bu kadar kolay değil.

Maelyn'in yanağını okşamak için uzandım. "Yakında döneceğim, karıcığım." Onu öpmek için eğildim.

Şimdiye kadar öpüşmelerimizi o başlattı. Sıra bende.

Büyük elimi narin boynunun yan tarafına uzatarak, başparmağımla çenesini yukarı doğru eğerken parmaklarımla başının arkasını kavriyorum.

Sonra ağzımı onunkine yapıştırdım.

Öpüştüğümüz diğer zamanlar gibi değil. Daha sert. Daha sert.

Daha çabuk.

Adamlarımın buna şahit olması umurumda bile değil. Onlar için neyin iyi olduğunu bilirlerse, gözlerini kaçıırırlar.

Maelyn'in belini avuçlayarak, ağzının içini yalarken ve dilimi onunla karıştırırken büyüyen ereksiyonumu karnına bastırıyorum.

Maelyn'in alt dudağını kendi dudağımın arasına alıp .

Ona kaba davranmam fazla agresif olabilir ama onunla fiziksel temasa alışmam gerekiyor. Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

Nerede olduğumuzu unutmak çok kolay.

Durmak çok zor, özellikle de Maelyn'in küçük yumrukları tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi pelerinimi kavradığında. Sanki beni daha yakına çekmek ister gibi.

Tekrar tekrar maruz kalmanın ve duyarsızlaştırmanın bu kadar iyi hissettirmemesi gerekiyor. Bir noktada, bunun üzerine gitmem ve yansımalarının olmasına izin vermem gerekecek.

Başım hafif ve her tarafım uğulduyor ve bağ, yerine getirilme ihtiyacıyla alevleniyor.

Sonunda öpüşmeyi kesip alnımı onunkine yaslıyorum ve nefesimi toplamaya çalışıyorum.

"Kımıldama," diye emrediyorum ona, aptalca bir şey yapmadan önce geri çekiliyorum.

Kontrolümü kaybedip Griffin'e dönüşene kadar sikimi ona sürtmek gibi.

Kapüşonumu taktıktan sonra Marek ve Torius'la birlikte uzaklaşmaya başlarken Thayne'i işaret ediyorum. "Onu hayatın pahasına koru."

"Her zaman, majesteleri."

Kimse benim sevgi gösterilerim hakkında yorum yapmıyor. Adamlarım ve ben arkadaş olsaydık, benimle dalga geçmeye cesaret edebilirlerdi. Ama biz yoldaş değiliz. Bana hizmet ediyorlar çünkü bana saygı duyuyorlar ve ben de onlara iyi para ödüyorum. Arkadaşlık denklemin bir parçası değil.

"Ben önden gideceğim," diye söze başladı Torius, "ve bulduğum bubi tuzaklarını dağıtacağım. Marek, sen arkamdan gel ve işçileri etkisiz hale getir."

Bu tipik bir plan, Thayne hariç. Genelde arkamı korumak için arkamda olur ama birinin Maelyn'in yanında olması gerekiyor. Bu noktada kaçıp gitmesinden pek endişelenmiyorum; asıl endişem birinin onu kaçırmaması. Yeni kraliçe için fidye yüksek olacaktır.

Sık ağaçların arasından geçerek düz bir araziye varıyoruz. Yükseltilmiş bir arazi hissetmiyorum, bu da bir tepeyi oymak yerine yeraltında bir yer kazdıklarını gösteriyor.

Lanet olsun.

Bunlar daha tehlikeli içki imalathaneleridir. Bunları inşa eden suçlular mühendis ya da mimar değildir ve inşa ettikleri odalar da güvenli değildir.

Bu piçler insanlar üzerinde deney fareleri gibi test yapmaya başlamadan önce baskınlar kolaydı. Bir yıldız tozu fırlatıcısıyla gelip mekânı paramparça edebilirdik. Patlamada damıtıcılar ölürse daha da iyi olur.

Ama şimdi rehineleri var. Birkaç yıl önce deneyler başladığında, gizlice içeri girip onlardan çalmaya çalışan fae'leri yakalıyorlardı. Hırsızların yakalanıp işkence görmeyi hak ettiklerini düşündüler.

Son zamanlarda masum troller hedef alındı, bu yüzden dikkatli olmak zorundayım. Fae olsun ya da olmasın daha fazla vatandaş kaybetmek istemiyorum.

Çömeli elimi çimlerin üzerine koyuyorum. Aşağıda ince titreşimler var ve zemindeki farklılıkları algılayabilirsem, sonunda gizli kapıyı bulacağım.

Ben etrafı yoklarken Torius ve Marek yanımda sessiz duruyorlar. Oradalar.

Sessizce, ileriye ve hafifçe sağa doğru hareket ediyorum, ellerimi iki kez yanıp sönerек yirmi metreyi gösteriyorum.

Bir çalının altında bir kapak keşfediyoruz.

Torius yakındaki bir ağaçtan bize ok fırlatacak bir tuzağa bağlı teli hızla etkisiz hale getirirken şakağımdan ter damlıyor. Sonra kapıyı kaldırdı.

Hemen koku beni çarpıyor. Kömür, yıkanmamış bedenler ve kandan oluşuyor.

Torius çamura gömülü bir merdivene basarak kendini dikkatlice karanlık deliğe indiriyor. Yaklaşık on beş metre aşağı indiğimizde, alçak tavanlı bir tünel buluyoruz. Geçebilmek için her birimiz eğilmek zorundayız.

Rüzgâr olmadığı için mesafeyi tahmin etmem daha zor, ama nefes alış verişlerimizin yankılanma biçimine bakarak, başka bir kapı bulmamıza sadece on adım kaldığını tahmin ediyorum.

Yol boyunca iki bubi tuzağı daha sökülür.

Torius ve Marek karanlıkta kalmaya alışık olmadıkları için, ellerine dokunarak iletişim kuruyorlar. Torius'un parmağının Marek'in avucuna temas ettiğini ve içeri gireceğini işaret ettiğini duyuyorum.

Kapıdan içeri daldık.

Üç dehşet çığlığı var. Ayrıca üç nefes alıp verme ve inleme kaydediyorum.
-Bir bedenın sığ nefesler almasıyla acı çekme sesleri.

Üç tutuklama ve dört kurtarma. Şimdiye kadarki en kötü baskın değil. "Marek, şimdi," diye emrediyorum.

Marek gücünün yıkıcı yanını kullandıkça kan donduran çığlıklar birbirini izler.

Evet, o bir şifacı ama aynı zamanda zarar da verebiliyor. Çok az insan aynı gücün zıt yönlerine sahiptir. İkiz kardeşi de aynı yeteneğe sahipti ama Tibbult yıllar önce Kral Damon için görev yaparken öldürüldü. Tibbs öldüğünde, gücü kardeşine geçti. Marek bana bunu hissettiğini söylemişti. Geride kalan tek ailesini kaybettiği için yıkılmış olsa da, artan gücünü iyilik için kullanmaya yemin etti ve sadık bir savaşçı olarak bana söz verdi.

Dürüst olmak gerekirse, bunu onsuz yapamazdım.

Suçluların bedenlerini içten dışa doğru kırarken kemikleri kırılır ve toprak zemine yığılırlar. Sürünerek acıdan kaçmaya çalışıyorlar ama artık kaçışları yok.

Kulağımı eğerek tesisin daha sessiz seslerini dinliyorum. Cızırdayan kömürler, fokurdayan su ve sürekli damlayan su, beş varil Glow'a işaret ediyor.

Bir kısmı muhtemelen Blaze'i yapmak için orijinal formülden konsantre edilmiştir. Onu imha ederken dikkatli olmalıyız. Bazen bu maddeden kurtulmak en tehlikeli kısımdır. Gölleri, akarsuları ve ekinleri kirletebileceğinden, sıvıyı Sonsuz Denizlere döken bir denizci ekibim var.

Bu göreve genellikle Torius liderlik eder çünkü ona güvenebileceğimi biliyorum ve gücü su ve suda yaşayan canlıları etkilediği için denizcilik konusunda deneyimlidir.

Adamdan bahsetmişken, çoktan tutsaklardan biriyle ilgilenmeye başlamıştı, ben de bana en yakın masaya gidip dişi bir trolü hapseden kayışları çözmeye başladım. "Adın ne senin?"

"Synda," diye cevap veriyor ve sesi genç çıkıyor.

Bilekleri o kadar sıkı bağlanmış ki, ellerine giden kan dolaşımı kesilmiş olsa şaşırılmazdım. Ayak bileklerini çözüyorum. "Artık güvendesin. Yürüyebilir misin?"

"Hayır. Bacağımı kırdılar."

Vurucu pislikler. Acı dolu çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Buradan çıkar çıkmaz Marek seni iyileştirecek," diyorum Synda'ya.

"Çünkü

Şimdi, seni taşıyacağım."

Onun ağırlığını kaldırdığımda, Torius başka bir trolü serbest bırakırken derinin çözüldüğünü duyuyorum. Sonuncusuna gitmeden önce ikisini bana doğru sürüyor.

Torius kargaşanın üzerine "Dördüncü trol tepki vermiyor!" diye bağırırken etrafımızda daha fazla çığlık yankılanıyor.

"Bir tane daha taşıyabilirim."

"Onu yakaladım. Seninle dışarıda buluşuruz. Burası çökmeden onları dışarı çıkar."

Bütün bağırışlar üstümüzdeki toprağı rahatsız ediyor. Yer en ufak bir titreşimle her sallandığında toz ve çamur yığınları yağıyor.

Torius'a başımı salladıktan sonra küçük insanlarla birlikte kapıya doğru ilerlemeye başlıyorum. Sanki Sonsuz Deniz'de bir cankurtaran salıymışım gibi pantolonumu ve pelerinimi tutarak bana yapışıyorlar.

Marek'in kurbanlarından biri, tırnakları ahşap bir fiçinin kenarını sıyrırken bir savaş çığlığı atıyor. Kap devriliyor ve içindikiler büyük bir gürültüyle dökülüyor. Sıvı zemini kaplıyor ve botlarımın altındaki çamuru yumuşak ve yumuşak hale getiriyor.

Tanıdık bir şeyin kokusu beni kapı aralığında durduruyor; kimse görmeden kokusunu alıyorum, gecenin kokusu. Zayıf ama kesin. Ve damıtılmış Gün suyunun yakınında olması gereken son şey.

Suçluların böyle bir durum için hazırda beklettikleri bir miktar toz olmalı. Yakalanmaktansa ölmeyi ve hepimizi de yanlarında götürmeyi tercih ederler.

"Stardust!" Elimden geldiğince titreyen trolleri ahşap kapı çerçevesine siper uyarımı haykırıyorum. "Aşağı in-"

BOOM.

CHAPTER 19

Maelyn

Garip sessizlik. Thayne'le konuşabileceğimiz pek bir şey yoktu. Hava durumu hakkında konuşmaya çalıştım ama homurdanmalarla karşılaştım. Bundan sonra nereye gideceğimiz hakkında bir şey sorduğumda tek kelimelik cevaplar alıyorum ya da en sevdiğim cevap olan kral bize söyleyecek cevabını alıyorum.

Kaygımı uzaklaştırmak için volta atmaya başladım. Ne zaman biraz fazla uzaklaştısam Thayne geriliyor ve sanki her an kaçacakmışım gibi bana doğru adım atıyor.

Lütfen.

Birincisi, sanki ondan kaçabilirmişim gibi. Adamın kanatları var. Ve ikincisi, bir daha ormanda şansımı denemeyeceğim.

Üç, Zander için çok endişeleniyorum. Çünkü ona kötü bir şey olursa, bana ne olacak?

O olmadan bu dünyada yerim yok.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu dünyayı onsuz hayal etmek istemiyorum.

Tırnağımın ucunu çiğneyerek boynumu büküyorum ve adamların yaklaşık on dakika önce kaybolduğu yoldaki virajın etrafını görmeye çalışıyorum. Önümde çok fazla ağaç var.

"Endişelenmeyin kraliçem," diyor Thayne, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Bunların hepsi rutin."

Başımı sallayarak verdiği güvencenin beni sakinleştirmesine izin vermeye çalışıyorum ama Zander dönene kadar tatmin olmayacağım.

Birdenbire yer sarsılıyor. İlk sarsıntıyı hızla yüksek bir gümbürtü takip ediyor ve yol ayaklarımın altında kayıyor gibi görüldüğünde neredeyse dengemi kaybediyorum.

Kendimi sabitlemek için kollarımı açarak omzumun üzerinden Thayne'e bakıyorum. "Ne-"

Sağır edici bir çatırtı havayı yarıyor ve içgüdüsel olarak dizlerimin üzerine çöküp başımı kapatıyorum. Bir çınlama duyuyorum ve kulak zarlarımın yüksek sese tepki verdiğini anlamam bir saniye sürüyor.

Kendimi sabitlemek için avuçlarımı kuru toprağa bastırarak, yüzeyin altında dalgalanan sarsıntıları anlamaya çalışıyorum. Her şey durulmuş gibi görünürken çakıl taşları yol boyunca dans ediyor.

Ve sonra o kadar sessiz ki neredeyse ürkütücü.

Kafam karıştı, gökyüzüne göz kırptım. Ağaçların üzerinden koyu bir duman bulutu yükseliyor.

"Kraliçe Maelyn." Thayne beni dirseklerimden tutup kaldırdı. "İyi misiniz?"

"Sanırım bu planın bir parçası değildi?" Çınlayan kulak zarlarımın üzerinden ona endişemi haykırıyorum ve endişelenme ihtiyacım gözlerindeki alarmla doğrulanıyor. "Zander. Başı belada mı?"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde düzleştiren Thayne, beni hızla atların korktuğu yere götürürken bir kez başını sallamakla yetiniyor.

Gander ve Onyx dizginlerini çekiştiriyor ve toynaklarını yere vuruyor. Onları biraz sakinleştirebiliyorum ama arabaya bağlı olanlar dizginlerini çözer çözmez kaçmaya karar veriyorlar. Biz daha onları durdurmaya çalışmadan yolda uçarak yanımızdan geçip gidiyorlar ve tozu dumana katarak gözden kayboluyorlar.

Sertçe yutkunuyorum. Thayne beni tam zamanında kurtardı. Eğer beni yoldan çıkarmasaydı, ezilebilirdim.

"Majesteleri." Sesi çok geliyor. "Kralı ve diğerlerini kurtarmam gerek. Burada kalın. Lütfen."

Meselenin aciliyetini hissederek ona el .

Thayne bir metre kadar uzaklaşır, sonra bir geçit açar. Diğer taraf tamamen karanlıktır ve sanki geçmekte zorlanıyormuş gibi geçidi iter. Kolları içeri uzanırken, ayaklarını yere dayayıp geriye doğru çekmeden önce el yordamıyla etrafı yokluyor.

Aniden, bir ton toprakla birlikte yola bir ceset düşer. Küçük figür öksürür ve lekeli elbisesinin içinde yuvarlanır, ancak Thayne onu kontrol etmeden önce kazmaya eder.

Bana kalmamı söylediğini biliyorum ama tam olarak burayı kastetmediğine eminim. Yardım edebilirim.

İleri doğru koşarak ellerimi kişinin koltuk altlarından geçiriyorum. Hafif, bir çocuk gibi. Tesislerde çocuk mu var? Burada ne tür kötü insanlarla uğraşıyoruz?

Yüzündeki kanı fark ettim ve onu çekmek yerine almaya karar verdim. Görüldüğünden daha ağırdı ama onu taşıyabiliyordum.

güvenli bir yere. Onu bir ağacın yanına bıraktığımda, bal rengi gözlerini ortaya çıkarmak için kahverengi omuz hizasındaki saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum.

"İyi misin?" Elbisesinde büyük miktarda kan var mı diye tarıyorum, baldırına geldiğimde nefes nefese kalıyorum. Kemik eğrilmiş, etrafındaki et koyu mor ve şişmiş. "Bacağın."

"Diğerleri," diye mırıldanıyor. "Onlara yardım edin."

Arkama bakıyorum. Büyüyen toprak yığınının içinde iki küçük beden daha buruşmuş.

İki yolculuk daha yaptıktan sonra, üç çocuğum bir araya toplanmıştı ve az önce ne olduğu ya da onlara nasıl yardım edeceğim konusunda neredeyse sıfır bilgiye sahiptim.

Su.

Gander'a doğru koşuyorum ve şelale sisi mataramı gevşetirken boynunu yatıştırıcı bir şekilde okşuyorum. Matarayı hızla çocukların yanına götürüp, önce kime vereceğimden emin olamadan uzatıyorum.

İki oğlan oybirliğiyle onu kıza doğru iter. Kız onlara uzatmadan önce dört kez yutkunur.

Daha fazla yaralı olup olmadığına bakarken, telaşla "Neden çocuklara zarar vermek istesinler ki?" diye soruyorum.

"Biz genç değiliz," diye cevap veriyor erkeklerden biri, sesi şaşırtıcı derecede derinden geliyor. "Biz trolüz, bayan."

"Troller," diye papağan gibi tekrarlıyorum ve şimdi yüzlerine baktığımda yaşlılık kanıtlarını fark ediyorum. Kaz ayakları ve gülme çizgileri ciltlerini süslüyor. İlk başta kirin altında görmek zordu ama daha yakından bakınca adamlardan birinin saçlarının beyazladığını fark ediyorum.

Yüz hatlarında da onları insanlardan veya fae'lerden ayıran bazı farklılıklar vardır. Burunları biraz daha uzun ve gözleri birbirine biraz daha yakın. Bana Astrid'i hatırlatıyorlar.

İşte o zaman anladım. Astrid de bir trolmüş. Onun sadece gerçekten küçük biri olduğunu sanıyordum. Bu insanlardan daha uzun değilim. Erkeklerle aramda belki yarım ayak var. Ben kimim ki birini kısa olduğu için yargılayayım?

"Kendi adınıza konuşun," diye homurdanıyor kız, gülümsüyor, sonra bacağını rahatsız etmeden daha rahat olmaya çalışırken acıdan yüzünü buruşturuyor. "Bir genç kız gibi davranabilirim."

Sertçe yutkunuyorum. "Kaç yaşındasın sen?" "Yirmi bir."

"Selam, ben de. Ben Maelyn." Garip bir el sallayışla idare ediyorum.

"Olphene'deki Trol Bölgesi Dört'ten Synda," diye kendini tanıttıktan sonra beni işaret ediyor. "Dur tahmin edeyim, insan, değil mi?"

"O kadar belli, ha?"

Synda asıl sorumu yanıtlamadan önce üçü de başını sallıyor. "Troller tesisler için popüler bir seçim çünkü çoğumuz güçlerimiz var. Güçlerimiz yoksa, güçlendiğimizde onlar için bir tehdit olacağımızdan endişe etmeden üzerimizde Glow'u kullanabilirler."

"Çok özür dilerim." Ben çömelirken özrüm ağzımdan kaçıyor. Bu işe girişmeden önce biraz daha arka plan bilgisi edinmek iyi olurdu ama bu dünyada her şeyi akışına bırakmayı öğreniyorum. "Orada sana ne oldu?" İlk kimin cevap vereceğinden emin değilim ve umurumda da değil. Bakışlarım bir güvensiz yüzden diğerine kayıyor. "Artık güvendesin. Söz veriyorum."

"Bir hafta önce yakalandım." Synda iç çekiyor. "Kötü adamlar beni biraz kestiler ve derimi iyileştirmek için bana Glow verdiler. Sonra bacağımı kırdılar ve dün gece beni Blaze ile beslediler."

"Konsantre Parıltı." Zander'ın bana bundan bahsettiği zamanı hatırlıyorum. En azından bu kadarını biliyorum.

Başını sallayarak ezilmiş kemiğini işaret ediyor. "Her neyse, gördüğünüz gibi işe yaramadı. Sonra birkaç dakika önce bazı adamlar koşarak geldi ve tam kurtarılmak üzereydik ki bir patlama oldu ve her yer çöktü."

"Kurtulduğuna sevindim." Gülümsemeye çalışıyorum ama daha çok yüzümü buruşturuyorum. "Bir yanım sana bunu yapanların hayatta kalamayacağını umuyor."

"Fae'leri öldürmek çok zordur." Synda bu konuda çok hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Tahminimce iyi olacaklar."

"Zander bunu yanlarına bırakmaz." İsme ters ters bakıyor. "Zander mı?"

"Evet. Ben... krala eşlik ediyorum."

Synda'nın gözleri büyür. "Kral mı?" Omzumun üstündeki bir noktayı işaret ediyor. "Bu o mu?"

Dizlerimden kıcıma doğru yuvarlanarak Thayne'e bakıyorum. Yerde yeni bir ceset yatıyor -büyük bir ceset-. Tek gördüğüm, geniş bir sırtta kömürleşmiş deri ve büyük parçalar halinde yanmış gibi görünen açık renkli pantolon. Başındaki saçlar tamamen yanmış.

"Zander," diye fısıldıyorum, kalbim boğazımda.

O kadar hızlı itiyorum ki neredeyse öne doğru düşüyorum ama kendimi toparlayıp Onu.

Hayatımda öğrendiğim tüm ilk yardım eğitimlerini unutarak paniğe kapıldım. ve yanmış omzunu sarsarak onu sırt üstü yatırıyorum, böylece yüzünü görebiliyorum.

Sadece, yüzü orada değil. Gitmiş. Havaya uçmuş. Geriye sadece kan, kemik ve beyin parçaları kalmış.

Kusmamak için bir elimi ağzıma kapatarak haykırıyorum. Midem şiddetle dönüp çalkalanıyor ve gözlerimden yaşlar boşanıyor.

O gidemez. Gidemez. Gidemez.

"Hayır, hayır, hayır." Son yirmi dört saatin anıları kalbimi kırbaçlıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir acıyla parçalıyor.

Zander'ın koyu renkli kapüşonunun altındaki büyüleyici gözleri. Çileden çıkaran, inatçı kaşları. Paylaştığımız tutkulu öpücükler. Dün gece bana sarılışı, o kadar sıkı ve güvenliydi ki sanki her an kaybolabilirmişim gibi.

Zander ile geçirdiğim kısa zamanın çoğunu

Onu.

Evet, iyi sebeplerim vardı. Beni yanlış yoldan elde etti, ama beni asla incitmek istemedi.

Bana tapıyor.

Sevdi.

Şimdi öldü.

Eğer o gerçekten ruh eşimse, bu hayatımın geri kalanını eksik hissederek geçireceğim anlamına geliyor. Gelecekte tanışacağım herhangi bir erkek, kara kara düşünen kralın yanında sönük kalacak.

Soğuk üst koluna dokunduğumda boğazımdan hırıltılı bir hıçkırık yükseliyor. Alıştığım sıcaklık acı verici bir şekilde yok. Fae kolay kolay ölmeyebilir ama içinde hiç hayat kalmadığı çok açık.

Thayne omzumu hafifçe sarsarak beni kederimden sıyırdı. "Majesteleri."

Gözlerimi Zander'dan ayıramadığım için bir hıçkırık daha tutturuyorum. "Kral o değil," diyor Thayne ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Değil mi? Peki, kim o zaman?"

"Tanıdığımız kimse yok."

Burnumu çekerek cesedi yeni bir bakış açısıyla inceledim. Cildi Zander'inkinden daha soluktu - gerçi bunu ölmüş olmasına bağlıyordum - ve

Göğsündeki saçlar sarı. Beyaz kraliçe kolyesi orada değil. Pantolonuna doğru giden karanlık mutlu bir iz yok.

"Kral Zander ellerinizi kirletmenizi istediğim için bana kızabilir." Thayne'in sesi gergin. "Ama eğer yapabiliyorsan yardımın işime yarayabilir."

Gözyaşlarımı silerken ona bakıyorum. "Neye ihtiyacın var?"

Geçitten başka birini çekmeye çalışıyor. Bir kolun yarısı dışarı sarkıyor. Elin arkası fena halde yanmış ama kir tabakasının altında bronzlaşmış bir deri var.

Mutluluktan nefesim kesildi. "Zander?"

Thayne başını sallayarak talimat verir: "Ben diğer kolunu bulmak için içeri uzanırken kralı çek. Orada gerçekten sıkışmış durumda."

Elimi Zander'ın elinin etrafına doladığımda ve o da beni sıktığında daha da rahatlıyorum.

Tüm gücümle çekerken topuklarımı yere basıyorum ve geriye yaslanırken vücut ağırlığımı kullanıyorum. Thayne'in de yardımıyla Zander'i başı ve omuzları serbest kalana kadar çekip çıkarabiliyoruz.

Başındaki göz kamaştırıcı taç hâlâ yerinde duruyor. Bu bant o kadar sıkı ki, bir patlama bile onu yerinden çıkaramaz.

"Üzülme, Mae," diye öksürüyor Zander ve bana kısaltılmış ismimle seslenmesinden bu kadar memnun olacağımı hiç düşünmemiştim ama oldum. "Üzgün olmandan nefret ediyorum."

"Böyle bir zamanda benim duygularımı düşünmenin ne kadar saçma olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Yarı gülüyorum, yarı hıçkırıyorum.

"Her zaman seni düşünüyorum." Homurdanarak kendini portaldan dışarı atan Zander, Thayne'e bilgi aktarmaya başlar. "Çökmeden önce alan yaklaşık yirmi metreye otuz metreydi. Yakalanacak üç damıtıcı var. Torius yaklaşık on adım arkamda olmalı. Yanında bir trol var."

"Önce Marek'i almam gerekmez mi? Yaraların-"

"O kadar da kötü değil," diye bitiriyor Zander, bacaklarını serbest bırakıp yere çökerken.

Bir kez başını sallayan Thayne, kutusundan bir geçit daha çıkarır ve onu bırakmadan önce birkaç adım uzaklaşır. Yeni bir karanlık delik açılır ve büyük çamur parçaları çıkararak diğerlerini aramaya devam eder.

Zander bir dirseğinin üzerine yaslanarak başını sallar ve toprak parçalarının uçuşmasına neden olur. "Mae?"

"Ben buradayım." Yanında diz çökerek vücudunda başka yara var mı diye tarıyorum ama kayda değer bir şey bulamıyorum. Yaralı gibi görünen tek yeri parmak eklemleri. Pantolonu kömürleşmiş görünüyor ama onu yakacak kadar değil. Pelerini omuzlarında yamuk duruyor ve hemen altına bakıyorum.

Pürüzsüz, lekesiz bir cilt. Nispeten yara almadan kurtulacak.

"Öldüğünü sanmıştım." Sesimin titremesini .

"Endişelenmen gereken kişi ben değilim." Ayağa kalkarak aciliyet hissiyle elimi tuttu. "Benim esirler vardı. Üç trol. Onları korumaya çalıştım. Pelerinim yanmaz ama-"

"Onları sen kurtardın." Panik halindeki konuşmasını durdurdum. "Oradalar, yolun kenarındalar."

Sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkmış gibi bir nefes üflüyor. Ayağa kalkıp kendini fırçalıyor. "Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Bir yıldız tozu bombası vardı."

"Şey, kötü adamlardan biri kafasını kaybetti." . "Ya da azından yarısını. O kesinlikle öldü."

"Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Belki de Damon haklıydı, seni buraya getirmemeliydim."

"Seninle aynı fikirde olduğumdan emin değilim," diye sesleniyor Synda yerinden. "Bu kadın bize yardım etti."

Zander bana soru sorarcasına başını eğiyor, ben de mütevazı bir şekilde başımı sallıyorum. "Sadece onları daha güvenli bir alana taşıdım."

"Ve bize şelale sisi verdi," diye ekliyor Synda, bana biraz gülümseyerek. Sonra Zander'e bakarken sesi daha soğuk bir hal alıyor. "Ordunuzda her zaman iyi bir kadın bulundurmanızı tavsiye ederim. Onun yardımı olmasaydı, adamınızın tedarik etmeye çalıştığı daha değerli türler tarafından ezilmiş olabilirdik."

Zander'in kaşları havaya kalkıyor ama Synda'yı kibirli tavrından dolayı azarlamıyor. "Daha değerli türler mi?"

"Faeries, majesteleri. Bizden üstün olduğunuzu düşündüğünüzü biliyoruz." "Sizi temin ederim, öyle düşünmüyorum."

Synda'nın övgülerinden dolayı kızarmakla, Zander'i küçümseyerek uyarmasından öfkelenmek arasında kaldım. Açıkçası, perilerin hayranı değil, ama bazıları tarafından kurtarıldı.

"Kraliçem her zaman benimle olacak." Elini sırtıma koyan Zander beni trollerin yanına götürüyor.

Synda'nın gözleri bana kaydı. "Kraliçe sen misin? Onunla evlendin mi?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için ağzımı açıp nefes alıyorum ve bir dizi aşırı paylaşım ve aşırı açıklama yapmaya hazırlanıyorum.

"Evet, öyle," diye araya giriyor Zander, saçmalamayı önlüyor.

En iyisi bu. Synda'ya bir açık artırmadan alındığımı söylemek Zander'a puan kazandırmazdı.

Trollerin önünde çömelip kendini onların seviyesine indiriyor. "Sizinle zaten tanışmıştım." Diğerleriyle konuşmadan önce Synda'ya başıyla selam veriyor. "İsimleriniz nedir?"

"Teegan," diye yanıtlıyor en yaşlı adam. Zayıf olan ise "Tomas" diye fısıldar.

"Hepiniz iyileştirilecek, evinize götürülecek ve zahmetinizin karşılığını alacaksınız," diye Zander onlara sert bir şekilde bilgi verir ve garip bir sessizlik oluşur.

Yani hastaya yaklaşımı biraz işe yarayabilir. Belli ki şımartılacak bir tip değil ama bu insanlar korkunç bir şey yaşadı.

Şimdi kraliçeliğimi göstermenin zamanı olmayabilir ama olsun. Beni bu role Zander koydu. Eğer gerçekten bir eş istiyorsa, bununla birlikte gelen her şeyi kabul etmek zorunda kalacak -benim fikirlerim de dahil.

"Tabii," diyorum, "bizimle birlikte misafirimiz olarak saraya geri dönmek isterseniz başka. Rahatça iyileşmek için zamana ihtiyacınız varsa, bunu sizin için sağlayabiliriz."

Etkilenmediği belli olan Teegan burnunu çekiyor. "Teklifiniz çok cömertçe majesteleri ama geri dönmem gereken bir ailem var. Çocuklarım ve torunlarım."

Synda teklifimden etkilenmiş gibi görünse de başını sallıyor. "Annemin çok endişelendiğine şüphe yok."

Tomas uyudu ama nefes alış verişleri biraz sık.

"O iyi mi?" Nabzını kontrol etmek için eğildiğimde parmaklarımın altında hızlı bir çarpma sesi duyuyorum ve Zander'a bakıyorum. "Kalbinin bu kadar hızlı atması gerekiyor mu?"

"Tomas benden önce tesisteydi," diyor Synda malzemeleri. "Çoğu zaman bilinci yerinde değildi."

Teegan esir arkadaşlarına endişeli bir bakış atıyor. "En son ben geldim, daha dün. Bana sadece bir kez doz verdiler ama Tomas ona kaç kez enjekte ettiklerinin sayısını unutmuştu."

"Sana ne verdiler?" Zander soruyor. "Blaze mi?"

Teegan başını sallayarak boynunun yan tarafını ovuyor. yanındaki deride belli belirsiz bir delik izi var. "Sanki güneş enjekte edilmiş gibiydi. Bu

damarlarıma lav gibi yayıldı. Daha fazla dayanamayana kadar çığlık attım. Bu sabah uyandığımda aynı şeyi Tomas'a yaptıklarını gördüm, ama onun ses çıkaracak enerjisi bile yoktu."

"Blaze'in sonuncusunu onun üzerinde kullandılar," diyor Synda. "Daha fazlasını yapmaları gerektiği konusunda tartıştıklarını duydum. Muhtemelen bu yüzden patlama hepimizi öldürmedi."

"Seni korudum," diyor Zander açıkça.

Teegan huffs. "Sen olmasaydın Glow var olmazdı bile." "Seni güvende tutmak için elimden geleni yaptım."

Zander'in sesinde kızgınlık seziyorum. Takdir edilmemek hiç eğlenceli değil ve içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor, çünkü ona da trollerin şu anda gösterdiği hor görmenin aynısını göstermiştim.

Zander'in halkının onu sevmediğini söylerken ne demek istediğini anlıyorum. Ve bu utanç verici. Glow'u insanları kurtarmak amacıyla icat etti, onlara zarar vermek için değil. İnsanların bunu kötüye kullanması onun suçu değil.

Bu trolleri kobay olarak kullanmak berbat bir şey ama bunu Zander yapmıyor.

Yine de bunun neden yapıldığı konusunda kafam karıştı. Hüzünlü gözlerim her saniye daha da grileşen Tomas'a gidiyor. "Bu adamlar ona defalarca iğne yaparak neyi başarmaya çalışıyorlardı?"

"Bir tolerans geliştirilip geliştirilemeyeceğini görmek için," diye tamamlıyor Zander. "Çok fazla Blaze yüzünden ölüm söylentileri duydum. Damıtıcılar vücudun ne kadarını bulmaya çalışıyorlar. Güçlerini artırmak ile toksinlerle aşırı yüklenmek arasında ince bir çizgi var."

"Tomas." Gözümün önünde ölebileceğinden korkarak adamın kemikli omzunu hafifçe itiyorum ama tepki vermiyor.

Sonra Thayne, kullandığı çok sayıdaki portaldan birinde başka birini keşfeder. Torius.

Savaşçı sağ kolunun altında topal bir trol taşırken diğer koluyla da kendini dışarı sürüklüyor. "Al onu."

Torius sürünerek dışarı çıkarken Thayne kıpırdamayan küçük bedeni göğsüne bastırır.

Torius ayağa kalkar kalkmaz trolü geri alır ve havayı yırtan on karanlık deliğe bakarak sırtır. "Benim için bu kadar çok portal harcamamalydın Thayne. Biraz zamanımı alabilirdi ama çıkış yolumu kazabilirdim."

"Patlamadan sağ çıkıp çıkmadığından emin değildim." Thayne birkaç metre ötede başka bir geçit açıyor.

Torius alay ediyor, kollarındaki ve sırtındaki büyük yanıklardan etkilenmemiş gibi görünüyor. "Beni şimdiye kadar bundan daha iyi tanıyor olmalıydın. Ne yazık ki bunun başarabildiğini sanmıyorum." Kulağını dişi trolün ağzına yaklaştırdıktan sonra yolun kenarına gelip onu yumuşak çimlerin üzerine yatırıyor. "Ona ulaştığımda zar zor tutunuyordu. Patlama ikimizi de oldukça sert bir şekilde yere serdi."

"Kalp masajı biliyorum," diye teklif ediyorum ama Marek bir saniye sonra bir portaldan dışarı fırlıyor.

Ona benden daha fazla yardım edebilir. Asker tozunu alıp yolumuza çıktı, üzerinde tek bir çizik bile yoktu.

Sanırım şifacı olmanın avantajı bu. Kendini iyileştirebiliyorsun.

Ağzındaki pisliği tükürerek yanına gelir, ellerini uzatarak Zander'e uzanır.

"Ben değil." Kral, Marek'in bu girişimini kömürleşmiş elini Torius'un yanındaki trole doğru bir hareketle savuşturur. "Önce o."

Marek elini küçük, hırpalanmış ve morarmış bedeninin göğsünün üzerinde gezdirdiğinde başını eğiyor. "O gitti."

Zander nefesini tutarak trollere "Adı neydi?" diye sorar. "Bilmiyoruz," diye yanıtlıyor Synda. "Tüm bu süre boyunca uyanık değildi. oradaydı ve hiçbirimiz onu tanımadık."

Bunun üzerine Zander kaşlarını çatır ve Marek'i Tomas'a yönlendirir. "Sırada o var. Temizlenmesi gerekiyor. Sonra Synda'nın bacağına iyileştirecek ve Teegan'la ilgileneceksin. Torius'tan gelen yanık et kokusuna bakılırsa onun da sana ihtiyacı olacak. Bana en son davran."

Kalbim garip bir takla atıyor. Özverili davranışlar beni duygulandırıyor. Zander, herkes iyileşene kadar Marek'in yanına yaklaşmasına izin vermiyor.

Bir krallığı yönetmek istememiş olabilir ama bu işte iyi. Ne kadar önemsediyini görüyorum.

Marek Tomas'ı iyileştirmeye başlar başlamaz trol sarsılır. Uyanmadan, tüm vücudu titriyor. Hareketler daha da şiddetleniyor, ta ki kasılana kadar. Ağzından ve burnundan köpük ve kusmuk dökülürken dehşete kapılarak ağzımı kapatıyorum.

"Neler oluyor?" Sertçe fısıldıyorum.

Zander ayağa kalkarak beni de yanına çekiyor ve bir kolunu belime dolayarak beni uzaklaştırıyor. "Marek'in maddeyi Tomas'ın kan dolaşımından zorla çıkarması gerekiyor. Süreç pek hoş değil ama madde atıldıktan sonra iyi olacak." Güven verici bir şekilde kolumu okşuyor. "Tomas için zor bir dönem oldu.

Sen, karıcığım. Seçme şansım olsaydı, dünyamın ilk bakışları senin için harika olurdu. Bu değil."

Arkamızdaki katliamı işaret ediyor.

Tomas hala temizleniyor. Patlama alanından dumanlar yükseliyor. Thayne bir portaldan diğerine geçerek diğer suçluların cesetlerini arıyor.

Bunların hiçbirine hazırlıklı değildim. Zander bir baskından bahsettiğinde, aklımdaki resim daha çok bir SWAT ekibi tarafından kuşatılmış bir metamfetamin laboratuvarı gibiydi. Dışarıdan herkesin yakalandığını bağıracaklar ve uyuşturucu bağımlıları elleri havada dışarı çıkacaklardı.

Hayır. Yakın bile değil.

En azından Zander ve ekibi iyi.

Kollarımı ortasına dolayarak ona sarıldım. Bir an için ona bir daha böyle dokunabileceğimden emin olamadım.

Yanağımı göğsüne bastırıyorum. Kir ve saç tozları tenimi pürüzlendiriyor ama yine de güzel kokuyor. Çamur ve sülfürün belirgin kokusunun altında sandal ağacı ve güneş ışığı var.

Zander iç çekerek saçlarımı okşuyor ve bana tekrar sarılıyor. "Sana Valora'nın sunduğu en iyi şeyleri göstereceğime söz veriyorum. Sadece eve gitmemiz gerekiyor."

Home.

Bu kelime annemin beyaz çiftlik tarzı evini ve bir dönümlük arazisini çevreleyen tarlaları çağrıştırıyor. Babamın kulübesi de annemin evinden sadece dört ev ötedeydi. Boşandıktan sonra ikisi arasında gidip geldiğim zamanları hatırlıyorum, ailemin hala bu kadar yakın olmasından mutluydum.

O yerleri bir daha görür müyüm bilmiyorum ama özlediğim şey duvarlar ve çatılar değil. İnsanları. Anılar.

Benim ailem.

Dünyadaki en iyi kalenin bunu telafi edebileceğinden emin değilim.

CHAPTER 20

Maelyn

Tamam, itiraf etmekten nefret ediyorum ama kale hayal ettiğimden bile daha büyükmüş.

Parlak, krem rengi mermer kulelere aval aval bakarken bütün gün hissettiğim vatan hasreti azalıyor. Vitray pencereler. Etrafı çevreleyen gül çalıları ve yanlara tırmanan sarmaşıklar.

Büyülü bir şey.

Ön tarafta, çit labirentli bir bahçenin içinden farklı yönlere ayrılan parke taşlı yürüyüş yolları ile çevrili büyük bir dairesel çeşme var.

Gündüz Diyarı sarayı bir masal kitabından fırlamış gibidir.

Ancak yorgunluk heyecanımı bastırıyor ve esniyorum. Uzun bir gün oldu.

İçki fabrikası çalışanlarından ikisinin öldüğünü doğruladıktan sonra üçüncüsünden vazgeçmek zorunda kaldık. Thayne portalları kullanmaya devam edemezdi ve Synda, Tomas ve Teegan'ı köylerine götürmemiz gerekiyordu. Trollerin hiçbiri Hailene'e gelme teklifimi kabul etmedi.

Zander kasaba halkının onu küçümsediği konusunda şaka yapmıyordu ve ben de bu düşmanlığa ilk elden tanık oldum. Kahraman olmamıza rağmen, kayıp insanların güvenli bir şekilde kapılarına getirirken trollerden bir sürü kötü bakış aldık. Çoğu küçük evlerinden bile çıkmadı. Sadece pencerelerinden bize baktılar.

Suçluların yol açtığı sorunları telafi etmek için Zander mal dağıttı; şelale sisi testileri, tahıl torbaları ve meyve sepetleri.

Yine de sessiz alayları, suçu onun üzerine yıktıklarının kanıtıydı. Tüm gün boyunca teşekkür eden tek kişi Synda'ydı ve o zaman bile bunu Zander ve adamlarına değil, aslında bunu hak eden insanlara, bana yöneltti.

Öğleden sonrayı hayatta kalamayan trolün kimliğini arayarak geçirdik. Zander onu memleketinde toprağa vermek istedi ama

Bir düzine trol bölgesine uğradıktan sonra şansım yaver gitmeyince, ne kadar bitkin olduğum konusunda endişelenmeye başladı ve Thayne'den Hailene'ye geri dönmek için bir portal istedi.

Görevimizi sonuna kadar götürmekte ısrar ettim ama Zander, Marek ve Torius'un halledebileceğini söyledi. Gizemli trol herhangi bir yerden gelmiş olabilir ve nereli olduğunu bulmak için biraz araştırma yapmak gerekebilir.

Yine esnedim.

Sürekli gün ışığından dolayı saatin kaç olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyorum. Gün boyunca güneşlere dikkat ettim ve iki küre dünyanın etrafında zıt yönlerde dönüyor gibi görünüyor. Günde dört kez yollarının kesiştiği sonucuna vardım. İki kez batıda, iki kez doğuda.

Alacakaranlığın saatler önce gelip geçtiğine eminim. Güneşler gökyüzünde neredeyse birbirlerinin tersi yönünde dönüyorlar.

"Sabah ile akşam arasındaki farkı nasıl anlayabiliyorsun?" diye sordum. "Onları karıştırmıyor musun?"

"Sabah kuşlarını dinle."

"Sabah kuşları?" Zander'in profiline bakıyorum. "Müzayedeyi yapan adam bana böyle dememiş miydi?"

"Evet. Gündüz Diyarı'nda kuşlar şafaktan önce ve sonra yaklaşık bir saat boyunca öterler. Keyifleri yerindeyse bazen daha uzun süre. Eğer güneşler doğuda çarpışıyor ve ortalık sessizse, o zaman alacakaranlıktır." Kolunu omuzlarıma dolayan Zander beni kapıya giden yürüyüş yoluna doğru yönlendiriyor. "Hadi içeri girelim."

Yol boyunca konuşlanmış birkaç muhafızın yanından geçiyoruz ve her biri bize robotik bir selam verdikten sonra ellerinde uzun mızraklarla metanetle önlerine bakmaya devam ediyorlar.

Kapıdaki askeri tanıdım. Dün grupta birlikte olan genç adam. Turkuaz gözlü olan.

"Majesteleri," diye selamlıyor bizi. "Bu kadar çabuk döndüğünüzü görmek güzel." "Merhaba, Pippin." Zander, savaşçıya karşılaştığı zorluklar hakkında bilgi vermedi.

Bugün karşılaştık ama açık artırmadaki insan kızları hakkında bilgi aldı.

"Talep edildiği gibi yurtlara teslim edildi."

Zander gururla, "Maelyn'in iyi bir fikri var," diyerek beni şaşırttı. "Yeni insanlar için bir tür rehabilitasyon merkezinin daha uygun olabileceğini düşünüyor. Zephina ile bir toplantı ayarlayabilir misin?" Yüzünü bana doğru çeviriyor. "Göçmen işleriyle Zephina Teyze ilgilenir."

"Evet, majesteleri." Pippin başını sallar. "Bu gece sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Annem nerede?" Zander sesini alçaltıyor, sanki annesinin onun nerede olduğunu sorduğunu duyabileceğinden endişeleniyor.

"Çalışanların çoğu gibi uyuyor." Bu adam genç olabilir ama çok zeki, Zander'in insanlardan kaçma isteğini hiç kaçırmadan yakalıyor. Bize göz kırparak, "Yatak odanıza giden gizli koridoru kullanırsanız, eminim görünmeden oraya gidebilirsiniz. Size yemek getirecek birini bulabilirim."

Biraz rahatladım. Zander'ın annesiyle tanışmak istemediğimden değil. Sadece gün beni bunalttı ve biraz dinlenmeye ihtiyacım var.

Kapıdan geçmek yerine, Zander beni kalenin yan tarafına götürüyor.

Uzun, budanmış çitler, duvara yaslanarak çevre boyunca yürürken bizi gizliyor. Birinin yanında durmadan önce birkaç pencerenin önünden geçiyoruz.

Zander pencere kenarındaki dikdörtgen bir taşa vuruyor. "Daha önce hiç yapboz kutusu açtın mı?"

Başımı salladım. "Bir keresinde bir bilim müzesinde."

"Burayı hisset." Elimi tutuyor ve pencere pervazında bir dizi hareket yapmam için bana rehberlik ediyor. Çıkıntıya baskı uygulayıp taşları belli bir düzende kaydırıkça mekanik klik sesleri geliyor. "Şifreli bir kilit gibi ve şifreyi sadece biz biliyoruz."

Son bir çınlamayla duvar ayrılıyor ve pencerenin altında beş metrelik bir çita açılıyor. Büyülenmiş bir halde loş koridora bakıyorum. Gri taşlardan oluşuyor ve pencere yaklaşık otuz metre ilerideki bir merdiveni görmeme yetecek kadar ışık veriyor.

"Ne kadar havalı değil mi?" Fısıltım sessiz koridorda yankılanıyor ve bu keşfi daha da yasak hale getiriyor.

Zander bana önden gitmemi işaret ediyor. "Önden buyurun."

Kısa boylu olduğum için eğilmem bile gerekmiyor. Zander arkamdaki açıklıktan içeri giriyor. Gizli kapıyı kapatıyor ve kapı kilitlendiğinde çıt sesi koridorda sekiyor.

Arkamızdaki boyalı cam bölmeler zemine renkler saçıyor; güneşten sarı, çiçeklerden pembe, yapraklardan ve tasarımdaki sarmaşıklardan yeşil.

Zander'a küçük bir gülümseme veriyorum. "Sanırım gizli tüneller olmadan bir kale yasal olmazdı."

"Geçitler her zaman burada değildi." Elimi tutarak beni merdivenlere doğru götürdü. "İlk veba salgınından önce, büyükbabam Zed ve karısı Lynea pek çok kişi tarafından sevilirdi. Ama Lynea hastalığın ortaya çıkışından sonraki bir yıl içinde hastalığa yenik düştü ve Kral Zed kalp kırıklığından delirdi. Aklını paranoya yönetiyordu. Herkesin onu yakalamaya çalıştığını düşünüyordu, bu yüzden bir ayaklanma olması ve çocuklarıyla birlikte kaçması gerekmesi ihtimaline karşı bir sürü gizli tünel inşa ettirdi. Ama ne yazık ki çocukları da onun deliliğinin kurbanı oldu. Kızı Zella'nın kaderi Gece Diyarı'nın kralı Keryth ile birleşti. Krallıklarımız arasındaki gerilim yüzünden Zed onları ayrı tutmak istedi. Zella Keryth ile birlikte olmak için kaçtığı anda, onun peşine düştü ve onu öldürmeye çalıştı."

"Vay be. İşlevsizlikten bahsediyoruz." "Akli başında değildi."

Delilik savunmasına inandığımdan emin değilim. Pek çok insan eşlerini kaybedip sağlıklı bir hayat sürmeye devam ediyor. "Zella ve Keryth birlikte olabildiler mi?"

"Evet. Bir süre Gece Diyarı'nı yönettiler ve Kirian'ın ebeveynleri onlar."

"Zed'e ne oldu?"

"O öldü. Babam-oğlu-Zarid onu acılarından kurtardı."

Merdivenleri çıkarken kaşlarım havaya kalktı. "Onu kendi oğlu mu öldürdü?"

Dişlerini sıktığında Zander'in çenesindeki bir kas seğiriyor ve tırmanışın geri kalanında sessiz kalıyor.

Ve bu bir tırmanış.

Nefes almaya odaklanabilmek için konuşmayı bırakmasına sevindim.

Merdivenlerin düzleşeceğini, döneceğini ve başka bir uçuşa başlayacağını düşündüm, ama düz bir çizgide devam ediyor. Yukarı ve yukarı gidiyoruz. Pencere ya da ışık yok, bu yüzden oldukça karanlık. Bu Zander'ı rahatsız etmiyor ama ben takılıp düşmekten korkuyorum. Zander'ın elini tutarak bacaklarımı gereğinden biraz daha yukarı kaldırıyorum, ayaklarımın her adımda açıkta kaldığından emin oluyorum.

"Bu şey ne kadar sürecek?" Oflayıp puflayarak, sonsuz gibi görünen merdiven boşluğunu işaret ediyorum.

"Dördüncü kata." Tabii ki, hiç de soluk soluğa değil. "Artık fazla uzun sürmez."

Sonunda, bir parça ışık var. vardığımızda, tam karşıımızdaki kapının altından bir parıltı geliyor. Sadece ince bir çizgi ama

Diğer taraftaki odanın aydınlık olması gerektiğini söyle.

Küçük alanda Zander'in arkasında duruyorum, platformun yaklaşık dört fit genişliğinde ve beş fit uzunluğunda olduğunu tahmin ediyorum. Ellerimizi duvardaki başka bir taş bulmacanın üzerine koyduğunda, bana anahtarlı gizli bir kutuyu nasıl bulacağımı gösteriyor.

"Valora'daki diğer saraylar büyülü kilitlerle donatıldı," diyor bana. "Kapılar kralların ellerinin bir dokunuşuyla açılabilir. Ama burada buna izin vermeyeceğim. Büyücülere ya da cadılara güvenmiyorum."

"Astrid'e güveniyorsun."

Zander anahtarı yerleştirirken kayıtsız bir ses çıkarır. "Başka seçeneğim olmadığına."

"Sana işe yarar bir şey söyledi mi?" diye sordum. "Süper zayıf bir insan olduğum gerçeği dışında mı?"

Zander kendimi küçümseyen şakama gülmüyor ve "Evet "ten başka bir cevap vermiyor.

Kapıyı iterek açtığına, güzel bir oda ortaya çıkar.

Büyük kral yatak, kabarık siyah bir yorgan ve yastıklarla kaplıdır. Duvarlar ve zemin mermerden yapılmış. Her on metrede bir duvarlara gömülü dekoratif sütunlar var ve bunlar inanılmaz yüksek tavanlara kadar uzanıyor. Işığın olması gereken yerde bir vantilatör asılı, yavaşça dönüyor.

Şamdan aplikler çeşitli yerlerde duvarlara tutturulmuştur, ancak mumlar hiç kullanılmamıştır. Fitiller beyaz ve yeni. Sanırım sürekli gün ışığı alan bir yerde yakılmaları gerekmezdi.

Koyu mavi perdeler bahçeye bakan uzun pencereleri çerçeveliyor. Çift camlı kapılar yarım daire şeklinde bir balkona açılıyor. Sağında ahşap bir gardırop, solunda ise içinde birkaç boş kâğıt ve bir hokka bulunan bir çalışma masası var.

Ona doğru yürüyorum ve tüy kalemin siyah tüyüne hafifçe dokunuyorum. Dairemin sıkıcı bej duvarlarına, iki kişilik yatağıma alışkınım,

ve masamın üzerinde "Dayan" yazan bebek maymun posterini var.

Zander'in lüks olarak benimkini geçse de, inanılmaz derecede kişiliksiz. Bir otel gibi. Ayna ya da süsleme yok.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Nasıl istersen öyle dekore edebilirsin" dedi.

Gizli kapıyı yumuşak bir gümbürtüyle kapatırken ona bakıyorum. Mermerin kesilme şekline bakılırsa, duvarda gizli bir geçit olduğunu asla anlayamazsınız.

Zander önce Quinn'in bana verdiği sırt çantasını gardırobun yanındaki sepete bıraktı. Sonra silahlarını çıkardı ve eşyalarımın yanına koymadan önce pelerini çözdü.

"Duş alacağız." Pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. "Sonra sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım."

Gıcırdayarak bakışlarımı pencereye yöneltiyorum. "Ayrı duşlar, değil mi?"

Fermuarı açık bir şekilde yanımdan geçerken Zander'den hava fışkırıyor ve dudaklarında bir gülümseme hayaleti görüyorum.

Güldü mü?

"Elektriğimiz olmayabilir ama sıcak suyumuz var," diyor onu en-suite banyoya kadar takip ettiğimde. "Klima da var. Yakaladığımız bazı suçlulara cezalarını beklerken ağır işlerde çalışma seçeneği sunuluyor. İyi halleri idamdan kurtulmalarına yardımcı olabilir. Vardiyalı olarak çalışıyorlar, su ısıtıcısının altındaki ateşi körüklüyorlar, diğerleri ise su basıncını yüksek tutmak için sabit bisiklete biniyorlar."

Bunu cam duşun içindeki bir düğmeyi çevirerek gösteriyor. Püskürtme başlıyor ve birkaç saniye sonra buhar kabararak lavabonun üzerindeki altın çerçeveli aynayı buğulandırıyor.

"Cehennemden gelen bir işe benziyor," diye yorum yapıyorum ve Zander düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor.

"Öyle sayılır. Soğuk perileri rahatsız etmezken, aşırı sıcak rahatsız edicidir. Yine de kafası kesilmekten iyidir."

Müzayededeki yakaladıkları insanların cezalarını merak ediyordum. Burada adalet sisteminin nasıl işlediğini merak ediyorum ama bunu daha sonra soracağım. Ölüm cezaları ve hapis cezaları hakkında düşünmeye başlamadan önce temizlenmem ve iyice dinlenmem gerekiyor.

Ayrıca, vücudumda biriken kirin birdenbire çok farkına vardım.

Dün gece derede yıkanmak beni temizledi ama sabuna ihtiyacım var.

Zander bir çekmeceyi karıştırdıktan sonra lavabonun yanındaki tezgâha yeni bir ahşap diş fırçası ve bir kavanoz macun yerleştiriyor. Sonra hasır bir rafın üzerindeki kabarık beyaz havlu yığınının işaret ediyor. "İstediğin kadar kalabilirsin."

O gidene kadar bekliyorum, sonra pantolonumda ateş karıncaları varmış gibi kirli kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Duş çok büyük. Muhtemelen beş kişiye yetecek büyüklükte. Sıcak su kafa derime püskürtüldüğünde o kadar iyi hissediyorum ki gerçekten inliyorum.

Birkaç dakika burada durup sıcaklığın kaslarımı gevşetmesine ve günün yorgunluğ nu atmasına izin veriyorum.

Su üzerimden akarken zihnim berraklaşıyor. Düşüncelerim duşta her zaman daha anlamlı hale geliyor ve durumuma biraz daha objektif bakabiliyorum.

Son iki günde yaşananlar hâlâ çok tuhaf geliyor ama şaşırtıcı bir farkındalık yaşıyorum.

Buraya gelmeden önce olduğum kişi değilim.

Eğ r şimdi gidersem, bildiğim her şeyi bilerek, yaşadığım her şeyi deneyimleyerek... Hiçbir şey olmamış gibi eski hayatıma d nemezdim. Çok fazla duygu yüklü, hayatımı sarsan an yaşadım.

Birini değıştiren türden.

Bugün Zander'in öldüğünü düşündüğümde, hiç böyle bir keder hissetmemiştim. Sadece bir dakikalığına bile olsa, hiç bilmediğim altmış küsur saniyelik acı verici bir yıkımdı.

Bu benim için bir dönüm noktasıydı.

Tekrar eve gönderilmeyi istemeyeceğim. Valora hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum ve bugünden sonra burada bir amacım olabileceğini hissediyorum.

Ben de Zander'ı daha iyi tanımak istiyorum. Her yönden. Vücudundaki her çizginin ve girintinin izini sürmek istiyorum. Kaslarının dokunuşumla titremesinin nasıl bir his olduğ nu öğrenmek istiyorum. Onu neyin g l msettiğini ve neden g lmediğini öğrenmek istiyorum.

D n açık artırmadan önce haklıydım, zayıfım.

O kadar zayıfım ki Stockholm Sendromu'na aday bile değilim. Sadece yanından geçip gittim, beni esir alan kişiye aşık olma yolunda zar zor durdum. Biri bana bir defter verse de her sayfaya Zander'in isminin etrafına kalpler ve yıldışlar izsem.

Utanç beni yutmalı. Öyle olmalı.

Öyle değil.

Bunun yerine, garip bir kabullenme hissediyorum.

Küçük bir parçam hâlâ ona olan ilgime isyan ediyor. Büyüyen sevgime karşı savaşmamı söyleyen küçük bir parça. Kamamı, özgürlüğüm için değilse bile prensip olarak kamamı.

Ama bu ses yeterince yüksek değil.

Şu anda bile, yalnız geçirdiğim zamanın tadını çıkarmam gerekirken, Zander'ı düşünmeden edemiyorum.

Göğsümden aşağı su damlıyor ve bir an için parmaklarının meme uçlarımda gezindiğini hayal ediyorum. İçimdeki tahrik kıvılcımları bacaklarımdan arasını ısıtıyor.

Bu sabah onunla boşalmaya çok yaklaştım ve vücudum çaresizce ihtiyacım olan orgazmı yaşayamayacağını hiç anlamamış gibiydi. Bütün gün bu yüzden diken üstündeydim.

Kendime dokunabilir ve sorunu çözebilirdim.

Elimi karnımdan aşağı kaydırarak parmaklarımı tümseğimin üzerindeki kesilmiş kıllara gömüyorum. Orta parmağımı dudaklarımdan arasından geçirip klitorisime bastırıyorum. Temasla sıcıyor ve iç kaslarım çırpınıyor.

Gözlerimi kapatarak, Zander'ın elinin kalçalarıma sıkıştığını, kalın, bronz parmaklarını içime sokarken bileğinin büküldüğünü hayal ediyorum.

O kadar hassasım ki, bir iniltiyi zar zor bastırabiliyorum. Klitorisime yumuşak bir dürtme daha yapınca dizlerim neredeyse bükülüyor ve kendimi sabitlemek için avucumu mermer fayanslara vuruyorum.

Kapıya üç kez vurulunca gözlerim şak diye açıldı.

"Orada iyi misin?" Zander'ın sesi ormanın diğer tarafından geliyor ve benim suçlu elim utangaç bir şekilde geri çekiliyor.

Farkında olmadığım bir ses mi çıkardım?

"Ben iyiyim." Nefes alışımı normal tutmaya çalışıyorum. "Sadece bana birkaç dakika daha ver."

Ne yapıyorum ben? Değiştim derken bunu kastediyorum. Önceki ben, bir erkek yan odadayken onu düşünerek asla mastürbasyon yapmazdı.

Çabucak yıkanıyorum, vücudumu sandal ağacı sabunuyla ovuyorum. Bir çıkıntının üzerinde etiketsiz deri bir tüp var, su tulumlarının mini bir versiyonu gibi. Avucuma bir miktar şeffaf sıvı sıktıktan sonra bunun şampuan olduğunu fark ediyorum.

Ne yazık ki saç kremi göremiyorum. İlk defa saç kremsiz kalmayacağım ama sabah saçlarımdan kabarcığını biliyorum.

Sonra, diş fırçasını alıyorum.

Dişlerimi fırçalarken, ağızımdaki naneli köpüklerin arasından boğazımdan istemsiz sessiz bir mırıltı yükseliyor. Her zaman duşta şarkı söylemek gibi bir alışkanlığım olmuştur. Annem, bebek küvetinden mezun olmadan önce bile bunu yaptığımı söylemişti. Mutlu, üzgün, hasta. Fark etmez. Şarkı söylerim.

Ve buradaki akustik harika. Mermer, altın ve camın ses yankısı için bu kadar iyi olduğunu kim bilebilirdi?

Tam ağzımı çalkaladığım sırada midem gurulduyor ve bana henüz yemek yemediğimizi hatırlatıyor.

Suyu kapattım. Kurulandıktan sonra gözlerim kapının arkasındaki kancada asılı duran beyaz bornoza takılıyor.

Oops.

Temizlenmek için acele ederken, kıyafetlerimi getirmeyi unuttum. Bu Zander'ın bornozu. Çıplak ve ıslak vücudunun üzerindeydi. *Zaten onun iç çamaşırını giymiştin.*

Beyaz havlu kumaşa uzanarak onu kapıyorum ve kollarımı kabarık kolların içine sokuyorum. Belindeki kemeri bağladıktan sonra dışarı çıktığımda Zander'ı boxer külotundan başka bir şey giymemiş halde buluyorum.

Sırtı bana dönük ve gardırobun alt çekmecelerinden birini çekerken kaslı poposu esniyor. Elinde beyaz bir gecelikle ayağa kalkıyor ve bana doğru dönüyor.

"İçinde uyuman için." Bana doğru yaklaşan Zander giysiyi uzattı. "Seni benim kıyafetlerimle seviyorum."

Almaya gidiyorum ama geri çekiyor. Kaşlarımı çatarak yaklaşıyorum ve gömleği almak için hamle yapıyorum. Yine geri çekiyor. Şimdi arkasında ve neredeyse göğüs göğüse geldik. Ya da boy farkımız nedeniyle onun karnı benim göğsüme değiyor.

Ereksiyonu göbek deliğime doğru ilerlediğinde biraz nefes alıyorum. Gömlek engel olduğu için daha önce görememiştim ama hata yok. Sert ve kocaman.

Aşağı bakma dürtüsüne direnerek başımı yukarı kaldırıyorum ve onun ciddi yüzüne odaklanıyorum. "Onu almama izin verecek misin, vermeyecek misin?"

Eğilip burnunu saçlarımda ve yüzümün yan taraflarında gezdirdikten sonra gömleği bana uzatıyor. "Ben de benim gibi kokmanı seviyorum."

Beni koklayabilmek için cidden uzak durma oyunu mu oynadı? Kokusu ve kıyafetleriyle beni gerçekten işaretlemeye mi çalışıyor?

Korkmak yerine garip bir şekilde gururum okşandı ve Zander yanımdan geçip banyoya giderken bu bornozun altında ne kadar çıplak olduğumun aşırı farkındayım. Meme uçlarım sertleşti ve kaba kumaş onlara sürtünüyor. Bacaklarımda arasında duşla ilgisi olmayan bir nemlilik var.

Sonuna kadar kapatmaya zahmet etmediği kapının ardında kaybolmadan önce, kalın kalçaları her adımda biraz daha geriliyor, poposu sıkışıyor ve kaslı sırtı dalgalanıyor. Onu ilk kez ayakkabısız ya da çorapsız görüyorum ve ayakları bile seksi.

Duş başlarken, Zander'ın beni yine yalnız bıraktığı aklıma geliyor. Kaçmayacağımdan çok mu emin? Yoksa sarayda kaybolacağımdan emin mi?

Yatağa yaslanıyorum ve yatak odasının ana kapısına bakıyorum. Muhtemelen kilitlidir. Merakla gömleği yatağın üzerine atıp parmak uçlarımla tek çıkış yoluna doğru ilerliyorum.

planlamıyorum. Sadece bir yerde kapana kısılp kısılmadığımı öğrenmek istiyorum. Burada.

Tam kapı kolunu kavrayacakken diğer taraftan bir ses geliyor.

Donakaldım, cevap verip vermemekte kararsızdım.

Daha fazla rap sesi ve ardından bir kadın sesi duyulur. "Kral Zander, Evine hoş geldin. Yemeğinizi getirdim."

Midem yemekten bahsedildiğinde neredeyse bağılıyor.

Düğmeyi çeviriyorum. Sürgü kayarak açılırken mandal yavaşça geri çekildi. Yani kilitliydi, ama sadece dışarıdan biri için.

Kapıyı birkaç santim araladığımda, diğer tarafta elinde büyük bir altın tepsiyle sarışın bir kadın duruyor. Saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve beyaz bir kurdele ile bir tarafta toplanmış ve süslü sarı bir elbise giyiyor. Açık artırmada fae kadınlarının giydiği çok benziyor, sadece onunkinin muhtemelen ipekten daha pahalı olduğunu söyleyebilirim.

Benden on santim kadar uzun, bu yüzden yüzünü görebilmek için başımı yukarı eğmem gerekiyor. Gözlerim onunkilerle birleşiyor. Kahverengiler ama gözlerinde ışıltılı bir kalite var. Loş koridorda ışıltadıkları çok belli oluyor.

Kaşları çatılırken bana açıkça kaşlarını çatıyor. "Zander nerede?"

"Duşta."

Dikkati göğsümün üzerinde tuttuğum bornoza kayıyor. "Yani bu doğru. Zander sonunda eve bir kadın getirdi."

Sonunda mı? Sanki kadın konuklar kral için sıradan bir olay değilmiş gibi söylüyor. Ama bu doğru olamaz. Belki de Zander bütün ilişkilerini gizli tutuyordur.

Bu kadından aldığım "gözlerini oymak istiyorum" hissini görmezden gelerek geri çekiliyor ve içeri girmesi için yer açıyorum. Ne de olsa benim yemeğim onda.

Sanki havada süzülüyormuş gibi zarifçe yanımdan geçerken beni baştan yavaşça süzüyor. İnceleyici bakışları ıslak, gevşek saçlarımda duruyor ve yüzümde geziniyor. Her ne gördüyse, etkilenmemiş.

"Ben Maelyn," diye arz ediyorum.

"Ben Carielle." Masaya doğru ilerledi ve fısıldamadan önce tepsiyi yere bıraktı, "Zander'ı tüm hayatı boyunca tanıdım. Düşüncesiz olabiliyor, ama bu seferkinin çok daha farklı olduğunu söylemeliyim."

Bana yine o şekilde bakıyor. Sanki daha azmışım gibi. Kötü bir karar.

Duş kapanıyor. Gözleri ilgiyle parlıyor ve beni geçip banyoya bakmaya çalışıyor. İstenmeyen kıskançlık içimi sıkıyor.

Onunla birlikte oldu mu? Romantik bir geçmişleri var mı?

Zander'in mahremiyetini korumak umuduyla birkaç adım kayıyorum. Küçük bedenim onun görüşünü engellemek için fazla bir şey yapmaz ama dikkatini dağıtabilirim. "Zander benim onun kader arkadaşı olduğumu söylüyor."

"Ne diyor?" Başını eğiyor. "Emin değil misin?"

Kolumdaki hayali tüyleri karıştırıyorum. "Düne kadar başka dünyalara, büyüye ya da ruh eşlerine inanmıyordum. Ben... her şeye alışmaya çalışıyorum."

"Kimse bir kralla ters düşmek istemez." Ağır ağır iç çekerek, Zander ne istediğini bilmeyen huysuz bir çocukmuş gibi başını sallıyor. "Hevesli düşünmek kötü bir şey olabilir."

Onun da öyle olabileceğine dair bir his var içimde. "Onun hatalı olduğunu mu ima ediyorsun?" "Çaresizlik insanlara çaresiz şeyler yaptırır." O bir umursamaz bir omuz silkme.

Ondan hoşlanmıyorum. Bu kadar çabuk hüküm veren biri değilim -asla- ama onda beni yanlış yola iten bir şeyler var.

Carielle iki kapalı tabağı ve su bardaklarını işaret ederek kibirli ses tonunu sürdürür. "Zander genelde masasında yer. Sadece bir sandalye var. Sanırım yere oturabilirsiniz."

"Karım yerde yemek yemeyecek."

İkimiz de Zander'in sert açıklamasıyla sıçradık.

"Kral Zander," diye nefes verir Carielle. "İşte buradasın. Ve bekle- ne? *Karın* mı?" Bana bir bakış fırlattı.

"Evet." Zander üzerinde havludan başka bir şey olmadan ilerliyor. "Dün düğün tepesinde evlendik."

Soğukkanlılığını kaybeden Carielle bir balık gibi bön bön bakar. "Annenin bundan haberi var mı?"

"Ona söylemediğim için söylemediğimi varsayıyorum." Sözlerinde bir uyarı var. Haberi duyuran kişi olmak istiyor ve Carielle ağzındaki baklayı çıkarmasa iyi olur.

"Pekala." Ellerini iki yanında yumruk haline getirirken parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Dedikodular çoktan yayıldı."

"Sağduyulu olacağınıza inanıyorum." Bu bir emirdir. Bu dünyaya aşına değilim ama ben bile bunu anlayabilirim.

"Elbette majesteleri," diye reverans yaparak onaylıyor Carielle. Bir yandan da açıkça kocamı süzüyordu.

Benim kocam.

Cidden kafamda ona böyle hitap ettim. Ama bu doğru. Öyle. Carielle birlikteliğimizin isteksiz koşullarını bilmiyor ve adam neredeyse çıplakken onu süzmesi çok kaba.

Havlu ancak belini saracak kadar uzun. İçeride doğru kıvrılmış, tamamen şans eseri yerinde duruyor. Alet izi belli oluyor ve teni hâlâ ıslak. Beyaz kraliçe boynunda ve onunla düş aldığını tahmin ediyorum çünkü ayakkabı bağı sıırılsıklam. Bir su damlası bronz teninden aşağıya doğru akıyor. Bir damla meme ucuna takılıyor ve Carielle dudaklarını yalıyor.

Tamam. Bu .

Önüne geçiyorum, sırtımı ön tarafına dayıyorum. Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bir kolunu belime doluyorum.

Carielle'in gideceğini umarak, "Yatakta yiyebiliriz," diye öneriyorum. "Teşekkür ederim."

"Hepsi bu kadar." Zander elinin bir hareketiyle onu başından savar.

Yemeğimizin yerini değiştirirken yüzü kıpkırmızı oldu, sonra da odadan çıktı. "Kimdi o?" Soruyu sıradan tutmaya çalışarak soruyorum, böylece ani içsel öfke nöbetimi ele verme.

Zander beni bırakıyor ve yatağın ucuna kolayca tünüyor, ben ise yerden çok yüksek olduğu için tırmanmak zorunda kalıyorum.

"Babamın haremde kapana kısılmış kadınlardan biri," diye yanıtlıyor. "Babam öldüğünde, bazıları insanlar alemine geri dönmeye karar verdi. Diğerlerinin gidecek hiçbir yeri yoktu, bu yüzden annem onlara sarayda ya da yurtlarda iş verdi."

Carielle kraliyet etkinlik koordinatörü. Planlayacak çok fazla etkinliğimiz olmadığı için hafif hizmetçilik işlerini de yapıyor."

"Oh." Şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

"Acı çekti, ha?" "Sana kötü mü davrandı?"

"Kötü olarak tanımla."

Yüzü kararıyor. "Sana hakaret mi etti? Kıskanmıştın."

Bu -çok doğru- suçlamayı reddetmek isteyerek, "Kıskanmıyordum, sadece..." diye mırıldandım. Bazen benimle bu kadar uyumlu olması harika bir şey. Diğer zamanlarda, sadece utanç verici.

"Onu hemen kovacağım."

"Hayır! Onun işini kaybetmesi için uğraşmıyorum. Tanrım, Zander. Ne zaman biriyle iyi geçinemesem kafayı yiyemezsin."

"Neden olmasın?"

"Çünkü." Tabağımdaki kubbeyi kaldırdığımda bir sandviç, cips gibi görünen yuvarlak patates kızartması ve küçük bir kase yeşil üzüm buluyorum. "Çünkü yemeni istemiyorum."

"Sana kendini kötü hissettirecek bir şey söylemiş olmalı..." Zander doğru kelimeye karar verirken gözleri boş boş etrafta geziniyor. "Tehdit edildi. Eğer Carielle haddini aşarsa, ben-"

"Ondan tuhaf bir elektrik aldım, hepsi bu," diye küçümsedim. "Kader arkadaşısı olduğumuz konusunda şüpheleri var gibiydi."

"Bu konuda fikir beyan etmek ona düşmez. Peki ya senin? Bağlantımızı kabul etmeyi hala reddediyor musun?"

Yorgun ve stresli bir halde şakağımı ovuyorum. "Sana değer verdiğimi biliyorum. Bunu inkâr edemem."

"Neden bunu bir sorunmuş gibi söylüyorsun?"

"Çünkü yapmamalıyım." Gülüyorum ama bunda komik bir şey yok. "Beni buraya zorla getirdin ama yine de senden hoşlanıyorum. Ve tüm bu çile bana ne kadar yumuşak başlı olduğumu fark ettirdi." Mahvolan kariyerimi düşündüğümde içimi bir hüznün kaplıyor. "Eve gitsem bile, bu noktadan sonra asla işime geri dönemem. Bir sahtekârken nasıl dönebilirim? Her gün o zarar görmüş kadınların gözlerinin içine bakıp onlara istismarcı eşlerini terk ettikleri için ne kadar güçlü olduklarını nasıl söyleyebilirim? Ben bir ikiyüzlüyüm."

Zander kaşlarını çatıyor. Kaşlarını çatmasından daha yoğun. "Neden kendini bu kadınlarla kıyaslıyorsun? Sana asla vurmam, Mae. Sana acı çektirmektense ölmeyi tercih ederim."

"İstismar her zaman fiziksel değildir. Bazen psikolojik de olabilir."

"Ve sen de -" yanağında bir kas kıpırdıyor "- benim tarafımdan bu şekilde taciz edildiğini mi hissediyorsun?"

"Hayır, tam olarak değil, ama seçimimi elimden aldığınızda özgür irademi elimden aldınız."

Kaşlarını birbirine vuran Zander'ın kafası karışmış görünüyor. "Sana bir seçenek sundum."

Alay ettim. "Ne? Ne zaman?"

"İnsanlara seçenekler sundum. Benim tarafımı terk ettiniz. Benden uzaklaştınız. Yanlış seçtiniz, ben de hatanızı düzeltmek zorunda kaldım."

Öfkeli bir ses çıkardım. "Gerçek şu ki, bu konuda benim bir söz hakkım yoktu."

Acı içinde görünen Zander kısa bir süreliğine gözlerini kapatır. "Babam gibi olmak istemiyorum."

"Değilsin," diyorum nazikçe. "Adamı tanımıyordum ama seni tanıdım. Daha iyi bir krallık için çok mücadele ediyorsun."

"Ama konu sen olunca bencil piçin tekiyim. Başka bir yerde olmayı tercih etsen bile, benimle olduğun için mutluyum. Bunun için özür dilemeyeceğim ama senden bana bir şans vermeni samimiyetle istiyorum." Yumuşuyor, yüzü kaşlarını çatmaktan vazgeçip yerini umutlu bir ifadeye bırakıyor. "Beni seçmeni istiyorum. Kendi isteğinle burada olmana. Eğer kendini benim tutsağım olarak görürsen bu beni öldürür. Bunu kaldıramam. Beni seç. Lütfen, Mae. Lütfen."

Sesini hiç bu kadar çaresiz duymamıştım. Bu kadar açık. Zander kendini bana öyle bir açıyor ki, onu reddedilmeme karşı savunmasız bırakıyor.

"Hayır dersem, yine de beni tutar mısın?" Sadece teoriyi test etmek istiyorum. "Evet." Ve acımasızca dürüst davranıyor.

Hiç pişmanlık duymuyor. Konu benim tutsaklığım olduğunda kendinden çok emin ve acımasız.

Ama ben zaten kalmaya karar vermemiş miydim?

Buna karşı koymak benim için anlamsız, ama vazgeçmeyeceğim bir istek var. "Bir ziyaret için Dünya'ya geri dönebilir miyim? Kalmak için değil, sadece ailemi tatilde falan görmek için. Quinn bunu yaptığını söyledi."

Zander bunu düşünürken başını iki yana eğiyor. "İnsan diyarına hiç gitmedim. Oraya hiç ilgi duymadım. Ama size eşlik etmeme izin verdiğiniz sürece, evet, ziyaret edebiliriz."

Kabul etmesine şaşırarak geri çekildim. "Gerçekten mi?" "Yemin ederim."

"Tamam," diye kabaca nefes veriyorum.

Zander afallamış görünüyor. "Ne?"

"Tamam, sana bir şans veriyorum. Beni değil, bu kader meselesini merak ettiğim ve dediğim gibi senden hoşlandığım için."

Adamın muhteşem bir gülümsemesi var ve bunu bana o zaman .

CHAPTER 21

Zander

Maelyn az önce bana güneşleri hediye etmiş gibi hissediyorum. Elbette, Gündüz Diyarı'nda güneş ışığı satmaya çalışan bir seyyar satıcı gibi işbirliği için yalvarmamı sağladı, ama gururum aklımdaki son şey.

Kalmak istiyor.

Karşılığında ona her şeyimi vereceğim, sırlarım da dahil. Hayır, hepsini değil. Ama onu hayatımın içine çekecek kadarını anlatacağım.

"Yapılması gerekiyordu," diyorum, merdiven boşluğundaki konuşmamızı hatırlayarak.

"Ne oldu?" Maelyn birazdan anlatacağım trajik hikâyeden habersiz, mutlu bir şekilde sandviçini yiyor.

"Zarid kız kardeşinin hayatını kurtarmak için babasını öldürdü. Eğer Zella o gün ölmüş olsaydı, bunun dünyaya yansımaları çok büyük olurdu. Gündüz ve Gece arasındaki uçurum her zamankinden daha büyük olurdu. Savaş patlak verirdi. Ticaret dururdu ki bu da en azından soğuk içecek bulamayacağımız anlamına gelirdi." Su bardağımı kaldırarak Rüya Alemi'nden gelen buzun izin verdim. "Her şey farklı olurdu. Zarid babasını demir bir çiviyle ezerek doğru seçimi ."

Burnundan derin bir nefes çeken Maelyn kızarmış patateslerini çiğniyor. "Kulağa haklı gibi geliyor."

"Gerçekten mi?" Şaşırdım ve kuşkulandım.

Karımın yumuşak olduğu aşikar, ki bu kötü bir özellik değil. O çok tatlı. İnsanların ne kadar kötü olabileceğiyle lekelenmemiş. Onun masumiyetini seviyorum.

Ama bu acımasız suçu beklediğimden çok daha kolay kabulleniyor.

"Ölüm cezasının hayranı değilim," diyor, "ama aile içi istismarda kaçmanın bir seçenek olmadığı durumlar vardır. En kötü senaryoda biri öldürülür ve ben bunun kurban yerine tacizci olmasını tercih ederim. Eğer baban babasını Zella'ya zarar vermesini engellemek için öldürdüyse, o zaman bu bir savunma biçimiydi."

Savunma. Bahane aklımda dönüp duruyor.

Babamın peşine düştüğümde de böyle miydi? Griffin formunda Savaş Alanı'nda onun üzerinde uçtuğumda, gökyüzünde beni fark ettiğinde yüzündeki korkudan zevk aldığımda? Gagamla boynunu ısırduğımda, kanını tattığımda ve omurgasını keserken kemiğin çatırtısını hissettiğimde?

"Onu ben öldürdüm," diye itirafta bulundum. "Zarid'i yani. Beş yıl önce Gece Diyarı'nın prensesi ile el altından bir anlaşma yaptı. Dışilerinin büyük bir kısmına karşılık bir grup Parıltı takas etti. Kirian öfkeleni ve kız kardeşini bu suçtan dolayı sürgüne gönderdi ve kadınları kurtarmanın bana bağı olduğunu biliyordum çünkü babam onları korumak için savaşmaya istekliydi. Gece Âlemi'yle yapılan savaş, babamın infazını gerçekleştirmem için mükemmel bir fırsat oldu. Çok geç olana kadar geldiğimi hiç görmedi... ve kafasını kopardım."

Maelyn'in nefesi kesildi. "Ellerinle mi?"

Ne onaylama ne de reddetme anlamına gelen bir ses çıkardım ama o bunu evet olarak algıladı.

Yumuşak parmakları yumruğumu kapatıyor. "Bu senin için korkunç olmalı."

İçimden mizahsız bir kahkaha yükseliyor ama daha çok homurdanmaya benziyor. İnanılmaz biri, hem de en iyi şekilde. Onu zorla tutup evlenmeye zorladıktan sonra bile benim yanımda. Soru sormadan, benim tarafımda.

Ne kadar mükemmel bir kraliçe.

"Onun için daha kötü olduğuna eminim," diyorum alaycı bir tavırla.

"Taciz edildin, değil mi Zander?" Maelyn'in yumuşak sorusu beni tam kalbimden vuruyor.

İstismar mı? Babamın anneme ve bana yaptıkları için bu kelime yeterince çirkin değil.

Gürleyen bağırışlarını hatırlarken gözlerimi kapatıyorum. Yumrukları kaburgalarımı, sırtımı, başımı yumrukluyor. Kemerini derimi çatlatıyordu. Ateş gücünü beni yakmak için kullandığı zamanlar. Daha da kötüsü, öfkelerini anneme yönelttiğini hatırlıyorum; annemin kanı tertemiz yerlere damlarken, yanmış etinin kokusu havada asılı .

"Evet," diye törpüledim. "Çocukluğum boyunca babam annemi ve beni birbirimize karşı kullandı. Eğer ona karşı gelirim, anneme işkence ederken bana izletirdi. Eğer annem itaatsizlik ederse, benim peşime düşerdi. Onun kurallarına göre oynamak zorundaydık. Yoksa."

"Hangi kurallar?"

"Birincisi, annemin kendi dilini konuşmasına izin verilmedi. Buraya geldiğinde neredeyse hiç İngilizce bilmiyordu ve çabucak öğrenmek zorunda kaldı."

İştahımı kaybettim ama yine de birkaç ısırik almak için kendimi zorluyorum. Sandviçimin yarısını bitirdikten sonra Maelyn'e hayatımın korkunç gerçeklerini anlatmaya devam ediyorum.

"Annemin buraya nasıl geldiğini zaten biliyorsunuz. Brezilya'dan gelmişti. Evini çok severdi ve harika bir ailesi vardı - dört kız kardeşin en büyüğüydü. Sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş. Kapkaççılar onu yürüyüşe çıktığı sırada yolun kenarından almışlar. Onu seçtiler çünkü güzeldi. Kral Zarid için sadece en iyisi. Kaderindeki eşi beklemek istemiyordu ama bir varis istiyordu, bu yüzden bir ya da daha fazlasını hamile bırakmayı umarak yaklaşık on beş insan kadından oluşan bir harem kurdu. Annem gebe kalan ilk ve tek kişiydi ve bunu meşru kılmak için onunla evlendi. Böylesine kalpsiz bir adama bağlı olmak onun için ne büyük şanssızlık."

"Ama bundan iyi bir şey çıktı," diyor Maelyn iyimser bir şekilde. "Seni yakaladı."

Alay ediyorum. "Geçmişle ilgili değiştirebileceğim bir şey varsa o da onun kaçırılması olurdu. Bu benim varlığımı silerdi ama en azından o acı çekmek zorunda kalmazdı."

Bağın içinden bir hüznün şimşegi geçiyor ve Maelyn'in üzülmelerini istemesem de umursuyor olması hoşuma gidiyor.

"Annen de bunu mu seçerdi?" Maelyn soruyor. "Zamanı geri çevirip senden vazgeçer miydi?"

Cevabı hemen biliyorum. "Hayır. Beni her şeyden çok seviyor."

"O zaman farklı bir sonuç düşünmeyi bırakmalısın. Onun sevgisini kabul et ve iyi bir adam olduğunu bil. O harika bir kral yetiştirdi ve ben bu dünyayı sensiz hayal edemiyorum."

İltifatlarında o kadar büyük bir inanç var ki ona inanıyorum. Ruhumu kelimelerle yükseltme yeteneğine hayranım. "Çalışırken yaptığın şey bu mu? İnsanları yüceltmek mi?"

"Birisi yenilgiye uğradığında, olumlu ifadeler duymaya ihtiyaç duyar. Herkes nezakete ihtiyaç duyar. Sadece bazı insanlar buna diğerlerinden biraz daha fazla ihtiyaç duyar."

"Bu işte çok iyisin."

Övgülerim karşısında kızarıyor, bir üzüm ısırmadan önce tabağının etrafında dönüyor. "Başka hangi kurallar vardı?"

"Saray topraklarından ayrılmama izin verilmedi. Çünkü babam benim güçsüzlüğümünden utanıyordu. O zaman kör olduğum içindi. Sonra da-"

Maelyn'in henüz bilmesini istemediğim sırlardan birini vermek üzere olduğumu fark ederek duruyorum. Bir canavar olduğumu öğrenmeden önce bana olan sevgisinin daha da derinleşmesini istiyorum.

"Çünkü ne?" diye soruyor.

"Bu yüzden Valora'nın pek çok vatandaşı beni tanımıyor," diyerek konuşmamızı rotasından saptırıyorum, umarım kasıtlı olarak kaçındığımı fark etmez. "Babam ölene kadar beni beş sonra gören pek olmamıştı. Fae güçleri bebeklikte ortaya çıkabilir ama bazen ortaya çıkmaları dört yaşına kadar sürer. Beşinci yaş günüm geldiğinde ve hala gücüm olmadığında, babam öfkeden deliye döndü. Kutlama falan yoktu. Hediye ya da pasta yoktu. Kaleyi dağıtıp annemi döverken beni bütün bir gün odama kapattı. Onunla işi bittikten sonra benim için geldi. O zamana kadar onun onayını ve sevgisini dilemiştim. Aylarca işe yaramaz ellerime bakıp onunki gibi ateş çıkarabilmeyi diledim ama umudum o gün öldü."

"Oh, Zander. Çok özür dilerim."

Derin bir iç çektim. "Bir yıldan kısa bir süre sonra cadılar laneti yaptı ve görme yetimi kaybettim. Yani, zayıf olmanın ötesinde, sakat kalmıştım. Babam krallığın kusurlu bir oğlu olduğunu bilmesini istemiyordu, bu yüzden dışarı çıkmam yasaktı. Başlarda evde kalmaya aldırış etmedim. Annem, iyi yemeklerim, öğretmenlerim ve bir kütüphanem vardı. Taciz dışında ayrıcalıklı ve korunaklıydım. Burası olmak için kötü bir yer değil."

Dikkatle dinlemeye devam eden Maelyn, ben konuşurken yemeğini yiyor.

"Savaşları, ticareti ve vatandaşlarımla bağ kurmayı kaçırdım ama kalmak için bir nedenim vardı. Babamı fiziksel olarak alt edebilecek kadar büyüdüğümde, ona karşı savaştım. Kendimi ve annemi korudum. Ben burada olursam anneme dokunamazdı. Haremini korumasının bir nedeni de buydu. Annemin bedenini alamazdı, bu yüzden ihtiyaçlarını başka yerde karşıladı. Sanırım başka bir kadını hamile bırakmayı umuyordu. Eğer bunda başarılı olsaydı, bizden kurtulmanın bir yolunu bulabilirdi. Ama ne yazık ki onun için tek çocuk bendim." Tüm bunları içimden attığım için kendimi daha hafif hissederek derin bir nefes alıyorum. "Onu bitirmek zorundaydım, tıpkı onun babasıyla yapmak zorunda kaldığı gibi."

"Peşinden gitmek için neden bu kadar bekledin?" Maelyn su yudumları arasında soruyor. "Yargılamıyorum. Sadece zamanlamanın nasıl olduğunu merak ediyorum. Gece Alemi'yle yaptığın karanlık anlaşma bardağı taşıran son damla mıydı?"

"Keşke babamı asil nedenlerle söyleyebilseydim - annem ve benim için adalet ya da Gece Diyarı dişilerini kurtarmak için. Ama bu doğru değil. Bunu senin için yaptım."

İçkisini içine çekerken biraz öksürüyor. "Ben mi? O zamanlar beni tanı mıydun bile."

"Ama sen bir olasılıktın." Kirian kader eşini bulduğunda yaşadığım umut patlamasını hatırlayınca biraz gülümsüyorum. "Birkaç yıl öncesine kadar hayatımın anlamsız olduğuna inanıyordum ve lanetin asla bozulmayacağını düşünüyordum. Birçok kez intiharı düşündüm." Böyle düşüncelerim için beni azarlamasına fırsat vermeden devam ediyorum. "Kendimi öldürmememin tek annemi terk edemememdi ama Quinn Kirian'ın lanetini kırıp görme yetisini geri kazandığında her şey değişti. Diğer yarısı yanında olduğu halde krallığını yönetiyor ve halkına bakıyor. Sonra aynı şey Damon için de oldu-"

"Dur bakalım." Maelyn'in eli havayı kesiyor. "Seninle aynı lanet yüzünden kör oldular, değil mi?"

"Öyleydiler."

"Ama lanet bozuldu mu? Nasıl? Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum."

Rahatsız bir şekilde kıvranarak -ve bu hareket için kendimi azarlayarak çünkü krallar *kıvrılmaz*- boğazımı temizliyorum, bu kadar büyük bir detayı kasten atlama girişimimin Damon'ın muhtemelen söyleyeceği gibi 'kıcımdan ısırmak' için geri döneceğini fark ediyorum.

"Her lanetin bir çıkış yolu vardır." Üzümlerimi dürtüyorum. "Söz konusu lanetin şartları, kaderimizdeki eşleri bulup birlikteliğimizi tamamlamadığımız sürece sonsuza dek kör olmaktır."

"Seks. Seks demek istiyorsun."

"Kesinlikle."

"Sence de bunu bana dün söylemen gerekmez miydi?" Maelyn daha dik otururken şilte sallanıyor.

Görmeyen gözlerimi ona dikiyorum. "Acınacak bir sikiş aramıyorum."

"Güzel. Çünkü sana acımam." Bu pis kelime kulağa öyle geliyor ki onun tatlı ağzından geliyor.

Tüm kanım alt yarım hücum ederken sikim sertleşiyor ve doğru düşünmemi zorlaştırıyor. Bu kadar çok detayı ifşa etmeyi planlamamış olmama rağmen, şimdi bunun hakkında konuştuğumuza göre, duramıyorum gibi görünüyor.

"Doğru kişiyle -evrende benim için yaratılmış tek kişiyle- seks yapmanın yanı sıra, bu kişi o olmalı. *Sen olmalısın*. Eğer ruh eşim olmayan birini öpecek olursam, lanet kalıcı olur ve sonsuza kadar kör kalırım."

"Oh." Maelyn sönüyor. "Yani bana söylemedin çünkü lanet senin için kalıcı."

"Hayır. Lanet neden kalıcı olsun ki?" "Çünkü benden önce başka birini öptün." Yüzüm buruştu.

"Kimi?"

"Bilmiyorum. Birisi." Maelyn'in sesi fısıltıya dönüşmeden önce yükseliyor. "Dünün ilk öpücüğün olmasına imkân yok."

"Peki neden?" "Çünkü

sen sensin." "Bu ne anlama geliyor?"

"Çok seksisin. Zander, kızların sana bakışlarını göremiyor olabilirsin ama fark ediliyorsun. Hem de çok. Ve sen bir kralısın ve çok düşüncelisin. Kadınlar için kedi nanesi gibisin."

Erkeklik gururum kabarıyor. "Beni gururlandırıyorsun, karıcığım, ama seni temin ederim, sen benim ilkinsin ve tekim olacaksın."

Pozitif duygular bağ boyunca akar. Mutlulukla karışık sıcak bir şefkat. Maelyn'in bağında yeni bir hafiflik var ve burada olmayı kabul ettiğinden beri zırhının bir kısmının düştüğünü fark ediyorum.

"Her neyse." Önceki konuşmamıza geri dönüyorum. "Kirian'ın başarısı bana aynı şeyin benim için de olabileceği umudunu verdi ama seni bulmam için küçük bir şans bile varsa babamın gitmesi gerekiyordu. Ve seni buldum. Buradasın ve benim yanımda kalacaksın."

"Seçimime bir şart eklemek istiyorum," diyor Maelyn, beni ayıltarak.

"Evet, karıcığım?"

"Eğer ortağın olmamı istiyorsan, bana karşı açık olmanı istiyorum. Bu dünya hakkında öğrenmem gereken çok şey var ve herhangi bir sürprizle karşılaşmak istemiyorum. Görme yetini geri kazanabileceğin gerçeği mi? Bu büyük bir mesele ve bana söylemeliydin. Artık sır yok."

"Artık sır yok," diye kabul ediyorum ve bu canımı acıtıyor. Çünkü bu bir yalandı.

CHAPTER 22

Maelyn

Yorganın altına girerken kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Karnım tok, vücudum temiz ama tatmin olmaktan çok uzağım.

Bacaklarımın arasındaki ağrı .

Zander göz ucuyla yemek tepsisini koridora itiyor, sonra da kapıyı kapatıp kilitliyor.

Perdeleri kapattığı için burası karanlık olsa da, perdelerin arkasından görmek için yeterince ışık geliyor.

Hâlâ o havluyu giyiyor ve her nasılsa, bir iplikle asılı duruyor. Gardıroba doğru yürürken, kumaş aniden düşüyor ve yontulmuş poposu tüm ihtişamıyla orada duruyor.

Bir gıcırtı çıkarıyorum ve battaniyeyi göz hizama kadar kaldırıyorum. Kendimi tamamen arkasına saklanmaya ikna edemiyorum, çünkü o zaman görüşümü kaybederim.

Zander'in omuzları titrer ve vücudundan sessizce bir dizi nefes çıkar.

Bana gülüyor mu?

Şaka konusu ben olsam bile -kasıtlı olarak- alay etmesini hoş karşılarım. Bu adamdan gürleyen bir neşe duymak için her şeyi yaparım.

Çocukken neler yaşadığını öğrendikten sonra kalbim acıdı. Anlattığı şekilde açılmanın onun için zor olduğunu söyleyebilirim. Hikayesi sanki daha önce hiç anlatmamış gibi hantal ve yapmacıktı. Bu da başlı başına bir trajedi; tüm bunları bu kadar uzun süre içinde tutmak.

Tabaklarımızın üzerinden atlayıp ona sarılmamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Belki birkaç öpücük de.

Şimdi üzerinde sadece o beyaz boxer külotla yatağa doğru yürüyor. Benim üzerimde sadece gecelik ve külot varken, bu durum yorganın altında ten tene bir aksiyona neden olabilir.

"Pantolon giymiyorsun," diyorum sessizce.

Normalde düşünceli olan yüzü orantısız bir sırtıyla kalkıyor. "Genelde kendi yatağında yapmam."

"Yerde uyuyabilirim."

"Karım yerde yatmayacak."

Bana her *karım* dediğinde, tanımlayamadığım bir duyguyla göğsüm daralıyor. Onun sahipleniciliğini seviyorum.

Yan yatıyorum, o içeri girerken arkamı dönüyorum. Yatak arkamda alçalıyor. Vücudundan sıcaklık yayılıyor. Yaklaşmasını beklerken beklenti damarlarımda dolaşıyor.

Avucunu kalçalarımın üzerinden geçirip karnıma doğru kaydırduğunda içimde bir sıcaklık patlıyor. Sanki milyonlarca minik yanan kelebek uçuşuyor, kollarımdan parmaklarıma doğru yayılıyor. Karnımdan ıslak çekirdeğime.

Külotumu ıslattım.

"Sana sarılmam sorun olmaz, değil mi?" Zander bunu bir soru olarak ifade etse de, sonunda herhangi bir vurgu yok, bu da daha çok bir ifade gibi görünmesini sağlıyor.

Başımı sallamamı beklemiyor ama ben de hayır demiyorum.

Ön tarafını arkamla birleştiren Zander, diğer kolunu dün gece yaptığı gibi başımın altından geçiriyor.

Dün gecenin *aksine*, kat kat battaniye ve kıyafetlerle ayrılmadık. Ereksiyonu dayanan çelik bir çubuk gibi. Ona karşı

kıpırdamamaya çalışırken ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Başparmağı tişörtün kumaşı üzerinden karnımı okşuyor. Bir ileri bir geri. Boş bir okşama.

Dişlerimi sıkıp yastığın bir köşesini tutarken bir inilti boğazımda düğümleniyor.

Beni kasıtlı olarak heyecanlandırdığından şüpheleniyorum. Zihnim arzuyla bulanıklaşıyor ve ciğerlerim gürleyen kalbime ayak uydurmak için daha hızlı çalışıyor.

Vücudum bu kadar heyecanlıyken nasıl uyuyabilirim ki?

Zander sanki aklımın tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibi, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum.

"Ah, ah. Artık sır yok dediğini sanıyordum." Sıcak nefesi kulağımı gıdıklıyor. "İki şekilde de işe yaramalı."

Ona gelmem gerektiğini söyleyemeyecek kadar utangacım.

"Söyleyemem." "Neden söyleyemiyorsun?" Elini yukarı kaydırıp kaburgalarımın vuruyor.

"Yapamam."

Parmakları göğsümün alt tarafını sıyırdığında, neredeyse ona liderliği ele alması, hamle yapması gerektiğini söyleyecektim. Onu öpmek benim karakterimin dışındaydı. O kuralın istisnası ve umarım ona kendimi birinin kollarına atacak bir tip olduğum izlenimini vermemişimdir.

Zander'ın parmakları göğüs kafesimden yukarı doğru ilerliyor ve köprücük kemiğimde duruyor. Bileği göğüslerimin arasında sıkışmış, göğüs dekoltemin içine gömülmüş. Merkezime daha fazla sıcaklık doluyor ve kendimi şişmiş ve kabarık hissediyorum.

Zander usulca boğazımın çukurunu okşuyor. "Bir oyun oynasak nasıl olur?"

"Satranç gibi mi?"

Alçak sesle mırıldanıyor, göğsünde seksi bir gümbürtü. "Sana bir şey yapmanı söylediğim bir oyun. Eğer gerçekten yapmak istiyorsan, itaat edersin. Eğer yapmak istemiyorsan, bana durmamı söylersin."

Terimler kulağa yeterince zararsız geliyor, ama fiziksel bir şeyden bahsettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok ve öpüşmekten daha fazlasını yapma düşüncesiyle tüm vücudum aydınlanıyor.

"Çok uzağa gitmemiz uygun olmaz," diyorum zayıfça, bunu gerçekten isteyip istemediğimden emin değilim.

"Biz evliyiz. Ne istersek yapabiliriz." Haksız değil ve benim kararlılığım kırılıyor.

"Buna ne dersin?" Zander bir dirseğini kaldırarak teklifte bulunur. "Sen istemedikçe sana dokunmayacağım."

Burnumu kırıstırıyorum. "Oyunun bütün amacının bir şey söylemek zorunda kalmamak olduğunu sanıyordum. Ne yapacağız...?" Zander yataktan kalkarken sorum yarım kalıyor.

Masasına yöneliyor ve mürekkep hokkasından kalemi alıyor. Onu izlerken, mürekkebi silerken kaşlarım şaşkınlıktan çatılıyor. Tüyü boş boş çevirerek bana doğru dönmeye başlıyor.

"Bu benim kendi kanadımdan," diyor gururla.

"Eğer en iyi tüy için bir yarışma olsaydı, bahse girerim sen kazanırdın." Gerçekten kazanırdı.

Bir metreden uzun ve siyah lifleri o kadar parlak ki perdelerin arkasındaki ışıltıdan parlıyor. Orkestrayı yöneten bir şef gibi yavaşça bana doğru salladığında ne yapmak istediğini anlıyorum.

O bana dokunmayabilir ama tüy dokunacak.

Ve ben bunu istiyorum.

Cildimin üzerinde süzülen ipeksi bir yumuşaklık istiyorum.

Zander yatağın benim tarafımda durdu. "Battaniyeyi indir."

Dediğini yapıyorum, dizlerime kadar itiyorum.

Dilini gıdıklayarak başını sallar. "Sonuna . Ayaklarına da ihtiyacım var."

"Çok gıdıklanırım," diye uyarıyorum, yorganı yatağın ucuna doğru tekmeleyerek. "Eğer beni güldürmeyi umuyorsan, bunu başarabilirsin."

Dudakları kıvrılıyor. "Gülüşünü seviyorum ama bu gece senden yeni sesler duymayı umuyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu anlat bana."

Tüyü alarak ucunu sol dizime değdiriyor ve iç uyluğum boyunca yukarı doğru sürüklüyor.

Ürperiyorum, yumuşak bir hisle gözlerimi kapatıyorum. "Güzel. İyi hissettiriyor."

O hareketi birkaç kez tekrarlar. Kalbim hızlanıyor. Aşağı. Sonra yukarı. Aşağı. Tekrar yukarı. Yavaşça. Yavaşça.

Yukarı doğru her vuruşunda biraz daha yükseğe çıkıyor ve geceliği yoldan çekiyor.

Bir sonraki geçişte bacaklarım otomatik olarak açıldı. Sessiz bir davet.

Zander'a bakarken göz kapaklarım ağırlaşıyor ve bu gece aramızda bir şeylerin değişeceğini biliyorum.

Özgürlüğümü çoktan teslim ettim. Şimdi bedenim onun ellerinde bir macun. Tüylerinin altındaki macun, sanırım.

Her iki şekilde de, daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına *ihtiyacım var*.

Kalbim dakikada bir mil hızla atıyor ve bu tür bir coşku daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Beni uyuşturuyor, başımı döndürüyor ve sersemletiyor. Hiçbir zaman adrenalin bağımlısı olmadım, ama tepenizde beliren seksi bir fae kralı varken kim bungee jumping'e ihtiyaç duyar ki?

"Gömleğinin düğmelerini aç," diye emretti Zander.

Suyu test ediyor. Oyunu bırakıp bırakmayacağını öğrenmek istiyor.

Sertçe yutkunarak boynumdaki ilk düğmeyi açtım. Sonra ikincisini. Ve diğerini.

Çok geçmeden gömlek önümden açıldı. Göğüslerimi ortaya çıkarmak için kumaşı geri sıyırmıyorum. Beni örtmesine izin veriyorum, açıkta kalan deri şeridi serin havaya karşı son derece hassas.

Zander tüyü boğazımın çukuruna doğru tutuyor. Uzun süre kalmıyor. G ğ slerimin arasından karnıma doğru yol alırken tatmin ve arzu içime i liyor. Kısa bir süre göbek deliğime daldırıyor, döndürüyor, sonra ini ine devam ediyor.

Hafif bir dokunu  k lotumun üzerinden geçerek tam k lotumun üzerinde durdu.
Klitoris.

 nliyorum.

Parmak uçlarımı ağzıma bastırarak Zander'e bakıyorum, gözlerim fal ta ı gibi açılmış.

I

o sesi çıkarmak istememi ti.

"  te orada," diyor boğuk bir sesle. Onaylayarak. "Bunu saatlerce dinleyebilirim."

Harika işkenceye devam ederek, gövdem boyunca yavaşça sürükleme hareketini birkaç kez daha tekrarlıyor.

Bu yeterli değil. Bu oyun yardımcı olmuyor, sadece kendimi kontrol etmemi zorlaştırıyor. Söylemeyi hiç d   nmediğim kelimeler dilimin ucuna geliyor.

 ıkar. Dokun bana. Beni bo alt.

Titriyorum. Parmaklarım kenetlenmeye devam ediyor, yanlarımda yumruklar haline geliyor. K lotumdaki ıslaklık su birikintisinden g lete dönüştü. Islaklığın yatağa kadar sızdığını hissedebiliyorum ve i  bacaklarım yapı  yapı .

En azından bu erotik oyundan etkilenen tek kişi ben değilim. Zander'ın ereksiyonu boxer'ının içinde belirginle iyor, kuma ı sarıyor. Aleti o kadar uzun ve kalın ki, kısmen bacak deliklerinden birine sıkı mı  ve koyu renkli yuvarlak bir gölge dışarı çıkmış. Ucu.

Göğüs kafesimden aşağıya bir sonraki geçişinde duraksıyor, gömleği fiskelemeden önce tüyü birkaç kez tenime değdiriyor. Sağ g ğ s m  örten pamuk düşüyor.

Tı lıyorum.

Kumaş tarafından korunmadığım için göğüs ucum acı verici şekilde sertle iyor ve Zander onu  evrelemeden önce kendime gelme  ansım olmuyor.

Nefesim bir dizi kırık pantolonla çıkıyor. "Zander." "Evet, karıcığım?"

Hissettiklerimi nasıl a ıklayacağımı bilemediğim için sadece sızlanıyorum. Yüzüm ve parmaklarım karıncalanmaya başlıyor. Tüm vücudumu tüylerim diken diken oluyor ve alnımdan terler bo anıyor.

Ağrım var. Canım yanıyor. Her yerim.

Ama en büyük acı bacaklarımın arasında. Göbeğim şiddetle zonkluyor, hiçbir şeyin etrafında kasılırken dikkat istiyor ve net düşünemiyorum. Tüm ihtiyaçlarım boşluğa odaklanmış durumda.

Zander tişörtün diğer tarafını itiyor, ama meme uçlarımla oynamak yerine tüyü aşağı doğru hareket ettirerek külotumun lastiği boyunca gezdiriyor.

"Durmamı ister misin?"

"Hayır," diye fısıldıyorum titreyerek. "O zaman çıkar şunları."

Başparmaklarımı bel bandına geçiriyorum ve kalçalarımı oynatırken aşağı doğru itiyorum. Bacağımı yatağın üzerine sarkıttığımda beyaz külot ayak parmaklarımdan birinden sarkıyor ve Zander yere düşmeden önce onu kapıyor.

Onları avucunun içinde toplar ve burnuna götürür. Nefes alıyor, sonra titriyor.

Dili materyali yalamak için dışarı çıkarken, hayranlıkla aval aval bakıyorum. Benim uyarılmamla nemlenen malzemeyi.

Ağzının içine çekerek hırlıyor. Derinden. Bir hayvan gibi. O kadar yüksek ki, titreşimler ahşap karyola boyunca ilerliyor ve sallıyor.

Eminim bu ses yetişkin erkeklerin can havliyle kaçmasına neden olmuştur, ama nedense beni daha çok tahrik ediyor.

Kadınların neden kötü çocuklara aşık olduğunu anlayabiliyorum. Altınızda bir güvenlik ağı olduğunu düşünüürken, kendi hayatınızı bilerek tehlikeye atmanın yasak bir telaşı var.

İşim gereği, tehlikeli bir adam tarafından ayartılmanın, tüm kırmızı bayrakları gözden kaçırmanın ve inkar edemeyeceğim bir çekim yüzünden tedbiri elden bırakmanın nasıl bir şey olduğunu sık sık merak etmişimdir. Bu kadınların başına her zaman gelir.

Ama Zander kötü değil. Pek sayılmaz. Tehlikeli biri, bunu tartışmaya gerek yok ama benim için tehlikeli değil. Bu kafa karıştırıcı dünyada emin olduğum bir şey varsa o da Zander'ın benim olduğum her şeye değer verdiği.

Nefret gibi seviyor da. Tutkuyla. Tüm kalbiyle.

Onun nezaketi ve şiddeti aynı madalyonun iki yüzüdür.

Aşk onun çok fazla bir şey değil, ama yine de içinde sonsuz bir kuyu buluyor, sanki tüm hayatını benim için biriktirerek geçirmiş gibi.

Bu yüzden kalmayı seçtim. Bu yüzden oyuna evet dedim. Ona neden bu kadar aşık olduğumu.

Zander tüyle yarığımı sıyırırken kurallar ve sorumluluklar zihnimde uzak bir fısıltıya dönüşüyor. Dudaklarımın aşırı hassas derisini gıdıklıyor ve şişmiş klitorisimi zar zor sıyırıyor. Dokunuş çok hafif. Çok yumuşak. Daha fazla baskıya ihtiyacım var.

"Bacaklarını aç," diye emrediyor Zander ve ben de hemen itaat ediyorum. "Dizlerini bük ve o tatlı kalçalarını aç. Topuklarını kışına doğru çek. Evet, aynen böyle. Şimdi ellerini ayak bileklerine dola. Kendini benim için açık tut."

Dediğini yaptığımda tüm hava beni bir anda terk ediyor.

Çenesini sıkarak havayı kokluyor ve boğazından bir hırıltı daha yükseliyor. Külot avuçlarından düşüyor ve tüyü tutan eli titriyor.

Burada çıldıran tek kişinin ben olmadığımı seviniyorum.

Zander'ın başı geriye ve "Daha fazlasını istiyorsun," diyor.

"Evet," diye inleyerek kabul ediyorum.

"Onun yerine parmaklarımı kullanabilirim." Birkaç saniye geçmesine izin veriyor, onu reddetmemi bekliyor. "Ama unutma, bunu istemek zorundasın."

Utanma noktasını geçtim. "Bana dokunmak mı?"

"Madem ısrar ediyorsun." Kalemini dikkatsizce yere atan Zander, dizini yatağın üzerine koyuyor. Yatağın ucuna yumuşak bir şekilde tırmanırken kalbim küt küt atıyor ve bedenim sarsılıyor. Yüzünü bana dönerek kalçalarının üzerine oturuyor, dizleri ayaklarımın arasında.

Ona karşı tamamen çıplak durumdayım. Görebildiğinden değil, ama kendi görüntümden hâlâ biraz utanıyorum - dizlerim genişçe açılmış, ellerim bacaklarımı yerinde tutuyor.

Bileğimdeki ilk okşama beni sarsıyor. Tanrı aşkına, bu sadece bir parmak ucu. Ama bu Zander'ın parmağı ve ben çok gerginim.

"Şimdi buna hazır mısın?" Zander'ın sesi neredeyse alaycıdır. "Yoksa karıma dokunmam hâlâ uygunsuz mu?"

"Sadece bir şeyler yap," diye haykırdım. "Lütfen."

"Tekrar lütfen de." Parmağı birkaç santim yukarı çıkıp baldırımın iç kısmına işkence ediyor.

"Lütfen."

Yüzü gölgelerle örtülü olsa da altın rengi gözleri heyecanla parlıyor. "Yine."

"Lütfen," diye sızlanıyorum, elini tutup istediğim yere itmeyi düşünüyorum.

Memnun bir mırıltı çıkarıyor ve daha da yükseğe çıkıyor, iç uyluğuma ulaştığında tüyleri diken diken oluyor. "İşte duymak istediğim şey bu - hevesli karım onu parmaklamam için bana yalvarıyor."

Onun müstehcen konuşması karşısında biraz nefesim kesiliyor, çenem açılıyor ve yüzüme sıcaklık yayılıyor.

"Utanma, Mae," diye cilveleniyor. "Beni bu kadar çok istemen normal. Sana ulaşmak için dağları bile yerinden oynatırım." Orta parmağı kalçamla leğen kemiğimin birleştiği kıvrımda geziniyor. "Bu am için tüm dünyayı yıkabilirim."

Ben daha başka bir şey söyleyemeden başparmağını inanılmaz bir hassasiyetle klitorisime bastırıyor.

Sırtım eğildi ve tekrar inledim.

"Çok ıslaksın," diye övüyor, yukarı aşağı ovalarken sesi merak dolu. Kaygan girişimi ve dudaklarımın yumuşak etini keşfederken ağzından bir inilti çıkıyor.

Klitorisimin üzerinde duruyor. İşaret parmağı ve başparmağıyla sinir kordonunu sıkıştırıyor ve parmaklarının arasında yuvarlıyor.

Nefesim kesildi.

Daha önce kendime hiç böyle dokunmamıştım. Genellikle sadece klitorisin ana kısmına odaklanırım, etrafındaki bölgelere değil.

Ama bu...

Biraz daha çıkan Zander, kısıtırmaya ve yuvarlamaya devam ediyor. Aklımı başımdan alırken tüm doğru notaları tutturuyor. Belki bundan kurtulabilirim, ama amacının bu olduğunu sanmıyorum.

Beni deliliğin eşiğine getirmek istiyor ve bunu başarıyor. Klitorisime bağlı o iple oynayarak, sanki yıllardır benimle çalışıyormuş gibi oynuyor.

Her kadın farklıdır. Hepimizin kişisel tercihleri vardır, bu da erkeklerin bizi memnun etmesini zorlaştırır. En azından Paige böyle söylüyor. Birçok kez, erkek arkadaşlarına neyi sevdiğini öğretmek zorunda kalmaktan şikayet etti, bu yüzden son kullanma tarihi geçtikten çok sonra çıktığı eziklerle kaldığından şüpheleniyorum.

Ama Zander vücudumu benden daha iyi tanıyor.

Doğru miktarda baskı ve hız ile dokunuşu mükemmel.

"Bunu daha önce hiç yapmamış birine göre çok yeteneklisin" dediğimde nefes nefese kalan sesim suçlama dolu.

Ovalamayı bıraktı. "Daha önce hiç kimseyle birlikte olmadığımı söylediğimde yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Nereme dokunulması gerektiğini nereden biliyorsun?"

"Buradaki sürgünüm sırasında kütüphanede sayısız saatimi anatomi araştırmaları yaparak geçirdim. Muhtemelen kadın vücudunu senden daha iyi tanıyorumdur. Erojen bölgeler. Sinir uçları. Hiç pratik yapmamış olsam da, diğer şeylerin yanı sıra öpüşme konusunda da oldukça yetenekliyim." Benimle tekrar oynamaya başladı. "Ayrıca, bir de bağ meselesi var. Hissettiğin her şeyin bir yankısını hissediyorum."

Demek istediğini anlatmak için klitorisime üç kez vuruyor. "Gördün mü?" Kaşlarını kaldırıyor. "Bunu hissettim."

"Ne demek istiyorsun?" Arzudan neredeyse sarhoş olmuş bir halde geveliyorum. "Nasıl hissettin?" "Elini üzerime koy." Çenesini aşağı indirerek sikini gösteriyor.

Hemen kabul etmediğimde, "Ya da oynamayı bırakabiliriz," diyor. "Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde, sonra doğrulup titreyen elimi kaldırıyorum Kasıklarımı.

Utangaç ve tamamen beceriksiz bir şekilde hafifçe dokunuyorum. Zander elini benimkinin üzerine koyuyor ve parmaklarımı boxer'ının üzerinden kolanının etrafında gezdirmeye zorluyor. Tanrım, o kadar kalın ki. Parmaklarımı sikinin etrafına bile geçiremiyorum.

"Orada kal." Zander klitorisime tekrar dokunuyor ve siki elimin altında zıplayınca gözlerim açılıyor.

"Gerçekten yaptığım her şeyi hissediyor musun? Cinsel olarak?" "Sadece bunu değil. Acı. Duyguları. Hepsini." "Ne zaman mutlu olduğumu anlayabiliyor musun?"

"Evet."

"Ne zaman olduğumu biliyor musun?"

"Her seferinde."

Nefesim kesildi. "Yani duşta kendime dokunduğumda anladın mı?" Hınzırca sırıtıyor. "Oh, evet."

"Sözümü kestir."

"Tüm eğlenceyi bensiz yaşamanıza izin veremezdim."

Bu biraz utanç verici. Artan çekiciliğimi gizlemekte iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum. O başından beri biliyordu.

Bu şekilde bağlanmak çok samimi.

Daha önce hiç böyle derim yüzülmemişti. Sert bir yutkunuş boğazımdan aşağıya doğru iniyor ve kendimi tutarken kolum karnıma düşüyor.

Koruyucu bir jest. Bir kalkan, sanki kendimi karşımdaki heybetli adamdan saklayabilmişim gibi.

Bana dünyasının merkeziymişim gibi bakan bir adam. Önümde eğilen bir kral. Bana son nefesini verecek bir savaşçı.

Ve şimdi onun iddiasının somut bir kanıtına sahibim. "Biz gerçekten ruh eşiyiz, ha?"

Kelimelerle cevap vermiyor. Bunun yerine, ıslak yarığımı izleyerek tatlı işkencesine devam ediyor. Tekrar arkama yaslanıyorum ve giriş yerimde durup deliğimle oynadığında nefesim kesiliyor. Dürtüyor, sinir uçlarını ateşliyor ama asla içeri itmiyor.

Kıvrımlarımın arasından hafifçe geçerek, ona en çok ihtiyaç duyduğum yerlerden kasıtlı olarak kaçınıyor.

Telaşla saçımı bir avuç tuttum. "Benimle alay ediyorsun."

"Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır!"

Kıkırdıyor, sestten muziplik akıyor. Gülmeye yaklaşıyor.

"Şimdi seni öpeceğim," diye mırıldanıyor Zander.

Yatağın üzerinden kaydığını, kalçalarımı tuttuğunu ve beni yatağın ucuna doğru çektiğini görmek için tam zamanında aşağı bakıyorum. Şaşkınlıkla irkildim.

Öpücük. Dudaktan demek istemedi.

Zander o kadar büyük ki dizlerinin üzerindeyken bile göğsü devasa yataktan daha uzun. Yakışıklı yüzü bacaklarımın arasında yer alıyor. Sıcak nefesi bana değdiğinde, topuklarımı yatağa gömüyor ve ayak parmaklarımı kısıpıyorum.

Teker teker bacaklarımı geniş omuzlarının üzerinden geçiriyor.

Heyecanlı ve gergin bir şekilde parmaklarımı dudaklarıma bastırarak ağzını üzerime koymasını bekliyorum. Sık sık oral seksin abartılıp abartılmadığını merak etmişimdir. Kızlar sanki dünyanın sekizinci harikasıymış gibi bahsediyor. Paige'e göre, bu erkeğe bağlı. Hepsi bu işte iyi değil.

Zander olacak ama.

Aramızda gergin bir sessizlik uzanıyor. Nefes alış veriş benimsi gibi hızlı ve her nefes veriş merkezime bir başka alaycı okşayış.

Kendini tutmanın onun için kolay olmadığını söyleyebilirim. İri elleri kalçalarımın üst kısmına sarılmış, bacaklarımı yerinde tutarken parmakları tenimi kazıyor. Başını çevirerek uyluğumun iç kısmını öpüyor, sonra da uyarılmamdan dolayı nemli olan bölgeyi yalıyor.

İnliyor, dilini yavaşça tekrar aynı yerde gezdiriyor.
bak.

Sabırsızca kıpırdanıyorum. "Eee? Yapacak mısın, mısın?" "Ne diyeceksin?" Kaşlarını çatıyor.

"Lütfen mi?"

"Lütfen ne?"

"Lütfen!" Bıkkın ve çaresiz bir şekilde haykırdım. "Bana ne söyleyeceğimi söyle, ben de söyleyeyim."

Sırıttıyor. Nadir gülümsemelerinden biri, ama kesinlikle kanarya yakalamış kedi gibi görünüyor. "Lütfen kocacığım, güzel amımı yala."

Boğuk bir ses çıkardım. "Ne?" "Beni duydun."

Ter şakağımdan saçlarıma doğru süzülürken boğazım tıkanıyor.
Kelimeleri çıkarabilir miyim bilmiyorum.

Sanki beni daha da baştan çıkarmak istercesine, Zander'ın başparmakları bacaklarımdan popomla birleştiği yeri ovmaya başlıyor. O kadar yakın ama bir o kadar da uzak.

Dudaklarını O şekline getirerek hafifçe üflüyor. Hava bana çarptığında iç kaslarım sertçe sıkılıyor, bu kadar ihmal edilmekten dolayı öfkeliyim.

"Tamam!" "Lütfen amımı yala" diye homurdanırken Zander'in yüzüne bakmadan tavana doğru bağıriyorum.

"Güzel amcık," diye

düzeltiliyor. "Güzel amcık."

"Koca."

"Ha?"

"O kısmı unuttun."

"Kocacığım," diye sızlanıyorum, kelime dudaklarımdan dökülürken kalbim garip bir takla atıyor.

"Şimdi hep beraber."

Bu adam. Bu sinir bozucu, seksi, inatçı adam.

Onunki kadar bile tehditkâr olmayan bir hırıltı çıkardım. "Lütfen kocacığım, güzel amımı yala."

Cümle biter bitmez Zander saldırıyor. Ağzı klitorisimin üzerinde birleşip nabız gibi atan bir ritimle emdiğinde haykırıyorum.

Bana karşı hırlayan Zander, dilini giriş yerimde gezdirmek için biraz aşağı iniyor. Sertleştirerek içimi yalıyor.

Basınç inanılmaz ve dilini parmağıyla değiştirip ikinci boğuma kadar soktuğunda daha da iyi oluyor. Masaj yapıyor

içeride, yukarı doğru kıvrarak, daha önce hiç dokunmadığım bir yeri uyarıyor. O bunu sürdürürken, dudakları klitorisime geri dönüyor.

Bu ikili his gözlerimin yuvalarından fırlamasına yetiyor ve kontrolümü tamamen kaybediyorum.

Artık çıkardığım sesler hakkında endişelenmiyorum. İnleyerek kıvranıyor, eğiliyor ve kalçalarımı sallayarak geleceğini bildiğim orgazmın peşinden koşuyorum.

Tüm uzuvlarım sarsılıyor ve bacağım Zander'in omzundan kaymaya başlıyor. Kolaylıkla yakalıyor, başının arkasına uzanıyor ve ayak bileklerimi birbirine kilitleyerek 'kal' komutuyla vuruyor. Sonra dizlerime hafifçe vurarak bacaklarımın daha da açılmasını sağlıyor.

Kontrolün onda olması hoşuma gidiyor. Bu benim için tüm tahminleri ortadan kaldırıyor. İstersem duracağı teorisini neredeyse test etmek istiyorum ama anı mahvetme riskini almak istemiyorum.

Bu büyük bir olay. İlk kez bir erkek beni boşaltacak.

Elimle bir şeyler yapma ihtiyacı duyarak uzanıyorum ve parmaklarımı dağınık siyah saçlarının arasından geçiriyorum. Onaylayan bir ses çıkarıyor ve ağzından çıkan titreşimler içimde küçük spazmlara neden oluyor.

"Zander," diye alıyorum.

"İçine girdiğimde bana koca diyeceksin" diyecek kadar uzun süre ağzını açıyor.

"Kocam," diye itaat ediyorum.

İkinci bir parmakla ödüllendirildim. Gerilmede biraz acı var, ama acı diğer tüm hisleri artırıyor.

Zander'ın dili klitorisime vuruyor. Başparmaklarından biri dudaklarımı çekerek beni daha da açıyor. Yüzündeki kılların kaba çiziklerini kalçalarımnda hissediyorum.

"Ben kimim?" diye homurdanıyor

alçak sesle. "Koca."

Em, em, em. "Kimin kocası?" "Benim kocam."

"Aferin kızıma." *Yala, yala, yala.*

Doruk noktam arttıkça nefesim tiz bir şekilde çıkıyor ve çırpınmaya başlıyorum. Zander'ın kolu kalçalarımaya dolanıyor, beni bir profesyonel gibi çalıştırırken yerimde sabitliyor.

Üçüncü bir parmak içeri girdiğinde ve tüm bu parmaklar sadece g noktam olduğunu varsayabildiğim şeye baskı yaptığında, amım o kadar güçlü bir orgazmı kenetleniyor ki gerçekten acıtıyor.

Başımı arkaya yatırıp çığlık atarken tüm vücudum kilitleniyor. Bir kasılma dalgası diğerine çarpıyor ve yüzüne fişkırdığımda Zander bana karşı yüksek sesle bağıyor.

Sonuna doğru hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, ciğerlerim hava almak için savaşıyor, her kasım çok sert gerilmekten yanıyor.

Son çırpınışlar azalırken, gevşiyorum. Birkaç artçı sarsıntıyla sarsılıyorum ve titriyorum.

Bekle. Titreme benden gelmiyor. Zander'dan geliyor. O kadar çok titriyor ki, kolu karnıma ve kalçalarımaya dayandığı yerde neredeyse titreşiyor.

Parmaklarını içimden çıkarıyor ve ayağa kalkıyor.

Hâlâ nefesimi tutmaya çalışırken ciddi yüzüne bakıyorum. Tahrik olduğum için parlak ve kaygan. Dudaklarını yalıyor, dağınıklıkla hiç ilgilenmiyor.

"Zander, ben-" Teşekkür etmek yetmez. "Bu şimdiye kadar hissettiğim en iyi şey. Şimdiye kadar. Yani, daha önce akıllara durgunluk veren orgazmlar duymuştum ama gerçek olduğundan emin değildim. Ve sen..."

Söylediklerim yarım kalıyor çünkü arkasını dönüp odanın diğer tarafına doğru yürüyor. İlk başta, belki de temizlenmek için bir havlu alacağını düşünüyorum, ama balkon kapılarına doğru bir arı çizgisi yapıyor. Kapıları açtığına içeriye parlak bir ışık doluyor.

Dışarı çıkmadan önce huysuzca, "Daha sonra döneceğim," diyor. Ha?

Kanat çırpışlarını duyuyorum. Yataktan fırlayıp gömleğimin düğmelerini hızla yeniden ilikliyorum.

Zander'ın bana yaptıklarından dolayı bacaklarım hâlâ titriyor ama sendeleyerek açık kapılara doğru gitmeyi başarıyorum. Oraya vardığımda balkon boştu.

İlerlerken Gündüz Diyarı'nın sıcağı üzerime çöküyor.

Korkuluklara ulaştığımda elimi pürüzsüz mermerin üzerine koydum ve dört kat aşağıdaki zemini araştırırken aşağıya baktım.

Buradan Hailene'nin çok daha fazlası görülebiliyor. Saray duvarlarının ötesindeki şehir kilometrelerce uzanıyor. Arnavut kaldırımli sokaklar ve Tudor tarzı evler, her yöne uzanan bir ızgara oluşturuyor.

Dışarıda pek fazla insan yok, ama bir esneme ortaya çıkma tehdidinde bulunduğunda, gecenin ortasında olduğumuzu hatırlıyorum. Güneş batıda çarpışmaya yakın ve bulutları parlak sarı-turuncu bir renge büründürüyor.

Gözlerimi kaldırıp gökyüzünü tarıyorum.

Zander hiçbir yerde yok.

Benim de kafam karıştı.

Yanlış bir şey mi yaptım?

Hayal kırıklığı, hala sürdürdüğüm yüksekliğin içinden süzülüyor. Yatak odası konusunda erkeklerle deneyimim olmayabilir ama cinsel bir eylemden hemen sonra ayrılmanın kabalık olarak görüldüğünden oldukça eminim.

Dağınık ve boş yatağa bakıyorum.

Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım.

Yüzümün kenarından daha fazla ter akıyor ve onu silmek için uzandığımda, elim kafa derime yapışmış nemli düğümlere takılıyor. Saçım tam bir karmaşa. Sanırım iyi bir fırça arayarak kendimi oyalayabilirim. Tabii ki bu Zander'in çekmecelerini karıştırmak anlamına gelecek, ama odasında dolaşmamı istemiyorsa beni yalnız bırakmamalıydı.

İç çekerek, kendim için biraz üzülürken içeri dönüyorum.

CHAPTER 23

Zander

Ben on iki yaşımdayken, havasız matematik öğretmenim çayını içerken öksürük nöbeti geçirdi ve burnundan su fişkırdı. Göremedim ama çıkan sesler çok eğlenceliydi ve kendimi gülmekten alıkoyamadım. Hatta o kadar çok güldüm ki, göğsümdeki gürültülü basınç hızla yaklaşan bir vardiyaya dönüştü. Kütüphanede, Ontarius'un önünde tam bir Griffin gibi davrandım, bu da bana dehşete düşmüş gözlerle bakarken daha da hırıldamasına neden oldu. O gün istifa etti ve benim etrafımda olmak zorunda kalmamak için kendini mutfaklara geri gönderdi.

O zaman da gücümden nefret ediyordum, şimdi de nefret ediyorum.

Sarayın çatısında pençelerimi taşa geçirerek ilerlerken anılarım kararıyor. Öğretmenlerimden birini korkuttuğum için babam bana o kadar kızmıştı ki, hıncını annemden çıkarmaması için tam bir ay boyunca gece gündüz annemi korumak zorunda kalmıştım.

Her zaman olduğum şey için cezalandırılıyorum ve bu gece de bir istisna değil. Muhteşem bir an olması gereken şey yarıda kesildi.

En azından Maelyn'i çıkaracak kadar direndim ama kalçaları titrediğinde kontrolü kaybettim. Kalçaları sallandığında. Yüzümde çözöldüğünde.

Onun zevk dalgasının içime doğru fırladığını hissettim. O kadar güçlüydü ki kendi orgazmımı tetikledi.

Ve iki şey oldu: Daha önce hiç olmadığım kadar sert boşaldım, tohumlarım iç çamaşırımı kapladı ve uyluğumdan aşağı aktı. Ve değişimin ilk sarsıntıları başladı.

Maelyn görmeden oradan çıkmalıydım. Neyse ki Griffin onu ele geçirmeden çatıya çıkmayı başardım.

Beş metrelik taş duvarın üzerinden kadınıma bakıyorum, beni ararken onu izliyorum. Neden bir açıklama yapmadan çekip gittiğimi merak ediyor.

Olması gerektiği gibi.

Ne pislik bir hareket.

Keşke böyle olmak zorunda olmasaydı. Birlikte paylaştığımız anın tadını çıkarırken onu kollarımda görmekten başka bir şey istemiyorum. Ve sakinleştikten sonra yapacağım.

Neyse ki uzun süre yer değiştirmeyeceğim. Acelem azaldıkça kalbim yavaşlamaya başladı bile. Yakında karımla birlikte yatıyor, huzur içinde uyuyor olacağım, tıpkı dün gece yaptığımız gibi.

Maelyn gökyüzünü incelemek için başını kaldırdığında, geri çekilip görüş alanımdan çıkıyorum.

"Seni burada bulduğuma şaşırdım."

Arkamdan gelen sese homurdanıyorum ve Carielle'in dört kuleden birinin kapısında durduğunu görmek için dönüyorum. Kalçası kalkık, çapkın sırtışı yerinde ve saçlarını parmağının etrafında döndürüyor.

Griffin formunda gözlerimi devirebilseydim, devirirdim.

Tıpkı babama yaptığı gibi bana da rol yapıyor. "Yeni küçük karınla birlikte olacağını," diye alay ediyor. Ben ona doğru yaklaşıırken, gözleri gerçek bir korkuyla açılıyor.

Bu halimle karşımda durup kendini kirletmek istemeyen çok az insan var. Annem, ne şekilde olursam olayım beni olduğum gibi kabul edebilen tek kişidir.

Maelyn de akıntıya kapılmıştı. Ama bunun nedeni neredeyse ölüyor olmasıydı. Aklı başında değildi.

Duvara bağlı bir saklama kutusuna gidip gagamla kapağını açıyorum ve bir pantolon çıkarıyorum.

Carielle'e bakarak başımı iki yana sallıyorum.

Gözlerini çevir.

Vites değiştirirken izlenmekten hoşlanmadığımı herkes bilir. Çok savunmasızım, kemiklerim yerine otururken çektiğim acıyı gizleyemiyorum.

Çıplak olduğumdan bahsetmiyorum bile.

Carielle arkasını döndüğünde, üzerimi değiştirme işlemine başlıyorum.

Alevler yüzümü tutuştururken gagam çatlıyor. Acı kafama vuruyor, kafatasımdaki plakalar parçalanıyor. Kemik parçaları tendonları ve kasları yırtarken bacaklarım ve kollarım kendi üzerine katlanıyor.

Sonunda bittiğinde, görüş alanıma bir kez daha karanlık çöküyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerindeyim, başımı sarkıttığımda uzuvlarım kararsız. Birkaç derin nefes alıyorum, göğüs kafesimin ciğerlerimle birlikte genişlemesine izin veriyorum. Fae'm

Kanatlar dışarıda. Odama geri uçmak için onlara ihtiyacım olacak, bu yüzden onları oldukları yerde tutuyorum.

Homurdanarak taşı ittim ve giyindim.

"Demek Prens Zander kaçtı ve evlendi." Carielle'in aşırı tatlı tonu pantolonumu iliklerken beni geriyor.

"*Kral* Zander," diye düzeltiyorum sertçe, ona doğru dönerek. "Ve evet, yaptım." "Neden o?"

"O benim eşim."

"Şüpheli."

Öfke göğsümde alevleniyor ama öfkemi dizginliyorum. "Doğru duygu 'tebrikler'dir."

"Onun senin kaderindeki eşin olmasına imkân yok," diye devam ediyor, bu çatıdan aşağı atılmaya ne kadar yakın olduğundan habersiz. Onun kanatları var. Bir şey olmazdı. Ama bu, onun arkadaşlığından ne kadar hoşlandığıma dair açık bir mesaj olurdu. "Sana nasıl baktığını gördüm. Bir kadın sevdiği adama böyle bakmaz. Eğer o senin eşinse, sana gözlerindeki güneşle bakar. Kayıtsızlıkla değil."

Sırıtiyorum. Maelyn birkaç dakika önce bu kadar kayıtsız değildi. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Belki de sana büyü yapmıştır."

"O bir insan, Carielle. Kimseyi büyüleyemez."

"Onunla birlikte olma fikrini reddetmen için daha da fazla neden var. O seni zayıflatacak."

Beni kışkırtıyor ve ben de ona uyarıcı bir bakış fırlatarak duygularımı ifade ediyorum. "Onu rahat bırak. Sen de bir zamanlar insandın."

"Ama tamamen değil, değil mi? Bir miktar Fae mirasına sahip olmalıyım yoksa bu kadar değişmezdim."

Bu doğru. Sadece Carielle'in damarlarında biraz Fae kanı dolaştığını varsayabilirim. Gelişinden birkaç yıl sonra, beyaz tüylü kanatları çıktı. Gözleri daha canlı hale geldi ve küçük bir güç geliştirdi. Nesneleri zihniyle hareket ettirebiliyor, ama çok az. Ağır ya da hantal bir şey değil. Onun gücü güçlü bir rüzgar esintisine eşdeğer. Fae doğasına uygun olarak, çıkarıcı ve çekici olabiliyor.

Babamın en sevdiklerinden biri olmasının tüm sebepleri. Bir de onu memnun etme konusunda her zaman çok hevesli görüldüğü için.

İç çekiyorum, benimle romantik bir ilişki peşinde koşmasından bıktım. Babamın mülkiyetinden çıktığından beri, bana bir ilişki teklif ediyor.

ikimiz arasında bir birliktelik. Defalarca, bunun asla olmayacağını açıkça belirttim.

Carielle vücudunu bir için kullanmaya şartlandırılmış. Özgür bırakıldığından beri bocalıyor ama annem ona burada bir amaç verdi. Geçimini sağlamak için kralla yatmasını içermeyen bir amaç.

Onun için üzülüyorum ama sempati bir yere kadar. Maelyn belli ki Carielle'de uygunsuz bir şeyler sezmiş. Belki de kadın buradaki misafirliğini fazla uzatmıştır. Gidebileceği başka yerler de var. Umarım benden uzakta.

"Çatı tamamen sizin." Etrafımızı işaret ediyorum. "Seni huzur içinde bırakacağım. İyi geceler."

"Maskeli beş gün sonra," diyerek beni çıkıntıya kadar takip etti. "Sabah menünün üzerinden geçmek ister misin?"

"Annem yemek seçimlerini onaylayabilir."

"Sen de katılıyor musun?"

"Bilmiyorum. Maelyn'in yerleşmek için zamanı olduktan sonra, bir kaçağı avlamak için geri döneceğiz."

"Onu tehlikeli bir göreve mi götürüyorsun?" "Elbette götürüyorum. O kraliçe."

Daha önce içki fabrikasında olanlara rağmen, Maelyn'i yanımda tutma konusundaki fikrimi değiştirmedim. Evet, bu dünya acımasız ve dehşet verici ama Maelyn bugün beni şaşırttı. Şefkatli ve cesurdu. Yanımda olmasaydı troller yardımına daha az açık olabilirlerdi.

Carielle parmaklarını ön kolumda gezdiriyor. "Eğer izin verirsen seni o kadar mutlu edebilirim ki onu unutabilirsin."

"Yapma." Bileğini yakalayıp elini kolumdan çektiğimde tutuşum sertleşti. "Senin olmayan bir şeye dokunmayacaksın."

"Ona yeteneğinden bahsettiğinde Maelyn nasıl tepki verdi?" diye ısrar ediyor ve ben sessiz kalıyorum çünkü bu Carielle'i hiç ilgilendirmiyor. Gözlerini kaçırıyor. "Oh. Ona henüz söylemedin. Bunun pek hoşuna gideceğini sanmıyorum. Peki ya bağı tamamladıktan sonra? Eğer o gerçekten senin eşinse, her yer değiştirdiğinde senin acını yaşayacak mı?"

Sanki içimdeki nefes kesilmiş gibi hissediyorum. Carielle daha önce düşünmediğim bir noktayı gündeme getirdi. Astrid, Maelyn ile aramızdaki bağı tamamladıktan sonra normal eşler gibi birbirimize bağlanacağımızı söyledi. Ama benim dönüşümlerim sırasında acı çeker mi? Kimse benim gibi değil. Kimsem yok

yetenekli güçleri ve Maelyn'i nasıl etkileyeceğini sor. Onunla çiftleşerek, onu her gün yüzleştığım acı verici gerçekliğe maruz bırakabilirim.

Bir başka acil soru: Her yakınlaşmamızda yer değiştirecek miyim?

Bu en hafif tabirle uygunsuz olurdu.

Tüm güvensizliklerimi bir kenara itiyorum.

Bunların hiçbirinin önemi yok.

Kader benim için Maelyn'i seçti. Onun için beni seçti. için yaratılmışız.

Bana aşık olduktan sonra, ona her yönümü gösterebileceğim. Gücümü itiraf edeceğim ve bunu kaderin istediği gibi birlikte çözeceğiz.

Carielle kişisel alanıma girerek, "Seni iyi hissettirebilirim," diye tekrar deniyor.

Boğazımda safra birikiyor.

O benim için başka bir anne gibi. Babamın haremindeki tüm kadınlar öyleydi. Ben büyürken üzerime titrerlerdi, karanlık bir zamanda sadece bir çocuğun getirebileceği bozulmamış masumiyetin tadını çıkarırlardı.

Griffin'e dokunarak, gözlerimin ona doğru parlamasına izin veriyorum, irislerim dikdörtgen yarıklara uzanıyor. Yapacağını bildiğim şekilde tepki vererek geri sendeledi ve ben de onun dehşete düşmüş soluğunun tadını çıkardım.

"Eğer bana bir daha dokunursan, kendini sokaklarda dilenci olarak bulursun."

Sesini yükseltiyor. "İyi ama o seni terk ettiğinde ben hâlâ burada olacağım ve teklifim hâlâ geçerli."

Kızgın ayak sesleri kaybolurken, zahmetsizce çıkıntının üzerine atlıyorum.

Ilık rüzgâr saçlarımı karıştırıyor ve güneş ışınları tenimi ısıtıyor.

Dudaklarımı yalıyorum.

Maelyn'in özü hala yüzümde, ballı tadı dilimde saf mutluluk gibi. Dakikalar önce ikimizin de yaşadığı yoğun orgazma rağmen doymamıştım. Odama dönüp onu tekrar tekrar tatmin etmekten başka bir şey istemiyorum ama tekrar yer değiştirmek de istemiyorum. Bu kadar çabuk yer değiştirdiğim için zaten ağrım var.

Ayrıca, Carielle beni kötü bir ruh haline soktu. Kendime duyduğum güvensizliğin alevlerini körükledi ve teklifinin yanlışlığı içimde çalkalanıyor.

Maskeli balodan sonra, personel ve muhafızlarım arasında bir sadakat taraması daha yapacağım. Bunun için Quinn'e ihtiyacım olacak. Kirian'a bir davetiye gönderdim.

yaklaşan balo, ama onun ve Dürüstlük Kraliçesi'nin katılıp katılmayacağını bilmiyorum.

Her iki durumda da Carielle ilk gönderilecekler arasında olacak. Saraydaki zamanı doldu. Annem buna itiraz edebilir ama artık kral benim.

Hoşuma gitse de gitmese de her karar bana bağlıdır.

Her ne kadar Maelyn'den uzak kalmak istemesem de, biraz stres atmam gerekiyor. Dinç bir uçuş bana iyi gelebilir.

CHAPTER 24

Maelyn

uykunun kıyısında dengede duruyorum. Tam olarak ne gördüğümü hatırlamıyorum ama Zander oradaydı. Teksas'ta benimleydi. Annemin evinin arkasındaki tarladaydık ve o gülüyordu. Tıpkı hayal ettiğim gibi, ses derin ve neşeliydi ve kalbimin mutlulukla çarpmasına neden oldu.

Ama ben Teksas'ta değilim. Eğer yanağımın altındaki saten çarşaf bir işaret değilse, sabah kuşlarının neşeli ötüşü bir işarettir. Dışarıda bir yerde, birkaç tanesinin ısıklık çaldığını duyuyorum.

Yuvarlanarak pencerelerden gelen parlak ışığa karşı gözlerimi kırıştırıyorum. Perdeler geri çekilmişti.

Ve ben yalnızım.

yatağın boş tarafını okşuyorum. Hâlâ sıcak.

Zander geçenlerde buradaydı.

Dün gece onu beklemeye çalıştım. Elimden geldiğince uyanık kaldım, bulduğum bir tarakla saçlarımı açtım ve bazı kıyafetlerimi yerleştirdim.

Sonunda yorgunluk galip geldi ve uyku beni ele geçirene kadar gözlerim yaşlı yatağa uzandım.

Bir şekilde, Zander'ın gece boyunca bana sarıldığını biliyorum. Sanki hâlâ kollarının beni sardığını hissedebiliyorum.

Doğrulup sessiz odayı tararken dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum.

Masanın üzerinde bir tepsi yemek ve uzun bir bardak su var. Ona doğru ilerlediğimde, benim için bir not olduğunu görüyorum. Bir kağıt parçası katlanmış ve içeceğime yaslanmış.

Üzerinde kaligrafi benzeri harflerle *eşim* yazıyor. Belli ki bunun için tüy kalem kullanılmış ve ait olduğu hokkanın içinde masumca duran siyah tüye baktığımda yanaklarım ısınıyor.

Notu açıyorum. Kör biri için Zander'ın el yazısı çok iyi. Titiz ve kesin. Kontrollü.

Tıpkı onun gibi.

Seni uyandırmak istemedim. Bu sabah adamlarımla bir toplantım var, ama öğlen benimle yemek yiyeceksin.

Koca imzalı. Notları bile otoriter.

Saray yemekleri yolda yediklerimizden çok daha iyi. Kahvaltı daha çok küçük bir ziyafet gibi. Bir sepet ekmek, üç çeşit reçel, içine peynir ve sosis karıştırılmış çırpılmış yumurta, biraz domuz pastırması ve bir kase meyve salatası var.

Dün akşam yemeğimi didikledikten ve yolda o kadar çok karışım yedikten sonra açlıktan ölüyorum. Vücudum bütün karbonhidratları istiyor.

Önce ekmekleri alıyorum, ekmekleri kırıp açıyorum ve buhar çıkıyor. Tazeler ve ağzım sulanıyor. Kırmızı reçelden biraz sürdüğümde, tadının çilek gibi olmasını bekliyorum. Aynı anda hem daha keskin, hem daha tatlı, hem de daha zengin bir meyveli tat aldığımda şaşıyorum.

Yumurtaya geçiyorum, daha fazla ekmeğe uzanmadan önce üç ısırık alıyorum.

Zander'ın şu anda burada olmamasına seviniyorum. Yüzümün hiç de kibar olmayan bir şekilde dolması gerçek. Daha oturmam bile. Bir hayvan gibi masanın üzerinde kambur duruyorum.

Parmağımı mavi reçele sokarak bir parça alıyorum ve çilek yerine narenciye tadı aldığımda şaşkın bir ses çıkarıyorum.

Midem sınıra dayandığında tabağımın yarısını ve dört ekmeği bitirmiştım.

Parmaklarımdaki yapışkan reçelin bir kısmını yalayıp gardırobun yanına gidip kapaklarını açıyorum. Bir sıra asılı haki pantolonun ve birkaç sert görünümlü yeleğin altında, pantolon, gömlek ve iç çamaşırı olarak ayrılmış, katlanmış birkaç kıyafet yığını var.

Açık renk skinny jean pantolon ve geniş kayık yakalı lavanta rengi bir tişört seçtim.

Onları giydikten sonra gömleğin önünü bel kemerimin içine sokuyorum. Omuzlardan biri yana doğru düşmeye devam ediyor ama altındaki sporcu sütyeni ile kasıtlı görünüyor.

Şimdi saçıma gelemim.

Biraz gevrek saçlarımı kurcalıyorum. Saçlarım nemliyken uyuyakalmamalıydım. Saçlarım çok uzun değil ama kalın.

Düz ve kıvrıcık arasında bir yerde, saçma sapan bir dalga yığını.

İç çekiyorum, çünkü işim başımdan aşkın.

Banyoya doğru giderken kapı çalındı.

Cevap versem mi diye düşünürken duruyorum, diğer taraftan şarkı söyleyen bir sesle "Oda servisi" diye bir ses geliyor.

Oh. Yatağın üzerindeki buruşuk çarşaflara ve kirli giysi sepetine bakarken, Zander'in ortalığı toplamak için bir hizmetçi tutacağını düşünmem gerektiğini fark ediyorum. Önce kahvaltı, şimdi de bu mu? Kraliyet muamelesinden bahsediyoruz.

Kapıyı açtığımda benim boylarımda bir kadınla karşılaşıyorum. Uzun siyah saçları kollarındaki bronz tenin etrafına dökülüyor ve gülümsemesi duygulu kahverengi gözlerine ulaşıyor.

Ve onun kim olduğunu hemen anlıyorum, çünkü kadın ve minyon olabilir, ama benzerlik tekinsiz.

"Sen Zander'in annesisin."

Sırıtarak başını sallıyor. "Oda servisi konusunda şaka yapıyordum. Seninle tanışmak istedim."

Geri çekilip içeri gelmesini işaret ediyorum. "Zander sana benden bahsetti mi?"

Mutlu ifadesi biraz düşüyor ve parmakları elindeki porselen kutunun etrafında sıkılıyor. "Hayır. Oğlumu döndüğünden beri görmedim ama saraydaki dedikodu değirmeni fazla mesai yapıyor. Dün gece bir kadınla gizlice içeri girdiğini duyunca sizi bizzat görmem gerekti."

"Oh." Bu çok garip. Daha odadan çıkmadım ve şimdiden utanç yürüyüşü yapıyorum. "Göründüğü gibi değil."

"Neye benziyor?" Kaşları kalkıyor ve ben cevap veremedim boynumdaki satranç taşını işaret ediyor. "Görünüşe göre ikiniz evlenmişsiniz. Bağlılık nesnesi, değil mi? Zander o şahı ve tahtasındaki tüm taşları kendi elleriyle oydu. Onu öyle herkese vermezdi."

Sesinde yargılama yok. Onaylamama yok.

Bir nefes üfledim. "Evet, anladın. Kendimi savunmam gerekirse, o sırada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Kafası karışmış bir halde başını eğiyor ve yatağı işaret ediyor. "Neden oturup saçına yardım etmeme izin vermiyorsun, sonra bana her şeyi anlatabilirsin."

Başımı sallayarak, Zander'in dün gece bana pis şeyler yaptığı yere oturmadan önce yatağı toparlamak için zavallı bir girişimde bulunarak örtüleri yastıklara kadar atmak için koşuşturuyorum.

Kendimizi yüksek yatağa attığımızda gözlerimiz buluşuyor ve ikimiz de biraz kıkırdıyoruz çünkü devasa mobilyalara kıyasla çok küçüğüz.

Onunla gülmek iyi hissettiriyor. Sanki bir arkadaşmış gibi. Benden binlerce yaş büyük olduğunu ve teknik olarak kayınvalidem olduğunu kendime hatırlatmak zorundayım, ama yirmi beş yaşından bir gün bile büyük görünmüyor. Yüksek elmacık kemikleri, kalın kirpikleri ve dolgun pembe dudaklarıyla gerçekten çok güzel.

"Bu arada ben Rowan. Yani Rosita." Gülerek, birinin kendini düzeltirken yaptığı gibi başını sallıyor. "Buraya gelmeden önce Rosita'ydım. Sonra ismim değiştirildi. Geçenlerde tekrar değiştirmeye karar verdim ama bazen unutuyorum. Bana Ro diyebilirsiniz. Rosita da olur. Sadece Rowan olmasın lütfen."

Abuk sabuk konuşmasını seviyorum. Bana kendimi hatırlatıyor.

"Muhtemelen çoktan duymuşsunuzdur ama adım Maelyn. Zander ismimi Mae olarak kısaltmayı seviyor ama bunu yapabilen tek kişi o."

Umut gözlerini dolduruyor. "Artık görebiliyor mu? Lanet bozuldu mu?" "Hayır." Aşağı bakıyorum. "Ben-o-biz-"

"Anlıyorum." Anlayışlı bir gülümsemeyle, oğlunu henüz becermediğimi garip bir şekilde açıklamamı engelliyor. "Şöyle önüme otur."

Yorganın üzerinde bir noktaya dokunuyor. Çantasının kapağını açarak küçük bir spreyci şişesi ve bir fırça alıyor. Pozisyonumu alıyorum ve önce saçımın en karışık yerlerine sıkmaya başlıyor. Çıkan buğu güzel kokuyor. Gül gibi.

Sıvıyı saç tellerine yedirmek için parmaklarını kullanıyor ve fırçayı başımdaki kuş yuvasının içinden geçirirken, takılmayı bekliyorum ama gelmiyor. Kıllar hiçbir direnç göstermeden her düğümün içinden kolayca kayıyor.

Aslında, güzel hissettiriyor. Rahatlatıcı. Şişenin içinde her ne varsa sihirli olmalı, çünkü saçımı yumuşattığını şimdiden söyleyebilirim.

Ro pisliği temizledikten sonra bile fırçalamaya devam ediyor.

Beni çocukken annemin saçımı yaptığı zamanlara geri götürüyor. Annesi çocukken duygusal olarak mesafeliydi ve kendi kızı olana kadar Fransız örgüsü yapmayı hiç öğrenmemişti. İlk başlarda ne kadar beceriksiz olduğunu hatırlıyorum, bazen kazara saçımı çok sert çekiyordu ama sonunda bu işte gerçekten iyi oldu. İlk kez mükemmel yaptığımda, gözleri yaşarır, zıplardı.

Çünkü kendisiyle çok gurur duyuyordu. Sonra bana sarıldı ve onun olduğum için bana teşekkür etti.

Özel bir şey yapmamıştım. Tek yapmam gereken orada oturmak ve ona karşı sabırlı olmaktı, ama bana sahip olduğu için çok minnettardı.

Onu özlüyorum.

Birden göğsümde bir duygu kabarıyor ve boğazım düğümleniyor. Gözlerimi hızla kırıştıtararak yemek borumdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum ama nafi.

Sağ yanağımdan bir damla yaş süzölüyor.

Sessizce burnumu sildim ama Ro hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Ah, canım." Omuzlarımı nazikçe kavradı. " var?"

Ne olduğunu anlamadan her şeyi anlatmaya başladım. Birkaç hıçkırık arasında ona vagonda uyandığımı anlattım. Müzayedeyi, diğer kızları, kurtarılmayı. Başka bir yerde olsaydım portallardan, büyülü evlilik törenlerinden ve trollerden bahseden bir deli gibi konuşurdum ama Ro sadece dinliyor ve her şeyi anlatmama izin verirken başını sallıyor.

"Ve sonra buraya geldik," diye bitiriyorum, gözlerimin altını silerek. "Kusura bakmayın. Gerçekten çok bunaldım. Nasıl bir eş ya da kraliçe olacağımı bilmiyorum ve Astrid'in hakkımda söyledikleri doğruysa, muhtemelen sırf insan olduğum için Zander'i edeceğim."

Sırtımı bir anne şefkatiyle sıvazlarken Ro'nun yüzü ciddiydi. "Hayatından koparıldın ve oğlum için mi endişeleniyorsun?"

Omuz silkiyorum ve aynı anda başımı sallıyorum.

Gözleri değişiyor, sertleşiyor ve hırıltısı üst dudağını kaldırıyor. "O çocuğu boğazlayacağım."

Çıkışa doğru koşmaya başlamadan önce aldığım tek uyarı bu. Uzun beyaz elbisesi adımlarıyla birlikte bacaklarının etrafında şiddetle sallanıyor ve hala fırçayı tutuyor, sıkı tutuştan parmak eklemleri bembeyaz olmuş.

Gemiler ve çapalar. Az önce Zander'ı . Bunu yapmak istememiştim.

Bu.

"Bekle!" Kapıya doğru koşarak seslendim.

Ro o kadar hızlı gidiyor ki, etrafta kayboluşunu zar zor görebiliyorum. Koridorun sonunda bir köşede.

Takip ediyorum. "Ro, bekle."

İki kat merdiven iniyoruz -gerçek merdivenler, her kat arasında dönüşler var- ve o ikinci katta olduğunu düşündüğüm bir koridordan aşağı inerken, ben efordan nefes nefese kalıyorum.

Tiradına ara vermeden ahşap bir kapıya tekme atıyor ve şaşırtıcı bir güçle kırarak açıyor.

Chuck Norris gibi.

Çerçeve çatırdıyor ve parçalanıyor, ben de uçan parçaların bana çarpmasını önlemek için geri çekiliyorum.

"Sen!" Birkaç Portekizce küfür savurmadan önce fırçayı bir silah gibi sallayarak odayı işaret ediyor.

Ben de Zander'ın sinirli olduğunu sanırdım.

CHAPTER 25

Zander

"Gideon 'un kayıtlı bir adresi yok," diyor Thayne iki koltuk aşağıdan.

Hiç şaşırmadım. O piçle ilgili elimizdeki tüm kayıtlar yarım yamalak. En iyisi.

Birinin kaybettirmesi alışılmadık bir durum. Day'in her üyesi Realm'in bir tür izi vardır; bir iş, bir evlilik ya da aile üyeleri gibi. Ama Gideon bir hayalet gibi.

Hakkında sahip olduğumuz tek bilgi Azerdeen'de doğduğu ve bir Pyro olduğu. Ebeveynleri listede yok çünkü büyüdüğü yetimhane o yetişkinliğe ulaştığında yandı ve onunla birlikte tüm soy kitapları da yandı. Ne kadar uygun. Ve şüpheli.

Kayıtlarını bilerek mi yaktı?

Sonuçta Gideon'un nerede yaşadığı önemli değil. Pippin'in Arayıcı gücüyle onu bulabileceğiz.

"Marek, kurtardığımız merhum isimsiz trolle ilgili haberler nedir?"

"Azerdeen'de ailesini buldum," diye yanıtıyor. "Altı haftadır kayıptı."

Dudağımı ovuşturuyorum. "Evden oldukça uzaktaydı o zaman."

Marek başını sallar. "Benim teorim? Geçen ay orada bulduğumuz terk edilmiş içki fabrikasından transfer edildi."

"Bu da Gideon'un sandığımızdan daha uzun süredir buralarda olduğu anlamına geliyor."

"İzlerini zar zor kapatmaya çalışıyor," diye ekliyor Torius. "Neredeyse yakalanmak istiyor gibi."

Bir anlaşıma homurdandım. "Ya da en azından başıma mümkün olduğunca çok bela aç. Bu işte bir terslik var. Onun için bu kadar ukala olmak _."

Aniden, botlarımın altındaki zemin titriyor. Bu oda ses geçirmez, bu yüzden koridordan gelen herhangi bir kargaşayı duyamıyorum, ama gümbürtüler ritmik. Ayak sesleri gibi.

Ahşap kapı içeri doğru çökerken kulakları patlatan bir ses duyulur.

Tela a kapılıp masanın altına astığım kılıca uzanmak üzereydim ki annem bana bağırmaya ba ladı.

Rahatlıyorum.

Görünüşe göre Maelyn'le tanışmış. Benden başka birinden karım hakkında bir şey öğrenirse üzüleceğini biliyordum. Bu sabah toplantıdan önce ona gitmeyi planlamıştım ama son saniyeye kadar kendimi Maelyn'den ayıramadım.

"Merhaba anne. Sana da günaydın."

"Bir kızı mı kaçırdın?" Pratik aksanı kayıyor, çok uzun zaman önce bildiği geri dönüyor. "Ve rızası dışında onunla evlendin?"

Strike. Ba ım belada.

Benim patavatsızlığımla ilgili bu kadar detayı ke fedeceği aklıma gelmemişti.

"Bize müsaade edin." Adamlarıma işaret ediyorum ve onlar da hemen kalkıp taktik odasını bo altıyorlar.

Annem soğukkanlılığını kaybettiğinde kimse yanında olmak istemez. Bir fae gücü olmamasına rağmen, saçma sapan tavırlarıyla yetişkin erkeklerin kendilerini iki santim boyunda hissetmelerini sağlama yeteneğine sahiptir.

"Lütfen, Ro." Maelyn odanın dışında dikilmiş dursa da, yakınlığı damarlarımın cızırdamasına neden oluyor. "Onu ispiyonlamaya  alı mıyordum. Sadece benim için zor birkaç gün oldu."

"Onu savunma," diye karşılık veriyor anne, Maelyn'in iyiliği için sesi daha yumuşak. "Yaptığı şeyin hiçbir mazereti yok."

Maelyn'e dönerek koridorun kar ısını işaret ediyorum. " u kapının ardında bir kütüphane var. Git biraz ke fet, ben de yakında sana katılacağım."

Annemle birbirimize söyleyeceğimiz ve Maelyn'in duymasını istemediğim şeyler var. Genelde, biraz mahremiyet için bu odanın kapısını kapatırdım. O kapı şu anda yüz parçaya bölünmüş durumda.

"Tamam," diye usulca kabul ediyor Maelyn ve ben onun çıplak ayaklarının Salon.

Kütüphanenin kapısı bir tıkırtıyla kapandığında anneme dönüyorum.

"O benim kader e im."

"Yani?" diye karşılık vererek beni çok etti.

"Ne demek yani? Bu da onu neden yanımda tutmam gerektiğini açıklıyor." "Ama sen onu kandırdın ve bir söz vermesini sağladın. istediği zaman." Vurgu yapmak için yanıma geliyor ve omzumu dürtüyor. "Mazeret yok. Yok!"

"Anne, benim için mutlu değil misin?" Ona sadece baş başa kaldığımızda seslenmeme izin verilen ismi kasten kullandım.

Yumuşayarak ofluyor. "Bunu yapmanın daha iyi yolları var. Eğer o senin kader eşinse, hileye başvurmak zorunda kalmamalısın."

"Yapmak zorundaydım çünkü bağda bir sorun var," diye homurdanıyorum, elimi arasından geçirip tacımı düşürürken volta atıyorum. Yıllar sonra bile başımda olduğunu unutuyorum. Yere çarpıyor ve umarım kırılır. Ama kırılmayacağını biliyorum. Bu lanet şey yok edilemez.

"Otur." Annenin komutu tartışmaya yer bırakmıyor. "Açıkla."

Sandalyeme çöküp Valora'nın haritasını rulo haline getirdikten sonra kayıt defteriyle birlikte masanın ortasına fırlatıyorum. "Meclis üyeleri öldüğünde, lanette bir kırılma oldu."

"Kırık mı?"

"Evet." Astrid'in bana anlattıklarını kısık bir sesle aktarıyorum - Maelyn bağı hissedemezken, ben nasıl katlanıyorum. "O zamanlar Maelyn'i benimle evlendirerek onun hayatını kurtardığımı sanıyordum. Zaten tanışmıştık ve onu eve gönderip eşinden ayrılmak zorunda kalarak ölmesine izin veremezdim."

"Evet, da var," diye gönülsüzce kabul ediyor annem.

"Ama öyle bir şey yok. Lanet o kadar hasar görmüş ki bağımızı bozmuş. Görünüşe göre, eğer şimdi, bağ tamamlanmadan önce ayrılırsa, iyi olacak."

Birkaç saniye geçiyor. "Gitmesine izin verecek misin o zaman? Peki ya sen? Onsuz ne yapacaksın? Yaptığın şeyi onaylamıyorum ama ölmene de izin veremem."

Cevap vermeme izin vermeden hızlıca sorduğu sorulara neredeyse gülümseyeceğim. Annem ve Maelyn'in bu sevimli söz kusma alışkanlığı ortak.

"Dün gece Maelyn kalmayı kabul etti," diyorum ona. "Bu iyi bir şey, çünkü gitmesine izin verirsem, eşten ayrılma süreci her zamankinden daha yoğun ve benim için oldukça acı verici olacak. Astrid'e göre fazla zamanım kalmamış olacak."

Annem iç geçiriyor. "Bu konuda ne yapacağız?"

"Biz bir şey yapmıyoruz. Bu Maelyn ve benim aramda."

"Bunu anlıyorum ama ben hâlâ senin annemim. Bu konuda çelişkilerim var."

"Ben de öyle."

"Burada kendini evinde hissetmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım," diyor annem, öfkesi dinmiş bir halde. "Kız kıza zaman, öğle yemekleri, spa günleri. İstendiğini bilmesini sağlayacağım ama eğer insanlar alemine geri dönmeye karar verirse..."

"Bu bir seçenek değil."

"Onu sonsuza dek burada rehin tutamazsınız."

"O bir rehine değil. O benim karım. Belki yanlış yoldan gitmiş olabilirim ama ona kur yapabilirim. Bana aşık olmasını sağlayabilirim."

Dün geceki samimi karşılaşmamızdan önce, kendime bu kadar güvenmiyor olabiliyordim. Ama şimdi Maelyn'in vücuduna neler yapabileceğimi biliyorum. Ona verebileceğim zevki.

Yine de, yakın zamanda bir tekrar yaşayacağımızdan emin değilim. Onu bir kez terk etmek yeterince kafa karıştırıcı. Eğer bu bir alışkanlık haline gelirse, soruları olacaktır.

Hevesle başını sallayan annem elini benimkinin üzerine koydu. "Sadece kendin ol, seni tanımasına izin ver, kalbi de onu takip edecektir. Bundan eminim."

Tabii ki tek çocuğu hakkında böyle düşünecekti. Onun gözlerinde güneşleri astım. Aşkımız derinlere işledi. Ben onun bu hayattaki tek ışığı, koruyucusu ve kurtarıcısıydım. Güvenliği ve refahı uzun süre bana bağlıydı.

"Bu akşam bahçede yemek yiyelim," diye öneriyor annem. "Sadece üçümüz."

Hayır dersem beni suçlayacağını bildiğim için başımı sallıyorum. Kuşkusuz, Maelyn ve annemin yakınlaşması fikri hoşuma gidiyor. Karımın ne kadar çok arkadaşı olursa o kadar iyi.

Artık bu tartışma bittiğine göre adamlarımı geri çağırıp planlarımıza devam etmeliyim. Ama kalbimden bir ses beni eşimin bulunduğu kütüphaneye doğru çekiyor. Yatağımızdan ayrılalı bir saatten biraz fazla oldu ve onu şimdiden özledim.

Odanın içinde yürüyorum, botum çıkan bir şeye çarpınca duruyorum. Kırık kapının bir parçasını alıp uzun masanın üzerine koyuyorum. "Biri bunu tamir etsin."

"Söyleyeceğim," diye yanıtlıyor anne, sonra da ekliyor: "Ona söylemen gerek." "Ona neyi söyleyeceğim?" Bilmiyormuş gibi yapıyorum.

"Hediyen hakkında."

Hediye. Kelime seçimiyle alay etmek istiyorum. Büyücünün bana yaptığı şey asla bozamayacağım bir lanet.

Sırtımı anneme dönerek bir yandan kapının pervazına dokunuyor, bir yandan da masumiyetimi korumaya çalışıyorum. "Şimdiye kadar yapmadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü sen benim oğlumsun. Gücünü asla kabullenmedin."

"Bir kere yaptım," diyorum arkamı dönmeden. "Sadece bir kez, yer değiştirirken çektiğim acıdan zevk aldım. Kemiklerim kırılırken ve kafatasım gülümsedi. Peki neden biliyor musun?"

"Neden?" Annem fısıldıyor ve bundan sonra ne söyleyeceğimi tahmin edebildiğinden şüpheleniyorum.

"Çünkü Zarid'i öldürecektim. Bir canavar olmak onu yenmenin tek yoluydu, bu yüzden bir günlüğüne bunu sevdim."

"Peki olduğun kişiyi sevmek nasıl bir duyguydu?" Bu retorik bir soru ve devam ediyor, "Her zaman böyle hissetmek ne kadar harika olurdu?"

İmkansız.

Kapıdan çıkmaya devam ederken, ona cevap vermedim. Sessizliğin kendi adına konuşmasına izin verdim.

Kendimden nefret etmem annemin acı çekmesine neden oluyor. Bunu biliyorum ama yine de değiştiremiyorum. Kim olduğumdan o kadar uzun süre nefret ettim ki, nefret benim bir parçam oldu.

Kütüphanenin çift kapısına doğru yürüyorum, içeri giriyorum ve kendimi içeri kapatıyorum. Gözlerim görseydi, ahşap panelli duvarlarda zengin kahverengiler görürdüm. Altın kubbeli tavanlar. Mermer zeminlerde lacivert halılar. Koyu renkler gözler için bir soluklanma. Gündüz Diyarı aydınlık olduğundan, insanların ışıktan uzaklaşmaya ihtiyacı var ve bu kütüphane bunun için mükemmel bir yer.

Burası sessiz. Kitapların kokusu rahatlatıcı ve Maelyn'in tarih bölümünde gezinirken ayak sesleri yumuşak bir fısıltı gibi. Tam olarak Valora'nın tarihi.

Ona yaklaşırken bir sayfa çevirme sesi duyuyorum.

Kitaptan başını kaldırarak, "Bu odada büyük bir *Güzel ve Çirkin* havası var," diyor.

Canavar mı?

Annemle benim konuşmamızı duydu mu? O biliyor mu?

"Neyi?" Biraz fazla huysuzca sordum.

"Oh." Hafifçe gülüyor. "Popüler bir peri masalı. Bir prens bir canavara benzemekle lanetlenir ve sevdiği kadını kaçırıp ona kendi

muhteşem kütüphane." Bana yaklaşıyor ve alaycı bir şekilde kalçasıyla bana vuruyor. "Tanıdık geliyor, ha?"

Kendi hikayemizle benzerliklere dikkat çektiğinin farkındayım, ancak eve çok yakın vurduğunun farkında değil.

"Disney adında bir şirket bu konuda bir film yaptı," diyorum ve odağımı canavarca özelliklerime değil, bahsettiği filme veriyorum. "Her zaman mutlu sonla biten diğer hikayeler arasında."

"Disney'i biliyor musun?"

"Hepsi orada," diye ileriye ve solu gösteriyorum, "eğlence rafında. Dünya alttan üçüncü sıra."

"Dünya'da mı çalışıyorsunuz?"

"Her şeyi inceliyorum. Muhtemelen senin dünyanın hakkında senden daha çok şey biliyorum.
yap."

"Kitaplar harikadır ama deneyimlerle aynı şey değildir," diye karşı çıkıyor, sesi hafifti. "Mesela kokular. Sıcak bir yaz gününde, şiddetli bir yağmurdan hemen sonra güneşin çimleri kurutmak için geri geldiği zaman arka bahçemde nasıl koktuğunu bilemezsiniz. Ya da geç bir sonbahar akşamı, havanın ne kadar keskin olabileceğini."

"Haklısın," diye kabul ediyorum. "Belki bir gün bana gösterebilirsin."

Mutluluğu tavan yapıyor. "Ailemi ziyaret edebileceğimizi söylediğinde gerçekten ciddi miydin?"

"Evet. Bu konuda yalan söylemem."

Ancak, sır saklamadığım konusunda yalan ve bugün hala bunun sonuçlarını yaşıyorum. Genelde sahtekârlık beni uzun süre etkilemez ama belki de kendi eşini kandırmanın daha ağır sonuçları vardır. Karnımdaki ağrı devam ediyor. İştahım eskisi kadar iyi değil ve biraz ateşim var.

"Ne okuyorsun?" Konuyu değiştiriyorum.

"Kader arkadaşlarının tarihi. Yelissa ve Conrad efsanesini buldum." Maelyn'in parmak uçları sayfalarındaki kabarık noktalara çarpıyor. "Bütün kitaplar senin için Braille alfabesiyle mi yazılıyor?"

"Evet. On yıllar sürdü ama sonunda her birini benim için uyarladık. Buranın eskiden sadece küçük bir ofis olduğuna inanabiliyor musunuz?" Kollarımı iki yana açarak bahçeye bakan büyük pencereyi gösteriyorum. "Duvarlar eskiden burada ve buradaydı. Babam bir ticaret için gittiğinde bir gün onları yıktım. Koridorun bu tarafındaki diğer odalar hiç kullanılmayan misafir odalarıydı. Buraya sıkışıp kaldığım için

Burada meşgul olabileceğim bir yerim olsa iyi olur diye düşündüm ve kütüphaneyi dört oda daha ekleyerek genişlettim."

Kitabı deri koltuğun yanındaki yan sehpayaya koyan Maelyn bana dönüyor ve sesi biraz daha ciddileşiyor. "İş anlaşmalarınızda sonradan akla gelen biri mi olacağım?"

"Ne?" Bu ani soru karşısında kafam karıştı.

"Ortağın olduğumu söylüyorsun ve bu ilişkiden sanki bir takımmışız gibi bahsediyorsun. Eşitmişiz gibi. Yine de bana nereye gittiğini söylemeden gidiyorsun ve beni toplantılara dahil etmiyorsun." Sanki o kadar da büyük bir mesele değilmiş gibi göstermeye çalışıyormuş gibi elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Sadece merak ediyorum. Ne beklemem gerektiğini bilmek istiyorum. Cevabınız ne olursa olsun, sorun değil."

Görünüşe göre, iyi değil. Dün gece için üzgün. Onu yalnız bıraktığım için. Görünüşe göre tek başına uyanmaya da pek hevesli değil.

Onu kendime doğru çekiyorum ve ön kısmı benimkine çarptığında vücudum canlanıyor.

"Yorgundun," diyorum, dün gece ayrılma nedenimden bilerek kaçınırken bu sabahı kastederek. "Askeri brifinglere dahil olmak istiyorsan, sorun değil. Ama seni uyarıyorum, konuşmalar dehşet verici olabilir." Alnımı onunkine çarpıyorum. "Çay partileri planlamıyoruz."

Gözlerini o kadar sert deviriyor ki kafasının içindeki kasların gerildiğini duyuyorum. "Hoş olduğunu düşünmemiştim."

"Sanırım çayı da ekleyebiliriz," diyorum şakacı bir şekilde, "moralleri yükseltmek için. Ama adamlarımın hepsi çay sevmez ve eğer biri çay sevmiyorsa, en azından kibar bir sohbe katkıda bulunmalıdır."

"Az önce *Alice Harikalar Diyarında*'dan alıntı mı yaptın?" Maelyn biraz soluk soluğa kalır. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Çay partilerini komik mi buluyorsun? Çay partileri buralarda gülünecek bir şey değil," diyerek dudaklarımı kıpırdatıyorum. "Herkes ciddiye almalı. Aksi takdirde."

"Yoksa ne olur?"

Sonunda gülümsedim. "Kafaları kopsun."

Maelyn gülerek başını sallar. "Bugün çok komiksin. Ve Disney'i gerçekten iyi tanıyorsun."

"Film uyarlamalarıyla ilgili romanlara aşinayım." Parmaklarımı ağzına götürüyorum ve gülümsediğini hissediyorum. "Bunu sevdim."

göl."

Yüzümü avuçluyor. "Hiç gülüyor musun?"

Ona cevap veremeden çift kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum. Kapılardan biri açılıyor ve yemek arabasının tekerleği gıcırdayarak kütüphaneye doğru itiliyor.

"Annen burada öğle yemeği yemek isteyebileceğini söyledi," diyor cızırtılı bir ses.

Bu Tabitha. Kendisi bir trol ve sabahtan akşama kadar çalışan en değerli personellerimizden biri. Kral Zed ve Kraliçe Lynea zamanından beri sarayda çalışıyor. Bu yaşta, yaklaşık yüz yıl önce emekli olması gerekirdi ama ben ve annem için çalışmaya devam ediyor.

"Daha öğle yemeği vakti gelmedi. Ve neden bize yemek servisi yapıyorsun, Tabby?" Sözlerimde azarlayıcı bir ton yakalayamıyorum, çünkü babamın tıratlarından sonra yaralarımı saran yaşlı kadına karşı her zaman yumuşak bir nokta olacak. El arabasını ondan uzaklaştırarak tabakları kaldırıyorum ve yuvarlak masanın üzerine koyuyorum. "Senin tekstilde olman gerekiyordu." Açıklamak için Maelyn'e doğru dönüyorum, "Tabitha kraliyet modacı bölümünün başıdır ve yeteneği rakipsizdir. Annemin tüm elbiselerini o tasarlar."

"Oh." Tabitha titriyor. "Beni gururlandırıyorsunuz, Kral Zander."

"Bize hizmet ettiğiniz için teşekkür ederim. Minnettarım." Görevi bittiği için gitmesini bekliyorum ama o kalıyor.

"Peki bu güzel bayan kim?"

Ah. Yani bu ayak işi kişisel. Görünüşe göre herkes gelinimle tanışmak için sabırsızlanıyor.

Maelyn'i yanımda tutuyorum, kolum sıkıca beline sarılmış durumda. "Bu Maelyn, benim karım."

Tabitha kendinden geçmiş bir çılgılık atar. "Oh, doğru olmasını umuyordum. İnanamadım ve kendi gözlerimle görmem gerekti. Tebrikler majesteleri." Maelyn'in elini sıktı. "Ne kadar güzelsin."

O zaman neredeyse gülecektim.

Güzel ve çirkin, gerçekten.

CHAPTER 26

Maelyn

"Bu bina nedir?" Gri dikdörtgen yapı tek başına bir arazide duruyor. Daha iyi görebilmek için burnumu neredeyse ikinci kattaki koridorun sonundaki pencerenin camına dayıyorum.

Zander arkamdan, "Valora'daki tek sertifikalı Glow içki fabrikası," diye cevap veriyor. "Güvenli bir şekilde üretildiği ve güvenli bir kasada saklandığı yer burası. Simyacılar bunu yüzde bire kadar seyreltir ve vatandaşlar bunu tıbbi amaçlar veya eğlence faaliyetleri için kullanabilir."

"Kafaları iyi mi?"

"Bu temelde biraz sarhoş olmakla eşdeğerdir."

"İlginç. Şu büyük gölgeli alan nedir?" Diğer yönde görebildiğim krateri işaret ediyorum.

"İnfaz avlusu." Zander kollarının arasına alıp pencereden uzaklaştırıyor.

"Beni oraya götürecek misin?"

İki katlı fuaye girişine çıkan merdivene doğru yürürken kaşları çatılıyor. "Yapmamayı tercih ederim."

"Neden?"

"Orada iyi bir şey olmaz."

"Bu, Mufasa'nın Simba'yı Fil Mezarlığı'na gitmemesi konusunda uyardığı *Aslan Kral* filmindeki gibi bir şey mi?"

Başını iki yana sallar. "Yaklaşamadım bile. Batık amfi tiyatro hayal edebileceğinden çok daha fazla kanla ıslandı. Bir gün onu görmek kaçınılmaz, ama bugün değil."

Tamam, bu kulağa oldukça ürkütücü geliyor.

"Yine de hapishaneyi kesinlikle görmek istiyorum," diye ısrar ediyorum. "Bundan sonra oraya mı gideceğiz?"

Ne de olsa Zander öğle yemeğinden sonra bana kaleyi göstereceğine söz verdi ve ben zaten içerinin çoğunu gördüm. Bir tur her şeyi içermeli, değil mi? Ben

İdam avlusunu bir kenara bırakalım... çünkü çok uzakta ve yakında Ro ile akşam yemeği yiyeceğiz.

"Zindanı mı kastediyorsun?" Zander endişeli görünüyor.

"Böyle deyince kulağa çok uğursuz geliyor." Büyük girişteki kristal avizeye bakmak için başımı arkaya eğiyorum. Diğer tüm dekoratif ışık parçaları gibi mumlar da hiç yakılmamış.

Görünüşe göre, insanların yüzde otuzunun Pyro gücüne sahip olduğu bir diyarda, ev yangınları çok yaygın, bu yüzden mümkün olduğunca alevler gün ışığını kullanıyorlar.

"Bunun nedeni uğursuz olması, Mae. Buranın alt katları gerçek bir cehenneme ev sahipliği yapıyor. Orayı görmek istemezsin."

"Evet, biliyorum." Zander'ın elinden tutarak onu kırmızı halı kaplı geniş merdivenlerin dibinde durduruyorum. "Oraya bir daha geri dönmek isteyeceğimi söylemiyorum ama bakmam gerek. Sadece bir kez."

Nefesini üfleyerek parmaklarıyla saçlarını mızraklıyor. Bu öğleden sonra taç takmıyor ve ben buna memnunum. Taç takmak onu huysuzlaştırıyor -*daha da huysuzlaştırıyor- ayrıca* kaküllerine de engel oluyor. Mürekkep siyahı saç tellerinin gözlerinin önüne düşmesini seviyorum.

Onlarla oynamak için uzandım. "Lütfen?"

Avucumu öpüyor. "Pekâlâ. Ama önce sana balo salonunu göstereceğim."

Beni sola doğru yönlendirirken karnım beklentiyle dönüyor. İleride, altın çift kapılar kapalı ve muhafızlardan biri o tarafa gittiğimizi görüp kapıları açtığında göreceğim zarafet ve güzelliğe hazırlıklı değilim.

Gerçek bir balo salonu.

Maskeli balonun yapılacağı yer burası ve heyecanımın artmasına engel olamıyorum. Koyu mavi perdelerle çerçevelenmiş uzun pencereler geniş oval mekânı kaplıyor ve güneş altın rengi mermer zeminlerde parıldayarak ıslıl ıslıl parlıyor. Bu zarif odanın ikinci katında, alt kata bakan tiyatro tarzı balkonlar bulunuyor. Ve tavan... orada bir gece gökyüzü resmedilmiş ve yıldızlar parlıyor ve ışıldıyor gibi görünüyor. Perdeler kapandığında gece gibi hissettirdiğini hayal edebiliyorum.

En uçta yükseltilmiş bir platform üzerinde iki taht bulunmaktadır.

"Yılda bir kez," diye başlıyor Zander, "bir tiyatro topluluğu kış gündönümü için gösteri yapmaya gelir. Sahne boşaltılır." Tahtları işaret ediyor ve sonra en yakın balkonu gösteriyor. "Evdeki en iyi koltuklar bizim olacak. Kraliçe gösteriyi seçme ayrıcalığına sahip olacak."

Zander'a bir gülümseme veriyorum.

Sarayın olabildiğince cazip görünmesini sağlamaya çalıştığını biliyorum. Ona kalacağımı söylememe rağmen hala ikna etme modunda, muhtemelen bu yüzden çirkin yerleri görmemi istemiyor.

Tur dördüncü katta başladı. Zander ve annesi o katta kalıyor ama yukarıda birkaç boş oda var.

Fidanlıklar.

Çocuklar

için.

Zander'ın çocukları. Ve benimkiler de, eğer teknik konuşacaksak.

Üçüncü kat personele ait odalarla dolu. Bu beni çok şaşırttı. Hizmetçiler ve aşçılar ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmüyor. Onların odaları da sarayın geri kalanı kadar süslü, ancak boyutları biraz daha küçük.

Ro, Zander'in toplantısını bastığında zaten ikinci katta planlanmamış bir tur yaptığım için, kütüphanenin karşısındaki birkaç boş misafir odasına uğradık. Tüm bu süre boyunca Zander partilerden ve eğlenceli etkinliklerden bahsetti, her ne kadar sosyal etkinliklerden nefret ettiği izlenimini edinmiş olsam da.

Farkında olmadığı şey, beni maskeli balolarla ve tiyatro gösterileriyle ikna etmek zorunda olmadığı. Tabii, bunlar eğlenceli, ama dün gecedен sonra? Dürüst olmak gerekirse, beni yatağına çekip diliyle ikna edebilir.

Fuayeden geri dönüp zengin kahverengi duvarları, koyu mavi perdeleri ve yirmi kişilik masası olan resmi yemek odasına giriyoruz.

Mutfaktan geçerek arka kapıya yöneliyoruz. Birkaç personel biz geçerken selam veriyor ve ben sadece gülümsüyorum, elim koordinasyonsuz bir şekilde sallanıyor. Hiçbir zaman güzellik yarışması kraliçesi olamamamın bir nedeni vardı. Saçmalamam bir yana, o el sallamayı beceremedim.

Dışarı çıktığımızda tişörtümü bilinçsizce çekiştiriyorum. Ro o spreyi sıkıdığından beri saçlarım çok daha iyi davranıyor, ama onları yüksek bir at kuyruğu şeklinde bağladım ve kot pantolonum ve spor ayakkabılarımla, bir tahtta oturmaktan çok yürüyüşe çıkmaya hazırmışım gibi görünüyorum.

Çalışanlar bile güzel kıyafetler giyiyor. Quinn'in gündelik kıyafetlerini sunarken iyi niyetli olduğunu biliyorum ama keşke Whitley'den o elbiseleri bana vermesini isteseydim diyorum.

Zander sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Maskeli balodan önce Tabby ile buluşabilirsin. Sana bu diyarın gelmiş geçmiş en güzel elbisesini diker.

gördüm."

"Ne düşündüğümü nereden biliyorsun? Bağ sana bunu da mı söylüyor?"

"Utanç duyduğunu hissedebiliyorum ve kıyafetlerinle oynamaya devam ediyorsun."

Anlayışlı.

"Buradaki kadınlar kadar güzel değilim." Omuz silkiyorum. "Bu sadece benim ne giydiğimle ilgili değil. Uzun boylu ve söğüt gibiler. Bazılarının gözleri ıslık ıslık parlıyor. Ben onlarla yarışmam."

"Mae, onlar senin eline su dökemez. Çok güzelsin ve gözlerin inanılmaz. Tonların çeşitliliği..." Zander başını sallar. "Gözlerindeki tüm farklı renkleri saymaya çalışarak saatlerce kaybolabilirim."

Kafam karıştı, durdum. "Gözlerimin neye benzediğini nereden biliyorsun?" Zander sertleşiyor.

Küçük bir tepki ama fark ettim. "Zander, sen benim gözlerimi hiç görmedin. Değil mi?"

"Bana onları tarif eden biri vardı." Yüzünü buruştururken alevlenen burun deliklerinden bir nefes püskürüyor. Dudakları inceliyor ve gözleri kısılıyor.

Acı.

Çalıştığım sığınma evinde bunu saklamaya çalışan kadınlar gördüm. Elimi koluna koydum. "İyi misin?"

Bana sadece sıkı bir gülümseme veriyor ve beni mahzen tipi bir kapıya götürürken ellerimizi birleştiriyor. Kapının iki yanında duran iki muhafız bizi resmi bir şekilde selamladıktan sonra anahtarlarını çıkarıp ağır hizmet tipi bir sürgünün kilidini açıyor. Metal levha yere belli bir açıyla gömülü ve adamlardan biri yukarı doğru çektiğinde menteşeler gürültüyle gıcırıyor.

Yosun kaplı taş basamaklardan aşağıya bakarken tanımlanamayan bir koku yayılıyor.

Güneş arkamızdayken bile aşağısı zifiri karanlık, sanki karanlık ışığı yutuyor.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Zander elini sırtımın alt kısmına koyarak soruyor.

İsteksizce başımı salladım. "Sadece hızlıca bir göz atacağım."

Muhafızlardan biri yanmayan bir meşale alıyor ve elini üzerine koyuyor. Tahta çubuklar alev almadan hemen önce dumanların yükselmesi beni çok şaşırtıyor.

Nifty.

Zander başıyla selam vererek meşaleyi kabul ediyor ve beni ileriye doğru yönlendiriyor.

Merdivenlerden indikçe hava daha da ısınıyor. Daha ağır. Kalınlaşıyor.

Nefes alıyorum ama yeterince oksijen alamıyorum gibiyim. Aşağıdan gümbürtüler ve çınlamalar yankılanıyor. Burun deliklerime yanık kokusu ulaşıyor.

Zander bana "Su ısıtıcı burada," diye hatırlatıyor.

Tamam. En alttaki son basamaktan indiğimizde, sıcaklığın kaynağını görüyorum. Koridorun aşağısında, dev bir fiçinin altında kocaman bir köz yığını parlıyor. Kovaya benzeyen kap en az sekiz metre boyunda ve on metre genişliğinde. Tepesinden beton tavana doğru bir boru uzanıyor.

Sol tarafta elinde bir mızrak ve kemerine bağlı çeşitli silahlarla bir muhafız duruyor. Soğukkanlı ifadesini koruyarak, terli yüzünü bir bezle siliyor. Adamım, onun işine sahip olmak berbat olmalı. Umarım Zander burada olması için ona fazladan para ödüyordur.

Su tankının etrafında dört kişi odun kesiyor. İki kişi de kütükleri alıp ateşe yerleştiriyor. Bir grup insan sırayla uzun bir kolu sabit bir hareketle aşağı yukarı çeviriyor. Diğer üç kişi ise sabit tek tekerlekli bisiklete benzeyen bir şeyin üzerinde pedal çeviriyor.

Hepsi terden parlıyor. Gri, yırtık pırtık giysiler cılız bedenlerinde asılı duruyor. Ayak bileklerine hareketlerini kısıtlayan bir top ve zincir takılmış, bileklerinde ve boyunlarında da benzer demir prangalar var.

Parmaklıklı hücreler zindanın her iki yanında sıralanıyor. Toplamda on altı tane saydım ve birkaçı sert zeminde uyuyan topaklar tarafından işgal edilmiş. Hiç pencere yok. Tuvalet benzeyen gördüğüm tek mekanizma, hücrelerin köşesindeki zeminde kim bilir nereye açılan altı inçlik delikler.

"Onlar için üzülme," diyor Zander ciddiyetle. "Bunlar çocuğunuzu kollarınızdan koparana kadar size her gün tecavüz edecek insanlar."

Şimdi daha yakından bakınca müzayededeki kadınlardan birini tanıyorum. Sarı saçları dağılmış, terli yüzüne ve boynuna yapışmış. Gözlerini kaçırıp ateşi körüklemeye geri dönmeden önce aramızda kısa bir göz teması oluyor. Taktığı metal bantlardan koyu çizgiler akıyor. Kan. Artık Sasha'nın nasıl hissettiğini biliyor.

"Onları her zaman acı içinde tutmak gerekli mi?" 7/24 yanma düşüncesi beni ürkütüyor.

"Mesele onların acı çekmesi değil, her ne kadar bunu hak etseler de. Demir onları zayıflatıyor, güçlerini bize karşı kullanmalarını engelliyor."

Bu insanların ne kadar tehlikeli unutmamalıyım. "Yakaladım seni. Çok zayıf görünüyorlar. Besleniyorlar mı?"

"Günde bir kez, güçlerini yüksek tutmak için. Fae'ler insanlar gibi yemeğe ihtiyaç duymazlar. Açlık bizi öldürmez ama açlık nahoş bir şeydir."

"Burada çok fazla sefalet var."

"Sizi uyarmıştım. Burası çay partisinden olabildiğince uzak bir yer."

Kaburgalarına hafifçe dirsek atıyorum. "Şakalarını sevsem de, zamanlaman son derece uygunsuz."

etkilenmeden omuz silkiyor. "Ben ciddiym. Cezalandırılıyorlar. Eğer şanslılarsa, cezalarını tamamlarlar ve kötü yollarından dönerler."

"Peki ya değişmezlerse?"

Zander'ın yüzü tamamen ifadesiz. "Ölüyorlar."

"Öylece mi?"

"Aynen ." Sert.

Zander bana sarılamıyor, çünkü o meşaleyi taşıyor, ama sanırım sarılmak istiyor. Bana yaklaşıyor, başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve mırıldanıyor: "Merhametin yeri ve zamanı var ama şimdi ve burada değil. Bu insanlar tehlikeli. Aldıkları ceza ya hatalarını anlamalarını sağlayacak ya da kinlerini körükleyecek. Bu diyarda işlenen onca suç varken, intikam almaya ayıracak vaktim yok."

Anlıyorum. Ben de anlıyorum. Masum vatandaşların güvenliği her şeyden önce gelir. Yine de bu, insanların ölmesini düşünmekten hoşlandığım anlamına gelmiyor.

Odun kesen adamlardan biri arkasını dönüyor ve gözleri benimkilerle kilitleniyor. Byris. Alay ediyor ve birdenbire onlar için artık o kadar da kötü hissetmiyorum.

Koku beni rahatsız etmeye başlıyor ve öksürüğümü yutuyorum. "Burada işim bitti."

Zander başını sallayarak elimi sıkıyor ve merdivenlere doğru ilerliyoruz. Tepedeki ışık beni çağırıyor ve zindandan uzaklaşmak için hevesle ayağımı ilk basamağa koyuyorum.

"Birinin dersini alıp almadığını nasıl anlarsınız?" "Quinn," diye yanıtlıyor Zander. "Onların gerçek niyetlerini okuyabiliyor.

Periler yalan söylememeye çalışırlar çünkü bunun fiziksel sonuçları vardır, ancak acıyı maskeleyebiliyorlarsa aldatıcı olmaları mümkündür."

Yalanlar acıya neden olur. Not aldım. Zanderin beni daha önce hiç görmediğini söylediğinde yüzünün aldığı şekli düşünüyorum. Kör olduğu için neye benzediğimi bilmesinin mümkün olmadığını biliyorum ama birinin beni tarif etmesi konusunda neden yalan söylesin ki?

Benden bir açıklama isteyebilirdi ama . Ve ben bunu garip buluyorum.

Sanırım bana söylemediği bir şey var ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Belki de sadece paranoyaklaşıyorumdur.

"Turunuzdan memnun kaldınız mı kraliçem?" Son birkaç merdiveni çıkarken Zander soruyor.

Bu cehennem gibi yerden neredeyse çıktık, bu yüzden sohbetimizi hafifletmeye karar verdim.

Toplayabildiğim en kasvetli tonu takınarak, "Şu anda bana ihtiyaç duyulan başka bir yer var. Kaçamayacağım tehlikeli, hain bir durum."

Kaşlarını birbirine yaklaştıran Zander gerçekten endişeli görünüyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve fısıldamak için eğiliyorum, "Kayınvalidemle akşam yemeği, Chuck Norris gibi atabileceğini biliyorum."

Zander'dan gelen yüksek bir ses beni geriye sıçratıp omurgamı yosunlu taşlara bastırmama neden olurken, yüzünde kocaman bir sırıtiş beliriyor. Midesi kasılırken tüm dişleri ortaya çıkıyor ve bunu daha içten kıkırdamalar izliyor.

"Sen güldün," diyorum hayranlıkla, parmaklarımı gülümseyen ağzına götürmek için öne çıkıyorum. "Seni ben güldürdüm."

"Öyle yaptın."

Ve ona biraz daha aşık oluyorum. Hem de en beklenmedik yerde. Burada, umutsuzluk dolu, acı ve karanlıkla çevrili bu iğrenç, kirli zindanda, en sevdiğim anlardan birini buldum.

CHAPTER 27

Maelyn

bahçeleri çiçeklerle dolu. Elbette bahçeler genellikle öyledir ama bu karmaşık labirent bunu yeni bir boyuta taşıyor. Zander beni budanmış çitlerin oluşturduğu kıvrımlardan geçirirken yaprakların ve dalların arasından binlerce gül ve zambak görünüyor. Sanki bir sanatçı duvarları gökkuşağıyla beneklemiş gibi her renkten.

Bir köşeyi dönüp labirentin merkezine geldiğimizde adımlarımızın altında gevşek çakıllar çıkıyor. Yuvarlak alanda dört çeşme ve farklı mor tonlarda güllerle çevrili mermer bir çardak bulunuyor.

"Gelin ve damat." Yüzü aydınlanan Ro ayağa kalkıyor ve çardağın gölgesindeki küçük yuvarlak masadan bizi selamlıyor.

İçten gülümsemesi beni anında rahatlatıyor. Zander'la bu sabah yaptıkları küçük konuşma her neyse, artık sinirlenmemiş gibi görünüyor.

Yaklaştığımızda, gözlerim dumanı tüten dilimlenmiş et, kavrulmuş sebzeler ve daha fazla o nefis ekmek rulolarından oluşan tabaklara takılıyor.

"Lütfen oturun." Ro diğer iki sandalyeyi işaret ederek kendi koltuğuna oturur ve kırmızı şarapla dolu kristal kadehini kaldırır. "Kutlama sırası geldi. Yeni kızıma ve bu krallığı nezaket ve bilgelikle yönetecek olan kraliçeye."

Normalde alkol kullanmadığım için, kadehimi onunkine kibarca tokuşturduktan sonra geri koyuyorum.

Yemek için birkaç dakikamız olduktan sonra -önce ekmeklerle başladım- Ro çatalını tabağının yanına koyuyor ve bana bakıyor. "Yeni insan kadınlarla çalışmakla ilgilendiğinizi duydum."

Ağzım doluyken konuşmamaya çalışarak yutkunurken başımı sallıyorum. "Bu doğru."

"Zephina'nın kesinlikle yardıma ihtiyacı var. Baldızım hayatının son birkaç yılını kadınları yerleştirmeye adanmış. Onların refahını gözetmek, başarılı olduklarından emin olmak" diye sıralıyor. "Ama bu

zor oldu. İnsanları sizin anladığınız gibi anlamıyor. Onlarla yaşadığı çatışmaların çoğu, onların nasıl bir hayattan geldiğini bilmemesinden kaynaklanıyor."

"Ne tür bir çatışmadan bahsediyoruz?"

"Çoğunlukla küçük suçlar. Bazıları hırsızlık ve yiyecek istifleme. Bir sonraki öğünleri için endişelenmelerine gerek olmadığını farkında değiller. Bir de sokağa çıkma yasağını çiğnemek var. Bireysel özgürlükler insanlar için büyük önem taşıyor ve bu yeni gelenler tek başlarına dolaşmaya çıktıklarında bu dünyanın ne kadar tehlikeli olduğunu farkında değiller."

Bunu duydum.

Dostum, Kırbaçlanan Orman'da dersimi almıştım.

Ama Ro'nun benimle sanki bu yemek masasında Dünya aleminin nasıl bir yer olduğunu bilen tek kişi benmişim gibi konuşması çok garip. O da oradan geldi ama belki de o kadar uzun zaman oldu ki unuttu.

O bir kurtulan. Kendini korumak için eski anılarını bloke etmiş olabilir ama artık böyle olmak zorunda değil. O artık bir mahkum değil. Özgür.

Acaba başkalarına yardım etmek ona da yardımcı olur mu? İyileşmekte olan insanların etrafında olmak terapötik olabilir. Ya da tam tersi olabilir ve onun için tetikleyici olabilir.

"Bu projede bana katılmak ister misin?" Tereddütle davet ettim. "Yani, bu birlikte yapabileceğimiz bir şey."

Ro'nun mutlu yüzü biraz duraksıyor ve gözleri dalgınlıyor. "Saray duvarlarının dışına hiç çıkmadım."

Çenem düştü. "Hiç mi?"

Yavaşça başını sallıyor. "İlk başta izin verilmediği için yaptım. Sonra korktum." Tabakına bakarken kirpikleri titriyor. "Kadınlar için orada olmalıyım, bunu biliyorum."

Öne doğru eğildim. "Doğru hissettiğin şeyi yap. Seni mutlu eden şeyi yap. Bu kadarını ve daha fazlasını hak ediyorsunuz."

Bakışları yukarı kayıyor. "Evet, bunu hak ediyorum." Yüzündeki fırtınalı ifade kaybolurken başını sallıyor. "Gelmene çok sevindim. İhtiyaçları olan şey sen olacaksın."

"Eğer bana katılmak istersen, söylemen yeterli." Ekmeklerime geri dönüyorum. "Has-" Ro peçetesini kurcalarken bir yandan da Cesaret. "Ben gittiğimden beri dünya çok değişti mi?"

Konuşmamız boyunca sessiz kalan Zander, konuşmamızı dinlemeye devam ederken endişeli görünüyor.

Zavallı Ro. O da benim gibi arkasında sevgi dolu bir aile bıraktı. Onları unutacağını nasıl düşünebilirdim ki? Buraya gelen insanların çoğunun tutunacak harika bir hayatı yok ama Ro ve benim var. Ortak noktamız bu.

"Bazı şeyler asla değişmez." Alaycı bir şekilde sırtıyorum. "Politika, din, kavga. Bunların hepsi el ele gider. Yine de teknoloji ilerledi. Cep telefonları mesela. Artık sadece aramak ya da mesajlaşmak için değiller. Telefonlar artık her şey. İnsanlar onları kamera olarak kullanıyor, onlarla film izliyor, tüm işlerini tek bir küçük cihazdan yürütüyorlar. Bu çılgınlık."

"Vay canına," diye iç geçirdi Ro hüznle. "Bunu görmeyi çok isterdim."

Suyumu yudumlarken Zander'a bakıyorum ve neredeyse hiçbir şey yemediğini fark ediyorum. Çatalıyla yemeğini karıştırıyor, sadece tabağın içinde gezdiriyor. Her zamankinden daha solgun ve alnında ter var.

"Zander?" Annesi benden önce konuşuyor ve masanın üzerinden eğilerek parmaklarının ucuyla Zander'in yüzüne dokunuyor. "İyi misin? Çok sıcaksın."

"Ben her zaman sıcayım."

"Daha sıcak o zaman." Sadece bir annenin tamamen şirret görünmeden yapabileceği gibi dikkatli bakmaya devam eden Ro, başını biraz uzaktaki çitlere doğru eğiyor. "Özel bir şey konuşabilir miyiz, sevgili oğlum?"

İsteksizce başını sallıyor ve sandalyesini geri itiyor. Annesini takip etmeden önce başının tepesine hızlı bir öpücük bırakıyor.

Konuşmalarını duymak için zorlanarak vücut dillerini izliyorum. Zander'ın bir eli cebinde, diğeri ise dalgınca karnını ovuşturuyor. Ro ellerini havaya kaldırıyor ve bir mendille alnını silmeye başlıyor.

Yüksek sesle haykırırları arasında *yalan* ve *hasta* kelimelerini yakalıyorum.

Sanırım paranoyam yersiz değilmiş.

Zander bana yalan ve şimdi bu yüzden acı çekiyor. Neden?

"Biraz daha şarap?"

Nereden geldiği belli olmayan bir sesle sırıyorum ve kadına doğru dönüyorum.

Carielle.

Başımı sallıyorum ve dolu bardağıma bakıyorum. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim ama Ro bir tane daha alabilir gibi görünüyor."

Carielle fincanını ağzına kadar doldurarak, "Ro," diyor. "Vay, vay, çok çabuk rahatlamışsın."

İfadenin kendisi iyi. Ancak konuşması öyle değil. Bir keresinde ses tonunun bir kişinin söylediklerinin yüzde doksanı olduğunu öğrenmiştim. Ve sesindeki acı nota açıklayıcı.

"Bu onun tercih ettiği isim," diye savunuyorum. "Ayrıca, ben artık onun ailesiyim." "Aile," diye . "Lafi açılmışken, balayı nasıl gidiyor? Gidiyor musun?"

"Harika," diye biraz abartıyorum.

"Gerçekten mi?" Carielle'in sesi inanmaz bir tonda. "Kocan bu yüzden mi dün gece benimle çatıdaydı?"

Biri karnıma yumruk atmış gibi hissediyorum. Kıskançlık, çok yoğun ve hızlı, içimi dışımı yakıyor. "Yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum. Hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım."

Acı ya da rahatsızlık belirtisi var mı diye inceledim ama hiçbir şey bulamadım. yüz.

Belki doğruyu söylüyordur, ama söylediği gibi olduğunu sanmıyorum. olduğu ortaya çıktı. Zander dün gece her nereye gittiye, beni aldatmak için gitmedi. O kadarını biliyorum.

Carielle dürüstlüğü bu kadar önem veriyorsa, bakalım benim açık sözlü sorularıma nasıl tepki verecek. "Zander ile seks yaptın mı?"

Gülümsemesi azalıyor ve tereddüt ediyor.

"Eee?" Zorluyorum. "Yaptın mı?"

Dişlerini gıcırdatıyor ve eli altın şarap sürahisinin sapında sıkılıyor. "Hayır."

"Seni öptü mü? Sana dokundu mu?" "Hayır."

Bakışlarını indirerek, incinmiş görünüyor. Yalnız.

Zander'in bana Carielle hakkında anlattığı her şey gün yüzüne çıkıyor ve ona sempati duymamak elde değil. Bu kadının konuşacak birine ihtiyacı var. Onunla geçireceğim üç dakika benim için fazlasıyla yeterli ama oturup tutunduğu acı anılardan arınması ona yardımcı olabilir. O kelimenin en kötü anlamıyla bir kurban.

Dünya'da tutsaklar uzun yaşamaz. Temel ihtiyaçları karşılansa bile, eninde sonunda ruhları kırılır. Genel olarak, insan ömrü zaten kısadır. Ama kötü muamele on yıllar kaybettirebilir.

Valora'da, bir kişi görünürde sonu olmayan binlerce yıllık eziyete katlanmak zorunda kalabilir.

"Carielle," diye nazikçe başlıyorum. "Ben aile içi şiddet mağdurları için danışmanlık yapıyorum. Yaşadıklarının korkunç olduğunu biliyorum."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersliyor nefesinin altından ve duyulmadığından emin olmak için Zander'a bakıyor.

Düşmanca tavrı karşısında yüzümde utanmaya yakın bir ifade beliriyor. "Haklısın. İstemiyorum. Sadece bana ihtiyacın olursa buradayım."

Hayatta kalanların mağdur sıfatından hoşlanmaması alışılmadık bir durum değildir. Bu kelime durumu çok gerçekçi gösterebilir, kişinin kendisini zayıf hissetmesine neden olabilir.

Bana tekrar aşağı yukarı bakıyor ve samimi olup olmadığını anlamaya mı çalışıyor yoksa bana ayakkabısının altındaki bir böcekmişim gibi mi bakıyor emin değilim.

Ulaşmaya çalışmak için çok fazla.

Sürahiye masanın üzerine koyan Carielle, fısıldamak için yaklaşıp: "Beni kurtarılmaya ihtiyacı olan yaralı bir genç kız mı sanıyorsun? Yanılıyorsun. Ben kralın gözdesiydim. Beni severdi. Benimle evlenmek istedi ama o inek yüzünden evlenemedi." Ro'ya doğru başını sallıyor.

Ro'nun adına hakarete uğradım. "O senin arkadaşın. Sana burada bir ev verdi."

Carielle homurdanır. "Büyük kraliçe ne kadar da harika. Bir zamanlar saygı ve hürmet görürdüm. El pençe divan dururdum, en çılgın hayallerimin ötesinde hediyeler alırdım ve bana değer veren bir erkeğim vardı. Şimdi ise bir hizmetçiyim."

Sesindeki saf zehir ürkütücü.

Belki de onun hakkında yanılmışımıdır. Acısının yaşadığı travmadan kaynaklandığını düşünmüştüm ama daha çok keder ve öfkeye benziyor.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Carielle'e şüphyle yaklaşmak gerekirse, Zarid'i sevdiğine inanmasına neden olacak şekilde erken yaşta şartlandırıldığını varsayabilirim, ancak eski kralla birbirlerinde benzer bir ruh bulmuş olmaları da mümkün.

İstismara uğramış olsun ya da olmasın, artık tehlikeli. Zander'in zindanda intikam hakkında söylediklerini düşünüyorum.

Belli ki Carielle ortalığı karıştırmak istiyor. Önce Zander'ı çatıda görmesiyle ilgili yersiz yorumuyla. Şimdi de Ro'nun ondan bir şey aldığına inandığını itiraf etti.

Kin besleyen birine benziyor.

Zander ve annesi konuşmalarını tamamlıyor görünüyorlar ve onlar bu şekilde başlarken, Carielle sürahiyi alıyor ve başka bir şey söylemeden bir çitin arkasında kayboluyor. Bu kadar çabuk ortaya çıkması ve sinsice uzaklaşması içimde kötü bir his uyandırıyor.

Birkaç dakika önce doldurduğu koyu kırmızı şaraba bakarken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Hayal görüyor olabilir, ama yemin ederim ki üstünde yüzen girdaplı bir film görüyorum.

Carielle, yarısı boş olmasına rağmen Zander'in doldurmadı.

Buna ister içgüdü deyin ister başka bir şey, neden yaptığımı bilmiyorum ama bardağımı hemen Ro'nunkiyle değiştiriyorum. Sonra paniğe kapılıp sıvıyı çardağın dışına fırlatıyorum.

Kimseyi bir şeyle suçlamak istemiyorum ama aynı zamanda Carielle'in eski kraliçeyi zehirlemesi riskini de göze alamam.

Zander ve Ro bana katılırken sahte bir gülümsemeye boş bardağı tabağımın yanına koyuyorum.

"O Carielle miydi?" Ro yerine otururken kafası karışmış gibiydi.

"Evet," diye yavaşça cevap veriyorum.

"Garip. Bu gece izinli."

Birkaç santim ötemdeki -eskiden Ro'nun olan- şarap bardağıma bakarken içim kıpır kıpır oluyor. O benimkini mutlulukla içiyor, şüphelendiğim şeyden tamamen habersiz.

Belki de bu sefer gerçekten paranoyaklaşıyorumdur. Yine de Zander'la konuşmam gerek.

CHAPTER 28

Zander

"İyi hissettiğinden emin misin?" Maelyn, Gander'in tepesinde oturduğu yerden onuncu kez soruyor.

Dudaklarım bir gülümsemeyle seğiriyor. Benim için endişelendiğinde çok tatlı oluyor. Belki de daha sık yalan söylemeli ve kendimi hasta etmeliyim.

Bir daha düşündüm de, hayır. Dün berbattı. Uzun zamandır bu kadar kötü hissetmemiştim. Yemek sırasında kusacağımı sandım. Sahtekârlık beni hiç bu kadar etkilememişti.

Annemle konuşurken, yalanların eşiniz olduğunda daha önemli olduğuna karar verdik ve muhtemelen berbat bağ nedeniyle bunu iki kat daha fazla hissediyordum.

Suçluluk duygumu daha da kötüleştirmek için, Maelyn odamıza döndükten sonra benimle çok tatlı bir şekilde ilgilendi ve onun ilgisini açgözlülükle emdiğim için kendimi kötü hissediyorum. Alnıma bastırıldığı serin bezi ya da ben uykuya dalarken mırıldandığı rahatlatıcı melodiyi hak etmemiştim.

Yine de kabul ettim. Teklif ettiği her şeyi.

Şu andan itibaren Maelyn'e karşı dürüst olmak için elimden geleni yapacağım. Sadece hasta olmak istemediğim için değil, ona gerçeği borçlu olduğum için. Ya da en azından bir versiyonunu.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Ama olmasaydım bile, bu görevi erteleyemeyiz. Bu çok önemli."

Geçen her saat, Gideon elindeki dişilere zarar veriyor olabilir. Ya da onları yeni bir yere taşıyor olabilir. En iyisi onu bir an önce bulmak.

Eğer onu bugün tutuklamazsak, eve elimiz boş döneceğiz. Maelyn'i sarayın konforunun tadını çıkarması gerekirken Gündüz Diyarı'nın her yerine sürüklemeyeceğim.

Maskeli balonun üç gün sonra olduğundan bahsetmiyorum bile ve kaçırmasına izin vermeyeceğim. Ne zaman bundan bahsetse, heyecanı onun içinde

sarhoş edici dalgalar. Görünüşe göre, ergenlik çağındaki insanlar için büyük bir olay olan mezuniyet balosunu kaçırmıştı. Arkadaşı dansa gizlice bir şişe içki sokmuş ve Maelyn taç giyme töreni gerçekleşmeden önce kavgacı bir şekilde sarhoş olan Paige'i eve götürmüş.

Çok tuhaf... Okullar bazı öğrencileri sahte kraliyet ailesi olarak adlandırıyor. Amaç ne ki?

"Önemli demişken." Maelyn düşüncelerimi böldü. "Carielle hakkında konuşmamız gerek."

"Yine mi?" Kaşlarım çatıldı.

Dün gece yemekten dönerken Maelyn bana kadınla ilgili sorular yöneltti. İlk başta, kıskançlığını hissettiğimde, Carielle'in sırası gelmeden hareket etmiş olabileceğinden şüphelendim. Ve bu konuda haklıydım. Carielle'in herhangi bir şekilde birlikte olduğumuzu ima etmesi beni çileden çıkardı. Neredeyse onu yakalayıp zindana atmak için arkamı dönecektim ama Maelyn beni vazgeçirdi.

Odamıza vardığımızda konuyu kapattı ve odağını benim kendi kendime çektiğim acılara çevirdi. Tıpkı harika bir eş olduğu gibi.

"Bugün pazarda maskeli balo için malzeme topladığını mı söyledin?" Maelyn soruyor.

"Evet."

"Ve bütün gün orada mı olacak?"

Kafam her geçen saniye daha da karışarak başımı sallıyorum. "Baloyu planlamak büyük bir girişim. Çok zaman alır. Neden sordunuz?"

"Sanırım annene zarar vermeye çalışabilir." Panikle söylediği bu cümle sanki içinde tutuyormuş gibi aceleyle çıkmıştı.

Bu düşünce karşısında damarlarım buz kesiyor. "Seni böyle bir şeye inandıran nedir?"

"Dün gece yemek masasına geldiğinde bana söylediği bazı şeyler. Mutsuz, hatta öfkeli ve anneni suçluyor." Maelyn utangaç bir tavırla bana şarap kadehi değişiminden bahsediyor ve Carielle hakkında böyle bir şey düşündüğü için bol bol özür diliyor. "Çok şey yaşadığını biliyorum. Ben sadece tedbirli davranmaya çalışıyorum. Özür dilerim."

"Üzgün olmana gerek yok, Mae. Fikirlerine değer veriyorum ve bunu dikkatime sunduğun için memnunum."

"Ama?"

"Hayır ama. Önümüzdeki birkaç gün boyunca onu yakından izlemesi için birini görevlendireceğim. Eğer bir şeylerin peşindeyse yakalanacak ve durdurulacaktır."

"Tamam," diyor Maelyn usulca. "Bu beni daha iyi hissettirdi."

"Maskeli balodan sonra ona saraydan birisinin eşlik etmesini ve diğer yaşam seçeneklerini sunmasını sağlayacağım."

Maelyn kekeliyor. "mi? Tek yapmam gereken size birinden şüphelendiğimi söylemek ve o kişi ortadan kayboluyor mu?"

"Yalan mı

söylüyordun?" "Hayır.

Tabii ki ."

"O zaman söylediklerinizi neden ciddiye almayayım?"

"Sizi ikna etmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Onun evi binlerce yıldır sarayda."

"Bu onu sadık yapmaz. Anlamak zorundasınız, bu dünyada sürekli sadakat bulmak zordur. Hainler yaygındır. Bu yüzden birbirimize sahip olduğumuz için çok mutluyum. Seni her zaman koruyacağım. Ve şimdi senin de benim için aynısını yapacağını biliyorum."

Yolumuza devam ederken birkaç vuruş geçiyor ve Maelyn'in söylediklerini özömsüyorum. Eğer haklıysa, Carielle bir manzara değişikliğinden daha fazlasıyla cezalandırılacak. *Diğer yaşam seçenekleri* dediğimde zindanı kastetmiştim. Muhtemelen ölüm.

Kimse karımla alay edemez ya da anneme zarar veremez ve bundan paçayı sıyıramaz. Zarid'e yaptıklarımın sonra bunu herkes biliyor.

Bir soru hâlâ aklımı kurcalıyor. Bu soruyu sormak benim için önemsiz ama bilmem gerekiyor.

"Yani Carielle bana asıldığı için kızgın değil misin?"

"Sana asıldı mı?" Maelyn neredeyse çığlık atıyor.

"Karıcığım, sana olan sadakatim asla sorgulanmayacak. Ben seninim. Sen de benimsin. Carielle'in yakınlaşmaları sen ortaya çıkmadan çok önce başladı ve benim için katlanılması gereken bir sıkıntı oldu."

"Benimle döndüğünden beri seni takip mi ediyor? Evli olduğunu bilerek mi?"

Yüzümde bir gülümseme beliriyor çünkü evliliğimizi kabul ediyor. Sanırım ilk kez bunu şikayet etmeden yüksek sesle söylediğini duyuyorum. Dilimin amında olduğu dakikaları saymazsak tabii. O zaman bana kocam demekle bir sakınca görmemişti.

Ofluyor. "Bunu komik bulmana sevindim, çünkü ben bulmuyorum."

Elini tutmak için uzandım. "Kalbim ve ruhum sonsuza dek sana ait. Bunu hiç kimse değiştiremez. Ayrıca Carielle'in istediği ben değilim. O sadece bir kralın ona verebileceği bir pozisyonun peşinde. Asla sahip olamayacağı bir yaşam tarzı için yanıp tutuşuyor."

Maelyn'i daha yakına çekerek parmak eklemlerini öpüyorum. Atlarımız birbirini ezerken bacaklarımız çarpışıyor. Onu eyerime çekmek ve öpmek istiyorum. Bana binmesini, sıcak merkezini sert horozuma sürmesini istiyorum. Ama düşüncelerimi göreve odaklamam gerekiyor, bu yüzden gitmesine izin veriyorum.

"Şu anda neredeyiz?" Maelyn bu sabah taktik odasında brifing için hazırladığımız haritayı çıkarıyor.

Kâğıtlar kırışıyor ve parmaklarının kalenin kabarık şekli, ormanların pürüzlü dokusu ve arazinin pürüzsüz genişliği üzerinde gezindiğini duyuyorum. Arazinin tüm köşe ve bucakları onun keskin dikkati tarafından keşfediliyor. Parmak uçlarım sanki kendi elimin arkasıymış gibi ezberledi.

"Azerdeen'den yaklaşık bir saat uzaklıkta, balıklarımızın ithal ettiğimiz bir kıyı şehri," diye bilgi verdim. "Mal ticareti yapmak için harika bir yer."

"Kadınlar da dahil, sanırım."

"Umarım suya ulaşamayız. Eğer Gideon bir gemide genelev kurmuşsa başımız belada demektir." Sonsuz Deniz tehlikeli ve Maelyn'i canavarların dalgaların altında gizlendiği ve en iyi navigatörlerin bile kendilerini kaybolmuş bulduğu bir yere götürmeyi reddediyorum.

"Yelissa'nın Zirvesi," diyor eşim diyarın kuzeybatı dağlarına dokunurken merakla. "Bir gün oraya gidebilir miyiz?"

"Bu bölge bir kral ve kraliçe için bile yasak," diyorum üzülen. İnsanlar bölgeye izinsiz girdiklerinde garip olayların yaşandığı söyleniyor. Kaybolmalar. Gizemli yaralanmalar."

"Oh, yazık." Maelyn'in midesi gurulduyor ve bana öğle yemeği için durma vaktinin geldiğini hatırlatıyor.

Hedefimize yaklaşırken ormanın sesleri etrafımızı sarıyor.

Sabah kuşları birkaç saat önce ötmeyi bıraktı ve biz de güneye, Azerdeen'e doğru yol alıyoruz. Arkamızda Kai ve Marek arabayı sürüyor. Thayne uzaktan izlemek için tepemizde uçuyor.

"Pippin," diye sesleniyorum önümde giden askere. "Daha ne kadar var?"

"Yaklaşıyoruz."

"Dün gece çok uyudun mu?"

Beceriksizce öksürüyor. "Birkaç saat, majesteleri." "Sana erken yatmanı söylemiştim."

"Ben yaptım."

"*Kendi yatağın.*" Kız yurduna yaptığı ziyareti duymayacağımı sanıyorsa yanılıyor.

"Özür dilerim. Sadece kadınların iyi yerleştiklerinden emin olmaya çalışıyordum."

Torius onun yanında bir kahkaha atıyor. "Artık buna böyle mi diyoruz?"

Pippin sadece homurdanıyor, karşılık verecek rütbesi olmadığını biliyor. "Kimseden faydalanmasan iyi edersin," diye uyarıyorum.

"Değilim, yemin ederim. Bana asıldılar."

"Onlar mı?" Boş zamanlarında ne kadar eğlendiğini merak ederek bir kaşımı daha çattım.

Genç fae'lerin cinselliklerini denemeleri alışılmadık bir durum değildir, çünkü herkes kaderindeki eşini bulamaz. Aslında, bu günlerde, özellikle de Gündüz Diyarı'nda bu bir istisnadır. Cadılar meclisi bize hastalık bulaştırdığında ve çok sayıda dişi kaybedildiğinde, hayatlar ve gelecekler sonsuza dek değişti.

yüzden, vücuduna karşı kaygısız olduğu için çocuğu suçlamıyorum.

Yirmi iki yaşında olan Pippin henüz tam bir erkek olgunluğuna erişmemiştir. Hayat yeni. Yetişkinlik heyecan vericidir.

Normalde onun yaşında birini orduma almazdım ama tanıdığım tek Arayıcı o.

Elinde onlara ait bir nesne olduğu sürece birini bulma yeteneği nadir görülen bir şeydir. Ancak gençliği nedeniyle gücü tam olarak gelişmemiştir. Birisi konum değiştirmek için birden fazla kez portal kullanırsa, izini kaybeder. Tekrar geri almanın tek yolu, kaçağın yakın zamanda dokunduğu başka bir eşyayı bulmaktır.

Sonunda, herhangi birini, herhangi bir yerde, hiçbir sınırlama olmadan bulabilecek. Ama o zamana kadar, iyi dinlenmiş ve tam bedensel güçte olmasına ihtiyacım var.

Aniden, Pippin ısıklık çalar.

Görünüşe göre, yakın olmak konusunda haklıymış. İlk sinyali her zaman hedefimizden yaklaşık yüz metre uzaktayken verir.

Krallığın bu bölümünü ormanlar, tarlalar ve ara sıra rastlanan kır malikaneleri oluşturuyor. İyi. Uzak bir konum, çatışmamız kötü giderse masum vatandaşların çapraz ateşe yakalanma ihtimalinin daha az olduğu anlamına geliyor.

Onyx'in dizginlerini geri çekerek yavaşlıyorum, yolun kenarına sapıyorum ve Maelyn'e "Seni burada Torius'la bekleteceğim" diyorum.

Her şey ters gidebilirdi. İçki fabrikasında olanlardan sonra, planların nasıl ters gidebileceğini gördü. İdeal olarak, Gideon hazırlıksız yakalanacak ve

kadınlar kolayca bulunacaktır. Onu tutuklar, kadınları arabaya yükler ve akşam karanlığında evde olurlar.

Yine de bu şekilde sonuçlanacağından şüpheliyim.

Maelyn tam atından inerken, Thayne birkaç metre ötedeki yola iner. "Majesteleri, ileride bir ev var, yolun hemen kıvrımında." Kayıt defterini karıştırıyor. "Listede yok."

"Terk edilmiş bir mülk mi?" Düşünüyorum.

"Kesinlikle değil. Ahşap kiremitlerin üzerine karacak kadar yağmur bile yağmadı."

Yılda dört ya da beş kez yağmur yağdığını düşünürsek, bu, evin bir yıldan daha az eski olduğu anlamına gelir. "Dışarıda kimseyi gördün mü?"

"Hayır. Küçük kulübe bir ağaç korusunun içinde iyi saklanmış. Pencerelerin içinde birkaç mum yanıyor. Ön tarafa çiçekler ekilmiş ve arka bahçeden bir dere geçiyor."

Görünüşe bakılırsa, şüpheli bir durum yok. Mumların yanması evde birinin olduğunu ve mülkün bakımının yapıldığını gösteriyor.

Belki Pippin'in keyfi kaçmıştır ve biz de yanlış yerdeyizdir.

Tüm atları güvence altına aldıktan ve Maelyn'in olması gereken yerde kalmasını sağladıktan sonra adamlarımla birlikte yaya olarak yola çıkıyorum.

Marek ve Pippin'in devam etmesini öneriyorum.

Bir yolun girişine geldik. Her iki tarafındaki ağaçların aşırı büyümesi burayı biraz gizliyor, ancak dalları yoldan kaldırıp devam ediyoruz.

Bahçeye vardığımızda, Pippin yavaşça yürüyor ve sola doğru ilerliyor. Ağaçların yanında çimenlik bir yerde durdu. Otlar çizmelerine değiyor.

"Gideon buradaki bir portaldan çıktı. Yine de burada onun varlığını hissetmiyorum." Dişi mendilden havaya kaldırıyor ve birkaç adım daha yürüyor. Yenilgiye uğramış bir iç geçiriyor. "O burada değil ve ben de onun yeni yerini hissetmiyorum."

Lanet olsun. Tek umudumuz Gideon'un evde Pippin'in onu tekrar izleyebilmesi için bir şey bırakmış olması. Neyse ki, onun yokluğunu avantajımıza kullanabiliriz. Eğer kadınlar burada kalıyorsa, onları kurtarabiliriz. Gideon'un tutuklanmasını sonra düşünürüz.

"Önce ben içeri gireceğim majesteleri," diyor Marek, her zaman önden gitmeye istekli.

Ayak sesleri arnavut kaldırımli yürüyüş yolunu aşarak kapıya kadar geliyor. Dikkatli bir şekilde kapı kolunu çevirir ve kilidin açık olduğunu görür.

Çok kolay.

İçerisi çok sessiz.

Bir var.

Ben bunun bir tuzak olduğunu düşündüğümü haykıramadan Marek eşikten içeri adımını atıyor.

Anında vücudu tutulur ve yere yığılır. Acı dolu çığlıklar ve statik çatırtılar bunu takip eder.

Evin etrafındaki elektriksel güç alanını aktive etti ve şimdi onun içinde sıkışıp kaldı.

"Bana bir ip getirin!" Thayne'e bağıyorum.

Lanet olası büyücülük. Bir elektrik büyüsünü başarmak zordur, özellikle de bu büyüklükte bir konutta. Gideon güçlü bir büyücüyle arkadaş olmalı, bu da elindeki tüm portalları açıklar.

Marek çığlık atmaya devam ediyor ve biz onu oradan çıkarana kadar da durmayacak. Birisi elektrik bariyerini aştığında, hareketsiz kalır. Dayanılmaz olduğunu duymuştum. Ama onu öldürmez. Hayır, sadece büyü devam ettiği sürece sonsuz acıya neden olur. Büyücünün gücüne bağlı olarak, yıllar sürebilir.

Arkadaşına yardım etmek için çaresiz kalan Kai, Marek'in botunu tutmak için uzanır. Hata. Daha iyi bilmeliydi. Çığlıkları Marek'inkilere katıldı.

Vücudunun su altında kalan tek kısmı kolu olsa da, bu onu işe yaramaz hale getirecektir. Pippin yardım etmeye çalışır. Kai'ye dokunur dokunmaz çarpılır ve acı dolu bir haykırıyla geri düşer.

Thayne yanımdan koşarak geçiyor, arabadan aldığı ip arkasındaki çimenlerde sürükleniyor. Kai'yi kementle çekip uzaklaştırabilir ama Marek muhtemelen bunun işe yaramayacağı kadar içeride.

Pippin yanıma geldi ve ses tonu aceleci bir şekilde şöyle dedi: "Vardiya majesteleri. Bariyeri aşabilecek tek kişi sizsiniz. Tek yol bu."

Belli ki çaresiz. İlk defa adamlarımdan biri benden Griffin olmamı istiyor ama haksız da değil.

Bu, gücümün gerçekten anlamlı olduğu nadir durumlardan biri.

CHAPTER 29

Maelyn

Thayne halatla birlikte koşarak uzaklaşırken Torius loo ks yırtıldı. Panik içindeki adam elektrik büyüyle ilgili bir şeyler bağırmıştı ve ileride bir yerden yankılanan kan dondurucu çığlıkları duyabiliyorum. Durmuyorlar ya da . Kuşlar ve diğer vahşi yaşam, korkunç seslerden kadar korkmuş bir şekilde bölgeyi boşaltmaya devam ediyor.

"Gidip yardım etmelisin," diyorum Torius'a, gözlerim dehşetten kocaman olmuş bir halde. O başını sallıyor. "Seni yalnız bırakamam."

"O zaman birlikte gidelim." Yolda yürümeye başlıyorum ama Torius koca gövdesini önüme koyuyor. "Çekil. Zaman kaybediyoruz."

"Emirlere uyuyorum." Torius kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur.

"Tamam." Kraliçe gibi görünmeye çalışarak garip bir el sallıyorum. "Benden, kraliçeden yeni emirler aldınız. Gidin ve yardım edin. Ya da her neyse."

Sönüyor ve ben onu yakaladığımı biliyorum. Dediğimi yapmak zorunda. Ağırılığımı bu şekilde ortaya koymaktan nefret ediyorum ama beni zorladı.

Evle aramdaki mesafeyi kapattığım her adımda daha da artan acı dolu çığlıkları takip ederek koşmaya başlıyorum.

Bir ağaç kümesinin etrafından dolanıp alçak dalların arasından sendeleyerek ilerlediğimde önümde bir kaos görüyorum.

Thayne ipi Kai'nin bacağına ona dokunmadan dolamaya çalışırken Pippin geride durmuş, elleri stresle saçlarını kavırıyor ama her seferinde ilmek yeterince sıkı durmuyor ve kayıyor.

Zavallı Kai kapının eşiğinde, gırtlaktan gelen sesler çıkarırken tüm vücudu sarsılıyor. Kolu bir tür ağa takılmış. Gözlerimi kısarak yaklaştığımda bunun örümceklerin yaptığı gibi bir ağ olmadığını fark ediyorum. Parlayan mavi ağ bana bilim müzelerindeki elektrik kürelerini hatırlatıyor. Belli bir yere dokunulduğunda tüm elektrik oraya çekiliyor.

Kapının içinde başka birine ait botlar görüyorum. O da ağa yakalanmış. Başımı telaşla sağa sola çevirip Zander'ı arıyorum. Ama göremedim.

Onu.

"Kral güvende," diyor Pippin endişemi anlayarak. "Nerede?"

Gözlerini arkadaşlarından . "Her an dönebilir

Şimdi."

Rahatlamış bir şekilde başımı sallıyorum. Kimsenin acı çekmesini istemezdim ama evde Zander olmadığı için memnunum.

Torius Pippin'e yaklaşıyor. "Ne ?"

"Hiçbir şey." Pippin başını sallıyor. "bakılıyor."

Birdenbire gökyüzünden sağır edici bir kükreme geliyor ve hepimiz yukarı bakıyoruz.

Siyah kanatlar. Pençeler ve pençeler. Büyük bir gaga ve rüzgârda savrulan bir aslan kuyruğu.

Şok olmuş bir halde ağzımı kapatıyorum. "Valora'da bunlardan kaç tane var?"

"Affedersiniz, majesteleri?" Torius'un kafası karışmış gibi.

Ona zar zor bakış atıyorum çünkü hayvan evin üzerine iniyor. Gagasıyla çatıyı parçalamaya başlıyor ve parçalar uçuyor. "Geçen gün bir griffin beni kurtardı." Onu gösteriyorum. "Tıpkı buna benziyordu bir tane."

"Gündüz Diyarı'nda sadece bir tane var," diyor Torius bana sertçe. Yavaşça dirseğimden tutarak, kiremitler ve ahşap kirişler çimlere savrulurken beni daha güvenli bir mesafeye çekiyor.

Açıklık griffinin sürünerek girebileceği kadar büyük olur olmaz, evin içine düşer.

Endişeyle bir elimi çarpan kalbime bastırıyorum. "O da incinmeyecek mi?"

Thayne bana garip bir bakış atıyor, sanki sormam gerektiğine şaşırmış gibi. "Büyüler ona dokunamaz."

Böyle bir şeyi nasıl bilebilirim ki?

Griffinler büyüü aşar. Anladım. Evin içinden gürültülü patlamalar ve gümbürtüler gelirken bu yararlı ipucunu bir kenara koyuyorum.

Birkaç saniye sonra Kai ve Marek kapı aralığından dışarı itilir. Griffin onları uzaklaştırmak için gagasını ve pençelerini kullanıyor. Sığamayacak kadar büyük.

ama kafasını olabildiğince dışarı uzatarak her iki adamın da sahanlıktan en az birkaç adım uzakta olduğundan emin olur.

Bedenler artık ona temas etmediğinde ağ kaybolur ve Kai ile Marek'in çılgınlıkları kesilir. Soluk soluğa yükselen göğüs kafesleri dışında hareketsiz yatıyorlar.

Yaratığın çatıdan geri çıkmasını bekliyorum ama bir dakika geçiyor.

"İyi olduğuna emin misin?" Özellikle kimseye sormuyorum. "Dışarı çıkmıyor."

"Sanırım içeride olabilecek başka birilerini kontrol ediyor," diye mırıldanıyor Kai, yerden kalkmak için karnının üzerine yuvarlanıyor.

İçeriden gürültülü bir takırtı geliyor, ardından bir çarpışma. Pencereden, etrafta sinsice dolaşan Griffin'i bir an için görebiliyorum. Devasa cüssesi, züccaciye dükkanındaki bir boğa gibi. Mobilyalar sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi yollarından savruluyor. Bir kapıyı menteşelerinden kırduğında bir çatırtı ve gıcırtı duyuyorum.

Büyülenmiş bir halde, onu pencereden görebilmek için yana doğru ilerliyorum. Arkasını döndüğünde kuyruğu bir fenere çarpıyor. Cam kırıldı. Alevler patladı.

Griffin bir uyarı kükremesiyle koşarak uzaklaşır ve evin arka tarafındaki mutfığa yönelir.

"Lanet olsun," diye küfrediyor Pippin.

"Bu kötü, değil mi?" Adamlara endişeli bir bakış attım. "Yoksa o da mı yanmaz?"

Dişlerini gıcırdatan Torius boynunun arkasını kavıyor. "Tüyleri. Bu tüylerle dolaşması için fazla yanıcı." Eve yaklaşarak ellerini ağzına götürüyor ve bağılıyor: "Çıkın dışarı! Hemen çıkın!"

Çatıdaki delikten koyu duman yükseliyor ve ardından gelen sessizlik sinir bozucu.

Bütün adamlar gergin, kasları gerilmiş. Yanan evi izlerken yumrukları sıkılı. İçeri giremezler, yoksa başladıkları yere geri dönerler.

Herkesle birlikte ben de paniklemeye başladım. Çünkü bu adamlar soğukkanlılıklarını kaybediyorsa, durum kötü olmalı. Belli ki bu Griffin onlarla çalışıyor. Belki de bir çeşit kraliyet hayvanıdır.

"Arka tarafta bir dere var, değil mi?" Torius konuşur. "Yapabilirim-"

Sonunda Griffin evin tepesinden arka tarafa doğru fırlıyor, kanatları belli bölgelerde duman çıkarıyor. Üzerimizden geçerken uçuşu dalgalı ve yaralı olduğu belli. Bahçenin açık bir alanına çarparak iniyor, pençeleriyle kayarak dururken otları ve toprağı parçalıyor.

Hepimiz ona doğru koşuyoruz. Pençelerinden ve gagasından yere birkaç nesne düşüyor. Bir tarak, bir diş fırçası ve birkaç giysi. Pippin değerli bir hazineymiş gibi yığına doğru koşuyor ve her şeyi topluyor. Sonra o kadar hızlı geri çekiliyor ki neredeyse kendi ayağına takılıyor.

Griffin'le arasına mesafe koyan tek kişi o değil.

Kai ve Marek henüz tam güçte değiller. Hâlâ zor nefes alıyorlar ve yaklaşık on adım ötede toparlanırken biraz kambur duruyorlar. Torius da mesafeli.

Belki de Griffin evcil bir hayvan değildir.

Adamlar endişeli görünseler de, hayvana karşı sıcak duygular beslemiyor gibi görünüyorlar.

Kimse beni durduramadan Griffin'e doğru yürüyorum. Hareketlerimi yavaş tutarak vücudunun etrafında dönüyorum, yaralarına daha iyi bakarken onu ürkütmediğimden emin oluyorum. Siyah tüylerinin bir kısmı kömürleşmiş ve kanatlarının karmaşık kemiklerini ortaya çıkarmış. Arka ayaklarında yanıklar var ve kuyruğundaki tüylü tüyler fena halde yanmış.

Ön tarafına gidip gagasına hafifçe dokunuyorum. "Seni zavallı şey."

Bir inilti çıkararak dokunuşuma doğru eğiliyor.

Arkama bakıyorum. "Bir adı var mı?"

Thayne bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Sanırım kimliğinin açıklanmamasını tercih ederdi."

"Kai? Marek? Onu iyileştirebilir misiniz?"

Kai başını sallayarak, "Griffinler büyüye karşı bağışıklıdır," diye cevap veriyor. "Buna bizimkiler de dahil."

"Ne yapacağız şimdi? Onu burada öylece bırakamayız." Başım yaratık ve adamlar arasında gidip geliyor. "Bizimle kaleye geri gelebilir mi?"

Boş bakışlar ve garip bir sessizlikle karşılaşıyorum. Onlarda bir sorun var. Neden bu kadar garip davranıyorlar?

Sonra korktuklarını, bir ayaktan diğerine geçtiklerini, elleriyle oynadıklarını fark ediyorum. Bu büyük, kötü savaşçılar Griffin'den korkuyorlar.

"O gerçekten iyi biri," diye ısrar ediyorum ve tüylü boynunun yan tarafını kaşıyarak bunu kanıtliyorum. "Gördün mü?"

Bir el omzuma kondu ve beni uzaklaştırmaya başladı. Bu Torius. "Lütfen benimle gelin, Kraliçe Maelyn."

"Ama-ama-" Kolumu uzatıyorum, topuklarımı çimenlere gömerken yaralı griffine uzanıyorum. "Yardım etmek istiyorum."

"Güzel, çünkü bir konuda yardımınıza ihtiyacım var. Çok önemli bir konu."

Torius'un sesindeki içten aciliyet beni direnmekten vazgeçiriyor ve Kai'nin griffine doğru ilerleyişini izliyorum. Bir kol boyu uzakta durarak, griffinin başını beceriksizce okşuyor ve bana "Ona elimden geldiğince iyi bakacağım" diye garanti veriyor.

"Onu öldürmeyeceksin, değil mi? Topal bir atı uyutmak gibi mi?"

Kai dehşete düşmüş görünüyor. "Ne? Hayır." Ellerini havaya kaldırır. "Neden herkes cinayet işlemek istediğimi düşünüyor?"

Torius biraz kıkırdayarak, "Yüzün yüzünden," diye şakayla karışık takılıyor. "Yara izlerimi düzeltemem," diye homurdanıyor Kai.

"O değil. Her zaman kızgın görünüyorsun. Quinn buna kaltak suratını dinlendirmek diyor."

Quinn haksız değil. Kai'nin sürekli kızgın ifadesi Zander'in kaşlarını çatmasından daha kötü.

Çatık kaşlı kraldan bahsetmişken, nerede o?

Torius sanki aklımı okumuş gibi, "Zander yakında döner ve griffinle ne yapacağını bilir," diyor.

"Tamam." İsteksizce beni izin verdim.

CHAPTER 30

Zander

Orada daha dikkatli olmalıydım, çünkü evler benim gibi canavarlar için inşa edilmemiştir.

Diğer canavarlar ise... Gideon kesinlikle kuzu postuna bürünmüş bir kurt. Dışarıdan diğer tüm fae'ler gibi görünebilir, ama içinde uğursuz bir şey var.

Masum görünen bu kulübe aslında bir korku evidir. Gideon sıradan bir genelev işletmiyor; burası bir seks zindanı, mazoşistlerin oyun alanı.

Feneri devirmeden önce, kulübede onunkinden başka iki yatak odası daha buldum, seks ve umutsuzluk kokuyorlardı. Deri kırbaçlar etrafa saçılmıştı, bazıları duvarlara asılmış, bazıları da kırbacı kullanan kişi aceleyle gitmiş gibi yere atılmıştı. Yatak başlıklarına ipler bağlanmış ve düğümler kırmızı ipek çarşafların üzerine örtülmüştü.

Kırmızı. Eminim Gideon kan lekeleri görünmesin diye bu rengi seçmiştir.

Aşağıda kadınların tutulmadığından emin olmak için kiler kapısını mutfakta yerden söktüğümde, karanlık derinliklerde kan ve idrar kokusu aldım. Taş duvarlardan zincirler ve prangalar sarkıyordu ama kiler boştu. Dişileri yakın zamanda taşımış. Güçlü kokulardan dün orada olduklarını söyleyebilirim.

Fırsatımızı kaçırdık ama bir tane bulacağız.

Onu avlamaktan vazgeçmeyeceğiz. Zarar verdiği kadınlar için değilse bile, dostum için.

Eğer istediği olsaydı, Maelyn onun kölelerinden biri olurdu.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

En azından öfke, yaralarımın etkisini azaltıyor.

Normal formuma döndüğümde, Kai yanıklarımı iyileştirmeyi başardı. Ancak kanatlarım hasar gördü ve kaybettiğim tüylerimin kendiliğinden dolması gerekecek.

Kaskatı kesilmiş omuzlarımı yuvarlıyorum, içe katlandıklarında oturuşlarındaki küçük farka alışmaya çalışıyorum. Griffin'in benden daha fazla tüyü olması iyi bir şey. Kanatlarım normal boyutuna küçüldüğünde, sadece bakarak eksik olduğunu söylemek zor.

Thayne vagonun üzerindeki bir sandıktan bana yeni bir gömlek attı. Daha önce giydiğimin aynısı, bu yüzden Maelyn değiştiğimi fark etmeyecek.

Birkaç dakika öncesine kadar adamlarım gücümü Maelyn'den gizlediğimi bilmiyorlardı ama Maelyn'in ipucu vermeyen tavrı kısa sürede fark etmelerini sağladı.

Neyse ki, her şeyi sineye çektiler. Torius'un Maelyn'i evin arkasından dereye götürdüğünü duydum. Suyu manipüle edebiliyor ve yangını söndürmek için onun yardımına ihtiyacı varmış gibi görünmesini sağladı.

Hızlı düşündüğü için minnettarım. Aynı anda hem ona ihtiyaç duyulduğunu hissettirdi hem de bana geri dönmem için gereken zamanı verdi.

Thayne sessizce, "Demek ki bilmiyor," diye sözlerini tamamladı.

Ona söylemeliydim. O benim korumamın başı, bu yüzden farkında olmalı.

"Hayır." Ayrıntılı bir açıklama yapmıyorum ve Thayne de konuyu kapatacakmış gibi arkasını dönüyor. Ama sonra...

"Majesteleri, izin verirsiniz..."

Boynumdaki beyaz kraliçeyi ayarlıyorum. "onu."

"Durumunu çok kabullenmiş görünüyordu."

O yaptı.

İkinci kez, ben Griffin formundayken bana geldi. İkinci kez onu yakından gördüm. O nazik ela gözleri. Yüzünü çevreleyen hafif dalgalı saçlar. Asimetrik dudaklarının o sevimli kıvrımı.

Bana acımı unutturdu. Gagamı okşadı.

Son anımla sikim kıpırdıyor ve iyimserlik göğsümü dolduruyor.

Derede bana yaklaştığı zaman bir şans olarak yazılabilirdi. Ama şimdi ikinci kez? Bu bir tesadüf değil. Benim olduğum şeyden korkmuyor.

Üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum.

Maelyn'e yakında söyleyebilirim. Sadece doğru zamanı bulmalıyım. Bana karşı hislerinin büyümesi için birkaç hafta verebilirim, çünkü şimdi yalanımı açıklamak zorundayım.

Sesi yolda süzülüyor, güzel, rüzgarda esen çanlar gibi. Beni gördüğünde, mutluluğu ipin içinden kıvılcımlar saçıyor.

"Zander, neredeydin? Endişelendim. Griffin'in icabına baktın mı? Geçen gün bir tane gördüğümü söylemiştim."

Gülümsemem artıyor. "Ve sana inandığımı söylemiştim."

"O iyi mi?" Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyor, ayakkabıları attığı her adımda duyulacak şekilde eziliyor. Dere suyunun kokusu saçlarını ve kıyafetlerini kaplıyor.

"Öyle. Neden ıslaksın?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Oh, Torius'un yangını söndürmek için yardıma ihtiyacı vardı. Sisten süper havalı bir siklon yaptı." Elleri hareketli bir şekilde hareket ediyor ve gururla ekliyor, "Ona spreyi nereye yönlendireceğini söylemem gerekti."

Sırıtmamı engelliyorum. Ona Torius'un suyu manipüle etmekte usta olduğunu ve bunu onsuz da yapabileceğini söylemeyeceğim.

"Aferin." Onu kollarımın arasına alıp kucaklıyorum. Pippin'e doğru dönmeden önce Torius'a sessizce teşekkür ediyorum. "Yeni bir iz buldun mu?"

"Evet. Griffin'in bana verdiği tarak taze. Gideon geçitle arazinin dışına çıktı ama çok uzakta. Aramızda büyük bir mesafe olduğunu hissediyorum."

"Bu adamın portallarla ne alıp veremediği var?" Thayne mırıldanıyor, muhtemelen Gideon'un onları nereden bulduğunu merak ediyor. "Ele avuca sığmaz herif."

"Ya Gideon eski usul seyahat etmekten hoşlanmayan tembel bir pislik," diyor Pippin, "ya da beni ve zayıflığımı biliyor. Bizi atlatmak için portalları kullanıyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Gücünün sınırları konusunda ketum davrandık." Pippin omuz silkiyor. "Bir sızıntı olabilir."

Bu adamlarımdan birinin bana sadık olmadığı anlamına gelir. En son taramada kötü olanları ayıkladığımı sanıyordum.

"Ve başka kimseye söylemedin mi?" Pippin'e sordum. "Ah, şey..."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

Boğazını temizliyor. "Yurttaki kadınlar çok konuşkan. Ortaya çıktığımda, sürükleyici bir sohbet bekliyorlar."

"Yani görevimizi tehlikeye attın."

"Bilerek yapmadım. Tehlikeli bir durumdaydım."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Bununla ne istediğini bilmek bile istemiyorum ama kulağa tuhaf geliyor.

Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum ama belki de gevşek dudaklarının bir suçu yoktur. "En yeni insanlar sadece üç gündür burada. Önemli bilgileri sızdırmaya fırsat bulacaklarını sanmıyorum."

"Bahsettiğim yeni gelenler değil." Sesi gittikçe daha suçlu çıkıyor. "Geçen hafta diğer yurttaydım. Ondan önceki hafta da."

Diğer yatakhane, yani burada fae'ye dönüşecek kadar uzun süre kalan iyi ayarlanmış insanların kaldığı daha büyük bina. Aynı zamanda babamın esirlerinden bazılarının serbest bırakıldıktan sonra yaşamayı seçtikleri yer. Pippin'in sırlarını hiç pişmanlık duymadan satacak kadınlar, çünkü onun ruhuyla hiçbir bağları yok.

"Çok özür dilerim majesteleri," diyerek dramatik bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. "Eğer sorunlarımızın sebebi bensem, kendimi asla affetmeyeceğim. Cezayı hak ediyorum. Söylediğiniz sürece zindan görevini kabul edeceğim."

Benim daha iyi bir fikrim var. "Bekarlık yemini."

"Ne?" Kafasını kaldırdı ve o kadar şaşkıncı ki, onu ölüme mahkum ettiğimi sanırdınız.

"Aletini pantolonunun içinde tut ve ağzını kapalı tut."

"Ne kadar süreyle?"

"Ben aksine karar verene kadar." Parmaklarımı Maelyn'inkilerle birleştirerek onu atların yanına götürmeye başlıyorum ve yolda Pippin'in sırtını sıvazlıyorum. "O kadar da kötü değil. Ben bunu binlerce yıl yaptım."

Yeterince azarlanan çocuk ayağa kalkar ve ayakkabısıyla bazı taşları sıyrır. "Evet, majesteleri."

En iyi savaşıma dönüyorum. "Thayne, stokta kaç tane portal var?"

"Altı."

Son günlerde normalden daha fazla kullandık. Maelyn'le birlikte saraya dönmekten başka bir şey istemiyorum. Onunla yatağımızda. Ama portalları yavaşlatmanın zamanı geldi, yoksa tükenebiliriz. "Kurtar onları. Geldiğimiz yoldan Hailene'ye geri döneceğiz."

Marek ve Kai elektrik çarpması deneyiminden dolayı bitkin bir halde arabaya doğru yürürler. Torius ve Pippin atlarına biner ve Thayne dönüş yolunda gözcümüz olmak için gökyüzüne sıçrar.

Atlarımızın yanına giderken Maelyn'in elini sıkıca kavırıyorum. Cinsel olmasa bile fiziksel temas onun için mutluluk verici. Dokunmadığımız zaman nefret ediyorum.

Gander'ın yanında durduğumuzda, ikimiz de birbirimizden uzaklaşmıyoruz.

Parmak uçlarımı Maelyn'in omuzlarından dirseklerine doğru hafifçe kaydırıyorum, ona dokunmaya ihtiyaç duyuyorum. Onun şimdi ve sonsuza dek benim olduğuna dair kendimi rahatlatmaya ihtiyacım var.

Bazen rüya gördüğümünden korkuyorum. Uyanacağım ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığını anlayacağım diye.

Tam ona benimle gelmesini söyleyecektim ki, "Ben..." dedi. Utangaçlık onu ele geçirir ve sözünü keser. "Boş ver."

"Ne oldu, karıcığım?"

"Onyx aynı anda iki kişiyi idare edebilir mi? Hayır. Aptalca davranıyorum. Sırılsıklam oldum ve seni de ıslatmak istemiyorum."

Hafifçe gülümseyerek başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Ofluyor. "Gander harika, ama ben..."

Seninle olmak istiyorum. Dokunuşunu özledim. Seni seviyorum.

Zihnim boşlukları tüm olasılıklarla dolduruyor ama onu cümleyi bitirmeye zorlamıyorum. Maelyn bana yakın olmak istiyorsa, kendini açıklamak zorunda değil.

Ellerimi beline koyarak onu Onyx'in eyerine doğru kaldırıyorum. Bir saniye sonra ona katıldığımda, içimde eriyor, göğsüme yaslanırken tüm vücudu gevşiyor. Nemli kıyafetlerinin serinliğinin ve saçlarının tatlı kokusunun tadını çıkarıyorum.

Bugün kazanamamış olabiliriz ama karımla birlikte yola çıkarken kendimi Valora'daki en muzaffer adam gibi hissediyorum.

CHAPTER 31

Maelyn

"Kale F4'e, lütfen."

Hizmetçi Miria başını sallıyor, buğday rengi topuzu bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Satranç tahtasındaki taşımı hareket ettiriyor, sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "İyi hamle, majesteleri. Ve her seferinde lütfen demek zorunda değilsiniz."

"İstiyorum ve isteyeceğim." Oturduğum yerden ona sıcak bir şekilde gülümsüyorum ama ayaklarımın dibindeki terzi boğazını temizliyor, dik durmadığım için bana kızıyor. "Özür dilerim," diyorum elbisemin kenarına çömelmiş olan kadına.

Tabitha onun yanında, onlar ilerlerken dikiş dikiyor. "Senin de özür dilemene gerek yok," diyor küçük trol, sesine eğlence karışmış bir şekilde. "Kraliçeler bu kelimeleri bilmek zorunda değil."

"O zaman kraliçeler için yeni bir standart belirleyeceğim," diyorum, onlar maskeli balo için elbisemi bitirirken mümkün olduğunca hareketsiz olmaya çalışıyorum.

konuşalım.

Balo başlamadan önce dakikalarımız var.

Zander modacı bölümünün benim için yeni bir elbise tasarlayabileceğini söylediğinde, yeterli zaman olmayacağından emindim. Kim birkaç gün içinde balo elbisesi yapabilir ki? Görünüşe göre Tabitha ve ekibi yapabilir. Üç gece önce görevden döner dönmez ölçülerimi aldılar ve işe koyuldular.

Tabitha ipeksi kumaşın üzerinde çalışırken omuzlarımı dikleştirerek çenemi yukarıda tutmaya çalışıyorum. Henüz aynaya bakmadım ama bunun şimdiye kadarki en güzel elbise olduğunu şimdiden söyleyebilirim. İlk bakışta fildişi gibi görünüyor ama hafif bir pembe tonu var. Neredeyse sedefli gibi, ışıktaki parlıyor. Eteğini bir mücevher deseni süslüyor ve gerçek olup olmadıklarını merak ediyorum.

Zander'ın beni binlerce elmasla süslemesini beklemezdim.

Zander'in odasının balkon kapıları ardına kadar açık, terzilerin ne yaptıklarını görebilmeleri için doğal ışığı içeri alıyor. Güneş ışığıyla birlikte dışarıdan gelen müzik de içeri giriyor. Sarayın ana girişine yakın bir yerde kurulmuş bir yaylı çalgılar dörtlüsü, konuklar geldikçe neşeli melodiler çalıyor.

Ayak parmaklarımı ayakkabılarımın içinde oynatırken heyecandan ve sinirden yerimde duramıyorum. Düzgün olmayan ayaklarım için tasarlanmış, tam oturan ayakkabılarım. Topuklu ayakkabı hayranı olmasam da, onları talep etmiştim. Ayağımın altındaki küçük kalın takozlar beni sadece bir santim yukarı kaldırıyor ama bu fazladan bir santim için minnettarım.

Bu, krallıktaki birçok insanın benimle ilk tanışması olacak. Önemli insanlar. Çok endişeliyim, yemek yiyemeyebilirim ve bu utanç verici olur. Zander'e göre, yemek için hiçbir masraftan kaçınılmamış. Ordövrler personel tarafından odanın etrafına getirilecek, ancak ana yemek uzun bir masada olacak - lezzetli atıştırmalıklar ve her türden tatlılar.

Ro satranç tahtasına uzandığında tekrar satranç oyununa odaklanıyorum. Umduğum gibi kalemi aldı. Yaramaz kahverengi gözleri benimkilere kayıyor.

Muhtemelen beni yenecek. Tıpkı oğlunun her oynadığımızda yaptığı gibi. Ve çok oynadık. Burada sicilime ciddi bir darbe alıyorum.

Son birkaç gündür Zander neredeyse sürekli yanımdaydı ve satrançta en az bir düzine kez kıcımlı tekmeledi.

Sevdiği tek oyun satranç değil. Kaslı dış görünüşünün ve çatık kaşlarının ardında kralın aslında eğlenceli bir yanı olduğunu keşfettim. Labirente oynayarak saatler geçirdik ve bu oyun genellikle birbirimizi bulduğumuzda beni nefessiz bırakarak öpmesiyle son buluyor.

Her sabah yatakta kahvaltının, Ro ile çardağın altında öğle yemeğinin ve resmi yemek salonunda sadece ikimizin olduğu akşam yemeğinin tadını çıkardık.

Geceleri yatağa uzanıp konuşuyoruz. Ona Paige ve benim hakkımda çocukluğumuzdan kalma komik hikayeler ve daha büyük olduğumuz ve Paige'in başının belaya girdiği zamanlardan kalma pek de komik olmayan hikayeler anlatıyorum. Diğer diyarlar hakkındaki ilk elden bilgisi olması gerektiği kadar büyük olmasa da Valora hakkındaki tüm sorularımı ayrıntılı olarak yanıtlıyor. Babası öldüğünden beri oraları birkaç kez ziyaret etmiş olsa da, kat etmesi gereken çok fazla yol var. Bildiği neredeyse her şey kitaplardan geliyor.

Dün kütüphanede birkaç saat geçirdik. Öğle yemeğinden sonra nefis bir çikolatalı muhallebi tatlısı ile başladı ve ardından

hararetli bir satranç maçı. Yenilgimi kabullendikten sonra, büyük boy bir sandalyede birbirimize sokulurken ona yüksek sesle kitap okudum.

Onunla vakit geçirmek harikaydı, ama yapmadığımız bir şey mi var? Öpüşmekten fazlasını. Hayal kırıklığıma rağmen, ne zaman öpüşme seanslarımız biraz ateşli ve ağır olmaya başlasa, Zander geri çekiliyor.

Hayal kırıklığına uğradığımı bildiğini biliyorum. Eş bağının bunu oldukça açık bir şekilde ilettiğinden eminim.

Peki neden bir hamle yapmıyor?

Gün Kralı'ndan bahsetmişken, kapı açılır ve odaya girer. "Nasıl gidiyor?"

Tanrım, o kadar yakışıklı ki gülünç.

Daha resmi bir kıyafet giyiyor. Takım elbise değil -burası çok sıcak olurdu- ama beyaz yakalı gömleğin keskin kumaşı vücuduna tam oturuyor. Kolları kaslı ön kollarının üzerinde kıvrılmış. Ten rengi yeleşti inci gibi düğmelerle orta kısmına sabitlenmiş. Başındaki taç her zamanki gibi rahatsız görünüyor.

Çıkarmak istiyorum. Saçlarını karıştırmak. Göğsündeki düğmeleri açıp parmaklarımı içeri sokmak ve pürüzsüz vücudundaki kaba tüyleri hissetmek istiyorum.

"Neredeyse hazır," diye anons ediyor Tabitha, ağzında topladığı iğneler yüzünden yanıtı boğuk. "Kraliçe Maelyn muhteşem görünüyor."

"Bundan hiç şüphem yok." Zander odaklanamadığı gözlerini bana dikerken ağzı sırtıyor.

Keşke beni şimdi görebilseydi. Saçlarımın kıvrılmış ve incili bir tokayla yana doğru savrulmuş halini. Kirpiklerimdeki koyu rimel. Leylak rengi rujum.

Kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim ve Zander görme yetisini geri kazandığında, beni ilk gördüğünde böyle görünmek istiyorum.

Yakında lanet bozulacak.

Bu gece olabilir. Beni durduran ne?

Tüm niyet ve amaçlar için, ben zaten onun karısıyım. Beklemek anlamsız. Bazen Zander'ın esiri olarak başladığımı unutuyorum. Hiç kimse bana kendimi onun kadar özel ve değerli ve birlikte geçirdiğimiz kısa süre içinde istenmeyen bir koca olmaktan çıkıp arkadaşım oldu. Benim en iyi Arkadaş.

Tabitha son dikişi bağlarken gururla, "Hepsi bitti," diyor. Işıl ışıl bana bakıyor. "Bu benim en büyük eserim."

Zander kaideden inmeme yardım etmek için uzandı. Satranç tahtasının yanından geçerken atımı oynatıyorum.

Sonra Tabitha'nın oval aynanın önünde duruyorum. Gerçekten harika görünüyorum. Kendimi zor tanıyorum.

Hafifçe bir o yana bir bu yana dönerek ışığın yanardöner kumaş üzerinde nasıl oynadığını ve mücevherlerin güneş ışığını nasıl yakaladığını hayranlıkla izliyorum. Kolları omuzlarımı örtüyor. Korseli belim kıvrımlı, böylece kıvrımlarım daha da belirginleşiyor. Göğüslerim neredeyse müstehcen bir şekilde yukarı itilmiş, göğüs dekoltem tam teşhirde.

Evet, Zander ve ben bu gece birlikte olmalıyız.

Bu boşa harcanmayacak kadar iyi bir fırsat.

Arkamdan yaklaşan Zander boynuma bir şey doladı. Siyah kralım.

Ayakkabı bağı gitmiş. Gümüş bir zincirle değiştirildi. Elmaslar, değerli parçayı yerinde tutan özel çatalardan parıldıyor.

Kolye sabitlendikten sonra, Zander saç modelimden faydalanarak açıkta kalan boynumun yan tarafını öpüyor. Dudaklarının nazikçe okşamaması bile vücudumda müstehcen şeyler yapıyor. Gözlerimi kapatarak başımı eğiyorum ve ona daha fazla erişim izni veriyorum. Alması için yalvarıyorum.

Bunun yerine yanaklarımda, burnumda ve alnımda kadifemsi ve serin bir şey hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda, yüzümün üst yarısını kaplayan sedefli bir maske görüyorum. Elbisemle aynı renkte ve üzerinde uyumlu elmaslar var. Zander kurdeleleri başımın arkasında sabitliyor, ipeği saçlarımın arasından akıllıca örüyor, böylece fiyonk gizleniyor.

Ro oturduğu yerden, "Maelyn, kesinlikle güzelsin," diyor.

"Teşekkür ederim." Maskenin altında yanaklarım ısınıyor.

"Bu oyunu başka bir zaman bitirmek zorunda kalabiliriz. Eminim herkes yeni kraliçemizle tanışmak için sabırsızlanıyordur."

Sesinde garip bir nota var. Hüzün değil. Neredeyse... nostaljik. Acaba krallığa kendi girişini mi düşünüyor? Mutlu bir tanışma olmadığına eminim.

Bütün gün garip davranıyordu. Belki de sosyal etkinlikler onu huzursuz ediyordur. Bu gece için henüz üstünü değiştirmede, bu yüzden korkuyor olabileceğini söyleyebiliriz.

"Üç hamle daha," diye ısrar ediyorum Tabitha ve asistanı dikiş malzemeleri sepetleriyle ayrılırken. "O zaman berabere diyeceğiz."

Miria'ya yerime oturduğu için teşekkür ederek onun yerine geçiyorum ve birkaç saniye tahtayı inceledikten sonra vezirimi oynatıyorum. Dürüst olmak gerekirse, oyuna pek dikkat etmemiştim ama Ro'nun da dikkati dağılmış görünüyordu. Şu anda bile gözlerini pencerenin dışındaki bir noktaya dikmiş, boş boş bakıyor. Derin düşüncelere dalmış gibi.

"Ro? Şu anda bana karşı destansı bir şah mat mı planlıyorsun?"

Bana bakıyor, başını sallarken yüzündeki mesafenin bir kısmı siliniyor. "Özür dilerim. Aklımda çok şey var."

Almayı planladığım piyonu oynatıyor. Sonra gördüm.

Bir açıklık. Bir tuzak. Kralına giden açık bir yol.

Tüm pozisyonlara ve olasılıklara bakarken, orada olmayan bir şeyi görmediğimden emin olmak isterken birkaç vuruş geçiyor. Ama gün gibi açık, kazanacağım.

"Şah mat. Aman Tanrım, şah mat!" Ciyaklayarak biraz zıpladım.

Bu, Ro'nun tekrar odaklanmasını sağlamış gibi görünüyor ve gözlerini oyuna diyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, bak." Kazandığımı göstermek için veziri taşların üzerinde kaydırıp şahı yan yatırıyorum.

Şok olmuş gibi görünen Zander yanına gelir ve tahta boyunca uzanan ahşap süslemelere dokunur. Bu onun büyü seti değil, o yüzden bir şeyin nerede olduğunu söyleyemiyor. Yine de parmakları kalan parçalara dokunduğunda şok olmuş gibi görünüyor.

Alkışlayarak ayağa kalktım ve zafer dansı yaptım.

Ben genellikle zarif bir kazananımdır. Böbürlenmem. Ama az önce büyük ustayı yendim.

Oyunumu bırakıp Ro'ya şüpheli bir bakış attım. "Kazanmama izin mi verdin?"

Sanki ona ihanet etmiş gibi oyuna göz kırpmıyor. "Hayır." Bana anne memnuniyeti dolu bir gülümseme gönderiyor. "Bunu kendi başına başardın. Tebrikler Maelyn."

Benimle gerçekten gurur duymasına sevinmekle birlikte, ikimiz de bunun olmaması gerektiğini biliyoruz.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Carielle'in burada bulunmaya devam etmesinden hâlâ endişe duyarak soruyorum. Zander'in muhafızları onu gözetliyor olsa da, bir şeyler denemesi imkânsız değil.

"Ben iyiyim." Ro'nun gülümsemesi parlıyor. "Gidip hazırlansam iyi olacak."

"Annem partileri hiç sevmez," diyor Zander, annesinin kalkmasına yardım etmek için elini uzatırken, "Belki de tüm bu tanışma faslından sonra sıvışıp gidebilirsin," diye öneride bulunuyor.

Parmaklarını sıvazlayan Ro başını sallar. "Belki de."

"Sizi beklememizi ister misiniz?" diye teklif ediyor. "Hep birlikte içeri girebiliriz."

"Hayır, buna gerek yok." Yeleğini düzeltmek için duraklayarak, "Benim yakışıklı oğlum. Seni çok seviyorum."

"Ve seni seviyorum." Başının yan tarafını sevgiyle avuçlamak için uzanıyor. "Anne."

Aralarındaki tatlı alışveriş neredeyse gözlerimi yaşartıyor. Birlikte çok şey atlattılar. Hayatta kaldılar ve onların ailesinde olmayı düşündüğümde, bu bana doğru geliyor.

Sanki bekledikleri kayıp parça benmişim gibi geliyor.

"Şey." Anlaşılan duygusallaşan tek kişi ben değilim, çünkü Ro "Sana bir hediyem var Maelyn" demeden önce gözünün kenarını sildi. Eğilerek sandalyesinin altından düz, ahşap bir kutu çıkardı. "Bu benimdi. Artık senin."

Kapağı açtığı anda, zarif bir taç bana doğru parlıyor. Pembe altın renginde ve Zander'in tacı kadar gösterişli değil. Birkaç elmas ve inciyle mükemmel olmuş.

Zander onu alıp başıma geçirirken nefesimi tutuyorum. Arkasındaki çatallar saçlarımda daha güvenli hissettiriyor ve aynada tam resmi görmek için dönüyorum.

"Çok güzel," diyor Ro. "Siz ikiniz bu gece çok iyi vakit geçireceksiniz. Birbirinizin tadını çıkarın."

Parlayan gözleriyle ikimize de gülümsüyor. Bunu bir annenin önemli bir olay karşısında duygusallaşması olarak yorumlayabilirdim, ama sessizce odadan çıkarken, onda bir şeylerin ters gittiğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

CHAPTER 32

Maelyn

Tamam, Ro'nun bu etkinlik konusunda neden endişeli olduğunu anlayabiliyorum.

Balo salonunun girişinden sadece birkaç adım ötede dururken aval aval bakıyorum. Hiç bu kadar göz alıcı insanı aynı anda bir odada görmemiştim.

Her renkten elbiseler. Mücevherler ve özenli saç modelleri. Ve herkes çok uzun.

Süslü maskeler konukların yüzlerinin üst yarısını kaplıyor, tıpkı benim ve Zander'inki gibi. Işıltılı. Parlıyor. Bazılarına ekstra yetenek için tüyler eklenmiş.

Tüm perdeler pencereleri kapatarak ışığı dışarıda tutuyor. Burası gece kadar karanlık ve bu da büyülü atmosfere katkıda bulunuyor.

Mumlar nihayet yakıldı. Titreşen fitiller her yerde; üç dev avizenin üzerinde, duvar apliklerinde ve en güzeli de ağaç dalları çeşitli yerlerde duvarlara tutturulmuş ve sanki dallar içe doğru büyüyor gibi görünüyor. Parıldayan adaklar asılı dalların etrafını sarıyor.

Spiker geldiğimizi haykırırken elim Zander'in kolunda sıkılaşıyor. Her bir göz bize doğru kayıyor ve odaya bir sessizlik çöküyor. Neyse ki, herkesin bize bakması için kapı aralığında oyalanmıyoruz.

Zander kendinden emin adımlarla ilerliyor, kendini beğenmiş bir havası var. Balo salonunu süpürürken, kimseyle sohbet edecek kadar uzun süre durmaz.

Gösterişli el sallamalarım yerine, insanların yanından geçerken hafifçe başımı sallıyor ve sessizce selam .

Kısa süre sonra tahtların önünde duruyoruz ve Zander bir tanesini işaret ederek oturmamı söylüyor.

Yutkunarak altın şahesere bakıyorum. O kadar büyük ki, beni yutacak. Bacaklarım bir çocuğunki gibi sallanacak.

"Bunun üzerinde çalışmamız gereken bir şey olduğunu hissediyorum," diye tışlıyorum sessizce, tereddüt ederek.

"O sadece bir sandalye, Mae." Zander'ın ses tonundan mizah damlıyor. "İzle beni." Zahmetsizce kendini mekanizmanın içine katlıyor. Ritüeller ya da özel hareketler yok. Yeterince basit.

Onun hareketini taklit ediyorum, ancak onun kadar zarif bir şekilde başaramadığımdan eminim. Ve tam düşündüğüm gibi, ayaklarım yere değmiyor. Biraz öne doğru kayarak elbisemi kabartmaya çalışıyorum, böylece küçük bedenim çok belli olmuyor.

Kolunu sandalyelerin arasına uzatan Zander, parmaklarını açarak elini tutması için davet eder.

Anladım.

Bu noktada, onunla herhangi bir fiziksel temas memnuniyetle karşılanır. Ve işkence gibi. Başparmağıyla avucumu yumuşak daireler çizerek ovarken, bedenim uyanıyor. Üzerimde tüyü kullandığı gecenin anıları su yüzüne çıkıyor.

Onu göğüslerimin üzerinde nasıl gezdirdiğini hatırladığımda meme uçlarım acı verici noktalara kadar sertleşiyor. Yüzünün kalçalarımın arasına gömüldüğü düşüncesi içimi ıslatıyor.

Bacaklarımı sıkıyorum.

tahttan alçak bir hırıltı geliyor. O da benim hissettiklerimi hissediyor.

Güzel.

Belki de o geceyi düşünmeye devam etmeliyim. Belki yeterince tahrik olursam, tekrarına karşı koyamaz.

Ne yazık ki insanlar önümüzde sıraya girmeye başladı. Selamlar, reveranslar ve tanıştırmalar bunu takip ediyor. Herkesin yüzü kapalı olduğu için daha sonra kimin kim olduğunu hatırlamam pek mümkün değil ama bir kraliçenin yapacağını düşündüğüm şeyi yapıyorum

-Geldikleri için teşekkür ediyorum ve yemekleri övdüklerinde, hiçbirini tatmamış olsam da aynı fikirde olduğumu dile getiriyorum.

Selamlaşma kısmı sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor. Sıra nihayet azaldığında, işeme ihtiyacıyla kıvranıyorum.

Beyaz-sarı saçları ve gümüş maskesinin arkasından parlayan lavanta rengi gözleri olan bir kadın önümüzde duruyor. "Majesteleri."

Zander onun sesiyle canlanır. "Maelyn, bu benim teyzem. Zephina, karımla tanış, Gündüz Diyarı'nın Kraliçesi Maelyn."

Zander'ın ailesinin bir üyesi. Sanırım bu onu benim de ailem yapıyor. "Seninle tanışmak çok güzel, Zephina."

"Lütfen bana Phinney deyin, o zevk bana ait. Çok uzun zamandır oturuyorsun. Benimle biraz dolaşmak ister misin?"

Daha teklifini bitirmeden başımı sallıyorum. Kığım uyuşmuş, mesanem dolu ve biraz yemek istiyorum.

Zander'a bakıyorum ve o da izin vererek çenesini eğiyor. "Eşimi çok uzun süre uzak tutma."

Ben ayağa kalkar kalkmaz, Zephina kolunu benimkine doluyor ve kalabalığın arasından süzölmeye başlıyor. İnsanlar bizim için ayrılıyor, mırıldandıkları saygı sözcükleriyle yolumuzdan çekiliyorlar. Hepsinin benim için olduğunu sanmıyorum. Zephina bu krallıkta seviliyor.

Bir dalın altına eğildiğimizde, "Burada olmana ne kadar sevindiğimi anlatamam," diye haykırıyor. "Rowan insanları dünyamıza alıştırmaya olan ilginizden bahsetmişti."

Ro'nun tercih ettiği isim konusunda onu düzeltmiyorum ama "Ro harika. Evet, seve seve yardım ederim. Bunu düşünüyordum ve belki haftada birkaç gün buraya gelip benimle nasıl oldukları hakkında konuşabilirler. Sadece bazı travmalarından kurtulmak ya da gelecekleri hakkında sohbet etmek için."

Zephina mutlulukla, "Bunu bir öğle yemeği haline getirebilirsin," diyor, sonra gülümsemesi bozuluyor. "Gerçi belki de bu her şeyi havasız ve resmi hale getirir."

"Sessiz, rahat, özel bir toplantı başlangıçta iyi olabilir," diyorum düşünceli bir şekilde, "ama öğle yemeklerine kadar çalışabiliriz."

İç çekiyor. "Burada açık konuşacağım, yeni kızlarla mücadele ediyorum. Her zaman . Bu kızlara daha iyi bir yaşam vaat ettik ve burada da Dünya aleminde oldukları kadar mutsuz olduklarını hissetmek beni öldürüyor."

"Tecrübelerime dayanarak konuşuyorum, bildiğiniz hayattan koparılıp buraya getirilmek ezici, korkutucu ve kafa karıştırıcı. Onlarla geçirdiğiniz ilk haftada karşılaştığınız en büyük zorluk nedir?"

"Nereden başlasam?" Gülmeye zorluyor. "Bazen birbirleriyle anlaşamıyorlar ve uygun çiftleri bulana kadar oda arkadaşlarını değiştirmek zorunda kalıyoruz. Herkesin kendine ait bir alanı olması için yeterli odamız yok."

"O zaman daha fazla yer açmamız gerekiyor," diyorum kesin bir dille. "Genişleme konusunu Zander ile konuşacağım."

"Harika. Ayrıca kızlar yurt kurallarına karşı dirençli. Sizden duydukları kısıtlamaları daha iyi kabul edebilirler. Her ne kadar erkek misafirleri ya da gizlice dışarı çıkmayı engellemeye çalışsam da, bunu yapmayı başarıyorlar ve eminim ki benim şimdiye kadar tanıştıkları en iffetli kişi olduğumu düşünüyorlar."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Birçok kez namuslu olmakla suçlandım, o yüzden bu konuda senden daha iyi olacağımdan emin değilim. Ama onlara kıçımın bir grup ağaç tarafından tekmelendiği ve bir kum tuzağında neredeyse öldüğüm zamanı anlatabilirim."

Zephina bana göz kırpıyor ve hikâyenin tamamını başka bir zaman soracağı hissine kapılıyorum. "Bu gizlice kaçmak için etkili olabilir. Ancak erkekler..." İç çekiyor. "Burada doğum kontrolü diye bir şey yok. İçlerinden birinin kader arkadaşı olmayan bir erkekten hamile kalması nadir olsa da, bu mümkün."

"Çocuğunuz var mı?"

Gözlerinde bir acı parıltısı beliriyor ama kayboluyor. "

Benim için o zaman geçti."

"Özür dilerim."

"Üzülme. Buraya gelen kızlar pek çok açıdan benim çocuklarım gibidir."

"Evlî misin?"

"Bir zamanlar öyleydim, ama kocamla evlendikten bir asır sonra, o kaderindeki eşiyile tanıştı. Benimle kalmak bir seçenek değildi, bu yüzden yollarımızı ayırdık."

"Ouch."

Beni şaşırtarak sadece gülüyor ve omuz silkiyor. "Onun eşiydi ve onunla ben hiçbir zaman aşk uyumu içinde olmadık. Babam tarafından ayarlanmış bir evlilikti ve ben de kabul ettim çünkü hala gebe kalabilecek yaştaiken çocuk sahibi olmayı umuyordum."

Odanın her tarafını dolaştığımızı fark ediyorum, bu da bizi tahtların yanına getiriyor. Bir grup insanın etrafından bakmak için eğildiğimde yakışıklı kocama bakıyorum. Birkaç kişi hâlâ onun önünde duruyor ve kendisine zaman ayrılmasından son derece memnun görünüyorlar.

Zephina bana ve ellerimi ellerinin alıyor. "Sizinle tanışmak çok güzeldi. Sizi daha fazla tutmayacağım. Gelecek hafta buluşup ileriye dönük planlarımızı konuşalım."

"Kulağa hoş geliyor."

"Sizinle Kral Zander'e kadar yürümemi ister misiniz?"

"Aslında, buralarda bir tuvalet var mı?"

Zephina başını sallayarak arkamdaki karanlık oyuğu işaret ediyor. "Hemen şurada. Kapı sağ tarafta."

"Teşekkür ederim."

Kolumu dostça sıktıktan sonra bırakıyor ve süzülerek uzaklaşıyor. Dönüyorum, tek odak noktam Zander'in yanına dönebilmek için banyoya gitmek.

Oraya giderken altın tepside bir meze koparıyorum. Ağzıma atar atmaz, keşke daha fazla alsaydım diyorum. İki kez pişirilmiş mini bir patates gibi.

Tam gülen bir grup insanın etrafından dolanırken, birinin göğsüne sertçe çarpıyorum. Sıkı eller beni omuzlarımdan tutup sabitliyor ve siyah bir maskenin ardındaki tanıdık turkuaz gözlere bakıyorum.

"Pippin, merhaba. Sana öyle çarptığım için özür dilerim. Ben görevdeki bir kadını." Garip bir kahkaha atarak tuvalete doğru ilerliyorum. "Doğa çağırdığında, tamam mı?"

Etrafına baktığımda, oyuğun daha çok bir koridor gibi olduğunu fark ediyorum. Birkaç çift görüyorum. Karanlıkta duvara yaslanmış gölgeler. Dudaklar birleşirken ve uzuvlar birbirine dolanırken bedenler birbirini itiyor.

Herkesin görebileceği şekilde orada öpüşüyorlar ve muhtemelen daha fazlasını yapıyorlar.

Bak.

Gözlerim tekrar Pippin'e dönüyor ve sanırım ruj lekesi görüyorum. beyaz yakasını. "Bu gece gizleniyor musun?"

Zander bana savaşçıların maskeli baloya davet edilmediğini söylemişti ama belki de adamlarından bazılarının içeride olmasını istiyordur. Güvenlik artırıldı. Yeni bir liderlikle tanışmanın bazı vatandaşların hoşnutsuz olmasına neden olabileceği gerçeği dışında özel bir neden yok. Kraliçe olarak yeni rolümden kimsenin rahatsız olacağına inanmak için hiçbir nedenimiz olmadığına dair beni temin etmişti. Aksine, insanlar beni umut ve istikrarın sembolü olarak görüyor, çünkü Zander'in lanetini kırabilirim.

Mutlu bir kral, müreffeh bir krallık demektir.

"Kraliçe Maelyn." Pippin'in adımı ipeksi bir şekilde söylemesi omurgamda bir tedirginlik yaratıyor ve bu his kollarımı okşadığında daha da artıyor. "Seni görmek ne güzel."

Ona çok mu şarap içtiğini sormak üzereydim ki beni selamlayıp usulca uzaklaştı.

Tuhaf.

İlerleyerek, altın süslemelisüslü beyaz bir kapıyı itiyorum ve arka duvar boyunca bir dizi tezgah görüyorum. Büyük ve tamamen kapalı. Özel, dolap benzeri odalar. Ne kadar abartılı.

Sağımda ve solumda inci çerçeveli aynaları olan lavabolar var. Saçını düzelten bir kadının yanından geçerken yansımasını fark ediyorum.

"Carielle."

Teke oğlu teke. Adını yüksek sesle söylemek istememiştim. Onu görmemiş gibi davranmayı ve görmezden gelmeyi tercih ederdim.

Gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. Ruj yanağına bulaşmış -Pippin'in gömleğinde gördüğüm sıcak pembe tonun aynısı- ve maskesi yamuk, saçındaki bir iğneden sarkıyor.

O ve Pippin...?

Bekarlık yemini buraya kadarmış. Zander çok kızacak.

"Ne?" Carielle havlıyor. "Buraya sadece güzelliğime bakmak için mi geldin?"

"Burası banyo," diye kestirip . "Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Cevap vermiyor ve ben de kendimi kabine kapatıyorum. Birkaç saniye sonra ana kapının açılıp kapandığını duyuyorum. Nefesimi bırakıyorum. Kimsenin bana boyun eğmesini beklediğimden değil - hala buna alışmaya çalışıyorum - ama Carielle'in düşmanlığı tamamen yersiz.

Oh, neyse. Yarın gitmiş olacak ve artık onun için endişelenmeme gerek kalmayacak.

CHAPTER 33

Zander

Kirian ve Quinn burada. Spiker az önce Gece Diyarı kral ve kraliçesinin gelişini haykırdı ve onlar yaklaşırken sonbahar ve hanımeli kokusu alıyorum.

Kraliyet ailesi kimseyi beklemez ve sıranın önüne geçtiklerinde kalabalık arasında bir sessizlik olur.

Gündüz Diyarı vatandaşları diğer krallarla kurduğum dostane ilişkiye hâlâ alışmaya çalışıyor. Şüphelidirler, ittifakların ne kadar süreceğini merak ediyorlar.

Onları suçlayamam. Birkaç yıl öncesine kadar Valora'da gerçek huzuru hiç tatmamışlardı ama gerçek huzura kavuşacaklar. Onlara bunu verebilirim, yeter ki karşılığında bana bir şans versinler.

Annem gibi ben de bu etkinliklerden hiç hoşlanmadım. Babamın yönetimi altında balolar ve partiler nadiren olurdu, ama olduğunda da benden mükemmel, uyumlu bir evlat olmam beklenirdi. Çabucak ortaya çıkmam. Herkesin merakını gidermek, hayatta ve iyi olduğumu kanıtlamak ve sonra kimse bende bir sorun olduğunu fark etmeden ayrılmak.

Kirian'ın elini sıkmak için ayağa kalktım. "Burada olmanıza sevindim." "Biz de öyle," diye karşılık veriyor.

"Damon ve Whitley de burada olmak istiyordu," diyor Quinn, "ama bu sabah doğuma girdi."

"Bu harika. Yeni bebek için hediyeyle birlikte bir sprite göndereceğimden emin olabilirsiniz." Nezaketi bir kenara bırakıp sadede gelmek için sabırsızlanan Quinn'e "Sana ihtiyacımız var" dedim.

"Ben mi?"

Başımı salladım. "Personelimden birinin vatana ihanet ettiğinden şüpheleniyorum ve sorgulanacak yeni mahkûmlar da var. Ne kadar kalacaksınız?"

Kirian, "Sabah yola çıkmayı planlıyorduk ama bunu yarın geceye erteleyebiliriz," diye teklif ediyor.

"Yarımdan sonraki güne kadar kal, ben de seni portalla eve götüreyim."

Bu iyi bir anlaşma. Uçakla seyahat ediyor olsalar bile, benim yöntemimle aynı zamanda dönebilecekler ve kanatları yorulmayacak.

"Pekala."

"Maelyn nerede?" Quinn karımı sosyal bir görüşme için kaçırmaya hevesli bir ses tonuyla soruyor.

Güzel soru.

"Gidip onu bulacağım." Yerimi boşaltmak için bir bahane bulduğuma şükrederek Kirian'ın arkasındaki soyluların şikâyetlerini duymazdan geliyorum. Muhtemelen toprak genişletme ya da bir komşuyla anlaşmazlık hakkında konuşmak istiyorlar.

Bekleyebilirler.

Maelyn'den on dakika uzaktayım ve kaşınıyorum.

Onun yanımda olmasının maskeli baloyu daha katlanılabilir hale getireceğini düşünmüştüm, ancak bu kadar çok insanın onun etrafını sarması ve dikkatini bölmesi, ona sahip çıkma ihtiyacımı daha da artırdı.

Onu yalnız yakalamalıyım. Şimdi.

Yeleğimi düzelterek damarlarımdaki uğultuyu takip ediyorum. Karımla aramdaki boşluğu tüketirken titreşimler derimin altında nabız gibi atıyor. Arzusu o kadar sarhoş edici ki beni titretiyor.

Son birkaç gündür, kendimi inkar ederken onu mahrum bıraktım. O benim bedenimi istiyor, güneşler de benim onu istediğimi biliyor ama ben cinsel tatminden kaçıyorum. Çünkü serbest kaldıktan sonra değişeceğimden korkuyorum.

Tuvalet koridorunda inlemeler, dudak şapırtıları ve hışırdayan giysiler kulaklarımı gıcıklıyor, çünkü aşıklar gölgelerde buluşuyor. Dönen çiftler birbirlerine o kadar kaptırmışlar ki, tuvalet kapısına ulaştığımda beni fark etmiyorlar.

Lavabonun çalıştığını duyuyorum ve içeri girdiğimde musluğun sesi daha da yükseliyor. Hemen atıldım ve Maelyn'i arkadan yakaladım.

Aynadaki yansımanı görene kadar içinden bir korku şeridi geçiyor.

"Zander." Vücudu benimkine karşı yumuşuyor. "Ne ?"

"Çok uzun sürdü."

"Dans zamanı mı?" Teknik olarak evet.

Yaylı çalgılar dörtlüsü içeride açık büfe masasının yanına yerleşmiş, tanıtımlar için dingin bir müzik çalan arpiste katılıyor. Duyuyorum

neşeli bir melodinin ilk birkaç notası, bir vals için havayı ayarlıyor. Maelyn ve ben dans edene kadar kimse dans etmeyecek, ama beklemek zorundalar.

Şu anda eşimi tamamen kendime istiyorum. "Özel bir yere gitme vaktimiz geldi."

Mutfak çıkışından fırlayıp kaldırım taşları boyunca koşarken sıcaklık güneş ışığı bizi hemen ısıtıyor. Maelyn'in kıkırdaması arkamda süzülüyor. Elini elime sıkıştırmış, benim hızlı tempoma ayak uydurmaya çalışıyor.

Dönüyorum, onu kollarıma alıyorum ve onu taşıırken bahçeye doğru hızlanmaya devam ediyorum.

Birkaç muhafızın yanından geçerken emrediyorum, "Labirentin giriş ve çıkışına birilerinin yerleştirilmesini istiyorum. Kimse içeri girmeyecek."

"Deli misin sen?" Maelyn gülüyor. "Az önce kendi partimizden ayrıldık." "Ne olmuş yani?"

"Ne yapıyoruz biz?"

Gideceğimiz yere yeterince hızlı varamamak, işte bu.

Eğer bu hapsedici kıyafeti giymiyor olsaydım, şu anda kanatlarımı açıp bizi labirentin ortasına uçururdum.

Bu Maelyn ve benim henüz yapmadığımız bir şey - birlikte uçmak. O istemedi; belki de buna hazır değil. Ben de teklif etmedim çünkü kanatlarım yangından dolayı iyileşiyor. Uçma yeteneğimi test etmedim ama bu sabah Marek'e kanatlarıma bir göz attırdım. Yanık bölgelerde tüylü, gri tüyler çıkmaya başladı.

"Oyun oynuyoruz," diye cevap veriyorum, çitlerin arasından koşarak.

Maelyn ve ben uzun çiçekli duvarların gölgesinin altından geçerken hava serinliyor. Onu yere bıraktığımda labirentte daha on adım bile atmamıştık. Hareket çok ani olduğu için sallanıyor, yönünü şaşıyor. Onu sabitlemek için ellerimi sırtında gezdiriyorum.

Her ne kadar kanatları olmasa da, elbisenin tasarımı kanatlara uyum sağlıyor ve omurgasını açıkta bırakacak şekilde aşağı doğru iniyor.

Kulağının altına bir öpücük kondururken parmaklarımı narin kemiklerinin üzerinde gezdiriyorum. "Saklambaç. Altmış saniyen var."

"Beni bulduğunda ne olacak?" Nefes nefese, parmak uçlarını göğsümde gezdiriyor, gömleğimin düğmeleriyle oynuyor. Beni deliliğin eşğine getiriyor.

"Ben kazandım."

Sikim sertleşti ve zonkluyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Arzu ve şehvet ipi ağırlaştırıyor. Ağır. Gergin çekilmiş doymuş bir ip gibi.

Ve daha derin bir şey var. Aşk.

Maelyn de aynı şeyi hissediyor mu bilmiyorum ama ben onu seviyorum. Bu fikir değil.

Onu.

Onunla.

Saçma sapan küfürleri ve basit bir cümleyi dakikalar süren saçmalıklar. Onu satrançta her yendiğimde yenilgiyi zarif bir şekilde kabul etmesi ve tekrar tekrar deneme kararlılığı. Beni olduğum gibi kabul etme isteği: huysuz, kör, gizemli.

Yüzü öne dönük olacak şekilde vücudunu döndürerek dudaklarımın ensesinde gezinmesine izin veriyorum. "Koş, karıcığım. Seni yakaladığımda, benim için hazır olsan iyi edersin."

Nefesi kesiliyor ve tereddüt ediyor. "Bir,"
diye sayıyorum. "İki..."

Havalanıyor. Labirentin içinde amaçsızca koşarken çakıllar yükseliyor.

Saniyeler geçtikçe her bir adımın altındaki çakıl taşlarının sıçrayışını dinliyorum. Nabzım hızla atıyor, kulaklarımla nerede olduğunu takip ediyorum. İlk sağa dönüyor. Bir çıkmaz sokağa vardıktan sonra geri dönüp sola, sonra tekrar sağa gidiyor.

Görünüşe göre, çardağın yanına gidecek. Mükemmel.

Elli sekiz, elli dokuz, altmış.

Av devam ediyor.

Acele etmeden, zig-zaglar arasında yavaşça yürüyorum, ilerlerken Maelyn'in kokusunu içime çekiyorum. Şimdi her şey sessiz. Bir yerlerde saklanıyor olmalı ve ben onu keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Ben yaklaştıkça kalp atışları duyuluyor. Hızlı ve güçlü bir pıt pıt.

Buna bayıldım.

Labirentte her oynadığımızda, vücudum beklentiyle çılgına dönüyor. Onu kovalamaktan zevk alıyorum. Bunda ilkel bir şey var ve içimdeki canavara hitap ediyor.

Çit duvarı boyunca sessizce sürünerek avluya açılan kapılardan birinin birkaç adım ötesinde duruyorum. Maelyn karşı . Yapraklar ve dallar bizi ayırıyor ve nefesleri yüksek sesle çıkıyor.

Ödülümü alma vakti geldi.

Duvarın etrafından dolanarak Maelyn'i kollarımla sarıyorum. Önce çığlık atıyor, sonra gülüyor. "Çok hızlıydı."

"Motive oldum," diyorum ona. "Ödülüm ne?"

Birden ciddileşerek dönüyor ve parmaklarını boynuma doluyor. "Ben. Beni anladın."

Dudaklarını yakalamak için eğildim, ama temas kuramadan beni şakacı bir şekilde itti.

Kıkırdayarak fiskiyelelerden birine doğru koşuyor. "Yakala beni."

"Çoktan yaptım." Öne doğru atılarak elbisesini tutmaya çalışıyorum ama ipek parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Dairesel mermer yapının etrafında dans ediyor, benden tekrar tekrar uzaklaşırken ayaklarının üzerinde hızlıca duruyor. Kıyafetlerimin canı cehenneme deyip suyun içinden atlamak ve doğrudan ona doğru ilerlemek üzereydim ki kayarak durdu.

Tamamen hareketsiz dururken kalbi garip bir takla atıyor. Bir merak ve mutluluk duygusu iliklerime kadar işlerken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum.

"Ne?" Ona doğru yaklaşarak soruyorum. "Aklından neler geçiyor?"

"Gülüyordun." Kızın tepkisi ayıktır, ama duygularının arasından neşe fışkırır.

"Öyle ?"

"Evet. Büyük türden." Biraz . "Gerçek türden." "Ve bu seni ağlatıyor mu?"

Maskemi çıkardıktan sonra, ikisini de yere bırakmadan önce onunkini kaldırmak için uzanıyorum. Yüzüne dokunuyorum. Yanakları kuru ama kirpiklerinin altında küçük bir ıslaklık var.

"Bu beni mutlu ediyor, Zander."

"Mae," diye fısıldıyorum, alnımı onunkine yaklaştırarak.

Göğsüm dolu ve yine o sevgi dalgasını hissediyorum. Benden mi, ondan mı yoksa ikimizden mi kaynaklanıyor emin değilim ama iyi hissettiriyor.

Kadınımla birlikte, sonunda güçlü hissetmenin ne demek olduğunu anladım. Yenilmez.

Aranıyor.

Onsuz değersiz bir kraldım. Şimdi ise durdurulamazım.

Maelyn omzumun üzerinden ardağa bakarken nefes nefese kalıyor ve şaşkınlığımı fark ediyor. Dudaklarımda bilmiş bir gülümseme beliriyor.

"Bunu sen mi planladın?" diye soruyor, tavandan sarkan parıldayan ışıkları ve altlarına çalışanlardan birine hazırlattığım kabarık battaniyeyi görünce. Maskeli balodan kalma atıştırmalıklarla dolu bir piknik sepeti var.

Maelyn elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor. "Oh, bu gece kesinlikle biraz alacaksın."

Yine gülüyorum ve bu yabancı ses hoşuma gidiyor. "Bunu sadece eteğinin altına girmek için yapmadım. Seninle biraz yalnız kalmak istedim. Aç mısın?"

"Yemek
bekleyebilir."

Katılıyorum.

Birdenbire, geride bıraktığımız günler bizi yakaladı. Sabrımız tükendi.

Merdivenleri ıktığımızda Maelyn beni öpmek için neredeyse vücuduma tırmanıyor. Kolları boynuma dolanıyor ve bacaklarından biri kıçıma takılıyor.

Ağzına karşı hırlayarak, elbisesinin katları arasından esnek kıçını avuçluyorum.

Dudaklarım onunkilere çarpıp dillerimiz birbirine karışırken, parmakları kemerime gidiyor ve ben de korsesini düzeltmeye başlıyorum.

Yalnız, bağcıkların bu kadar karmaşık olabileceğini fark etmemiştim. Sırtından geçen iplerin yanı sıra düğmeler ve bağlar da var. Yırtabilirim ama elbiseyi mahvetmeyi reddediyorum. Tabitha bunun için çok çalıştı ve hala dönmemiz gereken bir parti var.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kıkırdıyorum. "Görünüşe göre zamanımın bir kısmını kütüphanede kadın kıyafetlerini inceleyerek geirmeliymişim, çünkü bunu senden çıkaramıyorum."

Maelyn homurdanıyor.

Korsesini, kumaşı göğüslerinden uzaklaştıracak kadar gevşetmeyi başardım ve parmaklarımı içine daldırdım. akıllı meme uçlarını bulduğumda inliyor.

"Görünüşe göre elbisenin etrafında doğaçlama yapmamız gerekecek," diye törpölüyorum, parmaklarımda yerine başparmaklarımı koyarak dik göğüslerinin üzerinde daireler iziyorum.

Bana geri gelen hisler ilahi olmaktan başka bir şey değil.

İnliyorum.

"Biliyor musun, henüz sana dokunamadım," diye yakınıyor Maelyn, dudaklarını bükerek.

Eti emme ve ısırma fırsatını değerlendiriyorum. "Öyleyse dokun bana."

Cesur Maelyn pantolonumun içine uzanıyor ve ereksiyonumu yumrukluyor. Onun pürüzsüz parmaklarının etrafımda olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini tüm vücudum sarsılıyor.

Aletimi boxer'ımdan çıkardığında, uzunluğumu keşfederken hareketleri geçici ve garip. Parmaklarını aletimin etrafından geçiremeyeceğini anlıyor. Başın etrafındaki ultra hassas deriyi keşfediyor.

Başparmağı yarığımın üzerinde gezinip biraz precum bulaştırdığında, ben Tısla.

Onun tecrübesiz bakımlarıyla bile şu anda boşalabilirdim.

Bu olduğunda Griffin'in görevi devralacağını zaten biliyorum.

Maelyn'i buraya getirmemin nedenlerinden biri de o farkına varmadan güvenli bir şekilde yer değiştirebilmek. Saklambaç oyunu eğlenceli olsa da, bu bir yem. O beni ararken benim uzaklaşıp sakinleşmem için bir şans.

"Zander." Maelyn sikimi pompalarken çenemi öpüyor. "Seni iyi hissettirmek istiyorum."

Neredeyse gülecektim, çünkü ses tonu başarısız olduğunu ima ediyor, ki kesinlikle öyle değil. "Şu anda ne yaptığını sanıyorsun?"

Eli duruyor ve itirafı bir fısıltıya dönüşüyor. "İkimiz için de bir şeyler yapmak istiyorum."

Seks.

Güneşler adına, o kadar çok istiyorum ki göğsüm ağrıyor. Ama ilk seferimiz aceleye getirilmiş bir çiftleşme olmayacak. Bir etkinliğin ortasında, yarı çıplak, hızlı bir sevişme ve sonrasında diğerlerinin arasına karışmak zorunda kalacağız. Seks sonrası mutluluğumuzu bir grup yabancıyla paylaşmayacağım. Ayrıca, eş bağını tamamladığımızda, ruhum yükselirken gücüm de artacak ve bir süre Griffin'den geri dönemeyebilirim.

"Daha fazla zamanımız olsaydı, seninle burada sevişirdim." Elbisesini ellerimin arasına alıp, amına ulaşabilmek için yukarı kaldırıyorum.

Sadece, yolda daha fazla tüllü şey var. Bu elbisenin kaç tane çarpıcı katmanı var?

"Bunu istiyorum. Seni istiyorum." Maelyn sonunda külotuna ulaştığında nefes nefese kalmaya başlıyor ve sırsıklam olduğunu fark ediyor.

"Mae, vücudunu benim yaptığımda, odamızda olacağız. Bütün gece. Sadece sen ve ben."

Parmağım klitorisini buluyor ve ben etrafında dönerken o da sikimi okşuyor. Çifte zevk neredeyse çok fazla, ama devam ediyorum.

Aniden Maelyn önümde dizlerinin üzerine çöktü ve amını benden uzaklaştırdı. Parmaklarımı onun sularıyla ıslanmış bir halde bıraktı.

Yine de hayal kırıklığına zamanım yok çünkü ağzı sikimle aynı hizada. Havada ağır ağır sallanıyor ve onun sıcak nefesinin bedenimi okşadığını hissedebiliyorum.

bahşiş.

Kafasını yaladığında inliyorum. İnleme bir çığlığa dönüşüyor beni ağzına alıyor. Dilini döndürerek beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor.

"Mae." Parmaklarım saçlarına dolanıyor.

"Evet?" diye utangaçça soruyor, elini şaftımın etrafına sarmadan ve beni tekrar emmeden önce.

Başıyla bir ritim tutturarak beni tekrar tekrar ağzına alıyor, ta ki ben kapalı boğazına ulaşana kadar.

"Siktir. Siktir, Mae."

Birden patladı. "İyi mi? Bilmiyorum-erkeklerin nelerden hoşlandığından emin değilim ve-"

"Başka erkekler hakkında konuşma," diyorum sertçe. "Senin için sadece ben varım. Anladınız mı?"

"Evet."

"Evet, ne?"

"Evet,
kocacığım."

"Aferin kızıma. Çok iyisin, Mae." Yüzünü ereksiyonuma geri çekerek, dilinin ipeksi sıcaklığını hissetmeye ihtiyaç duyarak, "Yaptığın şeyi yapmaya devam et" diye fısıldıyorum. İki elimle başını tutarak hızını ayarlıyorum, sikimi alırken ona rehberlik ediyorum. "İşte böyle. Em beni. Kocanı yala."

İnliyor ve beni ne kadar derine götürebileceğini görmek için daha da sokuyorum. Boğazı açıldığında, öğürme refleksi devreye giriyor, ama şaftımın etrafında kasılma şekli sadece benim için daha iyi hale getiriyor.

Daha fazla dayanamayacağım. Şimdiden taşaklarım gergin ve serbest bırakılma ihtiyacıyla karıncalanıyor.

Uzaklaşıyorum, nefesim kesiliyor. "Beni bu şekilde bitirmene izin veremem. Seni tatminsiz bırakmak istemiyorum."

"Sırada ben varım."

Sıradan bir erkek olsaydım, önerisi tamamen iyi olurdu. Sırayla yapmak mantıklı. Ama boşaldıktan sonra bu iyiliğe karşılık verecek durumda olmayacağımın farkında değil.

Onun tacını çıkarmak için uzanırken, ben de kendi tacımı çıkarıyorum ve ikisini de battaniyeye bırakıyorum.

Sonra inip arkama yaslanıyorum. "Daha iyi bir fikrim var. Gel yüzüme otur."

CHAPTER 34

Maelyn

Sixty-nine. Zander'ın yapmak istediği de bu. Tereddüt ederek zihnimde mekaniği çözmeye çalışıyorum.

Her şeye varım, ama bu aptal elbise şimdiye kadar tam bir engel olduğunu kanıtladı.

"Tüm bunların altında nefes alamayacaksın." Bacaklarımın etrafındaki kumaşı silkeliyorum.

Zander umursamadan bir kolunu belime doluyor ve beni istediği pozisyona getiriyor. Bacaklarım başının iki yanında ve ben de karnına yaslanmış devasa ereksiyona bakıyorum.

"Ben Fae'yim. Oksijensizlikten ölemem." O konuşurken, ağzından çıkan hava amımı okşuyor.

Bu konuda daha fazla tartışmadan, Zander işe koyuldu. Külotumu yana çekti ve klitorisimi yaladı.

Tamam. Bunu yapıyoruz.

Üst yarımı indirerek dudaklarımı Zander'in ucuna bastırıyorum. Yarığında bir damla prekum birikmişti ve dilim onu tatmak için dışarı fırladı. İğrenç olmasını bekliyordum ama değil. Aslında daha fazlasını istiyorum. Hiç kaçırmadığımdan emin olmak için bölgeyi yalıyorum.

Zander altımda inliyor, klitorisimi emerken eli kalçamı morluk bırakacak kadar sert kavırıyor. Çok sert.

İç kaslarım kasıldıkça tüm vücudum sarsılıyor ve kalçalarımın sallanmasını engellemek gittikçe zorlaşıyor.

Zander popoma hafif bir tokat atarak beni hareket etmeye teşvik ediyor. Kalçalarımı sallamaya başladığımda, beni bir parmağıyla ödüllendiriyor. İçeri itmeden önce açıklığıma masaj yapıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde orgazma yakınken, onun devasa aletine odaklanıyorum. Karşılık vermem gerektiğini unutmamalıyım. Zavallı adam varını yoğunu ortaya koyuyor ve ben burada onun üzerinde nefes nefese kalıyorum.

Kesesini okşarken, kokusunun burada daha güçlü olduğunu fark ettim. Misk gibi. Daha seksi.

Bir elimle kavrarken diğer elimle sikinin tabanını yumrukluyorum. Dudaklarımı başının etrafında kapatarak birkaç santim aşağıya iniyorum. Çenem rahatsız edici bir şekilde geriliyor ama bunu onun için iyi hale getirmek istiyorum.

Suları test etmeyi bırakıp devam etme zamanım geldi.

Onu alabildiğim kadar içeri alıyorum ve emiyorum. Uzunluğunun yarısına bile gelmemiştim ama elimi de kullanarak bunu telafi ediyorum. İçime girip çıkan parmağının hızına uyarak sikinin üzerinde aşağı yukarı sallanıyorum.

Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım. Zander'ın tepkileri çok ateşli. Kalçalarını her gerdiğinde, homurtu ve hırıltılarında, kalçalarını istemsizce itişinde -ilk kez ilişkimizde üstünlük bende. Güçlü olan benim.

Gerçi ben de onun merhametine kalmış durumdayım.

Ağzım onun sikiyle doluyken parmaklarının amımı doldurmasında müstehcen bir şekilde erotik bir şey var.

Bunu sevdim.

Aynı anda her yerdeymiş gibi hissetmeyi seviyorum.

Dilini sertleştiren Zander, hızlı vuruşlarla klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Oh.

Tam

şurada.

Daha hızlı.

Tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor ve bana onu veriyor. Bir parmak daha ekleyerek hızlanıyor.

Sikişmek ve emmek. Bana sahip olmak. Beni sevmek.

Orgazmım arttıkça vücudumun her parçası kasılıyor. Yaklaştığını hissettiğimde sanki zaman ağır çekime giriyor.

Nefes alamıyorum. Ciğerlerimdeki yanmanın farkındayım ama donmuş durumdayım. Bacaklarım Zander'in başının etrafında kilitlendi. Gözlerim kapanıyor. Ayak parmaklarım ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor.

Zander hâlâ sikini ağzıma pompalıyor, başımı ve elimi kendi zevki için kullanıyor.

Sonra olur.

Amım kenetlenirken ve klitorisim ağzının içinde sarsılırken göz kapaklarımın arkasında beyaz-sıcak ışık patlıyor.

Burnumdan hava çekerek sonunda ihtiyacım olan oksijeni alabiliyorum. Nefes verişim bir dizi inleme ve boğuk haykırıştan oluşuyor, onun uzunluğunun etrafında sessizleşiyor.

Onu daha hızlı çalıştırıyorum, benimle birlikte oraya gelmesini istiyorum, ama bir saniye bile geçmeden o da geliyor.

Leğen kemiği sarsılıyor, sikini daha derine itiyor. Sıcak tuzlu fiskiyeler boğazımı ve dilimi kaplıyor. Hepsini yutmaya çalışıyorum ama çok fazla. Gelmeye devam ediyor.

Ve bu konuda sessiz değil.

Islak etime karşı sınır tanımayan hırıltılı inlemeleri duyduğum en seksi seslerdi.

Zander bizi yuvarladığında dünyam aniden değişti. Bir anda sırtüstü yatıyorum, vücudumun üzerinde sürünürken ona göz kırpyorum. belirerek, dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurmadan önce bana gergin bir gülümseme veriyor.

"," diye gürledi. "Altmışa kadar say." Ve sonra kaçıyor.

Kafam karışmış bir halde doğruluyorum, saçlarım darmadağınık, elbisem göğüslerimin etrafında sallanıyor. Kumaşı göğsüme bastırarak, Zander'in beni soktuğu zevk transı buharlaşırken çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Oyunumuzu oynamaya devam etmek mi istiyor? Şimdi mi?

Etrafıma bakıp buruşuk battaniyeyi ve kırıışmış eteğimi gözden geçiriyorum. Ayakkabılarım bir noktada düşmüştü.

Berbat durumdayım. Labirentte sadece Zander ve ben olsak bile, bu şekilde etrafta koşturamam.

Sallantılı bacaklarımın üzerinde durarak ayaklarımı ayakkabıların içine sokuyorum. Korsemi sıkmak benim için imkânsız ama deniyorum. Arkama uzanarak, göğüslerim görünmeyecek kadar iyi oturana kadar bağcıkları çekiştiriyorum.

Şimdilik bu kadar yeter. Belki Zander beni iyileştirmeye yardım edebilir ama önce onu bulmalıyım.

Saymadım ama en az bir dakika geçtiğini tahmin ediyorum.

düzelterek, hangi gideceğimi bilmeden merdivenlerden inmeye başladım. Çitlerde dört ayrı kırılma var. Gidilecek dört farklı yol ve ben Zander'in hangisinden gittiğine dikkat edemeyecek kadar kendimde değildim.

Çeneme vurarak, buraya gelmek için geçtiğim yolu düşünüyorum. O taraftan da gidebilirim. En aşına olduğum yer orası.

Çardağın diğer tarafında bir hışırtı duyduğumda arnavut kaldırımli yürüyüş yolunda yürüyordum.

Arkamı dönüyorum. Çitlerde bazı yapraklar sallanıyor.

"Zander?" O yöne doğru zıplayarak soruyorum, "Bunu benim için kolaylaştırmaya mı çalışıyorsun? Minnettarım ama seni kendim de bulabilirdim. Belki de. Tamam, muhtemelen bulamazdım. Yine de uzun zamandır yoktuk. Gerçekten partiye dönmeliyiz."

Hiçbir şey söylemiyor ve köşeyi dönüp onu yakaladığımı hayal ettiğimde sırtıyorum. Bana bir kucaklama borçlu. Aslında iki tane. Ne de olsa ikinci kez kaçıyor ve ben savunmasız, tatmin olmuş bir yapışkan yığınırken beni yalnız bırakıyor.

Tam avludan çıkmak üzereyken, çitlerin birinden bir kol fırlıyor ve arkadan boynuma dolanıyor.

Bir an için Zander'ın benimle oynadığını düşünüyorum, ama ona ait olmayan kokular tarafından saldırıya uğruyorum. Sülfür ve kir.

Geriye doğru sarsıldım.

Kesinlikle Zander değil. Bana asla bu kadar kaba davranmazdı.

Yağmur kokusu burnumu istila ederken serin sis tenimi kaplıyor ve bir yerden başka bir yere götürülürken tanıdık bir sersemlik üzerime çöküyor.

Bir portal.

Biri beni bir geçitten çekti ama çardağın diğer tarafına atladığınızı fark ettiğimde şaşkınlığım artıyor. Hâlâ bahçedeyiz ve bu da Zander'in yakınlarda olduğu anlamına geliyor.

Boğazımdaki kolu tırmalayarak, birkaç metre uzağa sürüklenirken tekmeliyor ve çırpınıyorum. Ayakkabılarımdan biri itiş kakış sırasında ayağımdan düşüyor ve umutsuzca çığlık atmaya çalışıyorum. Ancak solunum yolum tamamen kesildi ve açık ağzımdan sessizlikten başka bir şey çıkmıyor.

Ne olduğunu anlamadan, saldırganım ve ben başka bir geçitten geçiyoruz ve beni daha önce hiç görmediğim bir yere götürüyor.

CHAPTER 35

Zander

Vardiyadan önce kolyemi ve kıyafetlerimi çıkarmayı başardım. Zar zor.

Huysuzca labirentin içinde ilerlerken çiçekler, yapraklar ve çitlerin dalları yanlarıma sürtünüyor. Neredeyse yürüme yollarına sığamayacak kadar geniş olduğumu hesaba katmadım.

Sakin ol.

Ne kadar çabuk geri dönersem, Maelyn'le o kadar çabuk birlikte olabilirim. Benim harika, güzel, oyuncu, şefkatli, yetenekli karım.

Ona gerçeği borçluyum. Ona bu gece söylemeyi planlamamıştım ama bu suçluluk duygusuyla başa çıkamıyorum. Ona döner dönmez, onunla oturup sırrımı açıklayacağım.

Nereye gittiğimi merak ederken kafası karışıyor ve sesinin alaycı tınısını duyuyorum. Her an beni aramaya gelebilir.

Derin bir nefes alarak hareketsiz duruyorum ve zihinsel olarak değişimi zorluyorum. Bedenim itiraz ediyor, acıyı bu kadar çabuk tekrar yaşamak istemiyor. Daha önce hiç aynı dakika içinde iki kez yer değiştirmemiştım ama Maelyn için bunu yapabilirim.

Tam göğsüm sıkışmaya başlarken, panik ve korku koparıyor ve kulaklarıma çakıl püskürtme sesi geliyor.

Düştü mü?

Hemen aslan bacaklarımla yeri itiyorum, yamalı kanatlarıma çit duvarlarının üzerinden bir avantaj sağlamak için sığıyorum. Yangın hasarı düşündüğümünden de kötüymüş. Eksik tüylerim yüzünden, ağır bedenimi labirenti inceleyebilecek kadar yükseğe çıkarmak için iki kez kanat çırpamam gerekiyor.

süzülüp hızla eşimi arıyorum. Maelyn hiçbir yerde yok.

Bu . Çıkış yolunu bu kadar çabuk bulmasına imkan yok.
Belki de çardaktadır.

Ona doğru dalıyorum, griffin formunda bu kadar yakınına indiğimde vereceği şaşkın tepkiye kendimi hazırlıyorum. Ama o orada değildi. Battaniye daha önce yattığımız yerde buruşmuş. Taçlarımız hâlâ yan yana duruyor. Ama Maelyn yok.

Çeşmelerden birinin yanındaki kaldırım taşında parlak bir şey güneş ışığını yakalıyor.

Maelyn'in ayakkabılarından biri. Yan yatmış, Maelyn yanında değilken şok edici bir şekilde yerinde durmuyor. Etrafını kokluyorum, onun kalıcı kokusunu buluyorum... ve başka bir şey.

Bir portal.

Aslında iki tane. Klasik bir Gideon hamlesi.

Farkına vardığımda öfke hızla üzerime . Onu aldı.

Kükreyerek, yüksek sesle ve uzun uzun, askerlerimin bela anlamına geldiğini bildiği çağırıyor yayıyorum. Eğer ateş püskürebilseydim, ağızımdan alevler fışkırdı. Kısa bir an için bunun gücümün bir parçası olmasını diledim. Etrafımdaki her şeyi yok etmek istiyorum. Çardağı, labirenti. Tüm dünyayı.

Hepsini yak.

Maelyn olmadan hiçbir şeyin anlamı yok.

Bunun kısmen delilikten kaynaklandığını biliyorum. Maelyn'le bir daha asla birlikte olamayacağım düşüncesi bile beni çıldırtıyor ve ileri geri adım atarken eşimin deliliğinin acı tadını alıyorum.

Otuz saniyeden kısa bir süre sonra, birkaç savaşçı gökyüzünde uçuyor, yanımdaki avluya inerken silahları hazır. Tehdidi değerlendiren uyanık gözleri etrafta geziniyor.

Şimdi geri dönmeliyim. Adamlarıma bildiklerimi anlatmalıyım. Bilmediklerimi. Eşimi nasıl yüzüstü bıraktığımı.

Onu korumasız bıraktım.

Hepsi benim hatam.

Çömelerek, çalkantılı duygularımı bastırıyorum ve zihinsel olarak değişimi istiyorum.

Ama geri dönmeye başlamadan hemen önce önüme bakıyorum. Solmuş çiçekler doğrudan görüş alanımda. Çardağı çevreleyen gül fidanlarından biri ölüyor. Kurumuş yapraklar gevşek, buruşuk ve karanlık bir şekilde sarkıyor.

Maelyn'in annemle yemekte oturduğu yerin hemen arkasındaki çalı. Tam da şüpheli zehirli şarabı attığı yerde.

Carielle. Onun bu işle bir ilgisi var.

Bu sefer, kemiklerim çatırdayıp kırıldığında acının tadını çıkarıyorum.
Omurgamı ve başımı yalayan ateşin tadını çıkarıyorum.

Aptallığım yüzünden cezalandırılmayı hak ediyorum.

Sahtekârlığım için. Hepsi için. Benim hatam. Hatam.

Fae formuna geri döndüğümde, yüzümün altındaki sert kayalar yanağıma batarak yere yayılıyor.

"Majesteleri." Thayne endişeli bir sesle kalkmama yardım etmeye çalışıyor. Elini itiyorum.

Bu kadar debelenme yeter.

Kendine acımak Maelyn'i geri getirmeyecek.

"Biri Carielle'i yakalasın. Onu demir prangalar içinde bana getirin. Kraliçe kaçırıldı." Ayağa kalkar kalkmaz pantolonumu bana fırlattılar. Kumaşı yumruklayarak bacaklarımı içeri sokarken bir yandan da başka emirler yağdırıyorum. "Balo salonunun kapılarını kapatın. Ne anlayana kadar kimse ayrılmasın. Gece Diyarı kral ve kraliçesine de gelmelerini söyle, onların tavsiyelerine ihtiyacım var."

Ben suç mahallinde tamamen çaresiz bir şekilde dururken bir aksiyon telaşı başlıyor. Zaman aynı anda hem hızlı hem de yavaş geçiyor. Geçen her saniye, dostumun zarar görebileceği bir başka an demek. Bağ sayesinde herhangi bir acı hissetmiyorum ama başka bir şey hissediyorum: mesafe.

O çok uzakta ve ruhum bundan acı çekiyor.

"Lütfen!" Labirente sürüklenirken Carielle'in panik içindeki sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. "Bunun anlamı ne? Neler oluyor?"

Hiç bilmediği bir gazapla yüzleşmek üzere. Derisindeki demirden gelen kan ve yanık et kokusunu şimdiden alabiliyorum. Ondan bilgi almak zorunda olmasaydım, onu oracıkta öldürürdüm.

Bir gardiyan onu ayaklarımın dibine bıraktı.

"Yoklama. Kim var burada?" Normalde görme eksikliğimin bu kadar belirgin olmasına izin vermem. Normalde herkesin kokusunu alırdım ama bunun için sabrım yok.

Thayne, Marek, Torius ve üç saray muhafızı kendilerini belli ediyor. İkisi daha fazla adamımı uyarmak için havalandı. Bir saniye sonra Kirian ve Quinn tepemden uçarak geliyorlar.

Diz çöken Carielle hıçkırarak, "Kral Zander. Ben ne yaptım?"

"Yalan ve entrikacı yöntemlerin sonunda seni yakaladı," diye bağıriyorum ona. "Kraliçe Quinn, öne çıkın." Karısını her zaman koruyan Kirian kaba ses tonum karşısında biraz homurdandı ve ben de "Lütfen" diye ekledim.

Şu anda içimde nazik kelimeler toplayacak güç yok. Bunu biliyor olmalı. *Lütfen*, zaten normalde yapacağımdan daha fazlaydı.

"Carielle, Gideon'la işbirliği mi yapıyorsun?" Sorgulamaya başlıyorum.

"Gideon kim?"

"Annemi ve Maelyn'i zehirlemeye mi çalıştın?"

Carielle daha sert ağlıyor, kurbanı oldukça iyi oynuyor. "Bunu neden yapayım ki?"

Sorulara sorularla cevap verdiği gözden kaçmıyor. Quinn'e dönüp meraklı bir kaş kaldırıyorum.

Dürüstlük Kraliçesi der ki, "Aldatıldığını hissediyorum. Sana söylemediği bir şey var."

"Tekrar dene, Carielle." Marek'e işaret ediyorum. "Ya da daha barbarca yöntemler kullanabiliriz."

"Hayır! . Geçen gece şaraba biraz ağaç kabuğu kattım. Kimseyi öldürmeye çalışmıyordum. Sadece onları hasta etmek istiyordum." Quinn, "Gerçek bu," diye söze girdi.

"Kesinlikle."

"Vatana ihanet suçu," diye mırıldanıyorum, korkudan inlemesinin tadını çıkararak. "Bana başka bir şey söyle."

"Başka kimsem yok."

"Bana karımın nerede olduğunu söyle!" Gümür gümür bağırdım.

"Kayıp mı?" Carielle'in sesi gerçekten şok olmuş gibi geliyor. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Yemin ederim."

"O zaman nasıl bu kadar çabuk benden koparılabildi? Burada olacağımızı biliyor muydun? Buluşma yerimiz bir sırdı." Elimi çardağın altındaki romantik düzeneğe doğru uzattım. "Maelyn bir dakika önce buradaydı ve bir dakika sonra gitti. Eğer onu kaçırma planının bir parçası olsaydın, güneşler adına, ben-"

"Bilmiyorum." Carielle şakaklarını ovarken zincirler takırdıyor. "Hiçbir planın parçası değildim."

"Bu bir yarı gerçek" diyor Quinn. "Dürüstlük var ama aynı zamanda bir ihmal de var. Olanlar hakkında şüpheleri olabilir."

Carielle sonunda kurban rolünü bırakıyor ve ciddi bir şekilde içini döküyor: "Doğru, bu gece burada olacağını biliyordum. Hizmetçilerden birinin senin sürprizin hakkında konuştuğunu duydum. Ama sadece bir kişiye söyledim!"

"Kim?"

"Pippin."

Çenem titriyor. Cevabı yeterince iyi değil. Adamlarım çoğu zaman nerede olduğumu bilir. Pippin'e bu geceki planlarımı doğrudan söylememiş olsam da, öğrenmiş olması önemli değil.

"Bana hiçbir şey söylemiyorsun," diye tükürdüm. "Onu zindana götürün."

"Bekle." Onu ayağa kaldırdıklarında çırpınıyor. "Beni dinleyin. Çok garip davranıyordu. Maskeli balodaki oyuktaydık..." Sesini çıkarma şekli bana konuşmaktan daha fazlasını yaptıklarını söylüyor. "Sen ve Maelyn hakkında sorular sorup durdu. Sadece çenesini kapamasını ve beni becermesini istedim, bu yüzden ona onu buraya getirme planından bahsettim."

Birkaç saniyeliğine nutkum tutuldu. Bir, çünkü Pippin bekarlık emrime itaatsizlik etti. İkincisi, bu geceki maskeli baloda olmaması gerekiyordu. Misafirlerin sarayı keşfetmek için gizlice kaçmadığından emin olmak için başka bir askerle birlikte dördüncü katta görevlendirilmişti.

"Doğruyu söylüyor," diyor Quinn sessizce.

İhanet göğsümde alev alev yanıyor.

Adamlarım günler önce sırrımı saklamama nezaketle yardım ettiklerinden beri onları dost olarak görmeye başlamıştım. Pippin de dahil.

Dün, bensiz bir görevi yönetmesine izin verdim. Gururumu ve kişisel kan davamı bir kenara bırakarak, Maelyn'le evde kalmak istediğim için adamlarımı Gideon'u bulmakla görevlendirdim. Pippin kulübede topladığımız nesneleri kullandı ama kötü haberlerle döndü. Gideon'un portal atlamaları yüzünden Olphene'de izini kaybetmişti.

Belki de yalan söylüyordu.

Belki de başından beri beni kandırıyordu.

Onu orduma aldığımda ona bir şans vermiştim. Tabiri caizse onu kanatlarımın altına aldım ve şimdi bana en kötü şekilde ihanet etti.

"Majesteleri." Şeytanın sözü. Pippin üzerimizden uçup yere sertçe inerken nefes nefese kalmış gibi sesler çıkarıyor. "Kraliçe-"

"Onu da zincirleyin." Haini işaret ediyorum.

Kelepçeler bileklerine geçirildiğinde "Ne?" diye tıslıyor. "Neler oluyor?"

"Üzgünüm dostum." Torius'un sesinde pişmanlık var. "Her şeyi berbat ettin." "Onu ben ," diye itiraz ediyor Pippin. "O gitmek istedi."

"Cehennem gibi yaptı!" Yüzüne bakarak, her kelimeyi noktalıyorum. "Benim. Karım. Olurdu. Gitmez. Terketmez. Beni."

"Ne?" Kafası karışmış gibi görünen Pippin başını sallar. "Kraliçe Maelyn'den bahsetmiyorum. Annenden bahsediyorum. O gitti. Buyurun." Bir kağıt kırıtır

elinde. "Odasına bir not bırakmış. Kraliçenin kayıp olduğunu duyduğumda hangisinden bahsettiklerinden emin olamadım ve Kraliçe Rowan'ın yatak odasına gittim. Maskeli baloya hiç gelmemişti, bu yüzden onu kontrol etmek istedim. Orada değildi."

"Burada ne haltlar dönüyor?" Sıkıntının da ötesinde, saçımı çekiştiriyorum. "Notta ne yazıyor?"

Thayne okurken ileri geri adım atıyorum, "Sevgili oğlum, eve dönme vaktim geldi. Brezilya'ya. Ailemin her gün yokluğumun yasını tuttuğundan emin olduğum yere. Sonunda yanında hüküm sürecektir bir kraliçe var. Sadece senin için değil, kendim için de bu günü bekliyordum. Maelyn'le yediğimiz o ilk yemekte, mutluluğu hak ettiğimi söylediğinde, bunun doğru olduğunu biliyordum. Ama mutlu olmadan önce, buraya geldiğimde kaybettiğim parçamı bulmam gerekiyor. O parçam Dünya aleminde bir yerlerde. Lütfen üzülme. Seni seviyorum. Maelyn, oğluma iyi bak." Boğazını temizliyor. "Altında onun imzası var. Sahte gibi görünmüyor ve bunun planlı olduğunu düşünmek için nedenlerim var."

"Nasıl planladın?"

"Annen dün benden bir portal istedi. Niyetini sorgulamadım. Ona ne için olduğunu sormak bana düşmezdi ama şimdi mantıklı geliyor."

Carielle'e doğru dönüyorum. "Senin bununla bir ilgin var mı?" "Ben yapmadım. Yemin ederim."

Quinn'in bana kararı söylemesine ihtiyacım yok. Carielle benim için en önemli kadınlara küçük zararlar vermeye çalışmaktan suçlu olsa da Maelyn'i ortadan kaldırmadı ya da annemi gitmeye zorlamadı.

Asıl suçlu hemen solunda. "Pippin, bana Maelyn'in nerede olduğunu söyleyeceksin. Eğer onu bu gece geri getirebilirim, idamını çabuklaştırabilirim. Maskeli baloda kuralları çiğnediğin gerçeğini boş ver. Ben sadece karımın iyiliği için endişeleniyorum."

"Maskeli balo mu? Ben orada değildim." "Carielle farklı olduğunu kanıtlıyor."

"Majesteleri," diye konuşuyor Pippin'in yanında bulunan Thaddeus. "Gün batımından beri benimle dördüncü katta. İkimiz de görev yerimizi terk etmedik."

Quinn, "Gerçek," diye girdi.

Homurdanıyorum, çünkü hiçbir şey birbirini tutmuyor. "Bir insan nasıl aynı anda iki yerde olabilir?"

"Umm, garip bir şeyler oluyor." Carielle ağzının kenarını yalarken başı düşünceli bir şekilde eğiliyor. "Pippin'in daha önce bir dişi eksikti. Şimdi değil."

Bir diş eksik.

"Siktir," diye birkaçımız küfür savurduk.

Çünkü tanıdığımız bir adamın dişi eksik. Benimle uğraşan bir adam.

Portallara, elektrik büyülerine ve şimdi de birinin görünüşünü taklit etmeye erişimi olan bir adam.

Bu beni sadece bir sonuca götürebilir.

Gideon büyücü ve az önce en büyük şah matı oynadı.

Satranç oyununda bir yanlışlık var. Kurallara göre şah yenilirse oyun biter, ama böyle olmamalı. Vezir ele geçirildiğinde, kral kesinlikle düşmelidir. Çünkü o olmadan, kralın geleceği yoktur.

CHAPTER 36

Maelyn

"Neredeyiz ?"

Bir tür mağaraya doğru çekilirken dirseğimdeki kavrama sıkılaşıyor. Tek ışık kaynağı meşaleler, pas rengi kaya duvarlarına dans eden gölgeler düşürüyor. Etrafımızdaki eğimli kenarları düzensiz oluklar süslüyor.

Burası soğuk. Ve karanlık. Aıştığım Gündüz Diyarı'ndan çok farklı.

"Pippin, lütfen." adama hitap etmeye çalışarak, "Zander sana saygı duyuyor. Sana değer veriyor. Güvenine ihanet etme."

Neşeli ya da kaygısız olmasa da gülüyor.

Maskesini yere atıp gözlerimin içine baktı. "O kadar safsın ki, acınacak haldesin."

Korku dolu nefesimi tutuyorum. Gözlerim yüzünde gezinirken, genç askere o kadar da benzemediğini fark ediyorum. Gözleri aynı renk, ama burnunun köprüsü biraz daha geniş. Pippin genellikle sinekkaydı tıraş olurken, bu adamın çenesinde kaba bir kirli sakal var.

"Sen Pippin değilsin." Nefesim kesildi. Sırtıttığında, kesici dişinin olması gereken yerde geniş, karanlık bir boşluk var. "Gideon? Maskeli baloda Carielle'le olan sendin. Onu kullandın."

Doğrulamıyor ama haklı olduğumu biliyorum. Saniyeler geçtikçe Pippin'e daha az benziyor. Bir şekilde daha önce yüzünü değiştirmişti, ama şimdi etkisi geçiyor.

Gittikçe daha derine, karanlığın içine çekiyor beni. Zemin hafif bir eğime sahip ve beni cehennemin derinliklerine götürüyormuş gibi hissediyorum.

Ama umut var.

Eğer gerçek Pippin hâlâ Zander'la birlikteyse, bu beni bulabilecekleri anlamına gelir. Gideon birinci ve ikinci portallar arasında ayakkabımı kaybettiğimi bilmiyor. Eğer Zander ve adamları onu bulursa, yerimi tespit edebilirler.

Adımlarımı eşit tutmaya çalışarak, ayakkabısız ayağımın parmak uçlarında yürüyorum. Keskin taşlar derimi kestiğinde yüzümü buruşturuyorum ve umarım kan izi bırakmıyorumdur. Gideon geride bana ait bir şey kaldığını fark ederse, tek yapması gereken beni başka bir geçide fırlatmak olur.

Eğer bu olursa Zander beni asla bulamayabilir.

Benim için gelecek. Bunu biliyorum. O zamana kadar, sadece iyi bir tutsak olmalıyım.

Buraya ilk geldiğim zamandan bu yana nasıl da dönüp dolaşıp aynı noktaya geldim. Bir hafta önce, itaat etmeye ve davranmaya hazırdım. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa. Sonra isyan ettim, başımı belaya soktum ve yolumu buldum - sadece kum tuzağından değil, Zander'in kalbinden de.

O zamanlar bilmiyordum ama hayatım yeni başlıyordu.

Şimdi onu yaşayabilmek için hayatta kalmam gerekiyor.

"Büyük bir hata yapıyorsun," diyorum, Zander beni ilk aldığında da aynı argümanı tekrarlayarak. Ama bu sefer doğru olduğunu biliyorum. "Zander beni aldığın için sana inanılmaz derecede kızacak. Bu bir ölüm cezası. Şimdi gitmeme izin verirsen, kaçabilirsin."

Gideon, "Zaten paçayı kurtardım, sevgili kraliçem," diye söyleniyor. "Çok kolay oldu. Baloya sızdım, nerede olacağınızı anladım ve sonra sizi aldım. Bu kadar basit."

"Tamam. Beni satın almak istediğinin farkındayım ve açık artırmada Zander kazandığı için üzgün olabilirsin ama başka seçeneği yoktu. Ben onun kader eşiyim."

Gideon hırlayarak aniden duruyor ve kolumu öyle sert sarsıyor ki omuz çukurum zonkluyor. "Kader o gün doruğa ulaştı ama kendini övme tatlım. Bu seninle ilgili değil."

"O zaman ben neden buradayım?"

"Siz sadece çok daha büyük bir resmin içindeki ikincil hasarsınız."

"İkincil hasar mı?" Gideon'u konuşturmak istiyorum. "Kulağa kişisel geliyor. Bu intikamla falan mı ilgili?"

"Tabii ki."

"Ama Zander seni tanımıyor bile."

Şeytani kıkırdaması içime bir ürperti gönderiyor. "Oh, ama onu tanıyorum. Tıpkı onun benden aldığı gibi ben de ondan almak için fırsat kolluyordum."

"Anlamıyorum."

"Kral Zarid babamı öldürdüğünde dört yaşındaydım."

Donduruyorum. Yani bu kin geçen haftadan çok daha eskiye dayanıyor. "Bunun Zander'la ne ilgisi var? Dinle, duyduğuma göre Zarid berbatmış, tamam mı? Zander da babasını sevmezdi."

"Fark etmez. Ailemin benden çalınmasının sebebi Zander'dı. Babam bu diyarda var olmuş en iyi büyücüydü. Kral Zarid, küçük tıfıl oğluna bir güç hediye etmesi için onu tuttuğunda, işler planlandığı gibi gitmedi. Büyü onun hoşuna gitmedi ve büyük Zarid kendisinden daha korkunç ve daha güçlü bir oğula sahip olamazdı, bu yüzden babamın peşine düştü. Annemin ve benim gözümün önünde demir bir mızrakla kalbine sapladı."

Güç mü? Hediye mi? Büyü mü?

Bu adam deli. Saçma sapan konuşuyor.

Kafam karıştı, başımı salladım. "Zander'ın bir gücü yok."

"Oh." Gideon benim için üzülmüş gibi bana bakıyor. "Görünüşe göre kocan sana yalan söylüyormuş, güzel kuş. Sen gerçekten aptalsın. Yazık. Seni kendime saklamayı düşünmüştüm. Sen yavaş yavaş ölürken, Zander'ın da öleceğini bilerek seni becermek en büyük intikam olurdu."

Titriyorum. "Beni öldürecek misin?"

Şimdi değerlendiren gözleri şaşkınlaşıyor, sanki aynı sayfada değilmişiz gibi. "Bilmiyor muydun? Kader arkadaşları birbirleri olmadan yaşayamazlar. Ayrılmak kesin ölüm demektir. Genellikle birkaç yıl sürer. En azından annem için öyle oldu. Merak etme. Delilik sen ölmeden çok önce başlayacak. Delilik seni öylesine tüketecek ki, vücudunun bir fahişe gibi kullanıldığını bile anlamayacaksın."

Sözleri yumuşak kalbimi parçalıyor. Birden fazla şekilde. Fahişe yorumunu bir kenara bırakırsak, bana Zander'ın söylemediği bazı önemli gerçekleri söyledi.

Zander'ın benden bir şeyler sakladığını zaten biliyordum. Kendime bunun onun işi olduğunu ve hazır olduğunda konuşacağını söyledim.

Ama onun sırları beni doğrudan etkiliyor. Görünüşe göre, benim hayatta kalmam onunkine bağlı ve tersi de geçerli. Eşleri ayırmanın sonuçları hakkında ipuçları vardı. Zander'ın büyükbabasının karısını kaybettikten sonra nasıl delirdiğinden bahsettiğini hatırlıyorum. O zamanlar kederin, Zed'in eşinin ölümünden sonraki yıllarda sergilediği davranışlar için saçma bir bahane olduğunu düşünmüştüm ama belki de bu gerçekten onun hatası değildi.

Ve bunu Gideon'dan öğrenmek zorunda kaldığım için hayal kırıklığına uğradım.

Yine de en büyük yalan bu değil. Gideon'un babasının yaptığı bir şey yüzünden Zander'ın bir gücü var.

Bu gücün ne olduğunu sormaya korkuyorum. Bunun yerine, "Neden şimdi?" diye soruyorum.

İntikamınızı almak için neden bu kadar beklediniz?"

"Zander sonunda cesaretini toplayıp babasını öldüreneye kadar sarayda sıkı bir koruma altındaydı. Ama sevgili babacığını öldürdüğünden beri başına mümkün olduğunca çok bela açıyorum - huzursuzluk yaratıyorum, vatandaşlarını ona karşı kışkırtıyorum, suçu körüklüyorum." Gideon çok gururlu görünüyor. "Tüm bunları yaparken de radarın altında kaldım. Geçen haftaya kadar kralla tanışmamıştım bile ama yıllardır hayatını cehenneme çeviriyordum. Sonra sen ortaya çıktın ve planlarımı tamamlamamın anahtarı sensin. Zander'in sonu olacaksın ve bunu gerçekleştirmek için parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmayacak."

Gideon'dan daha fazla bilgi almaya fırsat bulamadan, alçak tavanlı bir tünele döndüğümüzde daha da hızlı bir şekilde tekrar yola koyuluyoruz. Gideon geçebilmek için eğilmek zorunda kalıyor. Bir çıkışa geldiğimizde, mağara büyük bir odaya açılıyor. Yuvarlak bir kubbe.

Tek ışık kaynağı birkaç meşale. Kaya duvarları çıplak ve pürüzlü. Karşımızda kim bilir nereye açılan bir mağara daha var. Üzerine derme çatma bir kapı olarak bir branda asılmış.

Yerde birkaç kafes gördüğümde midem bulanıyor. Küçükler, bana ailemin golden retriever'ımızı tuvalet eğitimi alırken içinde tuttuğu kafesi hatırlatıyorlar. İçlerinde insan büyüklüğünde topaklar var.

O topaklardan biri hareket ediyor.

Bir baş kalkıyor, yırtık pırtık bir çarşaf omuzlarına düşerken ortaya çıkıyor. Kahverengi gözleri, yüzünü çevreleyen koyu renk lülelerin arasından bana bakıyor ve ben onunkinin yanındaki kendi hapishaneme götürölürken kız beni izliyor.

"İçeri gir," diye emrediyor Gideon ve bu konuda ona karşı koymayacağım. Dar bir alanın içinde olmak rahatsız edici olabilir ama bu onunla benim aramda bir bariyer. Bunu kabul ediyorum.

İçeri girdiğimde, çıplak ayağımın fark edilmediğinden emin olmak için elbiseme daha fazla dikkat ediyorum.

Kamburumu çıkartıp kafesin arkasına geçiyorum ve bağdaş kurup oturarak etrafı gözden geçiriyorum. Toplamda altı kafes sayıyorum ve ikisi boş olsa da birinin yakın zamanda dolu olduğu belli. Yerde ince bir battaniye toplanmış.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor, sadece hava soğuk olduğu için değil. Kayıp kızın nerede olduğunu düşünmek istemiyorum. Ne yapmaya zorlandığımı

Şu anda.

Gideon kapıma asma kilit taktı.

"Biraz uyu, güzel kuş. Sabah bir gösterin var." Sırıttıyor ve Pippin'in tanıdık özellikleri tamamen kayboluyor.

Bir zamanlar Gideon'un yakışıklı olduğunu düşündüğüme inanamıyorum. Onu müzayedede ilk gördüğümde tercihim oydu. Gülümseyen yüzünü görmüş ve sırıtişını samimiyetle karıştırmıştım.

Adım adım uzaklaşan psikopat, tuvali yana savururken ısıık çalar ve gizemli tünelde kaybolur.

Vagonda uyandığım günün aksine, bu sefer korkak bir dilsiz olmayacağım. Sorular sormalı ve burası hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeliyim ki Zander geldiğinde operasyonu çökertmesine yardımcı olacak bilgiye sahip olayım.

"Hey," diye fısıldıyorum yeni komşuma. "Neredeyiz biz?" "Cehennemde," diye cevap veriyor monoton bir sesle.

"Evet." Neler yaşadığına dair hiçbir fikrim olmadığı için nefesimi üflüyorum. Belki bir umut ışığı konuşmasına yardımcı olur. "Buradan çıkacağız, tamam mı?"

Yüzünü bana doğru çeviriyor ve muhteşem görünüyor. Kahverengi teni pürüzsüz ve kusursuz, yüksek elmacık kemikleri var ve loş ışııkta bile kirpiklerinin ne kadar uzun ve kalın olduğunu görebiliyorum.

Bana göz kırptıyor. "Hiçbir çıkış yolu yok."

"Buraya yeni getirildin, değil mi?" Aramızdaki parmaklıkları kavrarken, geçen gün bastığımız evi ve oraya nasıl çok geç gittiğimizi düşünüyorum.

"Evet, ama uzun zaman önce yakalandım. Muhtemelen aylar önce ama emin olamıyorum. Dört kez taşındık ama burası en kötüsü. Akan su yok. Neredeyse hiç yiyecek yok."

"Peki, buraya geldiğinizde ne gördünüz? Yer işaretleri mi yoksa ormanlar mı? Herhangi bir şey?"

"Bir dağ."

"Tamam." Cesaretle başımı salladım. "Bu iyi bir başlangıç. Hava nasıl?"

"Biraz soğuk, sanırım."

"Peki ya gökyüzü, gece miydi gündüz müydü?"

"Söylemesi zor. Bir portaldan derin bir vadiye çıktık. Sanırım mavi gökyüzünü gördüğümü hatırlıyorum."

"Güzel," diyorum heyecanla. Mavi gökyüzü büyük olasılıkla hâlâ Gündüz Âlemi'nde olduğumuz anlamına geliyor. "Eğer serbest kalırsak, bir çıkış bulabilir misin?"

Başını sallayarak tekrar uzanıyor ve yüzünü katlanmış ellerinin üzerine koyuyor. "İçeri girmenin ya da çıkmanın bir yolu yok. İçeri girmek için bir geçit kullanmak zorunda kaldık. Ayrıca o kadar çok tünel var ki, dolaşmaya çıkarsan sonsuza kadar kaybolabilirsin. Burası labirent gibi."

"Kocam kraldır ve konusunda deneyimlidir," diyorum ona. "Senin adın ne?"

"Sloan." Yolun karşısını işaret ediyor. "Bunlar Milana ve Ivy." Parmağıyla boş kafesi gösteriyor. "Annie bu gece çalışıyor."

Sertçe yutkunuyorum. "Çalışmak tam olarak neyi gerektiriyor? Bizden ne yapmamız bekleniyor?"

"Eğlendirmek."

İçim içimi yiyor. "Seks şeyleri mi?"

"Sahneye çıktıktan sonra, evet. Bir yeteneğin var mı?"

Sahnece dururken Gideon'un ısrarlı sorularını hatırlayarak fısıldıyorum, "Şarkı söylüyorum."

Sloan başını sallar. "Milana da öyle. Bale yapıyorum." İpeksi pembe askılar omuzlarını örtüyor ve battaniyeyle kaplı vücudunu tarıyorum. Pointe ayakkabıları kaba görünümlü kumaşın arasından görünüyor. "Ivy piyano çalışıyor. Annie bir aşçı. Biz işimizi yaparken, Gideon bizi açık artırmayla satıyor. Burası üç halkalı bir sirk gibi." Gözleri dalgınlaşıyor ama sonunda zırhı çatlıyor, "Bette adında bir kız da vardı. Ama o artık yok."

"Ne oldu?"

"Öldü," diye mırıldanıyor. "Bir müşteri ona çok sert davrandı. Blaze'deydi ve gücüyle ilgili bir sorun çıktı. Onu gerçekten çok kötü yaktı. Daha önce hiç bu kadar acı çeken birini görmemiştım. Sonunda ölmesi bütün bir gününü aldı. Onu öldürmem için bana yalvardı ama yapamadım." Yüzünü kapatırken hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Yapamadım ve o acı çekti."

"Özür dilerim." Keşke cahil kalsaydım diye ürperiyorum. Belki de başıma gelecekleri bilmemek daha iyi olurdu. Çünkü uyumayı başarırsam kesinlikle kâbus göreceğim.

Dizlerimi göğsüme çekerken, yeni oda arkadaşımle birlikte ağlamamaya çalışıyorum.

Sabaha saatler var. Nerede olduğumuza bağlı olarak, Zander ve adamlarının buraya gelmesi biraz zaman alabilir. Tek yapabileceğim çok geç olmadan gelmelerini ummak.

CHAPTER 37

Zander

Artık Pippin'in hain olmadığı doğrulandığına göre, prangalarını çıkarttım.

"Kaybedecek vaktimiz yok," diyorum Maelyn'in ayakkabısını onun eline tutuşturarak. "Onu hissedebiliyor musun?"

Hemen başını sallar. "İster kaza olsun ister kasıtlı, Maelyn bunu iki portal arasında bırakmış. Kuzeye uzun bir yolculuk olduğunu seziyorum. Eğer uçarsak, oraya üç ya da dört saat içinde varabiliriz."

Kanatlarımı serbest bırakıyorum. "Thayne, Marek, Torius. Hepinize yanımda ihtiyacım var."

Biri bana kemerini fırlatıyor ve onu yakaladığımda bir kılıcın ağırlığını hissediyorum. Kendiminkini sırtıma bağlamak gibi olmayacak ama silahımı odamdan alarak değerli dakikalarımı harcayacak da değilim.

"Ben de seninle gelmek istiyorum." Kirian bana doğru yaklaştı.

Başımı sallıyorum. Onun bir ailesi var. Kendini riske atmasına izin veremem.

Bunun yerine, "Kal ve benim yerime otur. Misafirlerim hiçbir şey olmamış gibi maskeli baloya devam etsinler. Annem gittiğinden beri ikinci bir komutanım yok. Yokluğumda krallığım savunmasız kalacak."

Annemin kaçması da döndüğümde uğraşmam gereken bir başka felaket ama en acil mesele bu değil. Eğer insan diyarına gittiyse, onu orada bulmak günler sürebilir ki bu da burada yıllara denk gelir. Bu görev için özel bir savaşçı seçmem gerekecek. Valora'dan bu kadar uzun süre ayrılmayı dert etmeyecek birini.

Kirian elini omzuma koydu. "Bunu senin için yapacağım, kuzen."

"Ve sana borçlanacağım."

"Evet, yapacaksın." Beni içten bir şekilde okşadı. "Şimdi git karını getir. Yarın bu saatlerde burada olacak ve her şey yoluna girecek."

Hiç tereddüt etmeden, savaşçıları ve ben Pippin'in önderliğinde gökyüzüne çıktık. Neyse ki fae formundayken daha iyi performans gösteriyor ve

yüksek ve hızlı gitmek için çok çalışmak zorunda.

Aşağıda, Carielle'in sürüklenirken attığı çığlıkları duyabiliyorum. Zindanda biraz zaman geçirmek ona iyi gelecektir. Cezasına henüz karar vermedim, ama ona kolay davranmayacağım.

Hailene'nin kuzeyine doğru uçarken, tüm öfkem Gideon'a yöneliyor. Vermek istediğim cezalar üzerinde düşünmeye başladım. Düşüncelerim ölüm, işkence ve yıkım etrafında dönüyor.

Bunu hayatıyla ödeyecek.

Belki bir büyücünün peşine düşerim ve sırf onu tekrar öldürebilmek için Gideon'u diriltirim.

Saatler geçti. Adamlarım ve ben zar zor konuşuyoruz. Konuştuğumuz tek kelime planlamamız için gerekliydi.

Pippin yakınlarda olduğumuzu haykırmaya başladığında, neredeyse Gündüz Diyarı'nın kuzey kıyısına varmıştık. Bizi Sonsuz Deniz'den ayıran tek simge Yelissa'nın Zirvesi.

Yüzümü buruşturuyorum.

Tabii ya. Gideon'un karımı götürmesi için ne kadar da mükemmel bir yer; bu diyarda kutsal ve yasak olan tek yer. Bakmayacağımız tek yer.

Yükselirken, Mate Vadisi'nin hemen dışında yere iniyoruz.

"Pippin?" Cevabı zaten biliyor olsam da doğru yerde olduğumuzdan emin olmasını istiyorum.

Maelyn'i hissedebiliyorum. Üşüyor. Korkuyor.

Göğüs kemiklerim titriyor ve kendimi öfkeyle nefes almaya zorluyorum. Kendimi zar zor kontrol altında tutuyorum.

"O burada, ama yolumuzda bir engel var." Pippin gözlerini yüksek zirveye diker. "Muhtemelen dağın içinde. Ya da yeraltında."

"Yolu göster."

Yelissa'nın Zirvesi'yle ilgili efsaneler ve batıl inançlar hakkında şüphesiz endişeli bir şekilde yutkunuyor. Belki de hepsi saçmalıktır ve biz de bu teoriyi test etmek üzereyiz.

Dakikalarca vadi boyunca ilerliyoruz, her seferinde daha da yükseliyoruz. adım.

Şafak söktü. Diğer tarafta çarpışan güneşlerin parlak ışıltısı gölgeleri daha karanlık gösteriyor. Sis tenimi öpüyor. Arazi yükseliyor ve bulutlar etrafımızda dolanıyor.

Pippin duraklıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "İçeri girmek için bir yol arıyordum," diyor cesareti kırılmış bir sesle. "Duvardaki bir çatlak ya da yerdeki bozuk otlar. Ama göremiyorum."

"Eğer Gideon bir büyücüye," diye başlar Thayne, "o zaman bir geçitle dağın içine girebilir."

Bu oldukça sinsice olurdu. Bir giriş yolu olmadan operasyonu asla bulunamazdı.

Kulaklarım tüm adamlarımdan daha iyi duyuyor. Ellerimi dağın üzerine koyup kulağımı serin kaya duvarına dayıyorum.

Her üç adımda bir kapıya vurup seste bir farklılık olup olmadığını dinliyorum. Dördüncü denemede, bir yankı duydum.

"Burası boş." İşaret ediyorum. "Thayne, çabuk."

Bir geçit açıyor ve biz de eşikten geçerek şimdiye kadar varlığından bile haberdar olmadığımız bir tünele giriyoruz.

CHAPTER 38

Maelyn

"Uyan, uyan, güzel kuş." Gideon kafesimi tıkırdatıyor ve ben uyuyormuş gibi yapmaya çalışıyorum. Sahte hoşluğu azalıyor. "Ya kendin çıkarsın ya da seni saçlarından sürüklerim."

Bu beni harekete geçirdi. Kendimi bir toptan kurtararak, sert kollarımın üzerinde yukarı itiyorum. Kafesin sınırlarından sürünerek çıkıp ayağa kalktığımda eklemelerim ağrıyor. Gideon beni tuval kapağına doğru çekmeden önce esnemem için zaman vermiyor.

Meşalelerin yanında durup gözleriyle ışıktaki beni hızlıca değerlendiriyor. "Saçların dağınık. Elbisen kırıkmış ama lüks. Sanırım kostümün için sende kalmasına izin vereceğim. Sahneye çıktığımızda tüm kalbinle şarkı söyleyeceksin, anladın mı?"

"Evet," diye fısıldıyorum, onu kızdırmak istemiyorum. "Yine de tuvalete gitmem gerekiyor."

"Zamanımız yok."

Ve sonra karanlık bir tünelde hızla yürüyoruz. Panik kalbimi . Bu gerçekten oluyor.

Şimdiye kadar kurtarılmayı umuyordum ama iyimserliğim azalıyor.

Oyalanmak zor bir seçenektir. Gideon'un acelesi olduğu çok açık, ama bir kez olsun benim gergin gevezeliğim işe yarıyor.

"Ne güzel bir yeriniz varmış," diyorum. "Çok fazla tünel var. Bunlar doğal mı yoksa insan yapımı mı?"

Bu durumda konuşkan olmamı beklemiyormuş gibi bana şüpheli bir bakış atıyor. "İnsan yapımı. Binlerce yıl önce burası, gizlilik içinde yaşamak isteyen bir büyücü klanı tarafından oyuldu. Çünkü kral bir büyücüden haberdar olursa, emin ol o adamı zorla kendi hizmetine alır. Ve sonra ne olur biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Kral, artık işe yaramadığında büyücüyü öldürür."

"Babana olanlar için gerçekten çok üzgünüm." Samimi görünmek zor değil, çünkü bunu kastediyorum.

"Yapma bunu."

"Neyi

yapmayayım?"

"Merhametime hitap etmeye çalış. Bende merhamet ."

"Söylediğim şey sizin merhametinizle ilgili değil. Benimkiyle ilgili. Birinden alamayacağın bazı şeyler vardır ve sen benim kalbimi asla çalamazsın."

Adımları duraksıyor ve bir an için durup bana bağıracağını düşünüyorum. Bunu memnuniyetle karşılarım. Kaçınılmaz olanı geciktirecek her şey.

Ama o beni sürüklemeye devam ediyor.

"Taşındığımızdan beri işler kesat" diyor, sanki şehrin yeni bir yerinde kafe açmaktan bahsediyormuş gibi konuşarak. "Bu sabah sadece iki müşteri var ama senin için yüklü bir meblağ alacağım. Buradaki çoğu erkek Zander'den nefret eder ve onun kraliyet amcığı için yüksek bir bedel öder, ama Orin'in kocanıza karşı kendi kını var. Hıncını senden çıkarmaktan zevk alacaktır."

Neredeyse öğürecektim. "Neden? Ne kını?"

"Birkaç gün önce içki fabrikama bir baskın oldu. Orin portallarımdan birinden kaçtı ama diğer iki işçi öldü. Biri kardeşiydi."

Bu beni susturur.

Sanırım bulamadığımız üçüncü çalışana ne olduğunu biliyorum ve şimdi intikamını almak için burada.

Gideon beni daha fazla kıvrım ve dönemeçten geçiriyor. Çok fazla tünel var ve Sloan'ın ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Buradan çıkış yolunu asla bulamayacağım.

Çok geçmeden kubbeye benzer başka bir odaya geliyoruz. Bu daha güzel. Renkli duvar halıları taş duvarları kaplıyor ve her birinin arasında mum aplikleri var. Sahne benzeri bir platformun önüne birkaç masa serpiştirilmiş. Kayanın doğal olarak mı düz olduğunu yoksa yontularak mı çıkarıldığını anlayamıyorum ama kırmızı perdeler alanı çerçeveleyiyor ve birkaç fenerden loş bir ışık yayılıyor.

Bir tarafta uzun bir masa var, birkaç sürahi ve şişe yayılmış. Bar gibi, sadece boktan.

Gideon burada gerçekten boktan bir kulüp yaratmış. Sanırım istediklerini aldıkları sürece ambiyans kimsenin umurunda değil.

İki adam ayrı masalarda oturuyor ve ikisi de bana bakıyor.
Sızmak.

Ve hangisinin Orin olduğunu hemen anladım. Yüzünün yarısı yandığı için kabuk bağlamış ve sağ kolu askıya alınmış. Sandalyesine yaslanmış bir koltuk değneği var ve bacağının alt kısmı sıkıca sarılmış.

Marek'in işi sanırım.

Orin beni satın alırsa bu benim lehime olabilir. Yaralı olduğu için onunla savaşıma şansım olabilir.

Beni derme çatma sahnenin bir tarafındaki merdivene götüren Gideon kolumu bırakıyor. "Kalbinle şarkı söyle. Bize iyi bir gösteri sun. Binlerce yıl sonra hayatın ne kadar sıkıcı olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

Öfkemi kontrol edemeyerek dudak büktüm, "Eğer sefil hayatını bir an önce bitirmenin bir yolunu arıyorsan, eminim Zander bunu yapmaktan mutluluk duyacaktır."

Öfke yüz hatlarını bozuyor ve beni itiyor. "Git."

Dediğini yapmaktan başka çarem yok ve ellerimi sert tahtanın üzerine koyuyorum.

Yukarı çıkarken, Gideon aniden bileğimi yakaladı. "Ayakkabın nerede?"

"Kafeste bıraktım sanırım," diye yalan söylüyorum, yüz hatlarımdaki korkuyu görmemesi için yüzümü öne doğru tutuyorum.

Bırakıyor ve mırıldanıyor, "İyi. Zaten sonrasında olacaklar için ayakkabıya ihtiyacın olmayacak."

İğrenç pislik.

Sahnede ayak sürüyerek ilerliyorum ve zemin çıplak ayaklarımdan altında soğuk.

Sahnenin ortasına geldiğimde, Gideon dağınık mağarasındaki sandalyelerde oturan iki adama dönüyor. "Size Gündüz Diyarı'nın kraliçesini takdim ediyorum. Bir sabah kuşu gibi şakıyor. Ona çılgılık attırdığınızda sesinin ne kadar güzel çıkacağını merak ediyorum."

Koltuklarında kıpırdanan adamlar dudaklarını yalayıp yumruklarını sıkarken, gözleri açıkta kalan her santim deriyi inceliyor. Özellikle de göğüs bölgemi. Çoğu Fae gibi, dışarıdan iyi görünüyorlar. Sarışın mohawk'lar. Yapılı vücutlar. Kömürleşmiş yüzüyle bile Orin benim dünyamda mankenlere layık görülürdü.

Diğer adam biraz daha yaşlı görünüyor, kırklı yaşlarındaki bir insanla karşılaştırılabilir, bu da muhtemelen on beş bin yaşında veya daha yaşlı olduğu anlamına geliyor. Hayatı boyunca kadınlara tecavüz mü etmiş? Hayatı boyunca kaç kızın canını yaktı?

Sırada ben
mi varım?

Durak.

Tek yapabileceğim bu.

Biraz öksürerek uysalca "Biraz su alabilir miyim?" diye sordum.

Sinirli görünen Gideon şaşırtıcı bir şekilde kabul ediyor. Bara gidiyor, bir sürahidenden aldığı sıvıyı hayvan dışından yapılmış bir bardağa dolduruyor ve bana uzatıyor. Birkaç yudum alıyorum ama sonra Gideon yerden bir şey alıyor. Siyah bir kırbaç. Avucuna vuruyor. Açık bir uyarı.

Bardağı yere bıraktım ve uzun bir şarkıya ihtiyacım olduğuna karar verdim. Ya da en azından çok çok yavaş söylemeye.

Waitress müzikalinden "She Used to Be Mine "a başlıyorum.

Şarkı söylerken sözlerimi ölçüyor ve notalar çıkarıyorum. Kendimi kaybediyorum, gözlerimi kapatıyorum ve Belting Belles ile birlikte olduğumu hayal ediyorum. Son nota geldiğinde, onu yumuşak bir şekilde söylüyorum, ilginç tutmak için biraz vibrato eklerken uzatıyorum. O kadar uzun sürüyor ki oksijensizlikten gözlerimin önünde benekler dans ediyor.

Sonunda durduğumda, küçük izleyicilerim alkışlarken ben de havayı içime çekiyorum. Ama tam da tahmin ettiğim gibi, teklif verme zamanı geldi. Adamlar fiyatları haykırıyor, tekliflerinde çaresizlik var.

Bir bakire satın aldıklarını bile bilmiyorlar. Eminim bilseler fiyat artardı ama siktir et. Gideon için fazladan para kazanmayacağım.

Tuttuğum gözyaşları sonunda akıp gidiyor. Gözlerim yanıyor ve taşıyor. Çirkin bir ağlamanın yaklaştığını hissediyorum. Yanaklarımdan aşağı sıcak damlalar süzülüyor ve göğsüm o kadar daralıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

Açık artırma bulanıktı. İşler kızıştı, iki adam da ayakta, benim için yarışırken sesleri daha da yükseliyor.

Orin tam "Bin altın" diye bağırırken bir şey olur. Yer titrer.

Kubbenin tavanında büyük bir çatlak yankılanıyor ve taşta bir çatlak belirliyor. Buranın üzerimize çökeceğini düşünerek çömeliyorum, başımı eğiyorum ve kollarımla boynumu ve kafatasımı koruyorum.

Bir saniye sonra bomba patlamış gibi bir ses duyulur. Kayalar ve enkaz uçuyor, en büyük kayalar gök gürültüsü gibi yere çarpıyor.

Dirseğimin altından bakıyorum ve daha önce iki kez gördüğüm Griffin'in koridordaki küçük açıklıktan fırladığını görünce şok oluyorum. İri gövdesine yer açmak için mağaranın parçaları düşüyor.

Buraya Kool-Aid Man gibi daldı.

Karışıklık, duvar halılarından birinin yerinden düşmesine ve mumlardan bazılarının üzerine düşmesine neden olur. Yangın hemen yayılır. Odayı duman kaplar.

"Hayır!" Marek ortaya çıkınca Orin bağırır. "O değil. Gideon, çıkar beni buradan. Beni ondan uzaklaştır!"

Gideon sadece güler, sonra da bir geçitten geçerek kaybolur. O gider gitmez geçit de yok oluyor ve Orin ile diğer adamı kendi başlarının çaresine bakmak zorunda bırakıyor. İkisi de uzaktaki duvara doğru koşar, sanki bir işe yarayacakmış gibi acımasız kayaya vururlar.

Marek işini yapıyor, onları sakat bırakıyor. Tecavüzcüler yere yığılırken paralar etrafa saçılıyor.

"Siktir!" Thayne kabaca haykırarak Gideon'un kaçtığı yeri işaret eder. "Tam oradaydı."

Griffin kükrüyor, onun duygularını paylaşıyor gibi görünüyor ve sağır edici ses etrafımızdaki zaten tehlikeye düşmüş yapıyı sarsıyor.

Korkudan inliyorum.

Sonra hayvanın gözleri bana doğru kayıyor ve benimkilerle çarpışıyor. Perili. Rahatlamış. Sevgi dolu.

Altın rengi ve parlıyor. Griffin'in gözlerinin ne kadar parlak olduğunu daha önce fark etmemiştim çünkü gün ışığındaydık ama mağaranın karanlığında, en tanıdık şekilde bana doğru parlıyorlar.

"Zander?" , o kadar sessiz ki kimsenin beni duyduğundan emin değilim.

"Gideon'un muhtemelen bizden kaçacağını biliyorduk," diye homurdanan Torius, alevleri söndürmek için yanan duvar halısını hızla yırtıyor. "O lanet olası bir büyücü. Önemli olan kraliçeyi kurtarmak."

Marek'e gördüğü yerde öldürme emri verilmiş olmalı, çünkü daha önce cesedimi almak için teklif veren iki adam tanınmaz haldeydi. Uzuvarları doğal olmayan açılarla bükülmüş, kanlı yüzleri çökmüş ve kafataslarından bazı beyinler dökülüyor.

Susuzluktan mı, düşük kan şekere mi, yoksa yerdeki kanlı sahneden mi bilmiyorum ama başım . Daha önce hiç bayılmamıştım ama sanki beynim küçülüyor. Etrafımdaki her şey gerçek dışı ve uzak görünüyor.

Griffin -hayır, Zander- sahneye ulaştığında biraz sendeliyorum.

Görüşüm lekeleniyor ve platformdan yüzüstü düşerken her şey kararıyor. Bilincimi tamamen kaybetmeden hemen önce, bedenim yumuşak tüylerden oluşan bir ağa sarılıyor.

CHAPTER 39

Maelyn

taşınyorum. Nazik sallanma hareketleri beni baygın kalmaya teşvik ediyor, ama sanki yapmam gereken bir şey varmış gibi bir aciliyet hissediyorum. Uzaklarda bir yerde sabah kuşları cıvıldıyor. Gözlerimi açmadan güzel kokuları içime çekiyorum. Sandal ağacı ve güneş ışığı. Hava taze ve tatlı. Temiz.

Kirli ve nemli değil-

"Mağara," diye mırıldanıyorum, Zander'in ciddi yüzüne bakarak. Her zamanki yüzüne, Griffin yüzüne değil. "Başka kızlar da vardı. Onlar için geri dönmeliyiz."

Kollarında debelenmeye başlıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor. "Bulundular. Herkes kısa süre içinde tahliye edilecek ama seni oradan çıkarmak zorundaydım."

"Uzun süre baygın mı kaldım?"

"Birkaç dakika. Sen-" Çenesi sıkıştı "-şiddete mi uğradın?"

"Hayır." Yüzünü avuçluyorum. "Tam zamanında geldin. Geleceğini biliyordum. Biliyordum."

"Asla kaçırılmamalıydın. Seni hayal kırıklığına uğrattım, Mae. Çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değil." "Evet, öyle."

Yavaşlayarak durdu ve sırtını bir kaya duvarına dayadı. Mavi gökyüzü üzerimizde. Parlak sarı bulutlar güneş ışığını yansıtıyor ama biz çimenli bir vadinin gölgesindeyiz. Başımı kaldırıp baktığımda, tepelerinde sisler uçuşan yüksek dağlar tepemizde beliriyor.

Burası serin, neredeyse soğuk, ama Zander'in vücudu benimkine karşı çok iyi hissettiriyor. Sıcak. Ve güvenli. Çok güvenli. Sıcak demiş miydim? Sadece ona sarılmak, gözlerimi kapatmak ve nerede olduğumuzu unutmak istiyorum.

Ama yapamam.

Zander'ın soğukkanlı profiline bakıyor, onun hakkında öğrendiğim her şeyi uzlaştırmaya çalışıyorum. Bizim hakkımızda.

Zander ve Griffin bu sabaha kadar zihnimde iki ayrı varlıktı. Beni bataklıktan kurtardığında, efsanevi bir hayvana itibar ettim. Marek ve Kai'yi kurtarmak için o eve girdiğinde, kral ve yarattığın aynı şey olduğu hiç aklıma gelmedi.

"Beni yere bırakabilir misin?" Kıpırdanarak soruyorum.

"Hayır." Zander pes etmiyor. "Diğerlerini burada bekleyeceğiz."

"Ayakta durabilirim."

"Biliyorum."

"Konuşmamız gerek," diyorum ona ciddiyle. "Evet," diye kabul ediyor.

"Yani ben böyle sallanırken ciddi bir konuşma mı yapacağız?" Bacaklarımı tekmelerken, kayıp ayakkabımın ayağıma yeniden kavuştuğunu fark ediyorum. O lanet şey düştüğü zaman çok şanslıydım. Çarpık ayağım bir kez olsun işe yaradı.

"burada da orada da çalışıyor." Zander başını yanıımızdaki bir yere doğru eğiyor. "Mümkün olduğunca yakın olmanı tercih ederim, böylece kaçamazsın."

"Zander." Sesim hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyor, belki de öyle olduğum içindir. "Yaşadığımız onca şeyden sonra neden senden uzaklaşmak istediğimi düşündün ki?"

"Çünkü benim ne olduğumu biliyorsun. Yüzündeki bakışı, gözlerindeki tanıma ifadesini gördüm."

"Gördün. Yani sen kör değilsin..."

"Griffin mi?" bitirdi. "Evet. Bazı nedenlerden dolayı, vardiya değiştirdiğimde, görme yetimi kaybediyorum."

"Neye benzediğimi böyle anladın." Başını salladı. "Sana yalan söylediğim için özür dilerim."

Adam o kadar asık suratlı ki, az önce kaçırılan ve neredeyse cinsel saldırıya uğrayan ben olmama rağmen anı hafifletme ihtiyacı hissediyorum.

"Yani sen bir Griffin'sin." Omuz silkiyorum. "Buraya geldiğimden beri daha tuhaf şeyler gördüm."

Zander, "Griffin şekil değiştirici," diye açıklıyor.

"Ve Gideon'un babası bunu mümkün mü kıldı? Bir büyüyle mi?"

Şaşkınlıktan titreyen Zander neredeyse beni düşürüyordu. "Az önce ne dedin sen? Gideon'un babası mı? Gideon, Alonius'un oğlu mu?"

"Evet, sanırım öyle. Gideon dün gece bana şeytani bir monolog yaptı ve bu yüzden senin peşinde olduğunu söyledi. Ya da bu durumda benim peşimde. Sana zarar vermek için beni kullanmaya çalışıyordu. Senin acı çekmeni istiyor çünkü büyü yapıldıktan sonra baban onunkini öldürdü."

"Zarid, Alonius'u mu öldürdü?"

Gideon'un söylediği her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. "Zarid çıldırmıştı çünkü büyü seni ondan daha güçlü yapmıştı. Bu yüzden büyücüyü Gideon ve annesinin önünde öldürdü. Sonra annesi öldü çünkü kader arkadaşı ölmüştü. Bu da başka bir şey sevgili kocacığım." Zander'ın omzunu dürtüyorum. "Eğer ayrılırsak ikimizin de öleceği gerçeğini rahatlıkla atladın. Bunu en başından bilmek güzel olurdu. Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Zander başını sallar. "Artık tüm sırlarımı biliyorsun."

"Ama ben bilmiyorum," diye karşılık veriyorum. Sorulacak o kadar çok soru var ki, kendimi biraz sabırlı olmaya ve teker teker sormaya zorluyorum. "Büyü gerçekleştiğinde kaç yaşındaydın?"

"Yedi." Zander bir iç çekişten sonra, büyücünün saraya aniden gelişini ve ilk kez dönüşürken geçirdiği acı dolu günleri anlatır.

"Bu korkunç." Kirli çenesini hafifçe ovuyorum.

"Babamın beni gizli tutmasının bir diğer nedeni de buydu. Sadece bir avuç insanın benim yer değiştirme gücümü bilmesine izin veriliyordu. Halkın içine çıkmam doğru olmazdı çünkü güçlü duygular beni isteğim dışında değişime zorlayabilirdi."

Bir yapboz parçası yerine oturuyor. "Biz..." dedikten sonra bu yüzden mi bu kadar çabuk gittin?

"Evet."

"Anladım. Belki de sarılmayı sevmiyorsundur düşünmüştüm."

Zander'ın yüzü acıyla allak bullak olur. "Keşke senin için normal olabilseydim. Bu halimle yaşamaktansa hiç gücüm olmamasını tercih ederim."

"Ama bu kılık değiştirmiş bir lütuf değil miydi?"

"Hayır. Bu bir lanet Maelyn. Acı verici. Yanlış bir şey. İnsanlar beni küçümsüyor, ben de küçümsüyorum. Ben bir canavarım."

"Sen bir canavar değilsin."

"Bunu nasıl inkâr edebilirsin? Beni gördün."

"Peki o ilk gün derede ne demiştin? Sen muhteşemsin, Zander."
Gerginliğinin bir kısmı kaslarından ayrılır. "Bunu söyledin." "Ve ciddiym." "

"Benden korkmalısın."

"Korkmuyorum."

"Neden?"

"Çünkü." Duygularım taşmakla tehdit ederken sertçe yutkunuyorum.
"Çünkü sen beni asla incitmezsin. Ve ben seni önemsiyorum. Hem de çok."

Vadinin yukarısından gelen kargaşada insanlar bir geçitten fişkırmaya başlar.

Önce kızlar dışarı çıkar, sanki her an biri yeni özgürlüklerini ellerinden gibi birbirlerine tutunurlar. Saygılı bir mesafeyi koruyan erkekler arkalarından geliyor.

Duvardan uzaklaşan Zander sonunda beni ayağa kaldırıyor ve "Thayne, bir geçide ihtiyacım var" diye sesleniyor.

Savaşçı koşarak yanıma geliyor ve gözleriyle beni tepeden tırnağa süzüyor. "Kraliçem. Bilincinizi kaybettiğinizde bizi çok korkuttunuz. İyi misiniz?"

"Ben iyiyim, sayenizde."

Thayne portal kutusunun kapağını kaldırarak küçük kürelerden birini çıkarır ve Zander'in avucuna yerleştirir. "Majesteleri, bundan sonra elimde üç tane kaldı. Her kadını evine göndermeye yetecek kadar değil, eğer her biri bunu seçerse."

Zander başını sallayarak geçidi cebine koydu. "Hailene'e geri dönmek için bir tane kullanmamız gerekecek ve onlar için kalıcı bir çözüme ulaşana kadar dişileri olabildiğince rahat ettireceğiz. Ben dönene kadar beni burada bekleyin. Bize müsaade edin."

Bu kovulma ile birlikte Zander, vadinin dışına doğru ilerlerken bir kolunu belime dolayarak beni uzaklaştırıyor. Beni bedenine yakın rağmen, aramızda duygusal bir mesafe var.

Her zaman yaptığı gibi üzerime titremiyor. Parmakları sürekli hareket edip beni okşayacak yerler aramıyor. Yürüyüşü sert ve iş gibi hissettiriyor.

Kötü bir his kaplıyor içimi. Sanki uğursuz bir olay gibi.

"Zander? Nereye gidiyoruz?"

"Seni eve götürüyorum."

Oh. Dönüp mürettebata bakıyorum. "Neden bizimle gelmiyorlar? Portal sayımız azsa, hepimiz aynı portala kullanmalıyız."

Homurdanıyor. Yani buna geri mi döndük?

"Az önce çıkardığın ses bir cevap değil," diye takılıyorum, ondan bir gülümseme koparmaya çalışıyorum.

"," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor.

Vadinin ağzı ileride, çimenli bir çayıra ve ötesindeki birkaç ağaca açılıyor. "Neredeyiz biz?"

"Yelissa'nın Zirvesi."

Verdiği cevap beni o kadar şaşırttı ki sendeledim. "Ne?"

Boynumu bükerek arkamıza bakıyorum. Kayalık noktalar ve uçurumlar en yüksek dağı çevreliyor. Güneş ışığı bulutları yakalıyor, pembe ve turuncu bir karışım karla kaplı yüksekliklerin etrafında süzülüyor.

Çok güzelmiş. "Buranın yasak olduğunu söylemiştin."

Zander beni dürtüyor. "Öyle ama görünüşe göre garip olaylarla ilgili söylentilere Gideon ve diğer büyücüler neden olmuş olabilir. İçeriden görüldüğü kadarıyla, bir süredir dağı işgal ediyorlarmış."

"Evet," diye onayladım. "Gideon öyle dedi."

Dilimin ucuna daha fazla soru geliyor ama çimenlerin arasında büyük bir toprak parçasına rastlayınca hepsi kayboluyor. Üzerindeki taşla bir yazı kazınmış.

Şafaktan gün batımına kadar, gün şafağa kadar, asla başka birini sevmeyeceğim.

Gözlerimi indirerek, bakışlarım çimenlerin öldüğü ve bir daha hiç büyümediği yerin şeklini takip ediyor. Dış hatlar, birbirine bakacak şekilde kıvrılmış iki insanın mükemmel bir silüetini oluşturuyor.

Aslında bir kalbe benziyor, aralarındaki boşlukta sivri bir yeşil çizgi var.

Düzelتيyorum: Kırık bir kalp.

Büyülenmiş bir şekilde diz çöküp elimi toprağın üzerine koyuyorum. Bunu yapar yapmaz, sevgi, memnuniyet, çaresizlik ve ihtiyaçla doluyorum. O kadar yoğun ki, biraz sallanıyorum.

Sanki eş bağının kaynağına dokunuyor gibiyim.

Burası Yelissa ve Conrad'ın öldüğü yer ve arkalarında sihirlerinin bir kısmını bıraktılar. Hissedebildiğim sihir. Burası yemin ettikleri yer, başkalarının ruh eşleri olsun diye hayatlarını feda ettikleri yer.

Ve Zander kesinlikle benim.

Daha önce aramızdaki bağı hissedememiştim ama burada, şimdi .
Zander'a dönüp baktığımda gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

Adamın benim için çıldırmasına şaşmamalı. Bu çok ağır bir şey. İlkel hissediyorum. Sahiplenici. Onun sevgisini, ilgisini ve kabulünü arzuluyorum.

Onun tarafından reddedilmek ne kadar kötü bir his olurdu ve ben ona bunu yaşattım. Onu defalarca geri çevirdim ama o yanımdan ayrılmadı, sabırla onu sevmemi bekledi.

"Çok üzgünüm, Zander." Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Ne için?"

"Senin ne kadar önemli ve özel olduğunu hemen fark edemediğim için."

"Gel bakalım Mae," diyor Zander nazikçe ve devam etmem için bana yardım ediyor
vadiden çıkışımız.

Belki de bağı tamamlamak için beni özel bir yere götürüyordur. Ayrı kaldıktan sonra, bana sahip olmak için her yolu deniyor olmalı.

Ve ben varım.

Bu yüzden ağaçların altında durup portalı elime verdiğinde şaşırdım.
"Eve gitme vaktin geldi."

Sözleri o zaman anlaşıldı. Daha önce Thayne'e dönene kadar onu beklemesini söylemişti. *Ben* demişti, *biz* değil.

"Ne?" Aptalca soruyorum, inkâr gerçeği kabullenmeme izin vermiyor.

Zander parmaklarımı serin, ıslak hissi veren portalın etrafına kapatıyor.
"Nasıl kullanıldığını hatırlıyorsun, değil mi? Sadece Teksas'ı hayal et. Evini. Ailenin yanına git."

"Hayır." Birden sinirlendim, geri çekildim. "Burası benim evim."

"Bu dünya için fazla iyisin." Gözlerini kırıştıran Zander'in buğulu gözleri, başını başka yöne çevirirken kızarıyor. "Sen buraya ait değilsin."

"Bunu yapmayacaksın." Ayağımı yere vuruyorum. "Şimdi olmaz. Valora'da bir geleceğe umutla bakmamı sağladın ve beni geri mi göndermek istiyorsun?"

"En iyisi bu. Gideon serbestken burada olamazsın." "Yine de peşime düşmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Zander hâlâ yüzüme bakmıyor. "Adamlarım ve ben bunu çoktan konuştuk. Mağara çıktığında senin öldüğüne dair bir söylenti yayacağız. Gideon kazandığını düşünecek. Karşı koyamayacak kadar zayıf olduğuma inanırsa, gardını düşürecek ve biz de onu yakalayabileceğiz."

Bıkkınlıkla kollarımı sert bir omuz silkmeye kaldırıyorum. "Yine de yap ama beni sarayda tut."

"İnandırıcı olması için kesinlikle perişan görünmem gerekiyor. Sen hâlâ benimleyken bunu yapamam."

"Peki ya ben? Benim mutsuzluğum ne olacak? İkimiz de öleceğiz, Zander. Gideon dedi ki-"

"Sen değil."

"Ne?"

"Ölmeyeceksin. Bağlantımız karmaşık. Bazı meclis üyeleri öldüğünde körlük lanetim kesintiye uğradı. Bu yüzden hissedemiyorsun. Bağ tamamlamadığımız sürece, iyi olacaksın."

"Bond ya da değil, sensiz olmak istemiyorum." Sönerek, kararını vermiş bir kralla tartışmanın işe yaramayacağını anlamaya başlıyorum. İnleyerek başımı sallıyorum. "Orada, sözün altındaki noktada, bunu hissettim. Seni hissettim. Bizi."

Zander'ın dudakları öyle sert bir şekilde aşağı doğru kıvrılıyor ki titriyorlar. Bu onda gördüğüm en sert kaş çatmaydı. Şimdiye kadar gördüğüm en çatık kaşlı.

Eğer gidersem, o yüzü özleyeceğim, çatık kaşları ve her şeyi.

Ellerini omuzlarıma koyan Zander, alnımız birbirine değene kadar beni kendine çekiyor. "Bir hafta önce benden kurtulmak için sabırsızlanıyordun."

"Bir hafta önce seni sevmiyordum."

Parmakları, ilan-ı aşkımdan etkilenerek kollarımda kasılıyor. "Peki ya şimdi?"

"Evet."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayatımda hiçbir şey için bu kadar pozitif olmamıştım." Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca Zander'a karşı hislerim artıyordu, ama bugün beni bir uçurumdan aşağı itti ve düşüşten geri dönemiyorum.

Zander kalbimin sahibi.

Ruhumun.

Parmaklarımı boynunun arkasında birleştirerek yüzünü aşağı çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Tutkulu öpücüğümün hissettiğim her şeyi anlatmasına izin veriyorum.

Dilimi derinlere daldırarak, onu sevdiğimi ve kabul ettiğimi bilmesini sağladım. Her bir parçasını.

Tuzlu gözyaşlarını tadana kadar geri çekilmiyorum. Benim gözyaşlarım değil.

Onun.

Zander'in altın rengi gözleri her zamankinden daha fazla parlıyor, ıslak damlalar göz kapaklarından dökülüp yüzünden aşağı kayıyor. Göğsünün bronz tenine düşüyorlar,

Karnından aşağı yuvarlanıyor, pantolonunun beline kadar ıslanıyor. "Tekrar söyle," diye homurdanıyor.

Hiç tereddüt etmedim. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Mae. Her zaman seveceğim." "Lütfen beni gönderme," diye yalvarıyorum.

Telaşlı hareketlerle kolyesini çıkarıyor ve başımın üzerine bırakıyor. "Benim için bununla ilgilen."

"Zander, hayır."

Sessiz bir hıçkırıkla göğsüm sarsılıyor, hızla geri çekilmeden önce ağzıma bir öpücük daha konduruyor.

"Git. Şimdi, Maelyn." Sesi kendi sesi gibi bile çıkmıyor. Yarı hayvan, yarı insan. Titreyerek yere düşüyor. Dört ayak üzerinde, başını kaldırırken vücudu şiddetle seğiriyor. Dikdörtgen siyah yarıklar bana bakıyor. "Ben ciddiym. Git buradan. Bunu görmeni istemiyorum."

Ama hareket edemem. Hareket etmeyeceğim.

Zander'ın onun değişimini izlerken beni izlemesine ihtiyacım var. Ona korkmadığımı göstermek istiyorum.

Yine de yüzümü buruşturmadan edemiyorum. Korkunç bir manzara.

İnleyerek, Zander'ın göğsü yarıldı. Açıkta kalan kaburgaları pençelere dönüşürken iç organlarını görebiliyorum. Kolları düzinelerce yerden kırıldığında yere yığılıyor. Kemik parçaları deriyi parçalıyor, tüyler oluşmaya başlarken uzuvlar uzuyor ve sarkıyor.

Kafası çatlıyor.

Çatlamış.

Kafatasının ayrıldığı boşluğu kanlı bir baloncuk dolduruyor, sanki beyni daha fazla et oluşturmak için genişliyormuş gibi.

Yüzünün derisi eriyor gibi görünüyor, sonra burnu ve dudakları kaybolurken ve bir gaga oluşurken uzuyor ve yeniden sertleşiyor.

Acı verici olduğunu söylemişti. Boyutunu fark etmemiştim ve şimdi dehşete düştüm.

Ondan dehşete düşmedim. Onun için dehşete düştüm.

Ne bekliyordum bilmiyorum. Büyülü bir şey, *puf! Şimdi bir Griffin oldun*, sanırım. Ama bu çok saçma. Tabii ki bu kadar kolay olmazdı.

Bu daha mantıklı. Vücudu kendini yeniden düzenliyor, insan dışı bir şeye, daha büyük bir şeye dönüşüyor.

Ağzımı kapatarak, Zander'ın pantolonu yırtılırken ağzım açık kalıyor. Bacakları da kolları gibi aynı acı verici muameleyi görüyor ve botları ayaklarından sıyrıldığında ayak parmaklarının şişip tüylendiğini, tırnaklarının pençeye dönüştüğünü görüyorum.

Sonunda bitti.

Kanatlarını birkaç kez geren Zander, yeni formuna alışmaya çalışırken ofluyor. Gözyaşları hâlâ gagasından aşağı süzülüyor ama bunun fiziksel acıdan kaynaklandığından şüpheliyim.

Kalbi kırılıyor.

Benimki de öyle.

Birbirimize bakarken birkaç saniye geçti.

Daha önce de yüz yüze gelmiştik ama bu sefer çok farklı. Çünkü o efsanevi bir yaratık değil. O benim kocam ve beni görebiliyor. Gözyaşlarımı görebiliyor. Yüzümdeki sevgiyi görebiliyor.

Onu rahatlatmak ve güven vermek isteyerek bir adım öne çıkıyorum ama tehditkâr bir hırıltı çıkarınca duruyorum.

Bu gürleme sesi sağır edici bir kükreme olana kadar yükselir. Bir ıstırap çığlığı.

Kulaklarımı kapatarak biraz siniyorum. Çünkü, kahretsin, bu çok gürültülü. Korkumdan tatmin olmuş gibi görünen Zander havlıyor ve uçup gidiyor.

Dağın alt kısmındaki bir kaya çıkıntısına inerek, geri çekilişimi uzaktan izlemek üzere oturdu.

CHAPTER 40

Zander

Sanırım bir sır daha kaldı. İhmal edilmiş bir yalan. Maelyn'e ondan ayrı kalmanın beni öldüreceğini söylemedim. Çünkü söyleseydim, yanımda kalacağını biliyordum.

Keşke onu daha çok öpebilseydim. Ona daha iyi bir veda edebilseydim. Zihinsel olarak vardiyayı savuşturmaya çalıştım ama yıkım onu ön plana itti. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanabildiğime şaşırdım ve şimdi her yerim ağrıyor. Kısmen bir saatten kısa bir süre içinde üçüncü kez vites değiştirdiğim için. Kısmen de ruhumun diğer yarısı benden koparılmak üzere olduğu için.

Maelyn' ölmesi için makul bir yol bulmak zor değildi, çünkü Griffin dağın içinde kontrolü ele geçirdiğinde onu pekâlâ öldürebilirdim. O küçük tünellerde kontrolü kaybetmek tehlikeli bir hataydı ama elimde değildi. Kafesleri ve bir deri bir kemik kalmış kızları keşfettiğimde, Maelyn'in herhangi bir süre boyunca orada tutulduğunu bilmek dayanabileceğimden fazlaydı.

O kadar bencildim ki, onu elimde tutmak için o kadar çaresizdim ki, geleceğimizi inkar ettim.

Gerçek şu ki, onu burada koruyamam. Valora'da kalmak onu mahvedecek. Eğer Gideon ona ilk , eninde sonunda başka biri ulaşabilir.

Çok fazla düşmanım var.

Kral olarak konumuma Gün Diyarı'nın tüm vatandaşları tarafından saygı gösterilmediği sürece, tehlike için bir mıknatıs olacağım.

Bu yüzden, benim ve ruhum için ne kadar yıkıcı olacağına aldırmadan Maelyn'i gönderiyorum.

Gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana bakarken kalp kırıklığı kararlılığımı kırmakla tehdit ediyor.

Pembe çiçeklerle dolu bir ağacın altında, yapraklar etrafında uçuşurken bir melek gibi. Kızgın küçük bir melek. Yumrukları iki yanında sıkıca toplanmış. Ağzı benimkine rakip olacak şekilde çatılmış.

Onun acısına bakmak bir aynaya bakmak gibi. Kendi mutsuzluğum bana geri yansıyor.

Yine de kendimi yerimde kalmaya zorluyorum ve benden uzaklaşmasını izliyorum. Parmaklarını açarken bir hıçkırık göğsünü parçalıyor. Geçit avucundan parlıyor. Bana kederli bir bakış daha atarak, onu yere bırakıyor. ayaklarının dibinde. Işık parlayarak profilini aydınlatıyor. O adımını atar atmaz tek yönlü geçit kayboluyor. Ve sonra kayboluyor.

Bir zamanlar karımın durduğu boş yere bakarken dakikalar geçiyor. Onu tutmam için bana yalvardığı yer. Beni sevdiğini söylediği yerde.

"Majesteleri." Thayne bana aşağıdan yavaşça yaklaşıyor, sanki yaralı bir hayvanmışım gibi.

Sanırım öyleyim. Hayatımda yaşadığım tüm acılar arasında, eşimle arama bu kadar mesafe koymak en kötüsü.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Başparmaklarını ceplerine sokan Thayne, çimenlerin üzerinde durduğu yerde topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır.

Geriye kayıyorum, acıyı hissetmiyorum bile, çıplak olduğumu bile umursamıyorum. Ne kadar kırılmış ve savunmasız olduğumu saklayamam.

"Ne?" Kendimi kayanın üzerinde oturur pozisyona iterek soruyorum.

"Cidden Maelyn'in gitmesine izin mi verdin? Onun peşinden gitmiyor musun?" "Tabii ki peşinden gideceğim," diye bağırarak planımın bir kısmını açıklıyorum.

Maelyn'in ayrılışından bahsettiğimde adamlarıma söylememiştim. "Krallığın işlerini düzene sokar sokmaz yani."

Thayne, "Evet, annen göre, yokluğunda seni yönetecek birini ataman gerekecek," diyerek bariz olanı ifade etti.

Kirian ve Quinn şu anda kaleyi koruyor olabilirler, ancak tüm dikkatlerini vermeleri gereken kendi krallıkları var.

Thayne'in fark etmediği , bunun geçici olmadığı.

"Hemen bir turnuva düzenle," diyorum ona, "hemen."

"Ne?" diye kekeledi.

"Ben gidiyorum. Temelli olarak."

"Yani bana insanlar aleminde yaşayacağını mı söylüyorsun?"

"Evet."

"Ama-ama-" Askerim sarsıldı. "onların dünyasına alıştığında, aşağı yukarı on yıl yaşarsın, yetmiş yıl kadar yaşarsın."

"Biliyorum."

"Dünya'ya gitmek için yirmi beş bin yıllık bir yaşamı takas ediyorsun." Bunu kendisi için mi yoksa benim için mi söylediğinden emin değilim ama başımı sallayarak onaylıyorum.

"Maelyn olmadan zamanın hiçbir değeri yok. Onun gittiği yere gideceğim, bu daha erken ölmek anlamına gelse bile."

"Çok daha erken," diye vurguluyor Thayne. "Lanet olsun. Belki de artık eşimi bulmak istemiyordum. Bu insanı delirtiyor."

Kederli ruhuma rağmen, bunun ne kadar doğru olduğuna biraz gülümsüyorum. "Hiçbir fikrin yok."

İç geçiriyor. "Yani bu mı? Gerçekten tacı bırakıyor musun?" "Bu rol için biçilmiş kaftan değilim."

"Evet, öylesin." Benim sadık savaşçım varlığının her zerresiyle buna inanıyor ve böyle bir adamın yanımda savaşmasından onur duyuyorum.

"Böyle düşünmeniz benim için çok anlamlı. Sen iyi bir asker oldun. Umarım bir sonraki lider sana karşı nazik olur. Hey, bu sen bile olabilirsin."

Her zaman alçakgönüllüdür, kıkırdar. "Ben sadece birkaç portalı olan bir adamım. Benden daha değerli pek çok kişi var."

Onunla tartışmayacağım çünkü o haklı. Bu diyarda güçlü insanlar var. Tahtın kral olmayan biri tarafından ele geçirilmesinden bu yana yüz bin yıldan fazla zaman geçti. Doğuştan kral ya da kraliçe olmayan birine kral ya da kraliçe olma şansı verildiğinden beri.

İnsanlar muhtemelen bugünü bekliyordu ve ateş kullanma becerisine sahip bu kadar çok vatandaş varken, sonucun ilginç olabileceğine dair bir his var içimde. Tarih kayıtlarına göre, bu tür yarışmalar genellikle bazı yarışmacılar için ölümle sonuçlanır.

"Hailene'e döner dönmez turnuvayı düzenle ve haberi her yere yay," diye emrediyorum. "katılmak isteyen her erkek ya da kadın yarışabilecek."

"Bundan emin misin?" Thayne bir kez daha deniyor ve bana

Dışarı.

Başımı salladım.

Yeni cetvelin emin olmak için yeterince uzun kalacağım. Yardım edeceğim. Gideon'u avlasınlar. Ben de karımın peşinden gideceğim.

CHAPTER 41

Zander

Diğerleri gibi geçidi kullanmak yerine griffin formunda Hailene'e geri uçmaya karar verdim. Canavar olduğumda daha vahşiyim. Pençe ve tırnaklardan oluşan dış görünüşüm bana bir zırh hissi veriyor. Şu anda ihtiyacım olan zırh.

Kimseyi korkutmamak için evimin üzerinde saatlerce süzülüyorum. Bulutlara girip çıkarak ormanları, nehirleri ve kasabaları inceliyorum. İlk kez uçmayı öğrenen küçük Fae çocuklarını izliyorum. Bahçelerinde çalışan cüceler görüyorum. Vahşi atlar dağınık tarlalarda koşuyor.

Krallığın yükünün artık benim sorunum olmayacağını bildiğim için rahatlayacağımı düşünmüştüm ama nostalji beni sardı.

Bana kral olarak parlama şansı verilmedi. Kendi topraklarımı keşfetmek için yeterli zamanım olmadı.

Artık asla yapmayacağım.

Saraya yaklaşırken yorgunluk üzerime çöküyor. Aşağıda askerler ve hizmetkârlar koşuşturuyor, büyük ihtimalle haberleri yayıyor ve turnuva için planlar yapıyorlar.

Sadece bir süre uyumak, Maelyn'le birlikte olmayı hayal etmek ve artık kral olmadığım ve aşkımla birlikte olmak için özgür olduğum yeni bir gerçekliğe uyanmak istiyorum.

Patilerim odamın dışındaki taş balkona değer değmez geri kayıyorum.

Yemin ederim Maelyn'in yakınlığını hâlâ hissedebiliyorum. Odama girdiğimde, onun kokusu bana çarpıyor. Çarşaflarım onun gibi kokuyor. Kendini buraya yerleştirmiş, her yarığı ve köşeyi işaretliyor. Tarağında onun saçları var. Çamaşır sepetim onun kıyafetleriyle dolu. Tüy kalem bile beni sertleştiren anılar uyandırıyor.

Aletime sıcaklık hücum ediyor. Vücudum beni kandırıyor.

Damarlarım hırpalanmış kalbime ihanet ediyor, sanki Maelyn yanımdaymış gibi fokurduyor ve vızıldıyor.

Ne zalim bir numara.

Onu özlüyorum. Onu o kadar çok özlüyorum ki, hayal görüyorum. Eş çılgınlığı şimdiden başladı mı?

Dolaba yönelip pantolonumu çıkarmak üzereyken, "Umarım tüm krallığın seni doğum günü kıyafetle görmesine izin vermemişsindir," dediğini duyuyorum.

Yavaşça arkamı dönüyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğüs kafesim ağrıyor.

Evet, delirdim. Eşlerini kaybetmiş, ancak bazen onları hala gördüklerine yemin eden kadın ve erkeklerin hikayelerini duydum. Bazı durumlarda, halüsinasyonlarını uçurumlardan denize kadar takip etmişler.

Maelyn kollarını kavuştururken çarşafın hışırtısını duyuyorum. "Buraya gelmen neden bu kadar uzun sürdü? Saatlerdir bekliyorum. Buraya gizlice girmenin ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Açım ama kimse burada olduğumu bilmiyor, o yüzden kimse bana yemek getirmiyor. Bir şey daha var. O elbiseyi tek başıma çıkarmak zorunda kaldım. Bunu yapmak kolay değil, Zander."

Benim deli aklım bile böyle orijinal bir Maelyn saçmalığı bulamazdı. O gerçekten burada.

"Bunu yapmamalısın, bunu yapmalısın."

"Teksas'ta olmak mı? Uh huh. Portalların nasıl çalıştığını biliyorsun, değil mi? Gitmek istediğim yeri hayal etmeye çalıştım ve aklıma ne geldi biliyor musun? Bu saray. Portal beni gizli girişin yanındaki çalılıkların yanına bıraktı. Görünüşe göre benimle sıkışıp kaldın."

"Mae," diye bağıryorum, kilitli olduğundan emin olmak için kapıya doğru koşuyorum. Kimse onun burada olduğunu bilmemeli. "Bana meydan okudun."

"Kaslı kışına bahse girebilirsin ki yaptım. Seninle düşündüğünden daha fazla ortak noktamız var. Çünkü ben senin gibi birini sevdiğimde onu her şeyimle severim. Ben sadık biriyim. Peki ya bu dünya? İstismar edilen troller, kaçırılan kadınlar ve sen... Ben varım. Ben de varım. Hepsi için. İşler zorlaştığında gemiyi terk etmem." Dizlerinin üzerine çöküp çarşafın düşmesine izin verdiğinde yatak alçalıyor. "Ve şimdi yatağımızdayım, çıplak ve azgın. Bu konuda ne yapacaksın?"

Karnına inmeden önce ellerinin havada hareket ettiğini duyuyorum. Yumuşak parmak uçlarının teninde gezinirken çıkardığı sessiz titreşim vücudumda tüylerimi diken diken ediyor. Göğüslerini avuçluyor, etlerini sıkıyor ve meme uçlarını koparıyor.

Kendiyle dalga
geçiyor.
Beni baştan
ıkartıyor.
şah mat.

Sikim hazırolda, ona doğru geriliyor. Ereksiyonum zonkluyor, nabzımla birlikte aşağı yukarı sallanırken dimdik dışarı çıkıyor.

Mutluluk ve öfke arzumu karışıyor. ileden çıkaran eşim. Kendimle savaş halindeyim, onu becermeli miyim, tokatlamalı mıyım yoksa her ikisini de mi yapmalıyım emin değilim.

"Seni gören oldu mu?" Biraz rahatlamak için sikimi tutup sıkma dürtüsüne direnerek homurdandım.

"Hayır. Bundan eminim. Hani herkes *Kraliçe Maelyn şöyle, Kraliçe Maelyn böyle* der ya? Dediğim gibi, bana hiç yiyecek getirmediiler. Beni beslememelerine imkan yok."

Tamam, ona inanıyorum. Eşimi a bırakırlarsa kellelerini alacağımı herkes biliyor.

"ok tehlikeli bir hamle yaptın, karıcığım." Ona gitmesi için bir şans verdim ama o hemen buraya koştu. Onu ikinci kez bağışlayacak güce sahip olduğumu sanıyorsa yanılıyor. "Oyunda kralı köşeye sıkıştırmak bir şeydir. Ama gerçek hayatta? Kendini benim merhametimde bulacaksın."

"Güzel. Elinden geleni yap, kocacığım."

Dönerek ellerinin ve dizlerinin üzerine tnyor, kıçını bana doğru uzatıyor. Kıını oynatıyor. Benimle oynuyor ama bu meselenin ne kadar ciddi olduğunun farkında değil.

Yumruklarımı sıkarak yatağın kenarına giderken ellerimi yanlarımda tutuyorum. "Ne istediğini anlamıyorsun. Eğer bunu yaparsak, aramızdaki bağ sağlamlaşacak. Benden ayrı kalamayacaksın. *Beni asla terk* edemezsin."

Omzunun üzerinden bakarken saçları sırtında dalgalanıyor. "Zaten yapamam. Ben senin olduğun yere aidim."

Onun oyununa gelerek iki elimle kalçalarını kavradım. Sikim kıının yanağını drtnceye kadar onu geriye doğru srklyorum. Sertliğimi teninde hissedince nefesini içine çekti.

Kendimi tutmak için harcadığım çabadan titreyerek kalçamı dndryorum, ta ki ucum sırlıslıkla olmuş amına değene kadar.

Ve sırlıslıkla. Suyunun bir kısmı sikimin başının alt tarafında toplanıyor ve bir perçem yavaşça boyum boyunca ilerliyor.

"Yalvar," diye emrediyorum, sesim ancak boğuk bir fısıltı, çünkü ağzl kedi dudakları kasılıyor, beni emmeye alışıyor. Ama ben

doğru kelimeleri söyleyene kadar ona istediğini vermeyecektir.

"Lütfen," diye sızlanıyor Maelyn.

"Lütfen ne?"

"Seni

istiyorum."

"Ve?" Bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

"Kocamın güzel amımı sikmesini istiyorum."

Aferin kızıma.

Girişine çentik atarak yavaşça ileri doğru itiyorum. Sıcak teni ipeksi. Uyumlu ama sıkı. Sikimin ilk birkaç santimi ıslak sıcaklıkla sarıldığında inliyorum.

Onu ilk seferimizde bu şekilde almayı planlamamıştım - vahşi bir canavar gibi arkadan iterek. Ama yine de, Maelyn benim vahşi yöntemlerimden hoşlanıyor gibi görünüyor.

Yavaşça pompalıyorum, dirençle karşılaşıyorum. Maelyn'in bekareti.

Beni

mkini

.

Bizim

kiler.

Birlikte harika ve yeni bir şey deneyimliyoruz.

Bariyeri iterek içeri giriyorum, ama zevk hızla acıya dönüşüyor. Maelyn çığlık atıyor ve geriliyor.

Hay sikeyim. Bu acıtıyor. Bekâretini bozmanın acısını hissediyorum, karnımda bir yerlerde beyaz bir yanık.

"Seks normalde kader arkadaşlarının canını acıtmaz," diye homurdanarak karımın sırtını bedenimle örtmek için eğildim. Yakınlık istiyordum. Kürek kemiklerinin arasını öpmek.

"Tabii ki biz bunun istisnasıyız," diye alay ediyor, gergin bir şekilde.

Muhtemelen tamamen insan olduğu gerçeğiyle birleşen boktan bir bağ. Ama ne var biliyor musun? Sevindim.

"Acı çektiğin için mutlu değilim," diyorum ona, "ama senin yanıdayım. Acını paylaşıyorum."

"Sen de mi

hissediyorsun?"

"Evet."

"Güzel. Özür dilerim," diye düzeltiyor. "Her zaman kadınların ilk kez seks yaptıklarında acı çekmelerinin haksızlık olduğunu düşünmüşümdür."

"Daha iyi yapacağım," diye onu rahatlatıyorum, klitorisini bulmak için bir kolumu ön tarafına doluyorum.

Nazik daireler çizerek ovduğumda ondan bana doğru zevk fişkırıyor ve Maelyn'in iç kasları kalınlığının etrafında gevşemeye başlıyor. Daha yarısına kadar girdim ama en kötü kısmı bitti.

Geri çekilerek yavaşça itiyorum, hareketleri birkaç kez tekrarlıyorum. İnç inç, horozum rahat kadifemsi duvarlar tarafından kaplandı. Sonuna kadar girdiğimde, Maelyn'in titreyen bedeninden titrek bir inilti çıkıyor.

Acı donuk bir ağrıya dönüştü ve aynı anda hem klitorisyle hem de meme uçlarından biriyle oynarken, aletimden ıslaklık fişkırıyor.

Bana doğru geri iten Maelyn, "Artık hareket edebilirsin" diye inliyor.

"Ah, ah." Derin bir şekilde oturuyorum ve ondan bir hırıltı duyuyorum. O kısır bir

azgın olduğunda küçük bir şey. "Ne diyorsun?"

Maelyn ayağa kalkarak sırtını önüme yaslıyor ve başını çeviriyor. Çenemi kavrayarak bir öpücük vermeme teşvik ediyor, ben de seve seve veriyorum.

"Şafaktan alacakaranlığa, alacakaranlıktan şafağa kadar, asla başka birini sevmeyeceğim" derken nefesi dudaklarımın üzerinde geziniyor.

Kelimeler kalbime ulaşıyor ve tutunuyor. Sıkı tutun.

Coşku başımı hafifletiyor, midemi titretiyor. Sanki serbest düşüşteymişim gibi.

İtaatsizliği yüzünden Maelyn'e karşı beslediğim kızgınlık eriyip gidiyor.

Beni dinlemediği için birine hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Burada devam eden varlığıyla nasıl başa çıkacağımızdan hala emin değilim - özellikle de mağarada ölmüş olması gerektiğinden - ama bunu daha sonra çözeceğiz.

Her ne kadar daha önce bir kez söz vermiş olsak da, bu seferki çok önemli. Bu sefer önemli. Kısık bir fısıltıyla ona yeminimi tekrarlıyorum.

"Şimdi benimle seviş, kocacığım. Ruhumu al."

Asla reddedemeyeceğim bir istek.

Bir dizimi yatağa koyup, sikimi Maelyn'in amına sokarak, ikimiz de uzanmak için yeterli alana sahip olana kadar onu ileri doğru yönlendiriyorum. Karnını yatağa bastırarak, yavaş vuruşlarla içine pompalamaya başlıyorum.

İnleyerek başının yanındaki yastığı yumrukluyor ve ben onun elini tuttuğum için kumaşı ve tüyleri kısıkanıyorum. Onun yerine bana gerekirdi.

Avucumu onunkinin altına kaydırıp parmaklarımızı kenetliyorum.

Bunun için çok uzun süre bekledim. Aşk için. Yakınlık için. Artık tadına baktığıma göre, onsuz bir günden fazla geçirmeyi hayal bile edemiyorum.

Görme yetim yakında geri gelecek ama şimdilik diğer duyularıma güveniyorum.

İçine daldığımda Maelyn'in baş döndürücü nefes alışlarını dinliyorum.

Burnumu omzunda gezdirerek benimkiyle karışan tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Aminin ipeksi kayganlığını hissediyorum, kökten uca shaftımdaki sinir uçlarını ateşliyor. Leğen kemiğimin altında ezilmiş tatlı kıcı, diğer elimi dolduran esnek memesi ve derinlere gömülmüş sikimle, sanki onun en iyi yerlerine hükmediyor gibiyim.

Neredeyse . "O güzel ağzını bana ver."

Talebimi yerine getirmek için başını çevirdiğinde, dudaklarını nefes nefese bir öpücükle yakalıyorum.

Hem bedenlerimizle hem de ağızlarımızla iyi bir ritim buluyoruz. Birlikte kıvranıyoruz.

Birbirimizin havasını soluyoruz.

İstmeden hızlandığımda çığlıklar ve iniltieler odamı dolduruyor. Bağ beni taleplerini yerine getirmeye çağırıyor ve kalçalarım daha sert çalışmaya başlıyor. Sikim inanılmaz derecede derine iniyor, amını sınırına kadar geriyor.

"Mae," diye homurdandım, onu sikmeyi bırakıp "dönmen gerek," diyecek kadar uzun süre duramadım.

"Neden?" diye mırıldanıyor. "Böyle çok iyi hissettiriyor. Tanrım, bunu saatlerce yapabilirim."

"Bunu duyduğuma sevindim ama yapamam. Bu noktada, beş dakika daha dayanabilirsem şanslıyım. Ayrıca, laneti kırmak için göz temasına ihtiyacımız var."

"Tamam." Maelyn bana karşı kıvranıyor, kıcını kaldırıyor ve itişlerimin açısını değiştiriyor. "Eğer dönmemi istiyorsan -" diye inliyor yeni bir noktaya vurduğumda "- bir saniyeliğine benden çekilmen gerekecek."

Boğuk boğuk
inliyorum. Söylemesi
yapmasından daha
kolay.

Söyledikleri doğru, ama bedenimin kendi akli var. Beynim bana yavaşlamamı söylerken, bağlarım daha hızlı gitmemi sağlıyor.

"Üç kadar sayınca..." Neredeyse çılgınca bir aceleyle içine giriyorum ve ten tene çarpmaya başlıyor. "Bir."

"İki." Eli benimkini daha sıkı kavırıyor.

"Üç." Sahip olduğum tüm , kendimi Maelyn'in sıkı sıcaklığından vücudunu ters çevirecek kadar uzun süre kaymaya zorluyorum. Dizlerine vurarak

vücudunu kendi vücudumla örtüyorum ve tekrar amına giriyorum.

Bu sefer acı yok.

Sadece ihtiyaç. Gelmek için yakıcı bir gereklilik.

Ve şimdi göğüsleri zıplıyor. Yumuşak kürelerin gövdem derisinde sallandığını hissedebiliyorum. Onlarla oynamak istiyorum. Onları sıkmak.

Bir dahaki sefere, parmaklarımın arasındaki etin şişkinliğini gördüğümde yapacağım. Şu anda bunu bitirmenin zamanı geldi.

Bir başparmağımı Maelyn'in klitorisine bastırıyorum ve itişlerimle aynı anda ovuyorum. Tabii ki, bu sadece benim için hisleri ikiye katlıyor ve toplarım sıkılaşıyor. Tüm vücudum karıncalanıyor.

"Gözlerini açık tut." Dudaklarım onunkilere konuyor ve öpücüklerle konuşuyorum. "Bağı tamamlamak için gözlerimin içine bakmalısın."

"Yakında olacak mı?"

"Evet." Her zaman var olan karanlığın içinde ışık parçacıkları patlamaya başladı bile. "Ve birkaç uyarı." *İt, it, it.* "Eşlik bağımız ateşlendiğinde kıvılcımlar havada uçuşacak. Ve..." Şimdi korktuğum kısım geldi. "Sonrasında yer değiştireceğim. Üzgünüm, Mae."

"misin?" Tırnakları sırtıma batıyor, sanki yeterince sıkı tutarak beni yanında tutabilirmiş gibi.

"Keşke zorunda ."

"O zaman yapma. Sadece kal. Burada benimle kal."

"Saatlerce yer değiştirebilirim," diye uyarıyorum. "Kaderli çiftler arasındaki ilk birleşmeden sonra Fae güçleri artar."

"Umurumda değil," dedi pantolonunun altından. "Sadece seninle olmak . Seni seviyorum."

Benim harika eşim. Sözlerinin ne kadar büyük bir hediye olduğunun farkında değil. Ben.

"Seni seviyorum karıcığım." Onu derinden öperken, gözlerimi açık tutuyorum

Aynı anda hem meme ucunu hem de klitorisini
çimdikliyorum.

Birkaç olay hızlı bir şekilde art arda gerçekleşir.

Işık ve renkler beliriyor ve Maelyn'in yüzüne doğru göz kırptığımda, onun muhteşem gözlerinin benimkilere baktığını görüyorum.

Bağlanır bağlanmaz, görüşüm geri geldi. Parlak ışık ve keskin çizgiler kızarmış yanakları, şişmiş pembe dudakları ve yeni sikilmiş terli sarı saçları oluşturuyor.

Bağırmak ve gülmek karışımı bir ses çıkarıyorum.

Maelyn gülümsemeye başlar, ancak orgazmı doruk noktasına ulaştığında yüzü aniden bükülür. Ağzı O şekline dönüşür. Sessiz bir çılgılık.

Maelyn'in amcığı sikimin etrafında spazm geçirirken ikimizi de mutlak bir coşku kaplıyor.

Sıkı kasılmalar kendi orgazmımı tetikliyor ve tohumumu içine dökerken boğazımdan bir kükreme patlıyor. İçine doğru pompalamaya devam ediyorum, sikimden fişkırان jetler onun dar duvarlarını ısı ve kayganlıkla kaplıyor.

Sonunda sesini bulan Maelyn çığlık atıyor. Ağırılığının altında sıkışmış, çığlığı zevk hıçkırıklarına dönüşürken eğiliyor ve çırpınıyor.

Ben onun üzerinde birkaç kez daha sallanırken etrafımızdaki havada kıvılcımlar patlıyor, benden her damlayı sağdığından emin oluyorum.

Maelyn büyülu bağımızın kendini kutlamasını izlerken gözleri büyüyor ama ben ona bir bakış bile atmıyorum. Güzel eşimi izlemekle çok meşgulüm.

Saniyeler içinde, parıldayan ışıklar titreyerek sönüyor ve kayboluyor, ama çok sevdiğim ela havuzlarında yansıma şekillerini asla unutmayacağım.

Sonra ruhumda bir değişiklik oldu. Bir çeşit iyileşme.

Yıllar boyunca içimi karartan tüm yalanlar ve tutulmayan sözler yok oluyor.

Ruhum yenilendi. Tertemiz yıkandım ve kalbimi çocuksu bir sersemlik kapladı. Hayatın yükünden kurtulmuş birinin yaşadığı türden bir baş dönmesi.

Maelyn gerçekten de ışığını gölgelerime getirdi.

Hissettiğim mutluluğa rağmen, göğsüm sarsılmaya başlıyor ve değişimin yaklaştığını haber veriyor. Göğüs kafesimde keskin bir acı hissediyorum ve "Hissedebiliyor musun?" diye homurdanıyorum.

Maelyn'in alnı şaşkınlıkla kırışıyor. "Neyi hissetmek?"

"Vardiya. Artık bağlandığımıza göre senin için acı verici olabilir. Çok üzgünüm, Mae." Yeni gözlerim yüzünde sıkışık bir ifade ya da sıkıntı arıyor ama sadece memnuniyet görüyorum.

mi? Acıdan kaçabilecek mi?

Alonius'un ruhuna sessiz bir yakarış gönderiyorum. Büyücüye, Maelyn'e zarar vermediği sürece gücümden bir daha asla şikayet etmeyeceğime söz veriyorum.

Karım gülümsüyor. "Tatmin olmaktan başka bir şey hissetmiyorum." Ben de gülümsüyorum.

Güneşlere ve Alonius'a dostumu bağışladıkları için teşekkür ederim.

Bunun nedeni gücümün doğal olarak kazanılmamış, verilmiş olması olmalı.

Ve bu gerçekten bir hediye. Gelecekte asla hafife almayacağım bir hediye.

Vardiyaya bir dakika beklemesi için yalvararak, dudaklarımdan övgü sözcükleri dökülürken Maelyn'in yüzünü öpücük yağmuruna tutuyorum. "Sen benim her şeyimsin. Seni seviyorum. Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Glmsyr ve yumuşayan sikimin vücudundan kaymasına izin verirken enemdeki kirli sakalı hafifçe kaçıyor. "Beni asla bırakma."

Bu her zaman itaat edeceğim bir emirdir.

CHAPTER 42

Maelyn

Yüksek sesli thu ds huzurlu uykumu böldü. Battaniyenin altına daha da gömülüyorum, sırtımın sıcaklığını arıyorum.

Ama sonra yorganın altındaki sert yüzeyin kalça kemiğime battığını hissediyorum ve bir an için kendimi o kafesin içinde hayal ediyorum.

Gözlerim açıldı.

Hemen Zander'in yatağını görüyorum. Yerden ayakucuna bakıyor olsam da rahatlıyorum.

Neden yerdeyim? Oh, evet.

Seks yaptıktan sonra Zander bir Griffin'e dönüştü. Dönüşümü ikinci kez izlemek en az ilki kadar acı vericiydi ve zavallı adam kakasını yapmış olmalıydı, çünkü dönüşüm tamamlanır tamamlanmaz oflayıp puflayarak odasının ortasına yığıldı ve horlamaya başladı. Ondak uzakta zaman geçirmeyi reddederek battaniyeleri kaptım ve yanına kıvrıldım.

Yuvarlanıyorum ve usulca yan tarafındaki kürke dokunuyorum. Başım arka bacağı tarafından sarılıyor ve vücudumun alt yarısı kanatlarından biri tarafından koruyucu şekilde örtülüyor.

Gümbürtüler yeniden başlıyor ve birinin kapıyı çaldığını fark ediyorum.

"Kral Zander, acil bir durum var." Bu Thayne'in sesine benziyor.

Zander'in kanadını rahatsız ederek doğruluyorum ve uyandığında anında geriliyor. Gagasını sağa sola sallayarak odada bir tehdit olup olmadığını araştırıyor ve hiçbir şey bulamıyor. Rahatlamış gözleri benimkilere takılıyor.

Karım. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. "Ne?"

Kelimeler açıkça söylenmişti ama Zander'in ağzından çıkmamıştı. Kafamın içindeki düşünceyi duydum.

Yüzüne doğru sürünürken serin hava çıplak tenimi sarsıyor. "Zander? Bir şeyler söyle. Yani, bir şeyler *düşün*."

Şaşkınlıkla başını öne eğer.

Onu aptal yerine mi koydum? Neden bahsediyor?

Nefes nefese ağzımı kapatıp fısıldıyorum, "Düşüncelerin. Onları anlıyorum. Benimle iletişim kurabilirsin. Başka bir şey düşün."

Kafası bir o yana bir bu yana sallanıyor. *Bu olamaz*. "Öyle."

Kapı daha çok çalınıyor. "Orada olduğunuzu biliyorum majesteleri. Thaddeus balkonunuza uçtuğunuza tanık oldu ve kimse ayrıldığınızı görmedi."

Sözümüzü kesene bir uyarı hırıltısı gönderen Zander bana paniklemiş bir bakış atıyor. *Burada olmamalısın*.

"Öyleyim," diye tıslıyorum. "Saklanmamı ister misin?"

Thayne boğazını temizler. "Eğer yanınızda bir kadın varsa, ben size haberler hakkında bilgi verirken ondan izin istemem gerekecek."

Zander'a ters ters bakıyorum. "Sen de düşüncelerimi okuyabiliyor musun?"

Zihnimde bir dizi küfrü serbest bıraktım. Çünkü kimsenin Zander'ın kalp acısını dindirmek için rastgele bir kadını odasına götürdüğüne inanmasına izin vermeyeceğim. Benden başka kimse onun ribaundu olamaz.

Bekle. Bu hiç mantıklı değil. Kendim için bir ribaund olamam.

Her neyse.

Zander'ın başını salladığını fark etmem bir saniye sürdü. *Hayır, karıcığım. O güzel kafanın içinde her ne saçmalıyorsan, ben bundan haberdar değilim*.

İç çekiyorum. "Geri dönebilir misin? Görünüşe göre Thayne'in seninle konuşması gereken önemli bir şey var."

sanmıyorum. Hala çiftleşmemizin etkisindeyim.

Seksi anılardan oluşan bir sel yanaklarımı kırmızıya boyuyor. "Peki o zaman. Yapılacak tek bir şey var."

Çarşafı çabucak kötü bir toga haline getirerek kapıya doğru yürüdüm.

Maelyn, yapma-

Kilidi açıp düğmeyi çevirirken Zander'ı görmezden geliyorum.

Thayne'in gözleri yüzüme takılır takılmaz çenesi düşüyor. "Kraliçe Maelyn. Evde olmanız gerekiyordu."

"Ben evimdeyim," diyorum kararlılıkla.

Azarlanmış bir halde bakışları elindeki kâğıda kaydı. "Doğru. Valora'dan ayrılacağınızı sanıyordum ama sizi aramızda görmekten çok memnunuz."

"Biz mi?" Onu içeri almak için geri çekildiğimde yalnız olmadığını fark ediyorum. Kirian ve Quinn onun arkasından içeri girdiler.

Geriye dönüp baktığımda, bir şeyler giymeliydim ama artık çok geç.

Çarşafı göğsüme daha sıkı bastırarak herkesin odanın ortasında oturan griffine tepkileri izliyorum. Hangi sonuçlara vardıklarından emin değilim ama hepsinin ağzı balık gibi açık.

"Biz-" Aramızda bir el sallarken beceriksizce öksürüyorum "Biz-"

Kirian'ın yüzü aydınlanıyor ve Zander'e bakıyor. "Bağı tamamladın mı?"

"Evet," diyorum aynı anda Zander başını sallıyor.

Kirian muzaffer bir çılgılık atarak Quinn'i belinden tutuyor ve gülererek etrafında döndürüyor. Kirian'ın Zander'ın başarısından duyduğu mutluluğu görünce yüzüme durdurulamaz bir gülümseme yayılıyor. O gerçek bir müttefik.

Karısını yere bırakırken yüzü asılır. "Zander, neden krallığından vazgeçtin? Önce bana danışmalıydın."

Zander ona cevap verebilecek gibi değil ama bu benim için yeni bir şey. "Krallığından vaz mı geçiyorsun?" Ona soruyorum. "Neden bahsediyor bu?"

Sessiz bir görüşmede Zander benimle birlikte olmak için tacı bırakma kararını açıklıyor. Turnuvayı ve çarkların çoktan nasıl dönmeye başladığını anlatıyor.

Burada olduğunu fark ettiğim anda unuttum. Ayrıca, haber çoktan yayılmıştı. Artık çok geçti. Ben kral olmadıgımda ve sen de kraliçe olmadığında beni hâlâ sevecek misin?

Duygulanmış ama aynı zamanda üzgün bir şekilde ona doğru yürüyorum ve elimi yüzünün yan tarafına bastırıyorum. "Ne olursa olsun seni hep seveceğim. İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

Avucuma sokuluyor. *En iyisi bu. İstemiyorsan Dünya Diyarı'na gitmek zorunda değiliz. Kirian ve Quinn ile Gece Diyarı'nda yaşayabiliriz.*

Düşünceler hüznü gelebiliyorsa, onunki de öyledir.

Gündüz Diyarı onun evi ve düşündüğünün aksine o harika bir kral.

Aramızda uzayıp giden zamanı fark eden Kirian'ın parmağı Zander'den bana doğru gidip geliyor. "Siz ikiniz şu anda birbirinizle konuşuyor musunuz?"

Bunun gizli tutmamız gereken bir sır olup olmadığını bilmeden Zander'e bakıyorum ve soru soran bir kaş kaldırıyorum.

Söyle onlara. Bu üçüne güvenebilirim.

"Görünüşe göre Zander bu formdayken benimle zihinsel olarak konuşabiliyor. Geri döndüğünde de böyle olacak mı bilmiyorum. Bunların hepsi yeni."

"Oldukça kullanışlı," diyor Kirian. "O zaman bir nevi çevirmenimiz olabilirsin. Acil meselelerimiz var." Thayne'e eliyle işaret ediyor ve savaşçı gözleri tekrar kâğıda kayınca yüzünü buruşturuyor.

"Bu sabah gönderdiğimiz sprite'lar yarışma için başvuru toplamak üzere çok uzaklara gitti. Üç tane var. İlk olarak, Marek."

Zander'dan bir dizi tatmin duygusu geliyor ve onun duygularını hissedebildiğim için biraz şaşıyorum. "Bu fikri beğendin mi?"

Marek harika bir hükümdar olacak ve zafer kazanma şansı yüksek. Rakibini saniyeler içinde sakat bırakabildiğinde gücünü yenmek zor olacaktır.

Başımı salladım ve Thayne'e baktım.

"Başka kim var?" "Nikita, Olphene'den bir Pyro."

Zander, kazanabileceğini düşündüğüne göre gücünün bir etkisi olmalı, diye düşünüyor.

"Son katılımcı." Kalın kalın yutkunarak, Thayne duraklar. "Majesteleri, bu sonucu beklemiyorduk. Bir turnuva düzenlenmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, bir boşluğu unuttuk-"

Dışarı. Zander alçak sesle hırlıyor ve bu ses mesajını iletmeye yetiyor.

"Gideon, Azerdeen'den büyücü." Thayne yenik bir nefes üfledi. "Gideon buraya mı geliyor?" Geriye doğru sendelerken yüzümdeki kan çekiliyor.

Zander'ın iri bedeni beni yakalamak için orada ama ben titriyorum. "Pekâlâ, Bu iyi, değil mi? Onu tutuklayabilirsiniz."

"Hayır, Kraliçe Maelyn," diyor Thayne üzüntüyle. "Yarışmasına izin verilmeli."

"Neden?" Tutkuyla soruyorum. "Aranan bir kaçak olduğu halde nasıl bunun bir parçası olabilir?"

Thayne'in ifadesi kasvetli, belli ki benim kadar sıkıntılı, ama Kirian konuşuyor, "Bekleyen tutuklama emri veya suçu olan herkes, taç için bir mücadeleye girdikten sonra dokunulmazlığa sahiptir."

"Bu saçmalık!" Haykırıyorum.

"Katılıyorum." Kirian şakağını ovuşturuyor. "Thayne'in de dediği gibi, resmi bir turnuva düzenlenmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, kurallar ve boşluklar pek bilinmiyor. Gideon kaybederse tutuklanabilir ya da oracıkta idam edilebilir."

Hâlâ titriyorum. "Peki ya kazanırsa?"

Etrafımdaki tüm yüzler kararıyor.

O zaman yeni kral o olacak.

Dehşete kapılıp kocama döndüm. "Hayır, Zander."

Evet.

"Bunun olmasına izin veremeyiz."

Bu bizim elimizde değil.

"Ama o kazanacak!" Tam anlamıyla panik modundayım. "Onun ne kadar güçlü olduğunu gördün."

O zaman kalmayacağız. Teksas'a gideceğiz ve senin en mutlu olduğun yerde hayatımızı yaşayacağız.

"Senin olduğun yerde en mutluyum," diye fısıldıyorum. "Ve sen bu dünyayı seviyorsun. İnsanlarını önemsiyorsun. Onları Gideon gibi sadist bir pislikle nasıl bırakabilirsin?"

Zander'in gözlerini kısa süreli bir utanç kapladı. *Ben bencil bir adamım. Seninle birlikte olabilmek için her şeyi ve herkesi lanetleyebilirim.*

Ne kadar gurur verici olsa da bunu kabul edemem. Synda, Tabitha ve diğer tüm troller. Burada bir hayat kuran insan kızlar. Zander'ın sadık askerleri.

Gideon kral olduğunda hepsi sefalet içinde yaşayacak.

Tabii...

"Zander." Onu heyecanla okşadım. "İçeri girmene izin var mı?" Başını eğiyor ama Kirian Zander'den önce cevap veriyor.

"Evet, öyle." Kirian giderek artan bir gülümsemeyle amaçsızca etrafta dolanır. "Harika bir fikir Maelyn. Zander, kral olarak konumunu geri alabilirsin. Ve yeni çiftleştiğin için daha güçlü olacaksın."

"Bu turnuva ne zaman?" Özellikle kimseye sormuyorum.

"Alacakaranlık." Pencereden dışarı bakan Kirian, "Yaklaşık iki saat içinde," diye detaylandırırken zamanı değerlendiriyor gibi görünüyor.

Endişeli gözlerim Zander'e kayıyor.

"Ne düşünüyorsun?" Cevap vermesi için ona zaman tanımıyorum çünkü aklıma bir fikir geliyor. "Griffin formundayken büyüye karşı bağışıklığın var, değil mi?" Gagasını ellerimle sıkarken kelimelerim aceleyle dökülüyor, "Gideon'u yenebilecek tek kişi sensin. Sana dokunamaz."

ve sizinle fiziksel çatışmaya girmek zorunda kalacak. Ayrıca, sizin rakibi olmanızı beklemiyor. Sürpriz yapma şansınız olacak." Kirian, Quinn'in yanına dönerken kıkırdar. "Düşünme tarzını seviyorum,

Maelyn. Her haklısın."

Zander'ın gözleri benimkilere dikildi. *Bunu mu istiyorsun? Kral olmamı mı? Kraliçem mi olmak istiyorsun?*

Başımı salladım. "Her şeyden çok."

Zander'ın mutluluğu içime sızıyor. *O zaman yapacağım. Beni listeye eklemelerini söyle.*

CHAPTER 43

Zander

Bu dünyayı terk etme kararım en sevdiğim hatalardan biri haline geldi. Çünkü bu geceden sonra -ben kazandıktan sonra- kral olarak meşruiyetim bir daha asla sorgulanmayacak. Zayıf bir lider olarak görülmeyeceğim. Yarı insan bir iğrençlik.

Saygı göreceğim. Gücüm kazanılacak. En önemlisi, zaferim Maelyn'in güvenliğini sağlayacak.

Onunla karşı karşıya geldiğimde Gideon'a merhamet gösterilmeyecek. Buradan canlı çıkamayacak. Bu gece, benim elimde ölecek. Ya da bu durumda pençelerimle, pençelerimle ya da gagamla. Onu mutlulukla parçalara ayıracağım.

İdam avlusuna giden taş tünellerden birinde ilerlerken tribünlerden gelen tezahüratları duyuyorum. İnsanlar destansı hesaplaşmaya tanık olmak için her yerden akın etmişti.

Hâlâ mevcut kral konumundayım ve turnuva sıralamasını gören tek kişilerden biriyim. Kura şansı beni önce Marek'in karşısına çıkardı. Ona zarar vermek istemiyorum. Eminim o da bana zarar vermek istemiyordur, bu da ilginç bir maç olacak.

Gölgelerden çıktığımda tünelin ucundan gelen ışık neredeyse kör edici hale geliyor. Uzaktan biri beni anons ediyor ve kalabalığın gürültüsü sağır edici tezahüratlar, soluklar ve birkaç yuhalamanın birleşimine dönüşüyor.

Kimse benden kendi yarışmama katılmamı beklemiyor.

Özellikle de rakiplerime. Zaten kendi tünellerinden çıkıyorlar ve hayatlarının yakın bir tehlikede olduğunun farkında olmasalar yüzlerindeki şok komik olurdu.

Gideon'un yüzünde öfke oynuyor. Burun delikleri açılmış. Çürük dişler. Bana doğru daralmış gözler.

Babamın büyüüyü yaptığı gün bana söylediği sözleri hatırlıyorum - Gün Diyarı'ndaki en güçlü adam olacağımı söylemişti. Asla inanmadım

Bu. Bunun bir benzetme olduğunu ya da büyücünün babamı bir yalana inandırmaya çalıştığını düşündüm.

Ama şimdi söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ediyorum. Ve o zaman, bir gün oğluyla benim karşı karşıya geleceğimizi biliyor muydu?

Seyircilerden korku kokusu yayılıyor. Çoğu vatandaş beni Griffin formunda görmeye değil. Yakından değil. Uçarken beni kısa bir an görebilirler, ama şimdi yüzlerindeyim - babama yaptığım gibi kafalarını vücutlarından ayırmaktan sadece bir sıçrama mesafesi uzaktayım.

Sağ tarafımda, kraliyet ailesine özel locanın bulunduğu en üst sıraya bir göz atıyorum. Maelyn, yanında Quinn ve Kirian'la birlikte orada, fırfırlı deniz salyangozu gölgelik onları güneşten koruyor.

Eşim annemin gardırobundan ödünç aldığı açık pembe elbisenin içinde çok güzel. İnsanlar sürekli ona bakıyor ve bunun sebebi sadece güzel olması değil. Ölüm söylentisinin yanlış olduğunu anlıyorlar ve şimdi yeni kraliçeleri olarak kalıp kalmayacağını merak ediyorlar. Kazanacak mıyım diye.

Seni seviyorum. Bunu yapabilirim.

Maelyn bana hafifçe başını sallıyor ve yüzündeki gurur beni yenilmez hissettiriyor. Birinin tek bir bakışıyla beni güçlendirebileceğini hiç bilmezdim. Eşimin sergilediği özgüven beni büyülüyor.

O bana inanıyor.

Keşke annem beni şimdi görebilseydi. Aynı şaşkınlık ve hayranlık ifadesini takınacağını biliyorum. Bir parça melankoli kalbimi burkuyor. Keşke burada olsaydı da her zaman bana ait olan şeyi geri alışıma izleseymi ama hayatında ilk kez kendini seçiyor. Her ne kadar istemesem de kararına saygı duymak zorundayım.

Spiker bir düdük çalarak turnuva şartlarını açıklarken herkesin sessiz olmasını işaret eder.

Sıfır kural. Her şey serbest. Hiçbir numara çok kirli, hiçbir silah çok tehlikeli kabul edilmez, buna büyü de dahildir. Zihinsel ve fiziksel savaş bu arenada sınır tanımıyor. Dövüşü başka bir yere -gökyüzüne ya da etrafımızdaki otlaklara- taşımamıza izin var ama sadece bir dakikalığına. Birimiz dönmeden altmış saniye geçerse, hükmen mağlup sayılırız. Kalabalık tezahürat yapabilir ve gürültü çıkarabilir ama kendi güçlerini kullanarak müdahale edemezler.

Talimat üzerine, Marek ve ben ortada buluşuyoruz. Pençelerim taşı kazıyor. Yıllar boyunca kanla ıslanmış bir taş. Ben söyleyebilirim

Bugün birisi burayı yıkamaya çalıştı, pas lekelerini temizlemeye çalıştı. Yine de tüm çatlak ve yarıklarda kırmızı kalmış.

Kornanın sesi yeniden duyuluyor. İlk mücadele başlıyor.

Marek ben yer değiştirirken gücünün bana işlemeyeceğini biliyor, bu yüzden onun yerine nasıl bir strateji benimseyeceğini merak ediyorum.

Silahlar çeşitli yerlere bağlanmış. Kemerinde bir balta. Çizmesinde bir hançer.

Uzun kılıcını sırtından çıkarır. Kabzasını kavrayarak, indirmeden önce beyaz-sarı mohawk'ının üzerine kaldırıyor. Yavaşça, kılıcı avuçlarının arasına alarak göğsünün üzerinde yatay olarak tutuyor.

Başını eğerek diz çöktü ve kılıcını yere bıraktı. "Tek gerçek kralıma karşı savaşmayacağım. Kaybediyorum. Güneşler artık yanmayana dek, sonsuza dek Kral Zander!"

Kalabalıktan öfke çılgınlıkları ve sevinç çılgınlıkları yükseliyor. Bazıları muhtemelen aramızda kan dökülmeyeceği için üzgün. Diğerleri ise rahatlamış durumda çünkü gerçekten kazanmamı istiyorlar ki bu beni şaşırtıyor.

Belki de düşündüğümden daha fazla destekçim vardır.

Marek'e başımla selam veriyorum ve spikerin beni bu raundun galibi ilan etmekten başka çaresi kalmıyor.

Marek'i bana meydan okuduğu, hayatını iyileştirmek istediği ve güç kazanmak istediği için suçlayamazdım.

Ama sadakati için minnettarım. Birileri terfi alıyor.

Sırada Nikita ve Gideon var.

Marek ilk sıradaki yerine oturmak için merdivenleri tırmanırken, ben de arenanın kenarında bir yere oturuyorum. Koca kışımı dairesel stadyumu kaplayan taş banklara oturtmaya çalışmayacağım. Ağırlığım muhtemelen onu çatlatacaktır.

Güçlü bir adımla öne çıkan Nikita, gözleriyle Gideon'u ateşe vermeye çalışır.

Denemek, önemli bir kelime. Ayaklarının dibindeki taşlar yanmaya başlıyor ama o sıcaktan etkilenmiyor.

Bir koruma büyüsü olmalı.

Gücünün gerçek boyutunu göstererek, Gideon'un etrafına ateşten bir duvar örer ve onu on beş metrelik alevlerle hapseder.

Gülümsüyor, bir kapı atıyor ve hemen dışarı çıkıyor.

Ardından Nikita dev bir ateş topu fırlatır. Gideon eğilmek ya da yoldan çekilmek yerine başka bir portaldan geçerek kaybolur ve Nikita'nın arkasından çıkar. Ellerin bir hareketiyle alevli kürenin yönünü değiştirir. Nikita daha Gideon'un nerede olduğunu anlayamadan küre geriye doğru çekilir.

Kendi gücünden zarar göremeyeceği için, ateş yüzüne çarptığında onu yakmaz ama bir saniyeliğine yönünü şaşırtır. Gideon'un büyü yapmasına yetecek kadar uzun bir süre.

Telaşla bağırarak Nikita, çıplak kollarını çılgınca kazımaya başlar. Geri kalan kısmı krem rengi kanvas pantolon ve yelekle örtülüdür ama açıkta kalan tenini tokatlar ve sarı saçlarını savurur.

Şafak söküyor. Bir yanılsama. Gideon uzun, tırtıklı bir bıçak sallarken onu korktuğu bir şeyle -gerçekte olmayan bir şeyle- oyuyor.

Arkasından yaklaşıyor, açıkça boğazını kesmeye niyetli. Belki de tüm kafasını koparacak.

Nikita boynuna gelen bıçak darbesinden kaçınmak için dönerek yoldan çekiliyor. Bunun yerine, keskin uç göğsünün üst kısmını kesiyor ve kan hemen giysilerini ıslatıyor.

Hırlayarak kemerinden bir kılıç çıkarır. O ve Gideon yavaşça birbirlerinin etrafında dönmeye başlar. Birkaç iyi darbe alan Nikita, Gideon'un kollarında ve bir tane de gövdesinde derin yaralar açar.

Neden onun bu kadar yaklaşmasına izin veriyor?

Bir şeyler planlıyor, kendini yem olarak kullanıyor. Mükemmel bir çemberin içinde ölçülü adımlarla botlarını sürüklerken gözlerinde donuk bir bakış var.

Birdenbire kendini arenanın bir ucuna ışınlar ve parmaklarını şıklatarak Nikita'nın etrafında elektrikli bir güç alanı belirir.

Kubbenin altında yere yığılırken acı çığlıkları yüksek ve yankılıdır. Pes etmeden, ellerinden biraz daha ateş çıkarmaya çalışırken çırpınıyor. Salladığı her alev, etrafındaki işkence dolu güç alanına değdiği anda sönüyor.

Çığlıklar arasında bağırmayı başarıyor, "Benden bu kadar! Kaybettim!"

Spiker artık aynı zamanda hakem olmuştur. Gideon'u galip ilan ederek dövüşü bitirdiğinde, güç alanı olması gerekenden çok daha uzun süre açık kalıyor.

"Kapat şunu." Adam kornayı bir uyarı zili gibi çalıyor. "Ciddiyim, Gideon. Durmazsan diskalifiye olacaksın."

Gözlerim Gideon'un yüzüne gidiyor. Söylenenlere dikkat bile etmiyor. Yüzünde sadist bir sırıtişla rakibinin acısından zevk alıyor. Onun kıvranışını ve ağlayışını izliyor.

Korna tekrar çalıyor. "Gideon diskalifiye ediliyor, Azerdeen Büyücüsü üç, iki-"

"Pekâlâ." Güç alanı, Nikita'nın tüyler ürperten çığlıklarıyla birlikte düşer ve Gideon teslim olmak için ellerini kaldırır. "Durdum."

Piç kurusu.

Kalabalık şimdi daha sessizdir. Endişeli bakışlar ve fısıltıyla söylenen sözler arasında Gideon'a endişe ve korkuyla bakıyorlar.

Gündüz Diyarı vatandaşlarının çoğu siyasi çatışmalara kayıtsız kalmayı sever - perilerin bencil olması doğaldır - ama aptal değillerdir.

Tehlikeyi gördüklerinde tanıyorlar. Şu anda, tabiri caizse Gideon'un demir yumruğu altında yaşamamanın nasıl bir şey olabileceğini fark ediyorlar. Yoluna çıkan herkesi ezip geçecek ve bunu yapmaktan zevk alacaktır.

Sanırım artık o kadar da kötü , değil mi?

Marek aşağı atlamayı ve Nikita'nın tribünlere ulaşmasına yardım etmeyi kendine görev edinir. Gideon'un korku evi sayesinde, o cehennemde kapana kısılmanın nasıl bir his olduğunu biliyor.

Şimdi Gideon'la yüzleşme sırası bende. Bu işi sonsuza dek bitirme zamanı.

Konuşmacının turumuzu yönetmek için isimlerimizi söylediğini zar zor duyuyorum. Gideon yürüyen bir ölü ve tüm odağım onun üzerinde. Maelyn'in artan sinirlerini ayarlamak zor, ama başarıyorum.

Gideon iyileşme gücüne sahip olmamalı, çünkü kesikleri hâlâ kanıyor. Kırmızının beyaz atletini nasıl ıslattığını ve yanlarından gelişigüzel sarkan ellerinden koyu nehirlerin nasıl damladığını izliyorum.

Hâlâ bıçağını tutuyor ve gözleri vücudumda geziniyor, muhtemelen zayıf noktalarımı değerlendiriyor.

Kanatlarıma ya da arka bacaklarıma ulaşmasına izin veremem. Tüylerim yangından zaten zarar görmüşken, hassas kemik yapılarımı kaybetmek kesinlikle uçma yeteneğimi bir süre engelleyecektir.

Sırf gözdağı vermek için gagamı ileri atıp kükrüyorum. Gideon'un saçları kükremenin şiddetiyle geriye savruldu. Bana doğru sıcıyor, kılıcı havada kavis çiziyor. Eğilip pençelerimden birini baldırının arkasına geçirerek ondan kaçıyorum. Keskin pençe pantolonunu yırtıyor ve kaslarında derin bir kesik açıyor.

Yuvarlanan Gideon elimden kurtuluyor ve başka bir portalda kayboluyor. geleceğini varsayarak hızla dönüyorum.

Tahmin ettiğim gibi, yaklaşık on beş adım ötede belirdi. Yine de beklemediğim şey, bir mızrak ve bir ok ve yayla geri dönmesiydi. Silahları bir yere saklamış olmalı.

Kötü bir oyun olmadığını kabul etmeliyim. Akıllıca ve adil. İleriye düşünmüş ve hiçbir kuralı çiğnememiş.

Açıkçası, bir uzvunu ya da kafasını kaybetme riski olmadan bıçak ya da kılıç kadar yaklaşamaz. Beni vurmak onun tek şansı olabilir.

Bir savaş çılgınlığıyla mızrağı fırlatıyor. Sola doğru kaçıyorum ve mızrak kanadımı kıl payı sıyrıp geçerken tüylerimi karıştırıyor.

Gideon bir ok saplayıp bana doğru göndermeden önce kıl payı kurtulacak zamanım olmuyor. Silahı iyi kullanıyor, hızlı ve iyi nişan alıyor.

İlk ikisinin önünden atlıyorum ama üçüncüsü omzumdan vuruyor.

Acıtıyor.

Ve çok öfkeliyim. Beni yaraladığı için değil, ok derimi delip kasıma saplandığında Maelyn'in zayıf çılgınlığını duyduğum için. Artık birbirimize bağlıyız. Ben yer değiştirdiğimde canı yanmadığı için ama bunu hissettiğini biliyorum çünkü acı bana geri döndü.

Gideon cephaneliğini boşaltıyor. Son ok yan tarafımı kesti, ama derin olmayan bir kesikti.

Başka bir geçide doğru geri yuvarlanır.

Şerefsiz herif. Yanımda yeniden belirdiğinde, uzun bir zincirden sarkan çivili bir top ile deri sarılı bir sap kullanıyordu. Birkaç kez havada döndürdükten sonra bana doğru fırlattı.

Eğiliyorum ve gagamla zinciri yakalıyorum. Sertçe çekerek Gideon'u kendime doğru çekiyorum.

Adrenalin kanatlarını dışarı çıkmaya zorluyor ve geri sendelerken silahı tutmayı bırakıyor.

Ona sertçe yaklaşırken, ileriye doğru hücum ederken kanatlarımı vücuduma yaklaşıtıyorum. Köşeye sıkışmak üzere olduğunu anladığında uçmaya başlıyor.

Takip ediyorum.

Gökyüzüne zıplayarak ayaklarına kapanıyorum ve çizmesini alıyorum. Lastik ve deriyi tükürerek aşağıdaki arenaya düşmesine izin veriyorum.

Gürültülü kahkahalar kalabalığa yayılır.

Gideon'u aptal yerine koyuyorum. Öfke ve utançla bağırıyor.

Gökyüzünde bir kovalamaca başlıyor. Kavgada bir yere varamıyoruz - sadece birbirimizi yoruyoruz - ama sorun değil.

Gideon'un büyüsunü üzerimde kullanmaya çalıştığını söyleyebilirim. Mistik dalgaların bana doğru geldiğini ve bedenimden sektiğini hissediyorum. Hayal kırıklığını haykırarak bulutların arasındaki başka bir geçitten uçuyor.

Kanatlarımı çırparak onun yeniden ortaya çıkmasını beklerken olduğum yerde asılı kalıyorum.

Bunu yaptığında, iki cam şişeyi tutarken sinsi bir gülümseme takınır.

Alev ve yıldız tozu.

Aşağıdaki insanlarla dolu arenaya bakıyor ve konteynırları tutuşunu gevşetirken niyeti bana bir dehşet şimşegi gibi çarpıyor.

Eğer onları birlikte düşürürse, birçok kişiyi öldürürken amfi tiyatroyu da yok edecektir.

Maelyn kesinlikle hayatta kalamazdı.

Şişeler parmaklarının arasından kayıp giderken piç herif gülüyor.

Dalarak yere yöneliyorum ve arenanın taş zemininden sadece on adım ötede Alev'i gagamla yakalıyorum. Yıldız tozunu bir pençemle kaparak son saniyede yukarı çekiyorum, tehlikeli maddeleri başka bir yere götürmeyi planlarken yere doğru alçalıyorum. Birbirimizden uzak bir yere.

Daha sonra kurtarılabilirler.

Bir tarlaya inip arka pençelerimle kazmaya başlıyorum. Büyük toprak parçaları yukarı fırlıyor ve üzerini örtmeden önce Blaze'i oraya tükürüyorum. Yıldız tozunu aynı şekilde gömmek için başka bir tarlaya koşuyorum.

Arenaya geri döndüğümde spikerin yokluğunu duyuyorum.

Sikeyim.

Gideon beni diskalifiye ettirmeye çalıştığı için korkağın teki. Beş saniye kala serbest düşüşe geçiyorum.

Kendini beğenmiş suratına doğru ilerliyorum, bu bıçağıyla kazığa oturtulmak anlamına gelse bile onu ezmeyi planlıyorum. Niyetimi anladığında sırtması kesiliyor ve silahı yere düşerken, cebinde başka bir geçit arıyor.

Tam omzundan bir ısırık alıyordum ki, ortadan kayboldu. Kanını ve etini taşla tükürüyorum.

Yirmi adım ötedeki dövüŖe yeniden katıldığında sadağı yeniden dolmuŖtur ama yayı tutuŖu titrektir. NiŖan alması zayıf ve ok yere düŖmeden önce elli metreden fazla yol alamıyor. Kolundan çıkardığım kas parçası herhangi bir silahı tutmasını zorlaŖtırıyor.

Yaramdaki ağrı her hareketimde daha da artıyor. Uzanıp oku çıkarmak istiyorum ama bu Gideon'dan gözümü kaçırmak anlamına gelir. Bunu göze alamam.

", Zander!" Maelyn bağılıyor. "Yen onu."

Kuş gözlerimin eşsiz ayarıyla, onun ayağı kalktığını görebiliyorum, yumruklarını sıkmaktan parmak eklemleri bembeyaz olmuŖ, yüzü endişeyle kazanmıŖ.

Ona her Ŗeyin yoluna gireceğini söyledim. *Ben hallederim.*

"Merak etme güzel kuŖ," diye alay ediyor Gideon. "Bu iŖ bittikten sonra benim kraliçem olabilirsin. Her sabah benim için Ŗarkı söyleyeceksin."

Öfke yerine, alayının tam tersi bir etkisi var. Bir

huzur duygusu bedenime sızıyor.

Onun sözleri hüsnükuruntudan ibarettir.

Maelyn benim kraliçem ve benim için Ŗarkı söyler, ama sadece o isterse. Ondan hiç performans istemedim ve bunun bir nedeni var. Ona açık artırmaya çıktığı günü hatırlatmak istemiyorum. Onun sonsuz değeri tüm parçalarının toplamıdır, sadece vücudu ve sesi değil.

Bana doğıru topallayarak gelen Gideon bıçağını havada savuruyor ve her geri sıçrayışında beni ıskalıyor.

Kalabalık Ŗimdi sessiz. Kendi geleceklerinin tehlikede olduğunu biliyorlar ve nefeslerini tutarak izliyorlar.

Gideon bir dahaki sefere bıçağını havaya savurduğunda, ona doğıru eğildim. Bunu beklemiyordu. Bıçağı gagamla yakalayıp elinden alıyorum ve uzağı fırlatıyorum.

Acıyla bağılıyor ve bu sırada başparmağını kopardığını fark ediyorum. Güzel.

Sonra, karnına bir yumruk attım. Açtığım yeni yaradan kan damlarken gömleğı yırtılıyor. Kesik derin ve kas katmanlarının açığı çıktığını görüyorum.

Ona birkaç kez daha saldırdım, yeni kesikler atarken giysilerini parçalara ayırdım.

Onunla oynuyorum. Tıpkı bir hayvan gibi, yemeğimle oynuyorum. Onu Ŗimdi öldürebilirim, ama bunun yerine onu aŖağılamaya devam etmeyi tercih ederim.

Başka bir geçitten atlar, ancak yirmi metre ötedeki açıklıktan geçtiğinde elleri ve dizleri üzerine düşer. Zayıflamış. Kırılmış.

İlk kez Gideon'un gözlerinde gerçek bir korku ve yenilgi görüyorum.

"Tamam." Sonunda kaybedeceği bir savaş verdiğini kabul ederek bir elini uzatıyor, diğerini de ortasındaki en kötü yaraya bastırıyor. "Ben bittim. Kaybettim."

Gideon demir ağıla arkasından gelen adamları görmedi bile. Thayne ve Torius'a, Gideon'un zaferimden sonra gitmediğinden emin olmalarını emretmiştim.

Spiker "Bayanlar ve baylar, karşınızda Gün Diyarı'nın hükümdarı Kral Zander." demeden önce kornadan neşeli bir zafer melodisi yükseliyor.

Stadyum tezahüratlarla inliyor ve halkım arasında tek bir yuhalama bile duymuyorum.

Benim halkım.

Kral olarak yerimi hak ettim.

Tepeden tırnağa demirle sarılmış olan Gideon, yüzü taşa çarparak aşağı itilirken yüzünü buruşturuyor.

"Beni öldüremezsin," diyor, kesinlikle öldürebileceğim gerçeğinden bihaber görünüyor.

"Nedenmiş o?" Thayne kürek kemiklerinin arasına bir çizme sokarken soruyor.

"Çünkü ben de turnuvanın bir parçasıyım."

"*Vardı*," diye vurguluyor askerim. "Sen de bunun bir parçasıydın. Artık değilsin çünkü her şey bitti. Kaybettiğiniz anda dokunulmazlığınız sona erdi ve şimdi Gün Diyarı'na karşı işlediğiniz suçların hesabını vermek zorundasınız." Bir parşömen açan Thayne, sert bir bakışla dinleyicileri susturur. "Azerdeen'li Gideon insan kaçakçılığı, dişi fae kaçakçılığı ve yasadışı Glow ve Blaze üretimi ve dağıtımı ile suçlanıyor. Savunmanız nedir?"

"Suçlu değilim." Yalanın verdiği acı gözlerinin kısılmasına neden olur, ancak bunun dışında herhangi bir aldatma belirtisi göstermez.

Quinn tribünlerden "Yalan söylüyor," diye seslendi. "Hem de çok büyük bir yalan."

Kimse onun sözünü sorgulamıyor ve yüzlerce suçlayıcı göz, ayaklarımızın dibindeki adamı sessiz, kaynayan bir yargıyla lanetliyor.

Artık enerjim tükendiği için geri dönme isteği duyuyorum ama bunu yapmalı mıyım emin değilim.

Gideon'u yendiğimde, bunun babamı öldürdüğüm gibi olacağını hayal etmiştim. Kafasını bedeninden ayırdığımda içimdeki canavar onun kanını tatmak istiyor.

Buralarda pek standart bir infaz sayılmaz ama net bir mesaj gönderirdi: Benimle, krallığımla ya da karımla uğraşmayın.

Maelyn çelişkili düşüncelerimi okumuş olmalı, çünkü tribünlerden aşağı inmeye başladı. "Affedersiniz. Geliyorum. Zander!"

İnsanlar onun için ayrılıyor, bazıları o alttaki yarım duvara doğru ilerlerken nezaketle ellerini uzatıyor.

Yanına geliyorum ve hemen avuçlarını gagamın iki yanına yerleştirirken alnını gözlerimin arasına koyuyor. "Başardın. Yapacağını biliyordum."

Şimdi ne yapmalıyım?

Bana ciddiyle bakmak için geri çekildi. "Öldür onu."

Nasıl? İşi halletmenin birçok yolu var. Bu sizin adaletiniz, kraliçem.

"Ve bu senin zaferin. Ne istiyorsan onu yap."

Sonra benden korkacak mısın?

"Bir zamanlar senden korkmuş olabilirim ama artık korkmuyorum. Bir daha asla."

Çevresel görüşümde, insanların bize şaşkınlıkla baktığını görebiliyorum. Önlerindeki resim karşısında şok olmuşlardı. Ben, rakibimin kanıyla kaplı bir canavar. Ve Maelyn, minyon, güzel bir kadın, sanki beni seviyormuş gibi bana dokunuyor.

Çünkü öyle.

Onlara ağı Gideon'un kafasından uzaklaştırmalarını söyle, Maelyn'e iletiyorum ve o da Thayne'e dileklerimi yineliyor.

Gideon hayatı için yalvarırken tel kesiciler ağları keser, ancak tüm zırlamaları kulak ardı edilir.

Acımasızca dövdüğü tüm kadınları dinledi mi? Ağladıklarında merhamet gösterdi mi?

Hayır.

O da benden aynı muameleyi görecek.

Hızlı bir ölümü hak etmese de, bu işin bitmesini istiyorum. Hiç duraksamadan ona doğru ilerliyorum. Gagamı sonuna kadar açıyorum, başımı yana çeviriyorum ve boynunun ağzıma kaymasına izin veriyorum.

Çığlık atıyor.

Sonra ısırđım ve onu dek susturdum. Kalabalık
çılđına dönüyor.

CHAPTER 44

Maelyn

Zander beni arkamdan doldururken inliyorum, omzuma yavaş öpücükler konduruyor ve sikiyle kurduğu yavaş tempoya uyuyor.

Sabah kuşları ötmeyi bıraktı. Kahvaltımız Zander'in masasında soğudu.

Bu da duş almam, bir elbise bulmam ve saçımı düzeltmem gerektiği anlamına geliyor. "Acele etmeliyiz." Yan yatağımı yatağa bastırarak ve Zander'ı hızlanmaya zorlamaya çalış.

"Hayır." İşkence edercesine yavaş itişlerine devam ederken bir elini kalçamda gezdiriyor.

"Bırak geleyim," diye rica ediyorum

nefes nefese. "Henüz değil."

Hayal kırıklığına uğradım, sızlandım.

Zander'ın daha sonra yer değiştirmek istemediği için işi uzattığından şüpheleniyorum ama içim dışım yanıyor. Ter içindeyiz. Uçuşan saçlarım alnıma ve boynuma yapışıyor ve Zander'ın kaygan teni sırtıma yapışıyor.

Yavaşça içimden her çıkışında, pürüzsüz sikişinin her bir çıkıntısının hassas duvarlarımın üzerinde sürüklendiğini hissedebiliyorum. İç bacaklarım sırlıklam ve yatağın üzerinde ıslak bir nokta olduğuna eminim.

En az bir saattir devam ediyoruz.

Griffin formunda değilken Zander'ın zihnini okuyamadığım ortaya çıktı. Bundan memnun olsam da -çünkü onun her düşüncesinden haberdar olmak istemiyorum- çok önemli bir toplantıya geç kalmayı neden sorun etmediğini merak ediyorum.

Dün geceki turnuvadan sonra Zander geri döndü ve Marek onun yaralarını iyileştirdi. Ardından, onca vatandaşın dikkatini çekmişken, onurlu kral birlik ve sadakat hakkında bir konuşma yaptı ve işbirlikleri karşılığında halkına doğru olanı yapma sözü verdi. Herkesin

Krallığı onarmak istiyorsak birlikte çalışmalıyız. Onlara krallığın diğer şehirlerinde hastaneler ve sağlık merkezleri kurma planlarımdan bahsetti ve bir adam kolluk kuvvetlerinin de uygulanmasını önerdiğinde, Zander bu fikre sıcak baktı ve ayrıntıları görüşmek üzere onu sarayda öğle yemeğine davet etti.

Biz farkına bile varmadan, insanlar kraliyet danışmanının bir parçası olmayı teklif ediyorlardı. Ro'nun gitmesiyle bir boşluğun doldurulması gerekiyordu ve benim de eklenecek yeni roller için fikirlerim vardı.

Ne de olsa Zander koca bir krallığı tek başına yönetemez.

Quinn'in iç yalan dedektörünün yardımıyla, diyarın farklı bölgelerinden gerçekten iyi niyetli on kişilik bir grup toplamayı başardık. Carielle hala zindanda rahatsız olduğu için Zephina, kesin planları belirleyeceğimiz resmi öğle yemeğini planlama işini geçici olarak üstlendi.

Tabii gerçekten oraya varabilirsek. Elim

klitorisime dokunmak için aşağı iniyor.

Zander bileğimi yakaladı. "Bu benim işim."

"O zaman ," diye yalvarmadan önce tıslıyorum, "Lütfen, kocacığım.

Lütfen, lütfen." Bu işe yarıyor.

Zander bir iniltiyle tümseğimi kavıyor ve daha hızlı iterken zonklayan tomurcuğumun etrafında dönüyor. Bacağımı onunkinin üzerinden geçirerek daha geniş açıyorum.

Dudakları boynumun kenarına yapışıyor ve karnımın alt kısmına dolanan ihtiyaç sarmalı sonunda kırılıyor.

Çok uzun zamandır orgazm olamadığım için haykırıyorum. Kukum Zander'ın sikinin etrafında o kadar sert kenetleniyor ki neredeyse onu bedenimden çıkarmaya zorluyor, ama kesinlikle olması gerekene kadar bağlantımızın bitmesine izin vermiyor. Kalçalarımı kavrayarak içime giriyor, siki sarsılırken derinlere kök salıyor ve içimi sıcaklıkla dolduruyor.

Zander homurdanarak omzumu daha fazla öpücükle kaplarken sert nefesleri tenime çarpıyor.

Çaresiz bir özür.

Değişime izin vermek için seksten sonra aramıza mesafe koymak zorunda kaldığı için kendini kötü hissettiğini biliyorum.

Aleti en az bir dakika içimde kaldığında omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Zander?"

Gözleri yüzümde gezinirken kocaman bir gülümseme beliriyor. "Yer değiştirmeyeceğim."

"Ne?" Dönmeye çalışıyorum ama bu Zander'ın içimden kaymasına neden olacak ve görünüşe göre bunu istemiyor.

Bir kolunu ortama koyarak beni yerimde tutuyor. "Ne zaman olacağını söyleyebilirim. Öyle değil," diyor ve ifadesini başka bir hamleyle noktılıyor.

"Nasıl? Neden?"

"Belki de aramızdaki bağı yerine getirdiğimiz içindir. Belki de ruhum tatmin olduğu içindir. Beni yerleşik kılıyorsun. İstikrarlı. Bir bütün olduğumuzdan beri kendimi daha kontrollü hissediyorum," diyor bana sevgiyle bakarak. "Sebep ne olursa olsun, devam edebiliriz, benim güzel eşim."

"Hayır, yapamayız." Kaçmaya çalışıyorum ama Zander gitmeme izin vermiyor.

O yukarı pompalarken kalçalarımı aşağı çektiğinde vücudum tekrar aydınlanıyor. Onun salgısı içimi kaplarken, orası ekstra kayganlaşıyor ve bu harika hissettiriyor.

Göğsümü tutuyor ve meme ucumu koparıyor.

Eğilerek teslim oluyorum. Planlar beklemek zorunda.

Artık görebildiği için Zander'ın yüzünü seyretmeye bayılıyorum. Ekmeğini on beş saniyelik bir görsel incelemeden sonra -sanki neye benzediğini bilmek tadını bir şekilde farklı kılacakmış gibi- büyük bir ısırik alıyor. Çiğnerken yanakları şişiyor ve ekmeğin iç dokusunu dürtüyor.

Çok sevimli.

Bağı tamamladığımızdan beri gülümsemeleri daha kolay geliyor. Onu izlediğimi fark ettiğinde dudakları kıvrılıyor ve gözlerinden sevgi fişkırıyor.

Danışman toplantısı için taktik odası yerine yemek odasını tercih ettik. Söyleyeceğimiz hiçbir şey çok gizli değil. Yakında, Zander'ın ekibine yeni atanan roller kamuoyuna duyurulacak.

Mini sandviç tepsileri ve diğer parmak yiyecekler uzun masada etrafımıza yayıldı. Önce lezzetli bir kabak çorbası servis edildi, ardından personel tuzlu ve tatlı mezeleri getirdi.

Zephina elini sallayarak, "Maelyn'in yurttaki yardımlarıyla, sanırım tüm saray etkinliklerini planlamak için zamanım olacak," diyor. "Bunu bir araya getirmek hoşuma gitti ve zaten çok fazla parti vermiyorsunuz."

Zander fikrimi almak için bana bakıyor ve ben de heyecanla başımı sallıyorum. "Bahse girerim insan kızlardan bir parti komitesi için gönüllü olmalarını isteseydiniz, çok heyecanlanırlardı."

Güzel sarışın bana bakıyor. "Bu harika bir fikir. Evet, onları da dahil etmeliyiz."

"Ve artık resmi olarak etkinlik koordinatörü olduğuna göre, ilk görevin bende." Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Tabii sen de istersen."

"Ne oldu?" Zephina bir takvime bakarken merakla başını eğiyor. "Kış gündönümüne kadar açık olduğumuz yazıyor."

"Bir düğün." Zander'a bakıyorum ve parlayan gözlerini tutuyorum. "Bizim düğünümüz. Ne kadar erken olursa o kadar iyi."

Zephina olası günleri işaretlemeye başladığında sırtıyor.

Evet, Zander ve ben zaten evliyiz. Ama bu sefer gerçek bir düğün istiyorum. Güzel bir elbise, çiçekler, arkadaşlar... ve bunun gerçekten gerçekleştiğini bilmek. Bu son kısım biraz önemli.

Pippin elini kaldırır. "Kraliçe'nin resmi koruması olabilirim. Saraydan ayrılırken yanında birinin olması onun için iyi bir fikir olacaktır."

Zander gözlerini kısar. "Bunun kızların yatakhaneğine geri dönmek için bir numara olmadığından emin misin?"

Masumiyet Pippin'in yüzünü örterken, suçlamadan yaralanmış gibi avucunu göğsüne bastırıyor. "Majesteleri, kraliçe için duyduğum endişe her şeyden önce gelir. Ayrıca, bekârlık emrimi kaldırmadınız." Duraksıyor. "Kaldıracak mısınız?"

"Hayır."

Genç askerin umutlu ifadesi o kadar çabuk düşüyor ki neredeyse komik.

"Sırada," diye devam etti Zander, "Thayne ve Marek artık muhafızlarımla olacak. Marek, bu demek oluyor ki kışlada kalmak yerine sarayda bir odan olacak."

"Teşekkür , majesteleri." Adam gururla sırtıyor.

"Bir de Kraliçe Ro meselesi var," diyor Zander ciddiyetle. "Onun iyi olduğundan emin olmak için birinin Dünya âlemine gitmesi gerekiyor. Kendi isteği dışında geri getirilmesini istemiyorum. Sadece iyi olduğunu bilmem gerekiyor."

Torius ayağa kalkar. "Ben yaparım."

Zander ciddi bir bakışla onu mızraklıyor. "Muhtemelen yıllarca burada olmayacağının farkındasın. Annemi bulman iki hafta sürebilir. Bu on dört yıl demek. Sen dönene kadar çok şey değişmiş olacak."

"Farkındayım." Hızlı tepkisinden ve seğiren parmaklarından, Torius'un buradan gitmek için sabırsızlandığını söyleyebilirim. Zander isteğini kabul ettiğinde omuzları rahatlayarak çöküyor ve zaten şüphelendiğim şeyi doğruluyor - artık Valora'da olmak istemiyor.

Belki de bu kargaşa savaşıya fazla gelmiştir. Dövmeleri ve uzun siyah saçlarıyla dışarıdan sert görünebilir ama Zander'in tüm askerleri bu krallıkta akıl almaz trajediler gördü.

Kai toplantıya gelmek bile istemedi. Bu kaba görünümlü adam tam bir muamma. Bir asker olarak rolünden gerçekten keyif alıyor gibi görünüyor, ancak kaleye adım atmayı reddediyor. Aslında, saray arazisi düzenli olarak kaçındığı bir yer gibi görünüyor. Her zaman surların dışında konuşlanmayı talep ediyor. Zander bana çocukken babasının Kai'yi bir şey için cezalandırdığını söyledi. Onu Gündüz Diyarı'ndan tamamen sürgün etmeden önce acımasızca cezalandırmış. Acaba tüm bu yaralar oradan mı geliyor?

"Mahkûmlar hakkında konuşmak istiyorum." Yeni müdür, cellat Thaddeus sandviçini bir kenara bırakıyor. "Zindan bugünlerde çok kalabalık."

"Evet." Zander kaşlarını çatıyor ve tüm somurtkanlığını kaybetmediğine seviniyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, düşünceli olduğunda çok seksi oluyor. "Sen ve ben yarın sabah kaderlerine karar vermek için buluşacağız."

"Sanırım kapkaççılar ve vatana ihanetle suçlanan herkes idam edilecek. Bunu halka açık bir etkinlik haline getirelim mi?"

"Bunun akıllıca olacağını düşünüyorum. Herkesin bu suçlara müsamaha gösterilmeyeceğini bilmesini istiyoruz."

Halka açık infazlar. Bunu kaldıracabileceğimi sanmıyorum. Zander'in haklı olduğunu biliyorum, ama bu gerçekleştiğini görmek istediğim anlamına gelmiyor.

Yemeğimi çok erken yutuyorum, ekmek yemek borumda bir kaya gibi aşağı iniyor. "Carielle de bu gruba dahil mi?"

Kocam elini benimkinin üzerine koydu. "Seni ve annemi zehirlemeye çalıştı."

"Biliyorum, ama-"

"Eğer ona merhamet gösterirsek, bu başkalarını da aynısını yapmaya davet edecektir." "O kurban edildi, Zander."

"Davranışını mazur görmeyeceğim."

"Ben de yapmayacağım. Sadece diyorum ki, burada olmayı o seçmedi. Eğer hayatı , asla bilemeyecekti. I

Hayatta kalmak için yapması gerekeni yaptığına ve bunun onu bugün olduğu kişi haline getirdiğine inanıyorum."

Herkes değış tokuşumuzu izlerken kafalar bir ileri bir geri sallanıyor. Kocaman gözlerle ve gevşek çenelere bakılırsa kimse Zander'la tartışmıyor. Asla.

Zander'in kararlarına her zaman müdahale etmeyeceğim ama Carielle'in öldürülmesine izin veremem. Bu doğru olmaz.

"Onu Dünya alemine geri gönderin," diye öneriyorum. "Bu yeterli bir ceza olacaktır ve artık bir tehdit olmayacaktır."

"Valora'dan sürgün." Zander yavaşça başını sallar. "Pekâlâ kraliçem. Eğer istediğin buysa."

"Öyle." Göğsümden hafif bir ağırlık kalkıyor. "Sadece gitmesini istiyorum, ölmesini değil."

Tartışma Olphene ve Azerdeen'in yeni şeriflerine doğru ilerliyor. Her ikisinin de vardiya değiştirecekleri birer ikinci komutanı var - bunlardan biri Nikita - ve Gündüz Diyarı suç kontrolünün bir parçası olmaktan heyecan duyuyorlar. Bu bölgelerde ortaya çıkan içki fabrikaları veya müzayedeler için göz ve kulak olacaklar, bu da Zander'in daha fazla burada olabileceği anlamına geliyor.

Gündüz Diyarı vatandaşlarının dediği gibi, güneşlere şükürler olsun.

Zander ile her yere giderim ama sürekli yollarda olmak istemiyorum, özellikle de bir aile kurduktan sonra. Elim karnımın alt kısmına kayıyor, bir gün çocuklarımızı büyüteceğim yeri kavıyor.

Kısa bir süre öncesine kadar çocuklar aklımdaki son şeydi. Ama onları istiyorum.

Zander'dan bebek istiyorum.

Bana gebe kalmanın yıllar sürebileceğini söyledi. Burada hamileliğin ne kadar nadir olduğunu bilmek bunu daha çok istememe neden oluyor ama sabırlı olmalı ve kadere güvenmeliyim.

Zander toplantıyı tamamlarken, "Konsey toplantıları ayda bir kez olacak," dedi. "Şerifler sırayla buraya gelebilir, ben de kalacağınız sütleri hazırlayacağım."

Saygı sözleri ve sadakat yeminleriyle misafirlerimiz dışarı çıkıyor. Zephina beni kucaklıyor ve iki gün sonra yurtları ziyaret etmek üzere plan yapıyoruz. Tabakları kaldırırken harika bir yemek için personele teşekkür ediyorum ve sonra sadece kocam ve ben kalıyoruz.

"Şimdi ne olacak?" Bahçeye bakan bir pencerenin önünde dururken ona soruyorum.

Boğazımda baştan çıkarıcı bir parmak gezdiriyor. "Karımla bir oyun oynamak istiyorum."

Kolyemdeki şahla boş boş oynuyorum. "Satranç mı?"
kafası bir ileri bir geri sallanıyor. "Saklambaç oynamayı düşünüyordum."
Onun tarafından kovalanmanın heyecanından neredeyse titriyorum.
"Sarayın içinde mi dışında mı?"
"İçeri. Güvenli olsa bile seni labirente göndermeye henüz hazır değilim."
Zavallı Zander. Sanırım kaçırılmam onu daha çok sarstı.
Beni çok şiddetli seviyor.
Geri çekilmeye başlıyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve
"Gözlerini kapat ve altmışa kadar say" dediğimde Zander sırtarak cevap
veriyor.
"Bir, iki, üç..." Rakamlar kesinlikle olması gerekenden çok daha hızlı
çıkıyor ve zamanımı yarıya indiriyor.
Bir çığlık atarak, bir duvar halısının arkasındaki gizli geçidin girişine
doğru atılıyorum. Zander'ın panelin geri kaydığını duyduğundan yüzde yüz
eminim. Aslında, buna güveniyorum.
Beni bulduğunda, kesinlikle sevişecek.

CHAPTER 45

Altı Ay Sonra

Zander

"Selam anne," diyor Maelyn baş ağrısına neden olan ışıkların ve elektronik frekansların olduğu bir yerden aldığımız cihaza.

Cep telefonu dükkanı demişti.

Babasıyla çoktan konuştu ve şimdi üç katlı bir apartman kompleksinin önünde duruyoruz. Dış cephe kırmızı tuğla ve beyaz plastik karışımı. Otoparkta rengârenk otomobiller sıralanıyor. Teksas'ın erken akşam güneşinin sıcaklığı Gündüz Diyarı'nınkiyle yarışıyor ama her dairenin penceresine yerleştirilmiş klima mekanizmalarını inceliyorum. Maelyn'e göre, alttan ikinci daire onun.

"Evet," diyor. "Ben iyiyim. Sadece aramak istedim. Sanırım seni özledim."

Annesi gülüyor ve "Seni daha dün yemekte gördüm" dediğinde sözlerini net bir şekilde duyabiliyorum.

"Doğru. Sanki bundan daha uzunmuş gibi geliyor. Çok zor bir gün geçirdim." "Sen iyi misin?" Annesinin neşeli tonu yerini endişeli bir tona bırakıyor. "Harikayım," diye dürüstçe cevap verir Maelyn, bir yandan da dalgın dalgın

Karnının yuvarlaklığını.

Evet, uzun süre hamile kalması konusunda endişelenmemize gerek yoktu. İlk kez seks yaptıktan birkaç hafta sonra Maelyn aylık döngüsünü kaçırdığını fark etti. Güldü ve onu ilk denemede hamile bıraktığını söyledi.

Evet, yaptım. Sırf bunu tekrar yapabilmek için bebeği doğurması için sabırsızlanıyorum. Kaç çocuğumuz olur bilmiyorum ama bence o hâlâ tam bir insanken şansımız daha yüksek.

Valora'da geçirdiği altı aydan sonra bile Maelyn'in kulakları henüz filizlenmedi. Bu konuda biraz utangaç, ama onun fae'ye dönüşmesinin daha uzun bekliyorduk. Ayrıca, o olduğu gibi mükemmel.

Ve Valora onu seviyor. Halkımız onu Nezaket Kraliçesi olarak adlandırdı ve o da bununla gurur duyuyor. Bunun için çok çalıştı.

Onun sayesinde krallığımız daha hızlı iyileşiyor. Kırılmış insan kadınlar ona iyi yanıt veriyor ve sağlık merkezleri başarılı oldu. Eski kurbanlar olan kadınların ve trollerin çoğu hastanelere işçi olarak taşındı. Yardım etmek onlara bir amaç duygusu veriyor.

Krallığım üzerinde yeniden güç kazandığımdan beri sadece bir müzayede ve iki içki fabrikasını dağıtmak zorunda kaldık. Görünüşe göre Gideon'u dövmek etkili bir uyarıydı.

"Cuma günü akşam yemeği?" Maelyn onay için bana bakarak papağan gibi konuşuyor, ben de başımı sallıyorum.

Teknik olarak, hala Dünya aleminde kaçırıldığı günle aynı gün. Bugün Cumartesi, yani annesiyle akşam yemeği yememiz için altı yıl geçmesi gerekecek, ama bu ikimizin de dört gözle bekleyeceği bir şey olacak.

Maelyn'in mutlu gülümsemesi, siyah dikdörtgene doğru konuşmaya devam ederken neredeyse ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. "Evet, tabii ki. Ve tanışmanı istediğim biri var. Evet, sonunda biriyle tanıştım ve o harika biri. Ciddi bir şey." Annesi heyecanla ciyaklıyor ve Maelyn sesin yüksekliğinden irkiliyor. Sonra gülüyor. "Gitmene izin vereceğim. Paige muhtemelen şimdiye kadar uyanmıştır ve gece ne yapacağını görmek istiyorum. Tamam. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Maelyn telefonu indirdiğinde ona gülümsüyorum. "Bunu yapmaya hazır mısın?"

"Evet."

"Sence Paige bunu nasıl karşılayacak?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu şimdiye kadar yaptığım en tuhaf, en acayip, en sıra dışı şey. Çok şaşıracak, orası kesin."

Eşim elimden tutarak beni zemin kattaki bir girişe götürüyor ve 208 numaranın yanındaki kare düğmeye basıyor.

"Kim o?" Hoparlörden tiz bir kadın sesi geliyor. "Benim,"

diye yanıtlıyor Maelyn. "Anahtarlarımı kaybettim."

"Bu yüzden mi arabanız bu sabah hâlâ Slippery Pole'daydı?" "Onun gibi bir şey."

"Eve erken gelmeye çalıştıysan çok özür dilerim. Uyuyordum ve beni hiçbir şeyin uyandıramayacağını biliyorsun."

"Ben ve sorun değil. Sadece kalkmama izin ver."

Bir vızıltı ve tıkırtı geliyor, sonra sağda kapılarla kaplı bir koridorun içindeyiz ve solda dar bir merdiven var. Merdivenleri çıkıyoruz ve Maelyn'in kapısına gelene kadar yürüyoruz.

İçeri adımımızı atar atmaz gözlerim düz duvarları, eski püskü gri koltukları ve iki sandalyeli küçük kare bir yemek masasının bulunduğu mutfakı tarıyor.

"Araba dediğin hurdanın sonunda seni terk ettiğini düşündüm," diyor kanepedeki sarışın, yüzü parlak renkler ve yüksek sesli müzikle yanıp sönen televizyona dönük. Kaşıkla bir kâsedan ağzına ıslak görünümlü parçalar atmaya devam ederken bu tarafa bakmıyor. "Cep telefonunu bir düzine kez aramaya çalıştım ama doğrudan telesekretere düştü."

"Telefonumu da kaybettim." Maelyn yeni cihazı masanın üzerine koyar. "Paige, tanışmanı istediğim biri var."

Sonunda bize doğru bakan Paige, beni görünce elindeki kaşığı bir sıçrayışla kâsesine bırakıyor. "Peki burada kim varmış?"

Değerlendirici ses tonunu ya da gözlerinin vücudumun her yerinde gezinmesini kaçırmıyorum. Maelyn kolumu sıkıca tutmadan önce bir anlığına kıskançlığını hissediyorum. Hamile karnını koruyan kolunu.

"Bu Zander." Maelyn sırtımı dürterek bizi kanepelerden birinin arkasında durana kadar dairenin içine doğru itiyor.

Paige gözlerini kısıyor. "Gözlüklerine ne oldu?"

"Onları da kaybettim. Çok şey oldu." Maelyn derin bir nefes alır. "Dinle, sana söyleyeceğim her şeyin kulağa çılgınca geleceğini söyleyerek başlayacağım."

Paige inanmayan bir sırıtişla bir yandan konuşurken bir yandan da yemeğini yemeye devam ediyor. "Senin delilik tanımın benimkinden farklı." Kucağındaki siyah taytına birkaç ıslak parça düşüyor ama onları toplama zahmetine girmiyor.

"Bu nasıl bir çorba böyle?" Paige'in kötü davranışları karşısında hem büyülenmiş hem de tiksiniş bir halde araya giriyorum.

"Bu Cheerios," diyor Maelyn bana eğlenen bir gülümsemeyle. "Mısır gevreği. Kahvaltı yemeği."

"Burada saat akşamın beşi."

"Yargılayıcı." Hakarete uğrayan Paige bana bakakalıyor ve çenesinden aşağı biraz süt damlıyor. "Maelyn, cidden, kim bu adam?"

Maelyn bana mutlak bir sevgiyle bakıyor. "Zander benim kocam."

Öksüren Paige elinin tersiyle ağzını sildikten sonra uzaktan kumandayla uğraşıyor. Televizyondan gelen gürültüyü kapatmak için çabalarken gözlerini bizden ayırmıyor. "Pardon, ne dedin? Az önce kocan dedin sanıyordum."

Maelyn başını sallar.

". "Şaka yapıyorsun."

"Gerçekten
yapmıyorum."

"Ailen biliyor mu? Onunla nerede tanıştın?" Şimdi Paige sanki düşmanımıymışım gibi beni dikkatle inceliyor. "Bu taşınacağın anlamına mı geliyor? Yoksa o mu taşınıyor? Bana haber vermeden evlendiğine inanamıyorum. Senin nedimen olmam gerekiyordu, sürtük!"

Tuhaf. Hakareti savuruyor ama ses tonundan bunun bir sevgi ifadesi olduğu anlaşılıyor. Maelyn'in onurunu korumam gerekip gerekmediğinden emin olamadığım için ona bakıyorum.

Hiç de üzgün görünmüyor. "Paige, sana deli gibi konuşacağımı söylemişim ama aklından çıkarmamanı istediğim şey şu ki ben mutluyum. Çok mutluyum."

Paige'in yüzü yumuşuyor ve Maelyn'e çok değer verdiğini söyleyebiliyorum. "Bu hiç sana göre değil."

"Bilmediğin şeyler var," diyor Maelyn yumuşak bir sesle ve benden ayrılarak kanepenin etrafında dolaşıyor.

Paige, Maelyn'in karnını tam olarak görür görmez elindeki yarı dolu kâseyi bir takırtıyla önündeki masaya bırakıyor. "Hamile kıyafeti mi giiyorsun?"

"Hayır."

Maelyn arkadaşının yanına oturur ve ona olan biten her şeyi anlatmaya başlar. Kaçırılma. Kabul ettiğini bilmediği evlilik. Yine de bana aşık olması. Lanet.

Kader arkadaşı olayını kavramak Paige için zor. Kendini alaycı ilan eden biri olarak, ruh eşlerine ya da ilk görüşte aşka asla inanmamıştır.

Ama Maelyn bunun gerçek olduğunun kanıtı.

Paige'e krallıktan, saraydan, tüm insanlarımızdan ve ne kadar zaman geçtiğinden bahsederken yerimde duruyorum.

Paige şakaklarını ovuşturarak, "Bu gerçek olamaz," diyor. "Benimle kafa buluyorsun. Seni iş yerimdeki o fedai ile ayarlamaya çalıştığım zamanın intikamını mı alıyorsun? Enzo o kadar da kötü değildi, tamam mı? Nişanlısı olduğundan haberim yoktu ve ikinizin iyi bir eş olabileceğinizi düşündüm."

Elimde olmadan Maelyn'in başka biriyle birlikte olduğu düşüncesiyle homurdanıyorum ve Paige'in gözleri fal taşı gibi açılarak benden uzaklaşıyor.

"Uzaylılara inanıyorsun, Paige." Maelyn ellerini havaya kaldırır. "Bunun ne farkı var ki?"

"Çünkü o seksi ve uzaylıların seksi olmaması gerekir."

Karımın dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "O bir uzaylı değil. O bir peri. İşte..."

Paige'in elini alan Maelyn, karnının kıvrımına bastırıyor. Çocuğumuz zaten dokunmaya karşı duyarlı. Genelde yeterince kurcalarsam karşılığında bir tekme alırım.

Görünüşe göre Paige de öyle, çünkü çılgık atıyor ve elini çekiyor. "Orada bir şey var."

Maelyn güler. "Doğru. Ona bebek deniyor. Sana doğruyu söylüyorum. Seni daha bu sabah gördüm." Kendini işaret ediyor. "Aksi halde bu nasıl mümkün olabilir?"

Bir heykel gibi hareketsiz ve bir fare kadar sessiz olan Paige, her şeyin kafasına dank etmesi için tam bir dakika bekler.

Sonra Maelyn'e göz kırparken mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Yani taşınıyor musun? Sadece beni değil, tüm bu dünyayı terk mi ediyorsun?"

Arkadaşının omzunu sıvazlayan Maelyn, ona güven verici bir sıkışma hissi veriyor. "Benimle gelmen için seni ikna edebileceğimi umuyordum."

Birkaç saniye geçti. "Peri dünyasına mı?"

"Valora'ya, evet."

"Tüm bunları geride bırakmamı mı istiyorsun?" Paige sıkıcı dairenin etrafına bakıyor ve ben kıkırdamadan edemiyorum. Bana ters ters bakıyor.

"Bu kadar komik olan ne?" "Eğer sarayda sahip olacağın odayı görseydin, neden

Gülüyorum." Kızların yanındaki koltuğun etrafından dolanıyorum ve gıcırdayan mindere gömülüyorum. "Maelyn'in bekleyen kadını olabilirsiniz. Bu çok prestijli bir pozisyon."

"Hizmetçisi gibi mi?"

"Kulağa geldiği gibi değil," diye düzeltiyor Maelyn. "Benim hizmetçim falan olmayacaksınız. Daha çok yoldaşım gibi. En iyi arkadaşım."

"Ben senin en iyi arkadaşınım."

"Aynen öyle. Sadece bunun için para alacaksınız." Farklı bir taktiğe geçen Maelyn, doğmamış bebeğimizin üzerine koruyucu bir avuç bırakıyor. "Krallığımızda sadakat sürekli sorgulanır. Sen etrafımda olursan, endişelenmem gereken bir kişi daha azalır. Her zaman benim tarafımda olacaksınız ve ekibimde olman benim için bir onurdur."

Paige şu anda ağlıyor ve Maelyn'in övgü dolu sözlerinden etkilendiği için mi yoksa bizimle gelmeyeceği için mi ağladığından emin değilim.

Sonra kendisine ait olması gereken yatak odasına bakıyor. "Bütün eşyalarımın ne yapmam gerekiyor? Toplanacak zamanım var mı?"

Maelyn, "En sevdiğiniz şeylerden bazılarını alın," diye cevap veriyor, "ama her şey sizin için sağlanacak. Zander ve ben bunu zaten konuştuk ve daireyi tutmak iyi bir fikir olacaktır. Yılda bir kez geri gelebiliriz - unutmayın, burada sadece bir gün geçmiş olacak - ve gelebileceğimiz bir yer olması iyi olur. Kararınız ne olursa olsun, Zander kira kontratımızın bedelini çoktan ödedi."

Paige bana bakarken şaşkın ve minnettar bir ifade takınıyor, ben ise sadece omuz silkiyorum çünkü önemli bir şey değil. Görünüşe göre, insan dünyasındaki rehin dükkanları başparmağım büyüklüğündeki mücevherler için iyi bir meblağ ödeyecek.

"Oradaki tüm erkekler onun kadar seksi mi?" Paige çenesini bana doğru sallıyor ve Maelyn gülüyor.

"Bence erkek çeşitliliğinden oldukça memnun kalacaksınız." "Ama Netflix yok demiştiniz?"

"Hiç elektronik yok."

"Peki ya arabalar? Nasıl dolaşacağım?"

"Şey, portallar, atlar ya da sizi bir yere uçurmak isteyecek adamlar olabilir."

"Uçmak mı?" Paige gıcırıyor.

"Hadi ama." Maelyn en ikna edici ses tonunu kullanır. "Sen benim kayıp parçamsın. Sensiz hayatım aynı olmayacak."

Bu yüzden buradayız. Maelyn'i mutlu etmek için yeterli olduğumu biliyorum. Ama Paige karımın kız kardeşi gibi. Benim dolduramadığım bir rolü dolduruyor.

Annem öldüğünde hissettiklerime benziyor - bir şeyler eksik. Keşke tüm zaferlerimde ve dönüm noktalarımda yanımda olsaydı. Torius'tan nerede olduğuna ya da iyi olduğuna dair bir haber almadım ama bu kadar erken olmasını beklemiyordum.

"Bebeğiniz olacağına inanamıyorum." Paige, Maelyn'in karnına bakmaktan kendini alamıyor. "O çocuğun Paige teyzeye ihtiyacı var."

"Biliyorum. Benim de sana ihtiyacım var."

"Tamam," Paige razı olur. "Peki, o zaman. Sanırım buraya kadarmış. Ben de seninle geleceğim." "Evet!" Maelyn alkışlar ve Paige'i kucaklar.

"Şimdi, The

Slippery Pole'a git ve onlara istifa ettiğini söyle. Sonra da çantanı topla."

Paige dört çanta hazırlıyor. Maelyn ona kıyafet ve tuvalet malzemeleri sağlayacağımızı söylemesine rağmen, neredeyse sahip olduğu her şeyi getirmek istiyor. Bir kadının bu kadar çok kozmetik ürünü olabileceğini hiç bilmezdim. Parfüm ve saç spreyi konusunda sınırı çiziyorum. Buharların Sprite'lara ne yapacağından emin değilim, bu yüzden bu eşyalar bizimle gelemes.

"Oraya nasıl gideceğiz?" Paige arkamdan soruyor, tüm eşyalarını taşımakta ısrar ettiğim için kolları boş.

Ne zaman kraldan kapıcıya dönüştüm?

Maelyn'in bavulunu da eklediğimizde omzumda üç çöp torbası, dirseğimde bir spor çantası ve yanımda tekerlekli bir bavul var.

Maelyn ona "Sokakta bir geçit var," diyor.

"Hâlâ şüpheciyim. Görene kadar inanacağımı sanmıyorum. Bu sadece büyük bir şaka olabilir."

"Öyle değil. Bebeği hatırlıyor musun?"

"Doğru." Omzunun üzerinden bakan Paige bana bir bakış attıktan sonra mırıldandı: "Pek konuşmuyor, değil mi?"

Maelyn "O güçlü, sessiz bir tip" dediğinde gülümsüyorum.

"Ohh, bunlara dikkat etmelisin," diye karşılık veriyor Paige, susarak.

"Onlar yatak odasındaki en pis konuşmacılardır."

Karımın tüm vücudunun kızardığını hissedebiliyorum.

EPILOGUE

On Yıl Sonra

Maelyn

"Şah mat," diyor yakışıklı kocam bahçeye kurduğumuz gerçek boyutlardaki satranç tahtasından.

Zaylee babasına bakakaldı. "Hile yaptın."

"Ben asla aldatmam. Bunu biliyorsun."

"Benim kazanmama da hiç izin vermedin," diye

Zaylee. "Şimdi bunun eğlencesi ne olabilir ki?"

"Zafer mi?" Zander

sadece güler.

"Sıra bende!" Maverick parçaları ait oldukları yere koymama yardım etmek için yanındaki banktan atlıyor.

"İyi şanslar." Zaylee, o geçerken küçük kardeşinin omzunu sıvazlar Onu.

Daha küçük olmasına rağmen, daha küçük değil. Kardeşler sadece Aralarında on iki ay var ve boyları aynı.

Zander ve ben Zaylee'nin doğumundan sonra bu kadar hızlı hamile kalacağımı hiç düşünmemiştik ama oldu. Bu hızla gidersek, şimdiye kadar bir futbol takımımız olacağını düşünmüştük ama kismet değilmiş. Tüm çabalarımıza rağmen Maverick muhtemelen son bebeğimiz olacak. Bunu kabullendim ve ailemizden gerçekten memnunum.

İki çocuk da babalarının tıpatıp aynısı. Simsiyah saçlar. Altın gözler. Tenleri benimki gibi daha soluk ama saçlarıyla olan kontrast onları daha çarpıcı kılıyor.

Zander şekil değiştirme yeteneğinin kendisine geçmesinden korkmuştu ama geçmedi.

Çocukların şansına, genlerine bir miktar fae gücü karışmış. Her ikisinde de muhtemelen Zarid ve Zella'nın soyundan gelen Pyro gücü var. Çok güçlü olmasalar da hiç yoktan iyidir.

Griffin formundayken Zander ile iletişim kurma yeteneğim dışında, hiçbir zaman bir güç geliştirmedim. Sorun değil. ihtimalimin yüksek olduğunu biliyorduk. Ancak kanatlarım çıktı. Birkaç yıl önce, yanardöner kanatçıklar nihayet havalanmam için yeterince büyüdü. Uzun mesafelere gidemiyorum ama bir yere uçmamız gerekirse, Zander Griffin'e geçmekten ve beni sırtına almaktan her zaman mutluluk duyar.

Zaylee bana doğru gelirken sarı elbisesi bacaklarının etrafında sallanıyor. Suratı asık, oflaya puflaya oturuyor.

"Bir gün onu yeneceksin," diyorum ona, "ve yendiğinde, bu en tatlı zafer olacak çünkü bunu hak ettiğini bileceksin."

"Büyükanne yaptığın gibi mi?"

Ona acı tatlı gülümseyerek başımı sallıyorum. Çocuklara Büyükanne Ro hakkında her şey anlatıldı. Eğer bir gün geri gelirse, onu başından beri tanıyormuş gibi istiyoruz. Neden gitmek zorunda kaldığını anlıyorum; dışarıda bir ailesi var. Kapanış olmadan koparıldığı bir hayat.

Elbette, aradığı şeyi bulduktan sonra bize döneceğini umuyoruz. Sadece o günün bir an önce gelmesini diliyorum. Zander'ın iyiliği için.

Ona krallığın ne kadar başarılı olduğunu göstermek için sabırsızlanıyor. Gündüz Diyarı geliyor. Uzun bir yol oldu ama suç neredeyse tamamen ortadan kalktı.

Valora'nın hiç bilmediği barış ve refah tüm topraklara yayıldı.

Bir zamanlar lanetlerinde birleşen üç kral, şimdi güçleriyle müttefik. Bundan daha fazlası, onlar arkadaş. Aile.

Arkadaşlar ve aileden bahsetmişken, Paige, Thayne ve Pippin'in sarayın ön girişinden çıktıklarını görüyorum.

Paige çapkınca Thayne'in omzuna vuruyor ama ciddi bir şey olmadığını biliyorum. Buraya ilk geldiğinde kısa bir kaçamak yapmışlardı ama o bir sonraki macerasına atlamadan önce bu romantizm çabucak sönmüştü. Çıktığı için onu suçlayamam. Burada hayatının en güzel zamanını geçiriyor, benimle yaşıyor, lüks içinde yüzüyor ve sonu gelmeyen bir dizi erkek arkadaş ediniyor.

Zaylee canlanıyor ve Pippin'e el sallıyor. "Saklambaç! Saymaya başla ve beni bulmak için gücünü kullanmayı aklından bile geçirme." Labirente doğru geri çekiliyor, ama Paige başını sallayarak onu durduruyor.

"Gitme vakti geldi yoksa geç kalacağız."

Paige Teyze'nin etrafta olması çocuklar söz konusu olduğunda oldukça işe yarıyor. Her zaman bebek bakıcılığı yapmaya hazır ve kimse onun gibi bir programı yönetemez.

Zander ve Maverick satranç oyunlarına ara verdiler ve Thayne'in portallarını kullanmayı sevdiği açık alanda onlarla buluştum. Portal kutusunu açıp doğru olanı seçmesi için geçen birkaç saniye içinde Zander ve ben mıknaş gibi birbirimize kenetleniyoruz.

Kocam beni kollarının arasına alıp öpüyor. Parmaklarım saçlarının arasında geziniyor, tacını bozmamaya dikkat ediyorum - evlendikten kısa bir süre sonra onun için tasarladığımız yeni bir tac. Mücevhersiz sade bir bant ve benim pembe altın tacıma uyuyor.

Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca, ona olan arzum kontrolden çıktı. Onu her zaman istiyorum. Sanki birlikte geçirdiğimiz her gün bağımızı güçlendiriyor, ruhlarımızı birbirine dikeyor, ta ki ben onunla benimki arasındaki farkı anlayamayana kadar.

Dili ağzıma girerken, Rüya Âlemi festivalini atlamayı düşünüyorum. Evde kalıp kesintisiz birkaç saat birbirimizin içinde kaybolurken diğer herkesi de gönderebiliriz.

Çocuklar bizim şefkatli davranışlarımıza alışkın olsalar da, tiksintiyle inliyorlar.

İkisi de aynı anda "Bir oda tutun," diyor ve ardından kahkahayı basıyorlar.

Kıs kıs gülen Paige, Maverick'in saçlarını karıştırır. "Sevgilini bulana kadar bekle. O zaman anlayacaksın."

"Ben bir eş istemiyorum," diye karşılık veriyor. "Thayne bunun insanları delirttiğini söylüyor."

"Öyle." Zander gülüyor ve ben bu sese bayılıyorum.

Benim kara kara düşünen adamım hâlâ kaşlarını çatıyor ama bugünlerde gülmesi kaşlarını çatmasından daha yaygın.

"Merhaba prenses." Pippin sırtını Zaylee'ye dönüyor ve biraz çömeliyor. "Sırtınıza binmek için sizi bekliyor leydim."

Rüya Âlemine girmek her zaman biraz kafa karıştırıcıdır. Parlak güneş ışığundan karanlık yıldızlarla dolu gökyüzüne geçiş, Cassia'daki parlayan kaleye doğru bakarken hepimizin gözlerini kırptırmasına neden olur. Sıcaklık düşüşü de her zaman şok edicidir. Bir anda, sıcakta terlemekten, gökyüzünden yuvarlanan kar taneleriyle berrak bir havaya geçiş yaparız. İyi hissettiriyor.

Thayne geçidi sarayın arka tarafına yerleştirdi ve açık hava partisi çoktan başladı. Karnaval benzeri bir düzenekle

oyunların yer aldığı çadırlar ve el yapımı ürünler satan satıcılar.

Çocuklar, Kirian ve Quinn'in kızları Danyetta'yı içinde bir soytarı bulunan bir smaç tankının yanında gördüklerinde neşelenirler. On dört yaşında, uzun açık kahverengi saçları ve lavanta rengi gözleriyle çok güzel bir genç kız.

Damon ve Whitley'nin kızı ve en küçük oğlu Aeryn ve Micah çocuklarını grup halinde kucaklıyorlar. Kısa süre sonra Kirian ve Quinn'in ikiz oğulları Caspian ve Cassidy de onlara katılıyor. Altısının yaşları birbirine o kadar yakın ki, tüm çocuklar bir araya geldiğinde büyüklerin kendilerini sığır güdüyor gibi hissedip hissetmediklerini merak ediyorum.

Damon ve Whitley'nin ilk çocuğu olan Kallum on iki yaşında, yani Dani ile daha çok ortak noktası var. Dani çocuklara ilk olarak ne yapmak istediklerini sormadan önce birbirlerine eğlenerek bakmalarını izliyorum.

"Bir arada kalın," diye sesleniyor Zander, "ve dört saat içinde buraya dönün."

Pippin fark edilmeyecek bir mesafeden gizlice onları takip ederken bize göz kırıyor. Benim için harika bir korumaydı ve ona arkadaşım diyebildiğim için mutluyum. Ne yazık ki Zander bekârlık emrini hiç kaldırmadı. Kocam, bunun askerin odaklanmasını ve daha sorumlu olmasını sağladığını söylüyor.

"Ne yapmak istersin?" Zander kulağımın arkasındaki bir noktaya sokuluyor. "Sana yeni elbiseler alabilirim."

İçimdeki ürpertiyle savaşıarak kalabalığı tarıyorum. "Muhtemelen diğer kral ve kraliçeleri de selamlamalıyız."

Birlik gösterisi her zaman önemlidir.

Zander alçak sesle mırıldanır. "Ya da bir oyunda yer alabiliriz."

On yıl sonra bile kocam hâlâ oynamayı seviyor. Etraftaki farklı stantlara göz gezdiriyorum. "Aklınızda ne var?"

Gözleri uzaktaki büyülü ormana dalıyor. "Eminim orada saklanacak bir sürü yer vardır."

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Saklambaç oyunlarımız o kadar da masum değil. Her zaman orgazmla biter.

"Sprite'lar görür," diye tısladım ona, önerisi karşısında skandala uğramıştım. "Bırak görsünler."

"Konuşacaklar."

"Güzel. Valora'daki herkesin karımın ırzına ne kadar iyi geçtiğimi bilmesini istiyorum."

"Eğer bu elbiseyi kirletirsen..." Yarım yamalak tehdidin havada asılı kalmasına izin verdim.

Hava.

Tabitha tüm bu pamuk şekeri pembesi katmanlar için bir hafta harcadı ve ben onların lekelenmesine izin vermeyeceğim.

"Elbiseni bozulmamış halde tutarken amına ulaşmanın yolları var, Mae."

Kalbim çırpınıyor ve dönüyor. Bana ilk kez Mae dediğinde ne kadar sinirlendiğimi hâlâ hatırlıyorum. Ne kadar küstahça görünmüştü. Şimdi bana başka bir şey dediğini hayal bile edemiyorum, *tabii karım* demiyorsa.

Zander'ın başparmakları göğüslerimin altını okşarken, "On saniyelik bir avantajın var," diye fısıldıyor.

"On mu? Bu yeterli değil."

"Yetmemesi gerekiyordu."

Koşmak için döndüğümde eteğimi kaldırıyorum ve omzumun üzerinden Zander'in şeytani sırıtışına bakıyorum. Kalbim küt küt atarak ağaçlara doğru koşmaya başladım. Büyülü bariyeri henüz geçmiştim ki arkamda Zander'ın kahkahasını duyuyorum.

Çok yakın.

On saniye beklemesine imkan yok.

Arkama bakmayı reddederek büyük bir çalının arkasına geçip bekliyorum. Ayak seslerini ya da dal kırılmalarını dinliyorum.

Hiçbir şey.

Nabzım daha hızlı atıyor.

Geldiğim yöne bakıyorum, Zander'in her an dışarı fırlamasını bekliyorum.

Onun yerine, kollar sarın etrafında Ben gelen Arkada, ve daha fazla Hınzırca kıs kıs gülmek kulağımı gıdıklıyor.

"Seni yakaladım. Şimdi ne yapacaksın?" Boynumun kenarına bir öpücük kondurdu.

Başımı omzumun üzerinden çeviriyorum ve çenesini kavriyorum. Yüzünü şefkatle okşayarak dudaklarından öpüyorum. "Seninle kalacağım. Sonsuza kadar."

SON

Okuyucuya bir not: Zander ve Maelyn'in hikâyesini okuduğunuz için teşekkürler! Valora dünyasına ilk girişiniz buysa, diğer kralların kitaplarını [The Fae King's Curse](#) (Kirian ve Quinn) ve [The Fae King's Dream](#) (Damon ve Whitley) . Ayrıca, ön kitap [olan Between](#) okuyabilirsiniz

[Şafak ve](#) (Keryth ve Zella) Alacakaranlık kaydolarak bültenime [ÜCRETSİZ](#).

Facebook'taysanız ve benimle ve kitaplarımı seven diğer okurlarla etkileşime geçmek istiyorsanız, [Jamie Schlosser'in Önemli Su Samurları](#) grubuma katılmalısınız!

OTHER BOOKS BY JAMIE SCHLOSSER

İyi Adamlar Serisi:

Kamyoncu

Bir Kamyoncunun Noel'i (Kısa Öykü)

Dansçı

Okuldan

Ayrılmış

Serseri Sihirli

Adam

İyi Adamlar Kutu Seti

Gece Televizyon Dizisi:

Ehlileştirile

mez

EğitUlaşıl

azilemez

Bağımsız Romanlar:

Mimozalı Tatlı

Rüyaları

Şafakla Alacakaranlık Arasında Serisi:

Şafakla Arasında Fae

Kralı'nın Laneti Fae

Kralı'nın Rüyası Fae

Kralı'nın Ödülü

ABOUT THE AUTHOR

Jamie Schlosser ateşli yeni yetişkin romantizmi, romantik komedi ve fantastik romantizm yazıyor. Mükemmel kitap erkek arkadaşları yaratmadığı zamanlarda, iki harika çocuğuna evde annelik yapıyor. Okumanın harika bir kaçış olduğuna, su samurlarının en iyi hayvan olduğuna ve hiçbir şeyin sonsuza dek mutlu sondan daha tatmin edici olmadığına inanıyor. Jamie ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için bu bağlantıları ziyaret edebilirsiniz:

[Facebook](#)

[Amazon](#)

[Instagram](#)

[Bookbub](#)

[Bülten](#)

[Web Sitesi](#)

İçindekiler

[BAŞLIK SAYFASI](#)

[TELİF HAKKI](#)

[İÇİNDEKİLER](#)

[HARİTASI](#)

[ÖNSÖZ](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

[BÖLÜM 16](#)

[BÖLÜM 17](#)

[BÖLÜM 18](#)

[BÖLÜM 19](#)

[BÖLÜM 20](#)

[BÖLÜM 21](#)

[BÖLÜM 22](#)

[BÖLÜM 23](#)

[BÖLÜM 24](#)

[BÖLÜM 25](#)

[BÖLÜM 26](#)

[BÖLÜM 27](#)

[BÖLÜM 28](#)

[BÖLÜM 29](#)

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

[37. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 38](#)

[BÖLÜM 39](#)

[BÖLÜM 40](#)

[BÖLÜM 41](#)

[BÖLÜM 42](#)

[BÖLÜM 43](#)

[BÖLÜM 44](#)

[BÖLÜM 45](#)

[SONSÖZ](#)

[JAMIE SCHLOSSERİN DİĞER KİTAPLARI](#)

['YAZAR HAKKINDA](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

